

КЕН СКОЛС

РИДАНИЕ

КНИГА
ПЪРВА
— ОТ —
ПСАЛМИТЕ
— НА —
ИСААК

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

„Ридание“ ще накара читателите да стоят до малките часове и да си проправят път в този очарователен уимски лабиринт. Браво!

— Л.Е. Модезит Младши —

**КЕН СКОЛС
РИДАНИЕ
КНИГА ПЪРВА ОТ
„ПСАЛМИТЕ НА ИСААК“**

Превод: Красимир Вълков

chitanka.info

Древно оръжие унищожаваше напълно андрофрансинския град Уиндвир. На много мили оттам Рудолфо, лорд на Деветте горски дома, вижда ужасяващ стълб от дим. Осъзнава, че в Познатите земи започва война.

Близко до опустошения град, млад послушник е единственият оцелял. Неб чака баща си извън стените и преживява дълбока вътрешна промяна, когато вижда как всички, които познава, умират за миг.

На юг Петронус, скритият папа на андрофрансинския орден, също съзира димната колона. Той разбира, че не може да се крие повече.

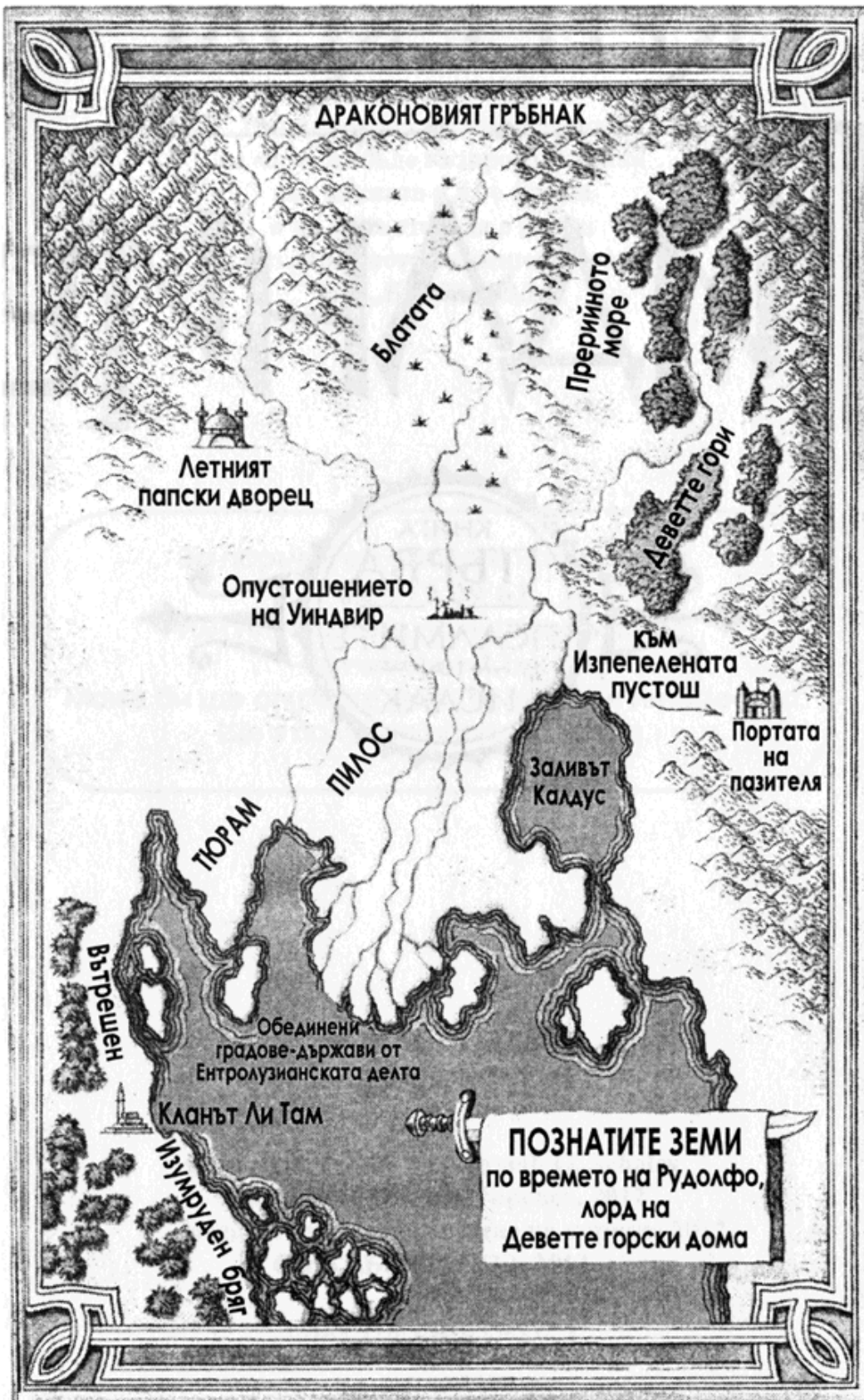
А съвсем близо до Уиндвир се намира Сетберт, надзорник на ентролузианските градове-държави. Той се радва на успеха на плана си да подчини Познатите земи. Но до него е лейди Джин Ли Там — пешка в политическите игри на баща си, чиято съдба е да се превърне в царица на дъската.

Скоро всички кралства в Познатите земи ще се сблъскат, съюзите ще се пропукат и ще се разкрият заговорите на много тъмни сили.

Това е златна ера за фентъзито, в която дузина автори ни предлагат най-добрите си творби. И ето че се появява Кен Сколс с невероятна мощ и изобретателност и ни показва как се правят нещата. Героите му са пълнокръвни, а светът е изпълнен с невиджани чудеса. Исканата ми се собствената ми първа книга да беше толкова силна. Ще ми се и петте книги от поредицата да бяха публикувани, за да мога да ги прочета веднага.

Орсън Скот Кард

*Тази книга стига до вас благодарение на буквата J:
За Джен, Джей, Джон и Джери.
Благодаря, че ми помогнахте да търкулна камъка.*

Познатите земи

ПРЕЛЮДИЯ

Уиндвир е град на хартия, камък и расо.

Намира се до широка и бавна река, на ръба на Познатите земи. Кръстен е на поет, станал папа — първия папа на Новия свят. Горско селище, превърнало се в център на света. Дом на андрофрансинския орден и тяхната Велика библиотека. Дом на множество чудеса, научни и магични.

Едно подобно чудо наблюдава отгоре.

Птица от метал, златна искрица в синия простор, която улавя следобедното слънце. Кръжи и чака.

Когато отдолу започва песента, птицата слуша как мелодията се разгръща. Над града пада сянка и въздухът застива. Дребните фигурки замлъкват и поглеждат нагоре. Ято птици излита и се разпръсква. Небето се раздира и започва да вали огън, докато не остава само мрак. Мрак и жега.

Жегата достига до птицата я подмята нагоре към небето. Механизмът засича, крилата се съпротивляват, но разрастващият се черен облак скрива всичко от очи.

Градът пици и после въздиша седем пъти, и о... след седмата въздишка слънцето се показва за кратко над изпепелената земя. Равнината е почерняла. Стените и кулите са се сринали в кратерите на рухналите мазета. Насред опушената равнина се издига гора от кости, останали цели заради древната кръвна магия.

Мракът отново поглъща светлината, стълб от пушек и пепел покрива слънцето. Златната птица полита на югозапад.

Тя лесно настига и подминава другите птици с пушешките крила, пляскащи усилено срещу топлите ветрове, от краката им висят съобщенията, привързани с червени, черни и бели конци.

Искрящата златна птица лети бързо и ниско над земята и мечтае за очакващата я клетка.

1.

РУДОЛФО

Вятърът се носеше над Прерийното море и Рудолфо го преследваше. Смееше се и яздеше приведен над седлото, надбягваше се с горянските си съгледвачи. Следобедното слънце хвърляше златисти отблясъци над превитата трева, а тропотът на конете се издигаше като песен.

Рудолфо се наслаждаваше на обширния златист океан от трева, който разделяше Деветте горски дома един от друг и от останалите Познати земи. Това беше неговият миг на свобода, какъвто е бил океанът за плаващите лордове от Старите времена. Той се усмихна и пришпори жребеца си.

В Глимърглам, първия му горски дом, времето бе чудесно. Рудолфо бе пристигнал преди зазоряване. Закуси с козе сирене, пълнозърнест хляб и изстудено крушово вино под лилавия навес, символ на правосъдието. Докато ядеше, изслушваше петициите на стюарда на Глимърглам, който бе докарал заловените през месеца престъпници. Рудолфо се чувстваше особено благоразположен и отсъди двамата крадци да работят по една година в магазините, на които бяха посегнали, а единственият убиец бе изпратен на мъчителите. След това оправда три случая на проституция и нае две от жените към месечния си персонал.

До обяд Рудолфо бе доказал, че Теорията за компенсаторното съблазняване на Етеро не е вярна, и го отпразнува с фазан в сметанов сос с кафяв ориз и диви гъби.

След това, с пълен корем, скочи с вик на коня си и потегли, а горянските съгледвачи побързаха да го настигнат.

Наистина хубав ден.

— Сега какво? — изкрещя капитанът на съгледвачите, за да надвика тропота на копитата.

Рудолфо се усмихна.

— Какво предлагаш, Грегорик?

Грегорик отвърна на усмивката и белегът му придаде още по-жесток вид. Черният шал, знак за ранга му, се вееше на вятъра.

— Посетихме Глимърглам, Рудохайм и Френдслип. Мисля, че Парамо е най-близо.

— Тогава към Парамо. — Градчето беше подходящо. Не можеше да се сравни с удоволствията в Глимърглам, но сякаш по чудо бе успяло да запази кротката атмосфера на дървосекаческо селище през последните хиляда години. Жителите спускаха трупи по река Райблъд както едно време и се славеха с изкусните си дърводелски произведения. Гредите за именията на Рудолфо идваха от горите на Парамо. Произведените мебели се изнасяха с каруци и най-добрите попадаха в домовете на крале, духовници и благородници из целите Познати земи.

Тази вечер щеше да яде печен глиган, да слуша самохвалствата на най-добрите си мъже и да спи на земята със седло за възглавница — такъв бе животът на горянския крал. А утре щеше да пие охладено вино от пъпа на танцорка, да слуша как квакането на жабите в плитчините се смесва със стоновете ѝ и да спи в мекото ложе на летния балкон на третото си горско имение.

Рудолфо се усмихна.

Но когато се обърна на юг, усмивката му изчезна. Дръпна юздите и се намръщи срещу слънцето. Горянските съгледвачи последваха примера му. Конете забавиха и спряха, след което започнаха да подскачат на място.

— Божове! — възкликна Грегорики. — Какво може да причини подобно нещо?

Огромни стълб от черен пушек се издигаше към небето на югозапад от тях, над далечните горски очертания, които бележеха границата на владенията на Рудолфо.

Кралят се втренчи и стомахът му се сви. Размерът на облака го смая, беше невъзможен. Той примигна и опита да прочисти съзнанието си. Пресметна набързо разстоянието и посоката, като се ориентира по слънцето и няколко звезди, които се виждаха денем.

— Уиндвир! — каза той, без да осъзнава, че е проговорил.

Грегорики кимна.

— Да, генерале. Но какво може да причини подобно нещо?

Рудолфо отклони поглед и се обърна към капитана си. С Грегорики се знаеха още от деца. Беше го направил най-младия капитан на съгледвачите, още петнайсетгодишен, когато Рудолфо беше само на

дванайсет. Двамата бяха преживели доста, но досега не го бе виждал толкова пребледнял.

— Скоро ще разберем — каза Рудолфо и подсвирна на най-близките мъже. — Пратете ездаци до всеки дом и съберете Скитащата армия. Имаме родство с Уиндвир и техните птици сигурно вече са излетели. Ще се съберем в западните степи след един ден, а след три ще сме в Уиндвир.

— Да омагьосваме ли съгледвачите, генерале?

Рудолфо поглади брадата си.

— Не мисля. — Помълча малко и добави: — Но нека са готови.

Грегорики кимна и започна да крещи заповеди.

Деветимата ездаци потеглиха, а Рудолфо се смъкна от седлото и погледна към тъмния стълб. Колоната от пушек беше широка като град и изчезваше в небесата.

Рудолфо, владетел на Деветте горски дома, генерал на Скитащата армия, усети как любопитството и страхът изпрацат смесена тръпка по гръбнака му.

— Ами ако не е там, когато пристигнем? — промърмори под нос.

Знаеше — въпреки нежеланието си, — че градът няма да го има, и заради това светът е променен.

ПЕТРОНУС

Петронус натъкми последната мрежа и я прибра на носа на лодката си. Поредният тих ден във водата без почти никакъв улов, но той бе доволен и на толкова.

Щеше да вечеря с другите в кръчмата, да пийне повече и накрая да се отдаде на мръсните стихчета, които го бяха прославили по цялото крайбрежие на залива Калдус. Петронус нямаше нищо против тази известност. Хората извън малкото село нямаха представа, че под повърхността ѝ се крие съвсем друга слава.

Петронус рибарят бе живял друг живот, преди да се върне към мрежите и лодката. Преди бе живял в лъжа, която понякога изглеждаше по-истинска и от детската любов. Но въпреки това бе лъжа и го изяждаше отвътре, докато не се опълчи окончателно преди трийсет и три години.

Те се навършваха следващата седмица, осъзна той и се усмихна. Вече изкарваше месеци, без да се замисли за миналото. Едно време не беше така. Но всяка година, около месец преди годишнината от внезапното му и изобретателно заминаване, спомените за Уиндвир, Великата библиотека и ордена се връщаха и го оплитаха като чайка в мрежа.

Слънчевите лъчи бягаха по водата и вълните хвърляха сребристи отблясъци по корпусите на големите и малките кораби. Над него се простираше ясно синьо небе, а гладните чайки надаваха писъци и се стрелкаха към малките рибки, които се осмеляваха да плуват близо до повърхността.

Една от тези птици — кралски рибар — привлече вниманието му и той я проследи как се гмурка. Птицата се измъкна от водата, сви крила и започна да планира, носена от високия вятър, който Петронус не можеше да види и да усети.

„И мен ме понесе такъв вятър едно време.“ При тази мисъл птицата трепна внезапно, сякаш поривът се бе усилил.

Петронус зърна извисяващия се облак на северозападния хоризонт.

Нямаше нужда от математика, за да пресмята разстоянието. Още от първия миг знаеше какво точно е това и какво означава.

Уиндвир.

Той се отпусна зашеметено на колене, а очите му не изпуснаха нито за миг кулата от дим, която се издигаше на северозапад от залива Калдус. Беше достатъчно близо и виждаше тлеещите въглени, които се извиваха към небето.

— О, чеда мои — прошепна Петронус, цитирайки Първото евангелие на П'Андро Уим, — какво сторихте, че заслужихте гнева на небесата?

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там преглътна смеха си и позволи на дебелия надзорник да опита да я разубеди.

— Не е благоприлично конкубината на краля да язди странично — изтъкна Сетберт.

Тя не си направи труд да му напомня, че има лека разлика между надзорник и крал. Вместо това се постара да го успокои.

— Нямам намерение да язда странично, милорд.

Джин Ли Там бе изкарала голяма част от деня в каретата с антуража на надзорника и ѝ беше писнало. Наоколо беше пълно с коне и седла, и тя възнамеряваше да усети вятъра в лицето си. Пък и от каретата не се виждаше почти нищо, а баща ѝ настояваше за пълен доклад.

Един капитан ги прекъсна, придърпа Сетберт настрани и зашепна в ухото му възбудено. Джин Ли Там се възползва от възможността да се измъкне и тръгна да търси подходящ кон, както и да разучи какво се случва.

Беше започнало преди седмица. Птици със съобщения идваха и си отиваха, закачулени куриери се промъкваха в потайна доба. Продължителни срещи между стари мъже в униформи. Приглушен шепот, после силни гласове и отново приглушен шепот. Армията се бе събрала бързо. Отряди от всички градове-държави под общ флаг. Сега войската маршируваше на север, разпростирайки се извън тесния път в нивите и горичките.

Въпреки всичките ѝ усилия тя така и не бе успяла да разбере защо. Но знаеше, че съгледвачите са омагьосани, а според Хартата за родство това означаваше, че Сетберт и ентролузианските градове-държави са потеглили на война. Освен това знаеше, че на север няма много неща, освен Уиндвир — великото седалище на андрофрансинския орден, и още по на североизток — Деветте горски дома на Рудолфо. Но и двата съседа имаха родство с ентролузианците, а не беше чувала за никакви скорошни неприятности, които да налагат военна намеса.

Разбира се, Сетберт изобщо не действаше рационално напоследък.

Въпреки че потръпваше при самата мисъл, тя споделяше ложето му достатъчно често и знаеше, че той спи неспокойно и бълнува, неспособен да удържи на предизвикателствата на младата си червенокоса любовница. Освен това пушеше все повече от сушените плодове кала и често се препираше с офицерите. Въпреки това те го следваха, така че явно имаше и още нещо. Не беше достатъчно харизматичен да предвожда армия и бе твърде мързелив да ги командва безпощадно, а му липсваха по-приемливи мотивационни умения.

— Какво ли си замислил? — зачуди се тя на глас.

— Милейди? — Един млад кавалерийски лейтенант се надвеси над нея от бялата си кобила. Зад себе си водеше друг кон.

Тя се усмихна и се завъртя преднамерено бавно, така че да види достатъчно от деколтето ѝ, без да прекрачва границите на приличието.

— Да, лейтенант?

— Надзорник Сетберт ви изпраца комплиментите си и настоява да се присъедините към него в челото на колоната. — Младият мъж извъртя коня и ѝ подаде юздите.

Тя прие с благосклонна усмивка.

— Предполагам, че вие ще яздите с мен.

Той кимна.

— Задачата ми е такава.

Джин се покатери на седлото, нагласи полата си за яздене и се протегна на стремената. Отгоре се виждаха двата края на дългата войнишка колона. Тя сръчка коня напред.

— Да не караме надзорника да чака.

Сетберт ги очакваше на едно възвишение. Слугите разпъваха ален навес на най-високата точка на пътя и тя се зачуди защо са спрели тук, в средата на нищото.

Той ѝ махна, когато се приближиха. Изглеждаше зачервен, дори развълнуван. Гушите му се тресяха, а по челото му бе избила пот.

— Почти е време — избъбри той. — Почти.

Джин погледна към небето. До залеза имаше поне четири часа. Тя се обърна към него и се смъкна от седлото.

— За какво е дошло време, милорд?

Слугите опъваха маса, сипваха вино и приготвиха блюда.

— О, ще видиш — каза Сетберт и тръсна дебелия си задник на един стол, който изскърца жалостиво.

Джин Ли Там седна, прие чашата с вино и отпи.

— Това е върховният ми миг — заяви Сетберт. Погледна към нея и ѝ намигна. Очите му имаха онзи размътен, далечен поглед, който се появяваше понякога в по-интимните моменти. Тя се надяваше, че може да си позволи лукса на подобен поглед през онези моменти и да продължава да шпионира за баща си.

— Какво?... — Тя млъкна внезапно. Далеч напред, отвъд гората и блясъка на Третата река, която се виеше на север, проблесна светлина и започна да се издига малък стълб от дим. Той се увеличаваше нагоре и настрани и се превърна в черна колона на фона на синьото небе, която продължаваше да расте.

Сетберт се засмя и посегна да стисне коляното ѝ.

— О, по-добре е, отколкото очаквах.

Тя отклони очи за кратък миг и видя широката му усмивка.

— Гледай само.

Около тях се разнесоха шепот и сподавени въздишки, които прераснаха в бръмчене. Вдигнатите ръце сочеха на север. Джин Ли Там се огледа и зърна бледите лица на генералите, капитаните и лейтенантите. Знаеше, че чак до края на колоната, навсякъде по лицата на войниците и съгледвачите бе изписан същият страх и страхопочитание. Тя се обърна към ужасния облак, който продължаваше да расте. Вероятно подобно страхопочитание бе изписано по лицата на всички, които го виждаха в протежение на множество мили. Вероятно всички знаеха, какво означава.

— Гледайте — произнесе тихо Сетберт. — Краят на андрофрансинската тирания. Уиндвир падна. — Той се изхили. — Кажи го на баща си.

Когато хиленето му премина в гръмък смях, Джин Ли Там долови за пръв път лудостта у него.

НЕБ

Неб се изправи в каруцата и погледна Уиндвир, който се ширеше напред. Трябваша им пет часа да изкачат ниските хълмове, които обграждаха града, и сега, когато виждаше всичко, искаше някак да запечата картината в съзнанието си. Излизаше от града за пръв път и нямаше да го има няколко месеца.

Баща му, брат Хебда, също се надигна и се протегна към сутрешното слънце.

— Нали носиш акредитивните писма на епископа? — попита брат Хебда.

Неб не му обърна внимание. Масивният град бе изпълнил взора му — катедралите, кулите, работилниците и къщите, притиснати към стените. Знамената на родството се вееха над тях заедно с тъмносиньото на андрофрансинския орден и дори от това разстояние виждаше забързаните, облечени в раса фигури.

Баща му проговори отново и Неб се сепна.

— Брат Хебда?

— Попитях за акредитивните писма. Ти ги разглеждаше сутринта, преди да тръгнем, и ти казах да ги върнеш в папката им.

Неб опита да си спомни. Беше ги видял на бюрото на баща си и бе попитал дали може да ги разгледа. Беше ги прочел, възхищавайки се на почерка. Но не помнеше дали ги е прибрал обратно.

— Май да.

Двамата отидоха в дъното на каруцата и преровиха всяка торба, пакет и кесия. Когато не ги намериха, баща му въздъхна.

— Ще трябва да се върна за тях.

Неб сведе поглед.

— Ще дойда с вас, брат Хебда.

Баща му поклати глава.

— Не. Чакай ме тук.

Неб усети как се изчервява и в гърлото му заседна буца. Едрият книжовник посегна и стисна рамото му.

— Не се притеснявай. Трябваше сам да се уверя. — Той се намръщи, търсейки точните думи. — Просто... не съм свикнал наоколо да има още някой.

Неб кимна.

— Какво да правя, докато ви няма?

Брат Хебда се усмихна.

— Чети. Медитирай. Пази каруцата. Аз ще се върна скоро.

Неб нарисова лабиринта на Уим в прахоляка и опита да се концентрира в медитацията. Но всичко отвличаше вниманието му. Крясъците на птиците, вятърът, пръхтенето на коня. И миризмата на зеленина, прахоляк и конска пот. И собствената му пот, която бе засъхнала след пет продължителни часа на сянка.

Чакаше от години. Всяка година кандидатстваше за стипендия и едва сега, само една година преди да стане пълнолетен и да може сам да определя съдбата си без благословията на франсинското сиропиталище, му бяха позволили да учи с баща си. Андрофрансините не можеха да спазват обета си за целомъдрие, ако трябваше да се грижат за деца, така че сиропиталището прибираше всички. Никой не знаеше коя е майка му, а малцина познаваха бащите си.

Бащата на Неб се появяваше поне два пъти годишно и му пращаше подаръци и книги, от далечни места, докато разкопаваше Изпепелената пустош и изучаваше времената отпреди Епохата на смеещата се лудост. Веднъж, преди години, бе казал на момчето, че някой ден ще го вземе, за да може да види какво точно значи любовта на П'Андро Уим. Толкова силна любов, че можеше да накара човек да зареже едничкия си син.

Неб най-сетне бе получил стипендията си.

И още в началото на пътешествието им към пустошта бе разочаровал мъжа, когото желаше да впечатли най-силно.

Изминаха пет часа и въпреки че нямаше как да го различи от такова разстояние, Неб се изправяше често и гледаше към портата до речните кейове.

Тъкмо седна след последното проверяване, когато космите по ръцете му настръхнаха. Светът стана напълно тих, с изключение на един тих глас в далечината. Неб скочи на крака. Чу се тежко бръмчене и усети гъдел по кожата от внезапния вятър, който сякаш изкривяваше небето. Бръмченето премина в писък и очите му се опулиха, изпълвайки се едновременно със светлина и мрак. Той остана зашеметен, прав, с разперени ръце и зяпнала уста.

Земята потрепери и той видя как градът се разклати, докато пищенето нарастваше. Птиците се разлетяха, точки в кафяво, бяло и черно, които едва се различаваха от пушека и частиците, понесени от внезапния вятър.

Кулите рухваха, а покривите се сриваха. Стените се предадоха и се срутиха навътре. Разрази се пожари — калейдоскоп от цветове, — които първо само облизваха, а после взеха да разкъсват. Неб гледеше как дребните, облечени с роса фигури избухват в пламъци. Сред пепелищата се движеха тъмни сенки, опустошаващи всичко, което се изпречеше на пътя им. Виждаше как горящите моряци се хвърлят в реката, с надеждата да се спасят. Но и корабите, и моряците продължаваха да горят в зеленикаво и бяло, докато потъваха към дъното. Чуваше се звук на пукащи се камъни и вряща вода. Миришеше на нагорещени скали и овъглено месо. Болката от опустошението на Уиндвир не подмина и неговото тяло. Неб пищеше, когато усещаше как сърцето на един се пръска, а тялото на друг експлодира.

Светът ръмжеше, от небето се сипеха гръмотевици и огън, а град Уиндвир пищеше и гореше. Някаква невидима сила държеше Неб на мястото му и той крещеше със своя град. Очите и устата му бяха широко отворени, а дробовете се съпротивляваха яростно на нажежения въздух.

Една птица излетя от черния облак и се стрелна покрай главата на Неб към гората зад гърба му. За кратък миг му се стори, че е направена от злато.

След часове, когато бяха останали само бушуващи пламъци, Неб падна на колене и зариде в прахоляка. Кулата от пепел и пушек бе затъмнила слънцето. Миризмата на смърт изпълваше ноздрите му. Той плака, докато сълзите му не пресъхнаха, и после легна, треперейки, а очите му се отваряха и затваряха към опустошението под него.

Накрая Неб се надигна и затвори очи. Започна да цитира Евангелието на П'Андро Уим, създател на андрофрансинския орден, докато медитираше над глупостта, която тежеше на сърцето му.

Глупост, която бе причинила смъртта на баща му.

2.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там гледаше как тревите и папратите се превиват, докато омагьосаните съгледвачи на Сетберт пристигаха и напускаха скрития им лагер. Баща ѝ я бе обучил добре, така че можеше да забележи очертанията им, когато минаваха под редките слънчеви лъчи, които се процеждаха през короните на дърветата. В сенките те изглеждаха като призраци — тихи и прозрачни. Джин стоеше в края на лагера и наблюдаваше.

Сетберт ги бе спрял на няколко левги преди Уиндвир. Беше продължил напред със съгледвачите и щаба. На тръгване трепереше и се гневеше, но се бе върнал с широка усмивка. Джин Ли Там забеляза, че той е единственият доволен, когато се завърнаха. Останалите бяха бледи и потресени, може би дори ужасени. След това успя да долови част от разговора им.

— Нямахте да се съглася, ако знаех, че ще причини такова опустошение — каза един от генералите.

Сетберт сви рамене.

— Знаеше, че е възможно. Сучеше от същата цица, като всички нас. П'Андро Уим и Ксум И'Зир, Епохата на смеещата се лудост и останалото прокиснало андрофрансинско мляко. Знаеш историите, Уордин. Подобна възможност съществуваше.

— Библиотеката е унищожена, Сетберт.

— Не е задължително — намеси се нов глас. Това беше андрофрансинът, който ги бе срещнал предния ден. Чирак на някого от библиотекарите. Джин Ли Там го бе виждала и преди, в двореца. Той бе доставил металния човек на Сетберт и ги посещаваше понякога, за да го научи на нови номера. Мъжът продължи да говори. — Мехослугите имат дълга памет. Като ги съберем, ще ни помогнат да възстановим част от библиотеката.

— Възможно е — отвърна незаинтересовано Сетберт. — Но си мисля, че те може да имат по-стратегическо приложение.

— Нямах предвид... — сепна се генералът.

Сетберт зърна стоящата отстрани Джин Ли Там и вдигна ръка.

— А, прекрасната ми любима чака нетърпеливо завръщането ми. Тя се измъкна от сенките и направи реверанс.

— Милорд.

— Трябваше да го видиш, любима. — Очите на Сетберт блестяха с възторжен детски поглед. — Просто зашеметяващо.

Тя усети как стомахът ѝ се сви.

— Сигурна съм, че е била впечатляваща гледка.

Сетберт се усмихна.

— Всичко, на което се надявах. И повече дори. — Той се огледа наоколо, сякаш внезапно си спомни за хората си, и се обърна към тях. — Ще говорим после. — Изчака ги да се отдалечат и се завъртя към Джин. — Утре ще организираме официален пир — каза ѝ тихо. — Научих, че Рудолфо и Скитащата армия ще пристигнат преди обяд. — Очите му се присвиха. — Очаквам да си ослепителна.

Не беше срещала горянския крал, но баща ѝ го описваше като възхитителен и безпощаден, макар и леко превзет. Деветте горски дома бяха относително изолирани в края на Новия свят, настрани от градовете по делтата на трите реки и Изумрудения бряг.

Джин Ли Там се поклони.

— Нима някога не съм била ослепителна, милорд?

Сетберт се засмя.

— Мисля, че сияеш само за баща си, Джин Ли Там. А аз съм просто скучна курвенска работа. — Той се надвеси над нея с усмивка. — Но Уиндвир променя нещата, нали?

Това, че Сетберт я нарече курва, не я изненада, нито пък я нарани. Наистина беше скучна работа. Но фактът, че бе споменал баща ѝ открито два пъти през последните два дни, я накара да се замисли. Запита се от колко ли време знае. Надяваше се, че е отскоро.

Джин преглътна.

— Какво искате да кажете?

Лицето му помръкна.

— И двамата сме наясно, че баща ти също е курва. Танцуваше за пари в скутовете на андрофрансините и шепнеше клюки в косматите им уши. Неговото време отмина. С братята и сестрите ти ще останете сираци. Трябва да се замислиш какво ще е добро за теб, преди да останеш без избор. — Светлината в лицето му се завърна и гласът му

стана почти весел. — Тази вечер ще вечеряме заедно. — Той я целуна по бузата. — Ще празнуваме новото начало.

Джин потръпна, но се надяваше, че е останало незабелязано.

Продължи да стои на мястото си, треперейки от гняв и страх, дълго след като Сетберт се бе завърнал с подсвиркване в лагера.

ПЕТРОНУС

Петронус не можеше да спи. Не можеше да яде и да лови риба. От два дена стоеше на верандата си и гледаше как димът от Уиндвир се разнася постепенно на северозапад. Малко птици минаваха край залива Калдус, но всеки ден се отбиваха кораби на път за Изумрудения бряг. Все пак знаеше, че още е рано за вести. А и от пушека се виждаше, че няма как вестите да са добри.

Хирам, кмет и най-близкият му приятел от детството, се отбиваше всеки следобед.

— Все още няма вест — каза той на третия ден. — Няколко представители на градовете-държави са тръгнали на север с армията на Сетберт да почетат родството с Ентролузия. Според някои пътували цял ден, преди да се появи облакът. Горянският крал събира Скитащата армия в западните степи. Интендантите им купуваха провизии от града.

Петронус кимна, без да откъсва поглед от небето.

— Те са най-близки по родство до Уиндвир. Вероятно вече са стигнали.

— Аха. — Хирам се размърда неудобно на пейката. — А ти какво ще правиш?

— Да правя ли? — примигна Петронус. — Нищо. Не ми е там мястото.

Хирам изсумтя.

— Мястото е повече твое, отколкото на който и да е друг.

Петронус отклони очи от небето и погледна намръщено приятеля си.

— Вече не. Заряха този живот. — Той преглътна. — А и не знаем колко зле е там.

— Дими от два дни — отбеляза Хирам. — Наясно сме колко е зле. Колко андрофрансини са били извън града в седмицата на Конференцията за познанието?

Петронус се замисли за миг.

— Хиляда, може би две.

— От сто хиляди?

Петронус кимна.

— И това е само числеността на ордена. Уиндвир беше поне два пъти по-населен. — Той пак повтори: — Но не знаем колко лошо е положението.

— Може да пратиш птица — предложи Хирам.

Петронус поклати глава.

— Не ми е работа. Напуснах ордена. Точно ти знаеш прекрасно причината.

Хирам и Петронус бяха заминали заедно за Уиндвир като млади. Беше им омръзнала миризмата на риба по ръцете им и бяха жадни за познания и приключения, затова станаха послушници. След няколко години Хирам се бе върнал у дома за по-простичък живот, а Петронус бе започнал да катери църковните рангове, за да остави следата си в света.

Хирам кимна.

— Знам защо. Нямам представа как издържа толкова дълго. Но по едно време го обичаше.

— Още го обичам — каза Петронус. — Обичам идеята на ордена... как започна и какво представляваше. А не в какво се превърна. П'Андро Уим ще се просълзи, ако види в какво го превърнахме. И за миг не е искал да богатеем от познанията и да качваме и сваляме крале с една дума. — Гласът на Петронус натежа, когато започна да цитира човека, чиито слова знаеше наизуст. — „Ето, издигам ви като кула на разума срещу Епохата на смеещата се лудост и знанието ще е ваша светлина, и мракът ще бяга от него.“

Хирам замълча за минута. След това повтори въпроса си.

— Е, какво ще правиш?

Петронус потърка лице.

— Ако ме помолят, ще помогна. Но няма да им предоставя помощта, която искат, а тази, от която се нуждаят.

— А дотогава?

— Ще опитам да поспя. Ще ловя риба.

Хирам кимна и стана.

— Значи никак не те гризе любопитство?

Петронус не отговори. Продължи да гледа северозападното небе и дори не забеляза как приятелят му се отдалечи тихо.

Когато светлината си отиде, той влезе в къщата и опита да хапне малко супа. Стомахът му се съпротивляваше и той лежа с часове в леглото, докато пред затворените му очи се разиграваха картини от миналото. Помнеше тежестта на пръстена и на короната, лилавото расо и тъмносиния шал. Помнеше книгите, магиите и машините. Помнеше статуите и гробниците, катедралите и катакомбите.

Помнеше живот, който му се струваше по-простичък, защото в онези дни обичаше отговорите повече от въпросите.

След поредната нощ, в която се въртя във влажните от пот чаршафи, Петронус се надигна преди първите рибари, събра малко багаж и се измъкна в хладната утрин. Остави бележка на вратата за Хирам, в която обясняваше, че ще се върне, щом види с очите си какво е станало.

Когато слънцето се издигна, беше с шест левги по-близо до узнаването какво се е случило с града — някогашната му първа любов и най-красива мечта.

НЕБ

Неб не помнеше по-голямата част от последните два дни. През повечето време медитираше и се взираше в окъсаното копие на Уимската библия и нейния спътник — Сборник с исторически спомени. Бяха подарък от баща му.

Знаеше, че в каруцата има и други книги. А също и храна, дрехи и нови инструменти, опаковани в промазан плат. Но не можеше да се насили да ги докосне. Нямаше воля дори да помръдне.

Затова стоеше в сухата жега на деня и в щипещия студ на нощта, клатеше се и повтаряше думите пред очите си, редовете от евангелието, четиристишията на неговото ридание.

Някакво раздвижване в долината го откъсна от трансa му. Ездачите се приближиха до ръба на опустошения град и изчезнаха сред кълбата дим, които витаеха като души на прокълнати. Неб легна по корем и пропълзя до ръба на хребета. Някаква птица изчурулика ниско зад него.

Не, не беше птица. Той се надигна на четири крака и се обърна бавно.

Нямаше вятър. Въпреки това усети полъха, когато привиденията се измъкнаха от гората и тръгнаха да го обграждат.

Неб скочи на крака и се затича.

Невидима ръка го сграбчи.

— Стой, момче! — Шепотът сякаш идваше от стая, пълна с бали памук.

Отблизо се виждаха коприненият ръкав, сплетената брада и широкото мъжко рамо. Неб продължи да се бори и се появиха още ръце, които го натиснаха към земята.

— Няма да те нараним — обади се гласът. — Ние сме съгледвачи от делтата. — Мъжът изчака да осмисли думите му. — От Уиндвир ли си?

Неб кимна.

— Ако те пусна, ще стоиш ли мирен? Цял ден обикаляме из пущинака и не искам да те гоня.

Неб кимна отново.

Съгледвачът го пусна и се дръпна. Неб се надигна бавно и огледа поляната. Наоколо клечаха поне половин дузина мъже, които едва се различаваха на сутрешната бледа светлина.

— Как се казваш?

Младежът отвори уста, но от нея излезе само брътвеж от евангелието. Смесени и накъсани изречения, в които нямаше никакъв смисъл. Той затвори очи и поклати глава.

— Дайте птицата — нареди командирът на съгледвачите. В прозрачните ръце се появи малка птичка. Капитанът издърпа парче конец от шала си и го върза към крачето ѝ. След това я подхвърли във въздуха.

Изчакаха един час, преди птицата да се върне. Когато я прибраха обратно в клетката ѝ, капитанът вдигна Неб на крака.

— Трябва да ти съобщя, че ще бъдеш гост на лорд Сетберт, надзорник на ентролузианските градове-държави в делтата на трите реки. Приготвил е покои в лагера си. С нетърпение очаква пристигането ти и иска да знае всички подробности за падането на Уиндвир.

Когато го подкараха към гората, Неб се дръпна и посочи каруцата.

— Нашите хора ще я приберат — каза командирът на съгледвачите. — Надзорникът няма търпение да се срещнете.

Неб искаше да запротестира, но не го направи. Нещо му подсказваше, че няма как да се опълчи срещу заповедите на тези мъже.

Затова ги последва мълчаливо. Не използваша пътеки, не оставяха следи и почти не шумяха, но знаеше, че са около него. Ако се отклонеше, го сръчкваха обратно в нужната посока. Вървяха два часа, преди да стигнат до скрития лагер. Нисък, дебел мъж в ярки дрехи седеше до висока червенокоса жена със странно изражение.

Дебелакът се усмихна широко и разпери ръце. Неб реши, че прилича на любящия баща от историята за принца беглец, който посреща нетърпеливо отдавна изгубения си син.

Погледът на жената му казваше, че изобщо не е така.

РУДОЛФО

Рудолфо остави Скитащата армия сама да избере лагера си, защото знаеше, че хората му ще се сражават по-пламенно, ако защитават нещо, което сами са избрали. Разположиха шатрите и кухните в западните хълмове, където вятърът не отнасяше пушека от димящите руини, а горянските съгледвачи започнаха да претърсват поизстиналите граници на града. Засега не бяха намерили оцелели.

— Продължавайте да търсите на смени — каза Рудолфо. — Ако откриете нещо, пратете птица.

Грегорики кимна.

— Разбрано, генерале.

Рудолфо поклати глава. Когато превали хребета и зърна за пръв път опустошението на Уиндвир, смъкна шала си и заплака силно, така че хората да видят мъката му. Продължаваше да плаче открито, както и Грегорики. Сълзите се стичаха по зацапаното му лице.

— Не мисля, че ще откриете някого.

— Знаем, генерале.

Рудолфо се оттегли в шатрата си и закуси със сливово вино, прясна антилопа и миризливо сирене. Пред очите му се въртяха спомени от най-величествения град и се смесваха с изгледа на все още димящите руини.

— Богове — прошепна той.

Първият му спомен бе от погребението на папата. Онзи, когото бяха отровили. Иаков, бащата на Рудолфо, го бе довел в града, за да почетат родството. Дори го беше взел на коня си. Рудолфо се държеше здраво за гърба на баща си, докато язدهа зад ковчега на папата. Великата библиотека бе затворена заради траура, но Иаков бе уредил кратка визита у един епископ, когото съгледвачите му бяха спасили от бандити по пътя за Изпепелената пустош.

Богове, колко много книги имаше! След Епохата на смеещата се лудост последователите на П'Андро Уим събираха каквото открият от Отминалите времена. Магия, наука, изкуство, история, карти и песни.

Пазеха ги в библиотеката в Уиндвир и малкото планинско село се бе превърнало в най-могъщия град на Новия свят.

Тогава беше на шест години. Двамата с баща му бяха влезли в първото помещение и навсякъде — около и над него — се простираха лавици с книги. За пръв път бе изпитал почуда и това го бе изплашило.

Сега мисълта за изгубеното познание го плашеше още повече. Никой не биваше да изпитва подобна почуда. Той глътна остатъка от виното и плесна да му донесат още.

— Какво би могло да предизвика подобно нещо? — прошепна тихо той.

Един капитан се покашля учтиво на входа на шатрата.

— Да? — вдигна поглед Рудолфо.

— Лагерът е разположен, генерале.

— Чудесни новини, капитане. След малко ще дойда. — Рудолфо вярваше напълно на хората си, но знаеше, че войниците действат според очакванията на командването. Добрият лидер трябваше ясно да подчертае своите изисквания.

Капитанът изчака отвън, а Рудолфо се надигна и препаса меча си. Обърна се към малкото огледало да намести тюрбана и пояса си и излезе в късното утро.

Рудолфо обиколи лагера, окуражи хората си и изслуша предположенията им за гибелта на Уиндвир, след което реши да дремне в шатрата си. Не беше спал пълноценно от три дена, но въпреки изтощението не можеше да откъсне мисълта си от разрушения град.

Знаеше, че е била някаква магия. Ордена имаше врагове, но нито един не притежаваше подобна мощ, че да предизвика толкова пълно унищожение. Може би беше злополука. Нещо, открито от андрофрансините, остатък от Епохата на смеещата се лудост.

В това имаше повече смисъл. Цялата цивилизация бе срината с магии и военни машини по време на кралете магове. Изпепелената пустош бе доказателство и от хиляди години андрофрансините разкопаваха тези земи и събираха откритите магии и машини в града си. Безобидните открития се продаваха, за да поддържат Уиндвир като най-богатия град. Другите се запазваха, за да поддържат мощта му.

В края на следобед се появи птица. Рудолфо прочете съобщението и се замисли над дребния, разкривен почерк на Грегориц.

„Открихме говорещ метален човек.“

„Доведете ми го“ — написа отговора Рудолфо и изпрати птицата обратно.

След това зачака съгледвачите си в шатрата.

3.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там гледаше суматохата и се чудеше за младежа. Той бе отворил уста след прегръдката на Сетберт, но от нея излизаха само брътвежи. Разкъсани фрази от уимски текстове. Не беше на повече от петнайсет-шестнайсет, но косата му бе побеляла, а очите — изцъклени и диви. Щом Сетберт разбра, че не може да говори, го остави на грижите на една слугиня. Единственият му интерес към момчето бе породен от желанието да чуе от първа ръка за резултата от деянието си.

Стомахът на Джин се сви.

Денят вече преваляше, а тя стоеше в сянката и гледаше как съгледвачите влачат мрежите си като горди рибари. Магията беше изтляла и сега се виждаха ясно. Тъмните им копринени дрехи, ръцете и лицата бяха омазани с мръсотия и пепел. В мрежите, които влачеха, проблясваше метал.

Бяха донесли общо тринайсет метални човека. Андрофрансинският чирак клекна до тях и започна да ги човърка през мрежите.

— Един липсва — каза той.

— Остана долу — отвърна съгледвачът. — Няма къде да ходи, разкачих му крака. Ще се върнем за него, щом разтоварим тези.

— Ако горяните не го отмъкнат — вметна капитанът, който се приближаваше откъм шатрата на Сетберт с намръщено изражение. — Вече са влезли в града. Омагьосайте се отново и ги проследете.

— А ако ни видят?

— Ние не воюваме с тях. — Мъжът замълча за миг и погледна тревожно към посоката, от която бе дошъл. — Поне засега.

Чиракът измъкна един от металните хора от мрежата. Мехослугата изтрака и изпусна пара от ауспуха си. Стъклените му очи се отвориха за миг.

— Функционираш ли? — попита чиракът.

— Функционирам — отговори металният човек.

Чиракът посочи към близката шатра.

— Иди там и изчакай. Няма да говориш с никого, освен с мен. Разбра ли?

— Разбрах. — Мехослугата, който беше висок и строен, и блестеше на следобедното слънце въпреки мръсотията и драскотините по обшивката си, се подчини.

Чиракът се обърна към следващия, а Джин Ли Там се отдалечи.

Откри младежа в шатрата на слугите. Седеше мълчаливо до една маса, а храната в чинията изстиваше пред него. Все още бе облечен с мизерното расо, с което го бяха открили, и бе покрит с пепел и мръсотия.

Тя седна срещу него и привлече погледа му.

— Трябва да ядеш. Откога не си ял?

Той отвори уста да каже нещо и се спря. Поклати глава и очите му се насълзиха.

Джин се наклони към него.

— Разбираш ли ме?

Той кимна.

— Не мога да си представя какво си видял. — Можеше, разбира се. Гледката на опустошения Уиндвир бе изпълнила сънищата й снощи. В тези кошмари Сетберт се смееше весело, а мъртви вълшебници обикаляха из огромния град и призоваваха огън, светкавици и чума. Десетки видове смърт се сипеха над пищящите невинни, докато не се събуди, плувнала в пот.

Помнеше историите за Епохата на смеещата се лудост. Толкова опустошително време, че малцината оцелели бяха полудели. Джин Ли Там се чудеше дали това момче не е постигнато от подобна съдба.

Но очите му не бяха като на откачен. Пълни с отчаяние и тъга, да. Но не и лудост. Напоследък познаваше добре налудничавия поглед.

Джин се огледа, за да е сигурна, че не ги подслушват.

— Сетберт иска да му разкажеш какво си видял — каза тихо тя. — Искане да чуе как е паднал Уиндвир, но в желанието му няма благородство. Разбираш ли?

От изражението на лицето му личеше, че не разбира, но все пак кимна.

— Единственото ценно е историята ти. Докато мисли, че ще му разкажеш, ще те държи жив и ще се грижи за теб. — Джин Ли Там покри дланта му със своята. — Ако реши, че не можеш или не искаш да разказваш, ще се отърве от теб. Не знам дали ще те остави жив, но той не е добър човек. — Тя стисна ръката му. — Опасен е.

Изправи се и подвикна на слугинята.

Едрата жена се появи на входа.

— Да, лейди?

— Гостът не трябва да седи на масата, потънал в мръсотия. Почистете момчето и му дайте нови дрехи.

— Лейди, предложих му баня, но той отказа.

Джин Ли Там допусна следа от гняв в гласа си.

— Нямах ли деца?

— Имам, лейди. Три.

— Значи знаеш как се къпе дете — заяви тя по-меко.

— Да, лейди.

Джин Ли Там кимна учтиво.

— Този младеж е видял повече мрак и отчаяние от всеки след Епохата на смеещата се лудост. Бъди мила с него и се моли да не преживееш никога същото.

Джин се обърна и излезе от шатрата. Знаеше, че не може да чака повече. Отлагаше го от два дена, колебаеше се за правилния подход. Но вече знаеше, че няма шанс да остане. Из лагера имаше клетки с птици. Трябваше да намери някоя, която да не бъде потърсена поне ден. Щеше да я изпрати с просто съобщение, завързано с черен конец, символ за опасност: „Уиндвир е в руини. Сетберт ни предаде.“

След това щеше да спи с магическа торбичка под възглавницата, готова да побегне при първата дума.

РУДОЛФО

Горянските съгледвачи откриха плачещия метален човек в един кратер сред валмата дим, в руините на Уиндвир. Беше наведен над купчина овъглени кости, ръцете му се тресяха, гърдите свистяха, а големите метални ръце стискаха подобната на шлем глава. Приблжиха го тихичко. Призраци в града на привиденията, но въпреки това той ги видя и чу.

От ауспуха му блъвна кълбо пара. Светещите му стъклени очи изпускаха вряща вода. До него лежеше изтръгнат метален крак.

— Икчисв хибу за — изскърца металният човек.

Горяните го влачиха до шатрата на Рудолфо, защото не можеше да ходи и отказваше подкрепа. Генералът ги наблюдаваше как се завръщат, точно както бяха обещали в съобщението.

Занесоха металния човек до поляната и го пуснаха заедно с крака му. Ярките им туники, панталони и наметала бяха станали сиви и черни от саждите и пепелта. Металният човек сияеше на следобедното слънце.

Съгледвачите се поклониха и зачакаха Рудолфо да проговори.

— Това ли е останало от великия град Уиндвир?

Те кимнаха дружно. С нежелание, но без съмнение.

— А андрофрансинската библиотека?

Един от съгледвачите пристъпи напред.

— На пепел е, милорд. — Мъжът отстъпи бързо и сведе глава.

Рудолфо се взря в металния човек.

— А, какво имаме тук? — И преди беше виждал машини, но бяха малки и съвсем не толкова сложни като човек. — Можеш ли да говориш?

— Ербод месвъс яровог — отвърна металният човек.

Рудолфо погледна отново към съгледвачите си. Мъжът, който бе проговорил по-рано, вдигна поглед.

— Приказва откакто го открихме, милорд. Но не на език, който сме чували.

Рудолфо се усмихна.

— Напротив. — Той се обърна към металния човек. — Онтарбо ан ирвог.

Чу се изщракване, изпукване и излезе кълбо пара. Металният човек погледна към Рудолфо, към опушеното небе и черните останки от най-големия град на света. Разтресе се и потръпна. Когато проговори, гласът му бе изпълнен с дълбока скръб. Рудолфо бе ставал свидетел на такава мъка само два пъти през живота си.

— Какво сторих? — изстена металният човек и гърдите му издрънчаха, когато ги удари с юмрук. — О, какво сторих?

Рудолфо се отпусна на копринените възглавници и отпи от сладкото крушово вино. Залязващото слънце оцветяваше металния човек в червено. Личният му оръжейник се бе навел над мехослугата и бършеше потта от челото си, докато се мъчеше да прикачи изкривения крак.

— Няма смисъл, милорд — каза металният човек.

Оръжейникът изръмжа.

— Не е много добре, но ще свърши работа. — Той се надигна и хвърли поглед към господаря си.

Рудолфо кимна.

— Изправи се, метални човече.

Механичният се подпря на ръце и се надигна. Изкривеният крак не искаше да се свие. Тракаше и изпускаше искри, но издържа.

— Разходи се — махна с ръка Рудолфо.

Металният човек се подчини. Вървеше с клатушкане и ползваше прикачения крак повече като патерица.

Рудолфо отпи от виното и освободи оръжейника.

— Е, вероятно трябва да се притеснявам от бягство?

Металният човек продължи да ходи. Ставаше все по-стабилен с всяка стъпка.

— Искате да избягате ли, милорд? Вие сте добър с мен. Може би ще мога да ви помогна?

Рудолфо се подсмихна.

— Говорех за теб, метални човече.

— Няма да избягам. — Той поклати глава. — Възнамерявам да платя за престъпленията си.

Рудолфо повдигна вежди.

— И какви по-точно са престъпленията ти? — Спомни си за добрите маниери, и макар да не беше сигурен дали се отнасят и за металните хора, посочи един стол. — Моля, седни.

Металният човек приседна.

— Аз съм виновен за унищожението на Уиндвир и изстребването на андрофрансините. Не очаквам процес. Нито милост. Очаквам правосъдие.

— Как се казваш?

Златните клепачи на металният човек примигнаха изненадано над светещите му очи.

— Милорд?

— Как се казваш? Какво е името ти?

— Аз съм Мехослуга номер три, секция „Преводи и каталог“.

— Това не е име. Аз съм Рудолфо. За някои — лорд Рудолфо от Деветте горски дома. За други — генерал Рудолфо от Скитащата армия. За онези, които съм победил в битка и в леглото, съм проклетникът Рудолфо.

Металният човек впери поглед в него. Устата му се отвори и затвори с тракане.

— Добре — каза накрая Рудолфо. — Ще те кръстя Исаак. — Замисли се за миг, кимна и отпи от виното си. — Исаак. Кажете сега как точно успя да сринеш всепризнатия град Уиндвир и собственоръчно да изстребиш андрофрансинския орден?

— Извърших тези престъпления с невнимателни думи, милорд.

Рудолфо допълни чашата си.

— Продължавай.

— Милорд, чували ли сте за магьосника Ксум И'Зир?

Рудолфо кимна.

— Андрофрансините откриха пергаменти в източните възвишения. Приличаха поразително на късната работа на И'Зир, включително смесицата на средноземски и горен в'ралски. Даже почеркът съвпаднаше.

Рудолфо се наклони напред и поглади дългия си мустак.

— Значи не са били копия?

Металният човек поклати глава.

— Оригинали, милорд. Естествено, бяха донесени в библиотеката. Възложиха превода и каталогизирането на мен.

Рудолфо взе една захаросана фурма от сребърната купа и я лапна. Сдъвка плода и изплю костилката в копринена кърпичка.

— Ти си работил в библиотеката.

— Да, милорд.

— Продължавай.

— Един от пергаментите съдържаше липсващия текст на „Седемте какофонични смърти“ на Ксум И'Зир...

Рудолфо се сепна. Кръвта се изтегли толкова бързо от лицето му, че чак щипеше. Вдигна ръка и се отпусна на възглавниците.

— Богове, чакай малко!

Металният човек Исаак зачака.

Рудолфо се надигна, изпи на един дъх виното и си наля ново.

— Сигурен ли си?

Исаак се разтърси от хлипане.

— Вече да, милорд.

Рудолфо имаше сто въпроса. Всеки напираше да бъде пръв. Отвори уста, но млъкна, щом зърна Грегорию, пръв капитан на горянските съгледвачи, който се вмъкна в шатрата с тревожно изражение.

— Да?

— Генерал Рудолфо, току-що научих, че надзорник Сетберт от ентролузианските градове-държави приближава.

Рудолфо усети как гневът му се надига.

— Току-що?

Грегорию пребледня.

— Съгледвачите им са омагьосани, милорд.

Рудолфо скочи на крака и посегна за дългия, тънък меч.

— Вдигнете лагера под трета тревога. — Сетне се обърна към металния човек. — Исаак, ти чакай тук.

Исаак кимна.

Генерал Рудолфо от Скитащата армия, господар на Деветте горски дома изскочи от шатрата, викайки за доспехи и кон.

ПЕТРОНУС

Петронус седеше пред малкия огън и се заслушваше в нощта. Беше яздил с умерена крачка, без да напруга излишно стария си кон. Когато небето започна да потъмнява, спря и си направи бивак.

Някъде наблизо зави койот. Присъедини се втори. Петронус отпи от горчивия чай, в който имаше стабилна доза от лекарството за ревматизъм на местната знахарка. Това го сгряваше повече от танцуващите пламъци.

Погледна на северозапад. През деня пушекът почти се бе разнесъл. Рудолфо и Сетберт сигурно бяха пристигнали с армиите си да окажат каквато и да е помощ.

Съмняваше се, че щяха да открият нещо, и подозираше защо. Колкото повече мислеше, толкова по-сигурен ставаше. Всяка левга към Уиндвир отразяваше паралелно пътешествие през спомените му.

— Открихме нов фрагмент от Ксум И'Зир, отче — каза архикнижовник Рихан по време на личния доклад от експедицията.

Това бе преди четирийсет години и Петронус бе по-голям идеалист, но дори тогава знаеше риска.

— Сигурен ли си?

Архикнижовникът отпи от виното, внимавайки да не окапе белите килими в кабинета на Петронус.

— Да. Перфектен фрагмент, който се припокрива с пергамента от Страупхайм и писмото от Харстон. Въпрос на време е да съберем целия текст.

Петронус усети как стиска челюст.

— Какви охранителни мерки са взети?

— Всички пергаменти са на различни места. Заклучени и под стража.

Петронус кимна.

— Добре. Не са безопасни, дори за превод и каталогизиране.

— Засега, да — съгласи се Рихан. — Но младият Чарлс, новият аколит по механика от Изумрудения бряг, смята, че е открил начин да захрани мехослугата с огнекамъни. Според „Спецификации и бележки“ от Руфело, паметта на механичните може да се трие всекидневно, да им се казва предварително какво да правят и те следват дори най-сложните инструкции.

Петронус бе видял демонстрацията. Трябваше им огромна пещ, но в рамките на три минути Чарлс бе накарал ръбестия метален човек да раздвижи ръце, да рецитира текст и да реши няколко сложни математически уравнения пред папата и най-близките му съветници. Поредната тайна, която бяха изкопали от миналото и която щяха да запазят, докато не решат, че светът е готов за нея.

— Те може да го четат — продължи архикнижовникът. — При специални инструкции. Ако Чарлс е прав, мехослугите може да обобщят текста, без да го повтарят устно.

— Ако някога се открият всички пергаменти... — Петронус остави думите да заглъхнат и поклати глава. — По-добре да унищожим откритията. Дори металните кукли биха танцували в ръцете на човек.

Погледът на архикнижовника постави началото на личното изплъзване на Петронус от андрофрансинската милост.

Воят на койота го изтръгна от миналото. Огънят едвам тлееше и Петронус хвърли нови дърва. Той стисна юмруци до побеляване и отново погледна на северозапад.

Бяха открили всички части от заклинанието на Ксум И'Зир.

Не бяха внимателни.

Сами бяха предизвикали смъртта си.

И ако Петронус беше прав за силата на тези думи, от труда им не бе останало нищо. Андрофрансините бяха изкарали две хиляди години, ровейки в остатъците на Стария свят, но сега нямаше да остане нищо.

Гневът на П'Андро Уим го обзе и той закрепця към небето.

НЕБ

„Ценен си само заради историята си.“

Думите на червенокосата жена продължаваха да са с Неб.

Беше се изкъпал, като изчака, докато слугинята, която носеше вода, излезе, за да не го види как сваля мръсното расо. Още щом влезе във водата, тя покафеня от пепелта и мръсотията. Дори когато се избърса с грубата войнишка кърпа, видя, че по памука остават сиви петна. Въпреки това се почувства по-чист от преди.

Робата, която му донесоха, бе твърде голяма, но той стегна въжето през кръста и изхвърли водата в бурените зад шатрата.

Опита да хапне малко хляб, но стомахът му се разбунтува след няколко залъка. Неб стисна двете си книги и се сви на нара. Мислеше за думите на червенокосата и се чудеше защо историята му е толкова ценна за надзорника. И защо се бе ядосал толкова, като разбра, че Неб не може да говори? И по-лошото, защо изобщо толкова се вълнуваше да я чуе? Дамата сигурно щеше да му каже, ако я попита, но не беше сигурен, че иска да знае.

Превъртя се и опита да поспи. Но когато затвореше очи, нямаше мрак, никога. Виждаше огън — зелен огън, — падащ като гигантски юмрук на Уиндвир. И светкавици, бели и остри, издигащи се в небето. Сградите падаха. Миризмата на горящо месо от животни и хора изпълваше ноздрите му. А при портата до речните кейове се виждаше една бягаща, пищяща, запалена фигура.

Разбира се, Неб знаеше, че последното е плод на въображението му. Но в ума си можеше да види топящите се очи на баща си, обвинението и разочарованието.

Накрая се отказа от нара. Измъкна се в нощта и отиде при каруцата. Съгледвачите от делтата бяха удържали на думата си и я бяха докарали. Сви се в каросерията между дрехите, книгите и писмата и заспа.

Но сънищата му бяха изпълнени с огън.

4.

РУДОЛФО

Бойните полета не трябваше да изискват етикет и да се смятат за държавни събития.

Рудолфо стоеше на коня, начело на армията, а капитаните му преговаряха с капитаните на надзорника на лунната светлина между двата лагера. На хоризонта Уиндвир пушеше и вонеше. Накрая преговорите свършиха и офицерите му се върнаха.

— Е? — попита той.

— Също са получили съобщения и са дошли на помощ.

Рудолфо изсумтя.

— По-скоро са дошли да оглозгат мършата. — Не хранеше любов към градовете-държави, които подобно на тлъсти лешояди налагаха таксите си над делтата, сякаш притежаваха широките реки и морето, в което те се изливаха. Той се обърна към Грегорику. — Споделиха ли защо са нарушили споразуменията и са омагьосали съгледвачите си в мирно време?

Грегорику прочисти гърло.

— Мислели, че може ние да сме нападнали Уиндвир, а те дошли да уважат родството. Позволих си да им припомня, че и ние имаме родство с андрофрансините.

Рудолфо кимна.

— И кога ще се срещна с огромната торба течни лайна?

Останалите офицери се засмяха тихо, но Грегорику се намръщи.

— Ще изпратят птица с покана за вечерята с надзорника и неговата дама.

Рудолфо повдигна вежди.

— Неговата дама?

Реши, че може и да не е толкова неприятно в крайна сметка.

Облече се в ярки дрехи, като всеки цвят символизираше един от домовете му. Облече се сам, отпрати слугите, но поиска вино. Исаак

седеше неподвижно и мълчаливо, докато Рудолфо навличаше копринените роби, шалове, пояси и тюрбана.

— Имам малко време — обърна се той към металния човек. — Разкажи ми повече.

Стъклените очи примигнаха и се осветиха.

— Добре, милорд. — Тракане, пукане, изсвирване. — Естествено, пергаментът с липсващия текст от „Седемте какофонични смърти“ на Ксум И’Зир дойде при мен за превод и каталогизиране.

— Естествено — обади се Рудолфо.

— Работех крайно внимателно, лорд Рудолфо. Държахме липсващия текст на сигурно място, далеч от другите, за да няма опасност да се смеси с пълното заклинание. Аз бях единственият мехослуга, занимаващ се с тази задача, и познанията ми от работата с предишните фрагменти бяха надлежно отстранени.

Рудолфо кимна.

— Как?

Металният човек почука по главата си.

— Сложно е, милорд. И сам не го разбирам напълно. Андрофрансините пишат метални текстове, те определят нашите спомени, действия и възможности. — Исаак сви рамене.

Рудолфо се колебаеше между три различни чифта меки чехли.

— Продължавай.

Металният човек въздъхна.

— Няма много повече. Заведох, преведох и копирах липсващия текст. Отне ми три дена и три ноци, за да свърша работата и да я проверя отново. Накрая се върнах при брат Чарлс да изтрие паметта ми.

Рудолфо се присети внезапно и вдигна ръка, без да е сигурен защо е толкова учтив с механичния.

— Винаги ли ти трийт паметта след работа?

— Рядко. Само когато става въпрос за опасни и важни неща, милорд.

— Припомни ми по-късно да се върнем пак на този въпрос. Продължавай. Нямам много време.

— Оставих пергаментата в сейфа, излязох от стаята с каталога и видях как сивият гвардеец заключи след мен. Върнах се при брат

Чарлс, но кабинетът му бе заключен. Изчаках. — Металният човек изсвири и изтрака.

Рудолфо си избра меч с украсена ножница и го затъкна в пояса си.

— И?

Металният човек се разтресе. От ауспуха му излезе пара. Превъртя очи и започна да скимти силно.

— И? — попита Рудолфо с по-остър глас.

— За момент ми причерня, милорд. Когато се опомних, стоях в центъра на града и крещях думите от „Седемте какофонични смърти“ към небето. Всичките думи. Опитах да спра. — Той подсмръкна и металното му тяло се разтресе. — Не можех да спра. Опитвах, но не можех.

Рудолфо усети мъката на механичния и стомахът му се сви. Спря се на входа на шатрата. Трябваше да тръгва, но не знаеше какво да каже.

— Накрая обърнах гласовия си протокол — продължи металният човек. — Но беше късно. Дойдоха чудовищата на смъртта. Паяците на чумата. От серните облаци завая огън. Всичките Седем смърти. — Той подсмръкна отново.

Рудолфо поглади брадата си.

— Защо мислиш, че се е случило?

Металният човек вдигна поглед и поклати глава.

— Не знам, милорд. Някаква неизправност.

— Или злодеяние. — Рудолфо плесна с ръце и Грегорики се появи от нощта. — Искам Исаак да бъде под охрана постоянно. Никой, освен мен, да не говори с него. Ясно ли е?

Грегорики кимна.

— Разбрано, генерале.

Рудолфо се обърна към металния човек.

— Ти разбра ли?

— Да, милорд.

Рудолфо се надвеси над него и заговори тихо в ухото му.

— Бъди смел. Възможно е да си просто оръдие в ръцете на друг злодей.

Цитатът от Уимската библия го изненада.

— „Дори плугът изпитва любов към разораната земя; дори мечът тъжи за пролятата кръв.“

Рудолфо погали леко полираното рамо.

— Ще продължим, когато се върна.

Навън небето посивяваше с приближаващото утро. Рудолфо усещаше умората зад очите си и по върховете на пръстите. Беше дремал по малко, но не бе спал напълно от четири дена, когато съобщението призова Скитащата армия на югозапад. След вечерята. Щеше да спи тогава.

Очите му се стрелнаха към руините на града, оцветени в лилаво от приближаващата зора.

— Богове! — прошепна той. — Какво неочаквано оръжие.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там скри откраднатата магическа торбичка в шатрата си. Докато се надигаше, чу учтиво покашляне зад себе си и се завъртя.

Беше младият лейтенант, онзи, който ѝ бе довел кон, докато пътуваха.

Тя се изправи.

— Да?

— Лорд Сетберг ви уведомява, че Рудолфо и антуражът му ще пристигнат до час. Надзорникът ви очаква на тържествената трапеза.

Джин Ли Там кимна.

— Благодаря. Ще бъда там.

Лейтенантът се размърда неловко. Искаше да пита още нещо, но се колебаеше.

— Влезте, лейтенант. — Тя го огледа. Беше около двайсетгодишен и личеше, че е син на някой ентролузиански дребен благородник, който няма търпение да остави следата си по света. Пристъпи към него, но не много близо, за да не го притесни с височината си. За момента искаше да спечели доверието му. — Искате да кажете нещо ли?

Очите му пробягаха из помещението, а ръцете му замачкаха шапката.

— Имам въпрос. — Започна колебливо, но после заговори бързо. — Но не съм сигурен дали искам да знам отговора.

— Може и да не ви отговоря — подхвърли тя. — Питайте все пак.

— Някои от мъжете са чули как надзорникът говори с генералите през последните два дена. Други са дочули съгледвачите. Казват, че от Уиндвир не е останало нищо, освен металните хора и момчето.

— Това изглежда вярно — отвърна Джин Ли Там. — Но се надявам, че няма да се окаже така.

Явно още не беше се усетил. Искаше да пита още нещо, но не беше сигурен дали може да ѝ се довери. Тя реши да рискува и да използва езика със знаци, който ползваха в делтата.

„Можеш да ми се довериш.“

Той примигна.

„Знаеш ли нашите знаци?“

Тя кимна.

— Да. — Докато говореше, ръцете ѝ продължаваха да се движат.

„Питай каквото искаш, лейтенант.“

Ръцете му бяха заети с шапката и той я нахлупи на главата си.

— Няма да е учтиво. — Но пръстите му се размърдаха. „Казват, че надзорникът имал предварителна информация за гибелта на Уиндвир от шпионите си в града. Че сме тръгнали да помогнем заради родството.“

Пръстите му се отпуснаха и тя разбра. Младежът беше на ръба.

— Прав сте. Няма да е учтиво. Той е надзорник. Вие сте негов лейтенант. Аз съм негова конкубина. — „Надзорникът имаше предварителна информация.“

— Съжалявам, че ви обезпокоих, милейди. — И отново с ръце: „Хората са го чули да се хвали. Твърдял, че е предизвикал гибелта на андрофрансинския град.“

— Предайте на надзорника, че след малко ще се появя. — Джин Ли Там се поколеба. Ако потвърдеше страховете му, можеше да го поведе по опасен път. Беше по-лесно да се колебаеш, отколкото да се преструваш или да заровиш униформата си и да дезертираш. Накрая все пак направи знак. „Хвалбите на надзорника са истина.“ Видя как лицето му преbledня.

Лейтенантът се олюля и отпусна ръце.

— Сигурно е имал основателна причина — прошепна той.

Джин Ли Там пристъпи по-близо, разкривайки пълната си височина, и положи длан на рамото му.

— Като видиш опустошението на Уиндвир, ще разбереш, че не може да има разумна причина за подобно деяние — отвърна тихо тя.

Лейтенантът преглътна.

— Благодаря, милейди.

Тя кимна, завъртя се и го изчака да излезе. След това затвори платницето на шатрата, скри магическата торбичка на друго място и извади вечерния си тоалет.

Докато решеше косата си, се чудеше дали баща ѝ е прав за лорд Рудолфо. Вече бе ясно, че трябва да се махне час по-скоро. Сетберт

препускаше по нанадолнището като сляп кон и от това нямаше да излезе нищо добро. Чудеше се какво би казал баща ѝ и предполагаше, че би я изпратил при Рудолфо. Един стратегически съюз с Деветте горски дома — поне докато не се прибереше безопасно в Изумрудения бряг, можеше да я задържи в делата на баща ѝ още малко.

Сетберт вече не ставаше, когато тя влизаше в помещението. Едно време го правеше, а и сега спазваше официалния етикет, когато имаше повод. Но в момента беше сам и се смееше на металния си човек, който подскачаше и жонглираше с чинии.

— Лорд надзорник! — каза тя и направи реверанс на прага.

Той погледна към нея и облиза устни.

— Лейди Джин Ли Там. Изглеждаш прекрасно, както винаги.

Тя влезе в помещението и зае мястото си, а той махна на металния човек.

— Чакай в кухнята.

Механичният кимна и се изнесе с тракане и съскане.

— Новите са доста по-добри. Мисля да го сменя.

Джин се усмихна и кимна учтиво.

— Как си тази вечер? Заета ли беше? — Сетберт беше оживен.

— Да, милорд. Нагледах момчето и се уверих, че се грижат за него. — Сетберт се намръщи и тя продължи. — Сигурна съм, че ще проговори съвсем скоро.

Моментното намръщване се изтри от лицето му.

— Добре, добре. Искам да чуя историята му.

Джин отпусна длани в скута си.

— Трябва ли да знам нещо за тази вечер, милорд?

Сетберт се усмихна.

— Не си виждала Рудолфо.

Джин поклати глава.

— Не съм.

— Той е суетен. Пада си конте. — Сетберт се наведе към нея. — Няма деца. Няма жена или конкубина. Мисля, че е... — Той изметна китката си женствено. — Но е голям актьор. Ако те покани на танц, както подозирам, че ще направи, танцувай, колкото и да ти е неприятно.

— Щом милорд го желае.

— Желя. Няма нужда да казвам, че не е дошло време да разкриваме моята роля в падането на Уиндвир. Той ще научи скоро, но тогава ще е твърде късно.

Джин Ли Там кимна. Стабилна стратегия. Атаката над Уиндвир беше нанесла щети на ентролузианската икономика. Сетберт беше луд, но съвсем не глупав. Каквато и да бе причината да унищожи града, възнамеряваше да компенсира ентролузианците чрез анексиране на нови земи. Деветте горски дома бяха апетитен плод, макар нависоко и настрани по дървото. Малко кралство от горски градове, заобиколено от обширни земи. Осъзна, че армията изобщо не е била за Уиндвир.

— Разбирам.

Отвън се чу глъчка. Платнището се отметна и се появи младият лейтенант. Очите им се срещнаха за кратко, преди той да отклони поглед.

— Лорд Рудолфо приближава лагера. Води горянските съгледвачи. Не са омагьосани.

Сетберт се усмихна.

— Благодаря, лейтенант. Погрижете се да го посрещнете подобаващо.

Джин Ли Там приглади полата си и се зачуди как ли ще мине последната ѝ вечеря като конкубина на Сетберт.

5.

РУДОЛФО

Сетберт не го посрещна в челото на армията. Вместо това ескортът го съпроводи до огромна кръгла шатра. Рудолфо направи няколко бързи жеста с ръка и горянските съгледвачи се разпръснаха около нея.

Когато влезе, Сетберт се надигна с уморена усмивка, която раздвижи дългите му мустаци и белязаните от шарка бузи. Дамата му също се изправи. Висока и стройна, облечена в зелен копринен костюм за езда. Червената ѝ коса сияеше като изгрева. В сините ѝ очи просветна весело предизвикателство и тя се усмихна.

— Лорд Рудолфо от Деветте горски дома — обяви адютантът. — Генерал на Скитащата армия.

Рудолфо влезе навътре и подаде меча си на адютанта.

— Идвам с мир да опитам от хляба ви.

— Посрещаме те с мир и предлагаме вино за радостната среща — отвърна Сетберт.

Рудолфо кимна и се приближи към масата.

Сетберт го потупа по гърба.

— Рудолфо, радвам се да те видя. Колко време мина?

„Не достатъчно.“

— Твърде много — отвърна той на глас — Как са градовете?

Сетберт сви рамене.

— Все същото. Имахме малък проблем с контрабандистите, но явно се разреши от само себе си.

Рудолфо се обърна към дамата. Тя беше с няколко сантиметра по-висока от него.

— Да. Това е моята конкубина, лейди Джин Ли Там от клана Ли Там. — Сетберт наблегна на думата „конкубина“ и Рудолфо забеляза как очите ѝ се присвиха леко.

— Лейди Там. — Рудолфо целуна протегнатата ръка, без да откъсва поглед от очите ѝ.

Тя се усмихна.

— Лорд Рудолфо.

Заеха местата си и Сетберт плесна три пъти. Рудолфо чу тракане и свистене зад спуснатите завеси. Появи се метален човек, носещ поднос с чаши и гарафа вино. Този беше по-стар модел от Исаак, с по-ръбести форми и меден цвят.

— Изумителен е, нали? — каза Сетберт, докато металният човек наливаше виното. После плесна отново. — Слуга, тази вечер искам от охладеното прасковено.

Машината пискливо изсвири.

— Дълбоко се извинявам, лорд Сетберт, но нямаме охладено прасковено вино.

Сетберт се усмихна и повиши глас с престорен гняв.

— Какво? Няма прасковено вино? Това е недопустимо, слуга.

Още свирене и серия от изщраквания. От радиатора започна да излиза пара.

— Дълбоко се извинявам, лорд Сетберт...

Сетберт плесна отново.

— Отговорът ти е недопустим. Ще ми намериш охладено прасковено вино, дори да се наложи да ходиш чак до Садрил. Ясно ли е?

Рудолфо го наблюдаваше. Лейди Джин Ли Там — не. Потръпваше засрамено и се опитваше да скрие червенината по бузите и гнева в очите си.

Слугата остави подноса и гарафата.

— Да, лорд Сетберт. — И тръгна към изхода на шатрата.

Сетберт се засмя и сръчка дамата с лакът.

— Поучи се!

Тя се усмихна слабо, също толкова фалшиво, колкото беше и гневът му.

Сетберт плесна и подсвири.

— Слуга, промених си мнението. И черешовото вино става.

Металният човек напълни чашите им и се оттегли към кухнята, за да поднесе първото ястие.

— Прекрасна машина — отбеляза Рудолфо.

Сетберт засия.

— Възхитителна е, нали?

— Откъде я намерихте?

— Беше... дар. От андрофрансините.

Изржението на Джин Ли Там говореше друго.

— Мислех, че пазят ревностно магиите и машините си — каза Рудолфо и вдигна чаша.

Сетберт също вдигна своята.

— Може би. От някои.

Рудолфо пусна покрай ушите си неприкритата обида. Металният човек се завърна с купички с димяща рачешка яхния. Сервира ги пред всеки с внимателна прецизност.

— Наистина е възхитителна.

— И освен това може да правят почти всичко. Стига да знаеш как да ги накараш — изтъкна Сетберт.

— Наистина ли?

Надзорникът плесна с ръце.

— Слуга, изпълни свитък седем три пет.

Нещо изщрака. Металният човек разпери ръце и запя, а краката му се задвижиха в неприличен танц.

— Баща ми и майка ми бяха андрофрансински братя или поне така ми каза леля ми Абата... — Песента беше крайно мръсна. Накрая металният човек приключи с дълбок поклон.

Лейди Джин Ли Там се изчерви.

— Това беше проява на лош вкус, с оглед на последните събития.

Сетберт я изгледа сурово и се усмихна на Рудолфо.

— Простете на конкубината ми. Напълно е лишена от чувство за хумор.

Рудолфо забеляза как ръцете ѝ побеляха от стискане на салфетката и той се замисли над очертаващите се възможности.

— Странно, че андрофрансините са научили слугата си на толкова... живописна песен.

Тя вдигна поглед към него. Очите ѝ молеха за спасение. Устните ѝ бяха присвити.

— А, не са те. Аз бях. Тоест моят човек.

— Имате човек, който може да създава команди за тази възхитителна машина?

Сетберт лапна една лъжица яхния и покапа ризата си.

— Естествено — отговори той с пълна уста. — Разглобявали сме тази играчка дузина пъти. Знаем я от глава до пети.

Рудолфо опита от ястието и почти му прилоша от силния морски вкус. Той избута купата настрани.

— Може би ще ми заемете вашия човек за малко.

Сетберт присви очи.

— За какво ви е, Рудолфо?

Рудолфо изгълта виното на един дъх, опитвайки да премахне соления вкус в устата си.

— Изненадващо се сдобих със собствен метален човек. Бих искал да го науча на нови номера.

Сетберт пребледня леко, после започна да почервенява.

— Вярно ли? Собствен метален човек?

— Точно така. Казаха, че бил последният оцелял от Уиндвир. — Рудолфо плесна с ръце и се изправи. — Стига сме говорили за играчки. Красивата дама има нужда от танц. И Рудолфо би ѝ предложил, ако бъдете така добър да накарате машината да изпее нещо по-прилично.

Тя се надигна въпреки намръщването на Сетберт.

— В интерес на държавните отношения. За мен ще е чест.

Започнаха да подскачат и да се въртят из шатрата, докато металният човек пееше весела песен, използвайки гърдите си като барабан. Рудолфо оглеждаше внимателно партньорката си, доколкото бе благоприлично. Имаше стройна шия и тънки глезени. Повдигнатите ѝ гърди се притискаха в копринената риза и се подрусваха леко, докато се движеше с отработена грация и самоувереност. Беше живо произведение на изкуството и той осъзна, че трябва да я има.

Към края на песента Рудолфо хвана китката ѝ и почука с пръсти бързо съобщение. „Изгрев като теб принадлежи на Изтока с мен; и аз никога няма да те нарека конкубина.“

Тя се изчерви и сведе очи, след което потупа в отговор, който изобщо не го изненада. „Сетберт унищожи андрофрансините; мисли ви злото.“

Той кимна, усмихна се леко и я пусна.

— Благодаря, лейди.

Сетберт го изгледа намръщено, но след танца Рудолфо съсредоточи вниманието си изцяло върху дамата, като пренебрегна домакина си. Вечерята премина болезнено бавно, разговорът се суетеше като градски жител на лов. Рудолфо забеляза, че Сетберт

изобщо не повдигна въпросите за унищожението на Уиндвир и открития метален човек.

Мълчанието му говореше достатъчно ясно.

Рудолфо се зачуди дали и с неговото не е така.

НЕБ

Неб се събуди от леката дрямка заради тихите гласове. Застина неподвижно в каруцата, дори се опита да не диша. Нощният въздух миришеше на пушек и зеленина.

— Чух как генерал О'Сирус каза, че надзорникът е откачил — прошепна един глас.

Последва изсумтяване.

— Нищо ново.

— Дали е вярно?

— Кое да е вярно?

Пауза.

— Мислиш ли, че той е унищожил Уиндвир?

Неб чу шумолене на дрехи.

— По-вероятно са се унищожили сами. Знаеш какво казват за андрофрансинското любопитство. Само боговете знаят какво са изровили от Изпепелената пустош. — Неб чу как войникът изкашля хрчка и я изплюва. — Сигурно е стара магия... Кръвна магия.

Въпреки неодобрението си към незаконните деца андрофрансините правеха едно нещо добре. Нещо, което не бе достъпно за останалите, освен за децата на най-големите богаташи. Даваха им най-доброто обучение на света.

Откакто се помнеше, Неб прекарваше повечето си дни във Великата библиотека под грижите на аколит, ръководещ група момчета като част от собственото му обучение. Архикнижовник Ридлис го бе казал най-добре: Пътят към ученето преминава през обучението. А пътят към обучението минава през отговарянето на детски въпроси.

Неб знаеше тази история съвсем добре. Епохата на смеещата се лудост бе предизвикана от кръвна магия. Част от последователите на П'Андро Уим — обособени стотици години след смъртта на основателя си, почти петстотин години след Епохата на смеещата се лудост — бяха заети с това да контролират внимателно магията и науката. В същите тъмни времена, в началото на историята се бяха зародили и Правилата за родство. Комплекс от ритуали и социални

очаквания, които се преплитаха и омотаваха с мистерията на най-сложния уимски лабиринт. Кръвната магия беше изрично забранена. Земната магия се толерираше само при война и никога не се ползваше от аристокрацията. Не и лично.

В това имаше смисъл. Кръвната магия бе разрушила единствения му дом. Нещо невиджано в Познатите земи от времената, когато бездомните бяха дошли от пясъчните бури на далечния юг. Невиджано откакто Ксум И'Зир, разгневен заради убийството на седмината си синове от учените книжовници на П'Андро Уим, бе превърнал Стария свят в Изпепелената пустош.

Неб се чудеше дали не може да говори, защото е полудял. Но пък лудите едва ли размишляваха за собственото си състояние.

Войниците се отдалечиха и той се надигна. Тази нощ нямаше да спи повече. Звездите висяха ниско в мъгливото небе.

Неб се смъкна от каруцата и се върна в шатрата. Приблужи се до масата и си взе круша и парче хляб. Отхапа от сладкия плод и се замисли за думите на войниците.

„Само боговете знаят какво са изровили в Изпепелената пустош.“

Помнеше последното посещение на баща си, преди три месеца. Беше се върнал от поредните разкопки и носеше на Неб квадратна метална монета, която сияеше ярко въпреки възрастта си. Брат Хебда беше развълнуван.

— Този път намерихме нещо хубаво, Неб. Олтар от времето на и'зиритските бунтовници.

Неб помнеше тези уроци. Епохата на смеещата се лудост бе продължила петстотин години след края на Стария свят и бе белязана с хаос, анархия и безумие, поразило осемдесет процента от населението, чак до четвъртото поколение след апокалипсиса. Според някои Ксум И'Зир бил скрил осма какофонична смърт в заклинанието си, след като го бе сътворил в мрачните краища на света. Последно отмъщение заради една от любимите му жени, пленена, изнасилена до смърт и убита в последната нощ на изготвянето на магията. Но традиционалистите настояваха, че преувеличенията за древните магии са достатъчно голям проблем, без да се добавят и новости. И двата лагера бяха съгласни, че ако не бяха франсините — монашеско движение, специализирало се в човешката психика и нюансите в

поведението на хората и приматите, — човечеството щеше да се е самоунищожило. И'зиритските бунтовници бяха малка секта от оцелели, които налудничаво почитаха клана И'Зир. Те тачеха децата на падналите лунни магове за борбата им срещу, а по-късно и за унищожението на научното движение, което бе привлякло П'Андро Уим още като младеж.

Франси Б'Йот, посмъртният основател на франсинския орден, бе по-стар от Уим, но също бе повлиян от ранните дни на научното движение. Откритата кореспонденция между Уим и Б'Йот бе довела до взаимодействието и последвалото обединение на двете секти.

Неб разбираше защо баща му бе толкова развълнуван от находката. И'зиритските олтари разполагаха с малки библиотеки — два или три затворени съда с пергаменти. Понякога имаше и мумифицирани мъченици, носещи знака на клана И'Зир, прогорен над сърцата им.

Неб завъртя монетата в дланта си и се взря в гравирания образ.

— Кой е това?

— Дай да видя. — Баща му разгледа монетата. — Третият син, Вас И'Зир. Той е бил крал маг на Аелис. — Паркът на сиропиталището бе тих, защото останалите деца бяха на училище. Брат Хебда винаги го освобождаваше от занятия, когато идваше на посещение, и учителите не възразяваха. Той се наведе, монетата лежеше в отворената му длан, и посочи. — Ако се вгледаш, ще видиш гравюрата около лявото му око. А ако погледнеш по-внимателно, ще забележиш, че окото е изрязано от ноцен камък. Казват, че това му помагало да надзърта в невидимия свят и да сключва пактове за кръвната магия. — Брат Хебда му я върна.

Неб я вдигна към светлината и я държа, докато не различи тъмното око.

— Благодаря, брат Хебда.

Баща му се усмихна.

— Няма защо. — Той понижи глас и се огледа. — Искаш ли да знаеш какво още открихме?

Неб кимна.

— Архикнижовникът не ми позволи да се приближа, но зад фигурата на олтара са намерили сейф на Руфело.

— Наистина ли? — опули се Неб.

Брат Хебда кимна.

— Да. При това съвсем непокътнат.

Неб беше мяркал мехослугите, които брат Чарлс, архиинженерът, бе пресъздал с помощта на книгата на Руфело. Държаха ги затворени в долните нива на библиотеката, но един аколит го бе взел на проучване веднъж и тогава бе успял да зърне един. Слугата тракаше, когато ходеше, и от радиатора му излизаше пара. Беше висок към три педи и по-ръбест от металните хора от времената преди П'Андро Уим и Ксум И'Зир. Все пак наподобяваше достатъчно на картините и Неб можеше да види приликите. Слугата бе избрал книга и бе изчезнал в един от многобройните скрити асансьори.

— Дали вътре има негови рисунки? — Айедос Руфело бе една от любимите му фигури от старата история. Работите му датираха още отпреди времето на П'Андро Уим и бе посветил живота си на разгадаване научните мистерии на Първия свят.

— Едва ли — отвърна баща му. — Знаеш защо. Покажи колко добре са те научили в училище.

Неб загледа монетата и напрегна паметта си. Откри нужния отговор и вдигна глава с усмивка.

— Защото и'зиритите не биха запазили научните трудове на Руфело. Ксум И'Зир е виждал в научното движение заплаха за магията, а по-късно разпръснатите последователи са убили седемте му синове.

— Точно така — одобри баща му и на лицето му се появи горда усмивка. — Но виж колко интересно. Макар и след години човекът, който е построил този олтар, е използвал научно изобретение на Руфело, за да предпази тайните си.

— Защо го е направил? — Неб реши, че сигурно вътре е било скрито нещо важно.

Брат Хебда сви рамене.

— Може да е еретично евангелие или част от кодекса на нисшите заклинания. Заповядаха ми да го донеса тук веднага, охраняваше ме цял отряд елитни сиви гвардейци. Яздихме ден и нощ и дори омагьосахме конете за тишина. Един от мехослугите ще разгадае комбинацията на ключалката, но се съмнявам, че съдържанието ще бъде оповестено някога.

Неб се намръщи.

— Иска ми се и аз да бях там. — Това бе една от експедициите, за които бе кандидатствал.

Хебда сложи ръка на рамото на момчето.

— Някой ден ще ти отпуснат стипендия. „Гърпението е в основата на науката и изкуството“ — изрецитира той един от пасажите на Уимската библия.

— Надявам се.

Брат Хебда го прегърна. Рядко го докосваше и Неб смяташе, че е по-тежко да си родител, отколкото андрофрансин. Но този път го прегърна здраво с яката си ръка.

— Изчакай, Неб. Дори да не се случи през следващите година-две, не е страшно. Нямам връзки с вашия директор, но познавам няколко археолози, които ми дължат услуги. Като станеш пълнолетен, няма да ни трябва позволение от сиропиталището. Аз ще уредя нещо. — Той се усмихна. — Но няма да е много пленително.

За момент Неб си помисли, че баща му може и да го обича наистина, и се усмихна.

— Благодаря, брат Хебда.

Неб остави крушата, пронизан от болката от загубата. Досегашното сковано, празно чувство все още го обграждаше, но в сърцевината си усещаше въртенето на нажежен нож.

Повече никога нямаше да види брат Хебда. Нямаше да има срещи в сенчестия парк на сиропиталището. Онази първа прегръдка щеше да остане последна. И нямаше да ходи на експедиция в Изпепелената пустош.

Неб опита да избути мъката, но тя се съпротивляваше. И не можа да спре напирещите сълзи.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там беше сигурна, че Сетберт ще я повика точно тази нощ. Подозираше, че баща ѝ би искал да стори това, което се очакваше от нея, и да научи повече за заговора на надзорника. Част от нея се чудеше дали не знае достатъчно и дали не би било най-добре просто да го прониже между ребрата. Разбира се, в повечето редки случаи, когато я привикваше напоследък, я претърсваха съвсем надлежно.

Но Сетберт не я призова. Вместо това свика генералите си на съвет и махна на Джин Ли Там да се оттегли. Тя му беше благодарна за това.

Затвори платницето на шатрата и привърза звънчета към долния му край, така че да не може да се отвори безшумно. Още от девойка беше обучена да използва всички методи на куртизанка, за да се пази и да поддържа притока на информация към клана Ли Там.

Легна в леглото с копринения костюм за езда, дори не събу мокасините, а ръката ѝ придържаше тънкия, извит кинжал. Преди банкетата бе скрила малък пакет, омотан в тъмно наметало. Можеше да се омагьоса, да се шмугне край стражите на Сетберт и да стигне в лагера на Скитащата армия преди сутринта.

Но само ако Рудолфо изпратеше човек. В такъв случай щеше да е сигурна в скритото послание на набързо изречените думи.

„Изгрев като теб принадлежи на Изтока с мен.“ Но Рудолфо беше натискал по-силно на думата „изгрев“ и бе обърнал „изток“, освен това бе завъртял леко пръстите си на „принадлежи“, придавайки усещане за спешност.

Съобщението гласеше, че е наложително да напусне лагера и да тръгне на запад преди изгрева.

А съобщението зад съобщението бе още по-интригуващо: Рудолфо знаеше отнякъде невербалния език на клана Ли Там. „Акцентът“ му беше малко остарял, но предлагаше по-официално звучене.

Преди банкетата се готвеше да побегне на югозапад, към Изумрудения бряг, да пътува омагьосана, докато се отдалечи

достатъчно, така че да няма риск да я познаят.

Но сега ѝ бе поднесено ново предложение, по ясен и находчив начин.

Този Рудолфо може и да беше суетен. Но в очите му имаше твърдост, а пръстите му по китката ѝ се движеха с отработена насоченост.

Тя задряма леко, заслушвайки се за звънчето на входа.

Джин Ли Там се събуди с нечия ръка на устата. Посегна към малкия си кинжал и замахна, но друга ръка хвана китката ѝ. Тя започна да се дърпа.

— Спокойно, лейди Там — прошепна глас. — Нося съобщение от генерал Рудолфо. — Тя спря да се бори. — Ще ме чуете ли?

Тя кимна и мъжът я пусна.

— Ще го изслушам.

Горянският съгледвач прочисти гърлото си и зарецитира.

— Генерал Рудолфо ви пожелава приятна вечер и ви уверява, че предложението му е искрено. Настоява да изберете между него и Сетберт и да помислите за баща си. Вярно, Скитащата армия е малка, но знаете, че Ли Там ще изпрати Желязната армада, за да почете тайното си родство с Уиндвир. Когато блокират Ентролузианската делта на трите реки, няма да има значение колко малка е армията на генерал Рудолфо. Сетберт ще трябва да се бие на два фронта.

Джин Ли Там се усмихна. Баща ѝ беше прав за този Рудолфо. Наистина беше възхитителен лидер.

Горянският съгледвач продължи:

— Ако изберете правилно, ще бъдете негов гост, докато неприятностите приключат и стане възможно да се върнете при баща си.

Тя кимна. Баща ѝ имаше тайно родство с андрофрансините, но пратеникът на Рудолфо беше знак, че се търсят и други съюзи. Кланът Ли Там се занимаваше с корабостроене и бе отворил множество успешни банки през последните петстотин години. Заради всепризнатия им политически неутралитет дори бяха получили възможността да се грижат за огромните андрофрансински сметки. Ли

Там нямаха официално признато родство с останалите и събираха и продаваха информация на най-сериозния купувач.

— Какво ще получи Рудолфо за себе си?

Долови как съгледвачът се усмихва.

— Каза да ви отговоря на този въпрос, че един танц с изгрева ще го топли през целия му живот.

Тя се засмя.

— Ясно. Крал, който мечтае да е поет.

— Ще ви чакаме на запад, ако приемете предложението на генерал Рудолфо.

След това тя остана сама в мрака. И този път не се чу дрънчене от звънчето.

Джин Ли Там нямаше нужда от време, за да вземе решение. Беше го сторила още преди появата на съгледвача. Просто се бе чудила дали Рудолфо ще направи и третия жест, и ето че пратеникът дойде. Обичайно не би имало нужда от такава тайнственост и дори можеше да се стигне до официално събиране. Всеки от трите жеста на Рудолфо бе деликатно отворен за интерпретация. Първият бе поканата за танц в присъствието на Сетберт. Вторият се съдържаше в последната част от съобщението, което бе потупал по китката ѝ: „И никога няма те нарека конкубина.“

Вече имаше и третия жест. Ако бяха само един или два за една вечер, можеше да не означават нищо. Но третият жест носеше ново скрито послание и тя вече бе уверена, че този Рудолфо е като уимски лабиринт със скрити пътеки и тайни врати. Последното съобщение бе ясно поднесено, с уважение към баща ѝ. Трети жест за една нощ, предлагащ ясно заявление, поднесено с деликатност.

Лорд Рудолфо от Деветте горски дома бе обявил, че е потенциален ухажор, спазвайки древните обичаи на родството, когато владетел търси съюз между клановете, за да победи общ враг.

Това означаваше, че ако тя желае, може да се позове на родството и да заяви без думи, че го приема като ухажор.

Джин Ли Там се зачуди колко ли от това вече бе известно на баща ѝ и реши, че вероятно идеята първоначално е била негова.

6.

РУДОЛФО

Рудолфо дремна два часа в една от каруците с припаси. Сънуваше червенокосата дама, когато бойната тревога го събуди. Надигна се от купчината празни чували, извади мечата си и скочи ловко на земята.

Затича покрай строяващите се войници и се насочи към шатрата си. Отдавна се бе научил да не ползва леглото и шатрата на бойното поле. Грегориц го очакваше.

— Е? — попита Рудолфо.

Грегориц се ухили.

— Прав бяхте, милорд. Ентролузиански съгледвачи. Омагьосани.

— Видяха ли това, което трябваше?

Грегориц кимна.

— И се оттеглиха бързо, когато обявих тревога.

— Много добре. Това ще им даде причина да се върнат бързо в лагера си. А нашите съгледвачи?

— Също са омагьосани и ги следват.

Омагьосаните съгледвачи бяха почти невъзможни за забелязване, ако не ги очакваха. Но Рудолфо ги очакваше. Бяха дошли. Бяха видели Исаак. Бяха си тръгнали. И петима от най-добрите и смели горяни ги следваха.

— Много добре. Искам да ми доложат лично.

— Да, милорд.

Рудолфо се обърна и влезе в шатрата. Очите на металния човек сияеха леко в мрака.

— Исаак, добре ли си?

Металният човек избръмча и се раздвижи. Очите му замигаха бързо.

— Да, милорд.

Рудолфо се приближи до него и приклепна.

— Не вярвам, че ти си отговорен за гибелта на Уиндвир.

— Намекнахте за нещо такова. Но аз знам какво помня.

Рудолфо се замисли за миг.

— Това, което не помниш, може да се окаже по-важно. Липсващото време между посещението при брат Чарлс и появата ти на площада, преди да изречеш заклинанието на Ксум И'Зир. — Той погледна към меча си. Светлината от очите на Исаак хвърляше проблясъци по излъсканото острие. — Не мисля, че е било повреда. Сетберт, надзорникът на ентролузианските градове-държави има човек, който знае как се пишат вашите метални свитъци. Дори си има собствен метален човек.

— Не разбирам. Андрофрансините и Сивата гвардия са особено внимателни...

— Стражите може да се подкупят. Вратите да останат отворени. Ключовете да изчезнат. — Рудолфо потупа металното коляно. — Ти си истинско чудо, приятелю, но подозирам, че не разбираш човешкия капацитет за добро и зло.

— Чел съм за това — въздъхна металният човек. — Но вие сте прав, не го разбирам.

— Надявам се никога да не го разбереш. Имам и други въпроси към теб.

— Ще отговарям искрено, милорд.

Рудолфо кимна.

— Добре. Как се повреди?

Металните клепачи на Исаак трепнаха изненадано.

— Вашите хора ме нападнаха, милорд. Мислех, че го знаете.

— Моите хора те откриха в един кратер и те доведоха веднага при мен.

— Не, преди това.

Рудолфо поглади брадата си.

— Разкажи ми повече.

— Огньовете стихнаха, светкавиците престанаха и аз се върнах в библиотеката, за да може брат Чарлс или някой друг да ме унищожи за престъплението ми. Но бяха останали само пепел и овъглени камъни. Почнах да викам за помощ и вашите хора се появиха с мрежи и вериги. Опитах да се измъкна и те ме нападнаха. Паднах в кратера. После дойдоха другите и ме доведоха при вас.

Рудолфо се усмихна мрачно.

— Чудех се. Сега знам повече. До сутринта ще науча всичко.

Исаак вдигна поглед.

— Милорд, казахте да ви напомня за въпросите по повод премахването на работните ми спомени.

— А, вярно. — Рудолфо се надигна. — Може да не значи нищо. Може утре да потеглим по съвсем различен път. — Той протегна ръка и металният човек я прие. Пръстите му бяха хладни. — Но ако ветровете на съдбата позволят, ще имам работа за теб в горското ми имение.

— Работа, милорд?

Рудолфо се усмихна.

— Да. Най-голямото богатство на света лежи между металните ти уши. Бих искал да препишеш всичко.

Исаак пусна ръката му. Очите му заблестяха и от тялото му излезе пара.

— Няма, милорд. Няма отново да се превърна в нечие оръжие.

За момент Рудолфо усети металния вкус на страха в устата си.

— Не, не, не. — Той отново хвана ръката му. — Не това, Исаак. Останалите неща. Поезията, пиесите, историята, философията, митологията, картите. Всичко, което андрофрансинската библиотека е запазила... или поне това, което знаеш. Няма да позволя тези неща да изчезнат от света заради амбициите на един глупак.

— Милорд, това е монументална задача за един слуга.

— Вярвам, че скоро ще имаш помощници.

Омагьосаните горянски съгледвачи се върнаха от ентролузианския лагер призори. Водеха овързан и закачулен мъж. Настаниха го на стол и свалиха качулката. Един от съгледвачите сложи широка кожена торба на масата.

Докато Рудолфо оглеждаше госта, слугите донесоха закуска — портокали, грейпфрути, сладки с мед и орехи и захаросани ягоди. Пленникът беше дребен, с деликатни пръсти и широко лице. Очите му бяха ококорени, а вените по врата и гърлото бяха изпъкнали.

Исаак се втренчи в него. Рудолфо потупа ръката му.

— Познаваш ли го?

Металният човек изтрака.

— Да, милорд. Това е чиракът на брат Чарлс.

Рудолфо кимна. Отхапа от един сладкиш и прокара залъка с охладено крушово вино.

Горянските съгледвачи направиха краткия си доклад.

— С колко разполагат?

— Общо тринайсет, милорд — отговори командирът. — Държат ги в шатра, в центъра на лагера. Този спеше между тях.

— Тринайсет. — Рудолфо поглади брадата си. — Исаак, с колко мехослуги разполагаха андрофрансините?

— Това са всичките, милорд.

Горският крал махна на най-близкия съгледвач.

— Отпуснете му устата.

Пленникът се задъха, погледът му беше див, а устата му трепереше като риба на сухо. Понечи да проговори, но Рудолфо го спря.

Набоде парче портокал на сребърната си виличка.

— Аз ще задавам въпроси, а ти ще отговаряш. Иначе няма да отваряш уста.

Мъжът кимна.

Рудолфо посочи към Исаак с виличката.

— Познаваш ли този метален човек?

Мъжът кимна отново и започна да пребледнява.

— Ти ли промени командите му по нареждане на надзорник Сетберт от Ентролузианските градове-държави?

— Аз... да. Надзорник Сетберт...

Рудолфо щракна с пръсти. Един от съгледвачите извади тънка кама и я опря в гърлото на чирака.

— Засега отговаряй само с „да“ или „не“.

Мъжът преглътна.

— Да.

Камата се отмести леко.

Рудолфо си избра ново парче портокал и го лапна.

— За пари ли извърши това ужасно дело?

Очите на човека се насълзиха. Той стисна челюсти и кимна бавно.

Рудолфо се наведе напред.

— Разбираш ли какво си сторил?

Андрофрансинският чирак подсмръкна. Не кимна веднага и съгледвачът го върна към въпроса с върха на камата си.

— Д-да, милорд.

Рудолфо си взе парче грейпфрут. Тонът му беше нисък и равен.

— Искаш ли милост за това ужасно престъпление?

Плачът се усили. Хленченето беше пълно с отчаяние и мъка, надвисна тежко във въздуха.

— Искаш ли милост за ужасното си престъпление? — попита отново Рудолфо, още по-тихо.

— Не знаех, че ще проработи, милорд. Кълна се. А и никой не очакваше, че ако сработи, ще е толкова... напълно...

Рудолфо сбърчи вежди и вдигна ръката си. Мъжът млъкна.

— Откъде да знаеш? Как би могъл някой да знае? Ксум И'Зир е мъртъв от две хиляди години. Така наречената Епоха на смеещата се лудост е отминала. — Рудолфо си избра внимателно парче сладкиш и отхапа от ъгълчето. — Пак питам: искаш ли милост?

Мъжът кимна.

— Много добре. Имаш една възможност, само една. Не мога да кажа същото за твоя господар. — Рудолфо погледна към металния човек. Очите му светеха, а от ъглите на устата излизаше лека пара. — След малко ще те оставя с моите съгледвачи и металния ми приятел, Исаак. Искам да му обясниш бавно, ясно и с най-големи подробности всичко, което знаеш за поддръжката, поправката и препрограмирането на мехослугите. — Рудолфо се надигна. — Имаш само един шанс и само няколко часа. Ако не съм доволен, ще прекараш остатъка от живота си на площада за мъчения. Целият свят ще гледа как специалистите мъчители ще дерат кожата ти с подсолени ножове и ще чакат, докато се образува нова. — Той глътна остатъка от виното. — Ще изкараш последните си дни в пикня, лайна и кръв, малките деца ще ти пицят на главата, а унищожението на града ще тегне над душата ти.

Мъжът повърна. Противно миришещата жлъчка потече по туниката му.

Рудолфо се усмихна.

— Радвам се, че ме разбираш. — Той спря пред платнището на шатрата. — Исаак, изслушай го внимателно.

Излезе навън и махна на Грегорику.

— Донесете една птица.

Сам написа съобщението. Беше простичък въпрос от една дума. След това го привърза към крачето на птицата със зеления конец на мира, макар да чувстваше, че е лъжа. Прошепна посоката и целуна малката мека главичка. След това подхвърли птицата във въздуха и тя се понесе на юг към ентролузианския лагер.

Прошепна отново написания въпрос. Звучеше кухо, но въпреки това го стори.

— Защо?

НЕБ

Неб не бе усетил, че е заспал, докато някой не го разтърси. Той отвори очи и се размърда разтревожено. Червенокосата жена бе коленичила до него. Носеше тъмно наметало, но качулката бе отметната и косата ѝ се виждаше.

Тя сложи пръст на устните си. Той кимна и жената зашептя.

— Започва война. Тук не е безопасно. Разбираш ли?

Младежът кимна.

— Сетберт унищожи Уиндвир и е запленил от делото си. Държи те жив, за да го забавляваш с историята си. Разбираш ли?

Неб преглътна. Досега се чудеше, но вече знаеше. Понечи да заговори, но само затвори уста и кимна отново.

— Аз ще избягам. Искам да дойдеш с мен.

Той кимна и се надигна от нара.

— Стой до мен. — Жената бръкна в пазвата си и извади кесийка, която висеше на връв от врата ѝ. Изсипа малко прах в дланта си. Поръси челото, раменете и краката си и облиза останалото.

Неб зяпаше как тя се стапя в сенките пред очите му. За миг си помисли, че ще омагьоса и него и това го ужаси. Беше чел за съгледваческите магии и знаеше как могат да засегнат нетренираните и неопитните. Но жената затвори кесийката и я прибра обратно под ризата си.

— Последвай ме. — Тя разви една копринена панделка от китката си и я привърза към ръката му.

Неб се измъкна от шатрата зад нея в ранното утро. Следваше я през тъмния лагер, покрай шатри, в които похъркваха войници. Стараеше се да се ориентира, но жената непрекъснато променяше посоката и го объркваше.

Накрая се измъкнаха от лагера и навлязоха в гората. Думите на червенокосата бяха заседнали в главата му.

„Сетберт унищожи Уиндвир.“ Тези думи го човъркаха и не му даваха покой, но не можеше да разбере защо. Беше чул същото от войниците преди, но бе съгласен с тях, че андрофрансинското

любопитство е по-вероятният виновник, а не надзорникът, без значение дали е побъркан. Но жената не само го вярваше, а и твърдеше, че започва война. Можеше да се измъкне сама. Но бе дошла за него, поемайки ненужен риск.

Неб ѝ вярваше.

Сетберт унищожи Уиндвир. Мисълта отново го прободеше. Нещо зад стената от думи поддаде и се показа светлинка.

Сетберт.

Когато го порази, Неб спря рязко и панделката се опъна. Червенокосата също спря. Неб виждаше проблясващия ѝ силует в сивото утро.

— Защо спря? Почти стигнахме.

Искаше да отвори уста и да ѝ обясни защо не може да тръгне с нея. Да съумее да опише мълнията, която го бе прободела, щом осъзна истината.

Сетберт унищожи Уиндвир.

Неб не беше убил баща си. Сетберт беше виновен. И това променяше всичко.

Заради това не можеше да тръгне с нея.

Заради това трябваше да се върне и да убие Сетберт.

ПЕТРОНУС

Слънцето се издигаше зад него, а в небето нямаше никакви птици. Петронус превали хребета и погледна към опустошения Уиндвир.

Нищо не можеше да го подготви за гледката. Беше минавал оттук стотици пъти, на излизане и на връщане по различни задачи за ордена. Този път знаеше, че няма да зърне познатия пейзаж. Големите кораби на кейовете, натоварени със стоки за делтата. Широките каменни стени, които ограждаха кварталите на най-големия град на света. Кулите на катедралите и на Великата библиотека, с развети от сутрешния вятър знамена. Къщите и сергиите пред градските порти, скупчени до стената, като телета до майка си.

Петронус се смъкна от седлото и заряза коня си. Потрепери и се вгледа в сцената, която се ширеше пред очите му.

Знаеше, че не трябва да очаква същата гледка, но си мислеше, че ще има нещо познато.

Само че нямаше.

Полето бе осеяно с изпепелени руини и даже не се виждаше къде започва и свършва градът. Пейзажът бе покрит с кратери и купчини почернял камък и се простираше чак до реката. На юг и изток имаше хълмове, виждаха се знамената и пушекът на сгущения между тях горянски лагер.

Ентролузианският лагер не се забелязваше, но като познаваше Сетберт, вероятно бе прикрит някъде относително наблизо. Човек рядко се различава от родителите си, а доколкото чуваше, Сетберт бе не по-малко параноичен и неприятен от мъжа, който го бе отгледал и възпитал за сегашната му роля. Петронус веднъж бе наредил на Сивата гвардия да изгони Оберт от папската резиденция, защото мъжът обиждаше и обвиняваше персонала в най-различни коварства.

Разбира се, същата теория важеше и за Рудолфо. Познаваше баща му достатъчно добре. Иаков беше почтен, макар и безмилостен мъж, който управляваше Деветте горски дома със смесица от андрофрансински разум и безкомпромисно спазване на правилата за

родство. Не се колебаеше да изпрати еретиците на площада на мъченията... но и не позволяваше на ордена достъп до подобни затворници.

Петронус подозираше, че Рудолфо е замесен от същото тесто. Беше още момче, когато Петронус се оттегли от властта. Но не след дълго Иаков бе умрял и момчето бе принудено да порасне бързо, когато прие тюрбана на баща си. Старецът беше подочул разни неща. Рудолфо бе известен с подкрепата си за Изумрудения бряг при решението им да наложат ембарго над градовете-държави заради окупацията на залива Шилар. В последвалите битки той си бе извоювал репутация на брилянтен стратег и компетентен воин.

Събра познанията си за двамата мъже и реши да ги премисля по-късно.

„Старче, дори сега, пред лицето на разрухата, продължаваш да кроиш схеми и планове. Но защо?“ Трябваше да види лично, че всичко е свършило. Не можеше да чака птици и пратеници. Писмените и устните описания нямаше да са достатъчни. Трябваше да се увери сам.

Отвъд това, какво значение имаше останалото? На полето имаше двама крале с родство към падналия град. И двамата бяха компетентни, макар и различни.

„Видя каквото трябваше. Прибирай се. Върни се при лодката, мрежите и тихия живот.“

Той загърби опожарената равнина, хвана юздите на коня и се обърна.

— Тук няма какво да сторя — каза на глас Петронус. — Не ми е тук мястото.

Но в сърцето си знаеше, че това е лъжа.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там знаеше, че са близо, когато момчето спря. Магията беше увеличила не само силата и скоростта ѝ, а също така зрението и обонянието. Негативните ефекти се изразяваха в бръмчене в ушите и променливо главоболие. Баща ѝ се бе погрижил да я обучи на всички шпионски методи, включително магиите за промъкване, макар че се смяташе за срамно благородниците да ползват Старите методи.

Погледна към спрялото момче и косъмчетата по ръката ѝ настръхнаха. На лицето му се редуваха вълни на гняв и облекчение, то продължаваше да гледа назад, опъвайки панделката.

— Почти стигнахме — каза тихо тя. — Продължавай.

Той стори нещо неочаквано. Ръката му посегна към торбичката с магиите на врата ѝ и дръпна толкова силно, че връвта се скъса. Другата му ръка скъса панделката, която ги свързваше. Тя понечи да го сграбчи, но младежът вече тичаше към лагера.

Джин Ли Там изпсува приглушено и го последва. Знаеше, че може да го настигне лесно, но небето предвещаваше настъпващото утро и всеки миг, в който тичаше в обратна посока, засилваше риска да бъде заловена. Ала като знаеше в какво състояние се намира Сетберт, не можеше да зарече момчето. Тя хукна след него.

Настигна го, дръпна го за рамото и го събори със завъртане на земята. След това скочи върху него.

— Не знам на какво си играеш — прошепна тя, — но там не те очаква нищо добро.

Той започна да се съпротивлява, очите се въртяха, устните му се раздвижиха.

„Трябваше да го упоя. По-нестабилен е, отколкото мислех.“

— Пусни момчето и да надигни бавно — прошепна нов глас в ухото ѝ. Усети как стоманено острие се притисна в гърба ѝ близо до сърцето.

Подчини се и пусна момчето. Сенчестите ръце го вдигнаха на крака. Други я хванаха и я дръпнаха настрани.

Някакво сенчесто лице се наведе към нея. Виждаше наболите руси косми по брадата и усещаше мирис на печено месо в дъха. На няколко сантиметра от главата ѝ се появи едно синьо око.

Нощта бе прорязана от нов шепот, който се понесе над гората.

— Какво намери, Дерик?

Джин замълча.

— Жена и момче. — Синьото око примигна. — И тя е омагьосана.

На поляната се появи нова сянка. Джин Ли Там се огледа внимателно. Виждаше как меката почва бе хлътнала там, където стояха и откъдето бяха минали. Усещаше лекия полъх, докато се движеха около нея. Но магията се държеше и освен ако не дойдеха на няколко сантиметра от нея, не можеше да ги види. Според стандартните академични тактики беше заградена от половин отряд.

Тя погледна младежа. Не изглеждаше изплашен. Торбичката, която ѝ бе отнел, не се виждаше. Може би бе успял да я скрие под ризата си. В такъв случай скоро щяха да я открият.

— Момчето ми изглежда познато — каза гласът. — Ти не си ли онзи момък, когото открихме на хребета? Онзи с каруцата?

Младежът кимна.

Гласът се премести отстрани на Джин. Ръцете започнаха да дърпат качулката на наметалото.

— А какво си хванахме тук?

До лицето ѝ се появи ново око — този път кафяво, със зелени точки. То се разшири и мъжът затаи дъх.

— Я, каква изненада. — Сянката започна да се усмихва.

— Освободете ни и продължавайте — каза Джин Ли Там, без да повишава глас.

Командирът на съгледвачите се засмя.

— Не мисля, че ще ни убедите, лейди Там... колкото и изкусителни да са методите ви на куртизанка.

Джин Ли Там разпусна мускулите на раменете и ръцете, раздвижи крака.

— Мога да бъда много убедителна.

Небето лилавееше и тя знаеше, че щом слънцето изгрее, ефективността на магиите ще намалее наполовина. Нямаше време за избор на стратегия в настоящата криза.

— Сигурен съм...

Тя падна на колене, преди мъжът да завърши изречението си. Изви китка и малкото острие се озова в дланта ѝ. Прокара камата по задната страна на ботуша му и се претърколи към момчето. Надигна се и разреже въздуха към местата, където трябваше да стоят съгледвачите, ако спазваха стандартните полеви тактики. Стоновете ѝ подсказаха, че се е ориентирала правилно.

Онзи зад нея, който притискаше острие към гърба ѝ, изръмжа и скочи напред, събори я. Тя се приземи на колене и лакти, оплете ножа му с наметалото си и допря собствената си кама до гърлото му.

— Не мърдай. Не е нужно да умираш днес.

Но мъжът се размърда и тя не се поколеба. Баща ѝ наистина обучаваше добре дъщерите си. Тя приклепна и огледа поляната. Долавяше мириса на кръв и виждаше тъмните петна по сенките, които се въргалиха по земята и стенеха.

Момчето беше изчезнало. Чуваше го как тича с пълна скорост към ентролузианския лагер и знаеше, че може да го настигне. Но тогава какво? Изражението му показваше, че не става дума за нещо забравено. Говореше за крещяща нужда, за увереност и за взето решение.

Щеше да го остави да избяга. Но също така щеше да вземе мерки да го защити, още тук и сега. Нямахше значение, че ранените съгледвачи я бяха разпознали. До няколко часа щеше да е под закрилата на Рудолфо. Но те бяха разпознали и момчето. А каквато и да бе причината, то се връщаше при Сетберт.

Тя обиколи един по един съгледвачите с прерязани сухожилия и като им шепнеше успокоителни думи, преряза гърлата им с внимателна и отработена прецизност.

Изтри кръвта от камата в копринените дрехи на последния труп и се обърна на запад. Затича и мисълта се върна отново в главата ѝ, неканена, но вярна:

Баща ѝ наистина обучаваше дъщерите си добре.

7.

РУДОЛФО

Чиракът предаде на Исаак познанията си за по-малко от два часа. Когато Рудолфо се върна в шатрата, мъжът беше изчезнал, а металният човек се ровеше в инструментите и документите на масата.

— Научи ли достатъчно? — попита Рудолфо.

Исаак вдигна поглед.

— Да, милорд.

— Искаш ли да го убиеш лично?

Клепачите на Исаак трепнаха, а металните му уши се наклониха. Той поклати глава.

— Не, милорд.

Рудолфо кимна и погледна към Грегорику. Капитанът мрачно наклони глава и излезе, без да отрони дума.

Птицата се бе върнала преди час. Въпросът му бе останал без отговор. Съобщението на Сетберт гласеше: „Върни това, което ми отне. Предай слугата, който е унищожил Уиндвир.“

През следващия час се чудеше защо. Амбиция? Алчност? Страх? Андрофрансините можеха да управляват света с техните магии и машини. Вместо това се криеха в града си и изпращаха археологични експедиции. Опитваха се да разберат настоящето чрез миналото и да го запазят за бъдещето. В крайна сметка нямаше значение защо градовете-държави и лудият надзорник бяха унищожили работата им. Важното бе това да не се повтаря никога.

— Исаак, добре ли си?

— Тъгувам, милорд. И съм разгневен.

— Да. Аз също.

Един съгледвач се покашля на входа на шатрата.

— Лорд Рудолфо.

Той вдигна поглед.

— Да?

— Една жена се натъкна на предните съгледвачи, западно от лагера на Сетберт. Дойде омагьосана и търси закрилата ви, според правилата на родството.

Той се усмихна, макар да не изпитваше задоволство. Може би по-късно, когато неприятностите отминеха.

— Много добре. Подгответе я за път.

— Милорд?

— Ескортирайте я до седмото имение. Тръгват след час. Металният човек идва с вас. Подбери половин отряд съгледвачи и ги омагьосай.

— Да, милорд.

— И ми донесете гарвана. — Рудолфо се отпусна на възглавниците. Чувстваше се изтощен.

— Лорд Рудолфо? — Металният човек се надигна трудно и от повредения му крак излязоха искри. — Ще ви напусна ли?

— Да, Исаак. За известно време. — Той разтърка очи. — Искам да започнеш работата, за която говорехме. Когато приключи тук, ще ти доведе помощ.

— Няма ли какво да правя тук, милорд?

Рудолфо осъзна, че мехослугата не искаше да заминава. Но беше твърде уморен да му обяснява. Освен това металният човек предизвикваше нещо... като съчувствие. Не можеше да се насили да му каже, че е твърдо опасно оръжие и не може да остане на бойното поле. Отново потърка очи и се прозя.

— Прибери си инструментите, Исаак. Тръгват скоро.

Металният човек подреди голямата торба и я метна през рамо.

Рудолфо се надигна.

— Жената, с която ще пътуваш, е Джин Ли Там, от клана Ли Там. Искам да й предадеш съобщение.

Исаак замълча и го загледа в очакване.

— Кажи й, че е направила добър избор и че ще отида при нея, щом приключи тук.

— Да, милорд.

Рудолфо последва Исаак извън шатрата. Гарванът го очакваше. Перата му бяха лъскави и тъмни. Той го взе от стабилните ръце на съгледвача.

— Когато стигнете до седмото имение, кажи на стюарда, че металният човек, Исаак, се ползва с моето благоразположение.

Съгледвачът кимна и се отдалечи. Исаак се обърна към Рудолфо. Устата му се отваряше и затваряше, но от нея не излизаха думи.

Рудолфо притисна гарвана и погали перата му с пръст.

— Скоро ще се видим, Исаак. Почни да работиш. Ще ти пратя останалите, щом ги освободя. Трябва да възстановиш библиотеката.

— Благодаря — успя да промълви металният човек.

Рудолфо кимна. Съгледвачът и мехослугата потеглиха. Грегори́к се приближи, бършейки кръвта на чирака от ръцете си.

— Сетберт си иска човека обратно — каза Рудолфо.

— Вече се погрижих, милорд.

Откраднатото пони тъкмо напускаше лагера, носейки омотания труп.

— Много добре. Омагьосай останалите съгледвачи.

— И това вече е сторено, милорд.

Той погледна Грегори́к и почувства гордост, която засенчи тъгата и гнева му.

— Ти си добър човек.

Рудолфо издърпа един конец от робата си, която бе в цветовете на дъгата. Този път нямаше да има допълнително съобщение. Завърза червения конец за война на крака на черния си ангел. Когато привърши, не прошепна нищо и не го подхвърли във въздуха. Гарванът сам подскочи от ръцете му и полетя като черна стрела. Продължи да го следи с очи и не осъзна, че Грегори́к е проговорил.

— Какво?

— Трябва да си починете, милорд — повтори командирът на горянските съгледвачи. — Ще се оправим с първата битка и без вас.

— Да, трябва — отвърна Рудолфо. Но знаеше, че ще има достатъчно време за почивка, може би цял живот, след като спечелеше войната.

НЕБ

Ентролузианският лагер беше под втора тревога, когато Неб се шмугна в шатрата си. Беше побягнал, когато жената атакува съгледвачите, но бе видял достатъчно, за да разбере, че тя не е типичен благородник. Магията бе скрила голяма част от движенията ѝ, но сякаш над поляната се бе извил жесток вятър. Бе чул зад гърба си как мъжете викат и падат, но нито за миг не поиска да се върне и да се увери, че жената е добре. Тя явно можеше да се грижи за себе си и това означаваше, че трябва да стои колкото се може по-далече от нея. Вече знаеше какво трябва да стори и не можеше да ѝ позволи да го отведе от Сетберт, без значение колко добри бяха намеренията ѝ.

Геноцидът срещу андрофрансините висеше над главата на надзорника и Неб възнамеряваше да въздаде правосъдие. Скри торбичката с откраднатите магически прахове. Беше видял как жената ги използва. Не изглеждаше толкова трудно.

Престори се, че се буди, когато слугинята се появи с чисти дрехи и поднос със закуска. Тя остави дрехите до нара, а храната на масата, след което се спря на входа и направи реверанс. Сякаш искаше да каже нещо и Неб насочи погледа си към нея. Най-накрая тя отвори уста.

— Идвам от офицерската столова. Говорят, че военният гарван на Рудолфо е долетял тази сутрин. Снощи е имало атака. Един андрофрансин е бил отвлечен от шатрата си, докато спял. Дамата на надзорника, Джин Ли Там, също е похитена. Половин отряд съгледвачи са били изклани западно от лагера. Времената са опасни, момче. На твое място бих стояла в шатрата.

Той кимна. След като жената излезе, се зачуди за андрофрансина. Беше го виждал преди. Носеше расо на чирак, в кафявите цветове на катедрата по механични науки. Зачуди се дали е бил похитен, или е избягал. Стомахът му се сви при мисълта за мъртвите съгледвачи. Поне жената се бе измъкнала. Беше хукнал, без да се обръща назад, но беше убеден, че тя ще се погрижи за себе си.

Беше една от най-красивите, които бе виждал. Висока, с коса с цвят на мед, отразяваща слънчевите лъчи, с пронизващи сини очи и

алабастрова кожа с бледи лунички. Пък и явно беше една от най-смъртоносните.

Неб се премести на масата и изяде закуската, която се състоеше от яйца, ориз, резен сирене и пенливо ябълково вино. Докато ядеше, кроеше планове как да убие виновника за смъртта на баща си.

Никога не беше мислил за убиване. Е, не съвсем. Веднъж, преди две години, но съвсем за кратко. Тогава беше на тринайсет и сивите гвардейци бяха дошли в училището за годишния си набор.

Капитанът беше едър мъж на име Гримлис, носеше сиви панталони, куртка, наметало и шапка, контрастиращи с черната му риза. Ръбовете на панталоните и куртката бяха обшити със синьо за право на разпит и с бяло за родство. Дългият тънък меч хвърли сребристи отблясъци, когато го размаха във въздуха.

Сираците се отдръпнаха смутено, а върхът на меча застина, сочейки едно от по-едрите момчета.

— Ами ти?

Младежът отвори и затвори устата си, без да продума.

— Би ли могъл да убиеш човек?

Момчето погледна уплашено към директор Тобел, който стоеше до архикнижовник Демтрас и неколцина от учителите.

— Аз... не...

Капитанът на сивите гвардейци изръмжа и отново размаха меча си.

— П'Андро Уим казва, че една смърт е като запалването на библиотека, пълна с познание и опит. П'Андро Уим казва, че отнемането на живот е по-голяма грешка от невежеството. — Той се засмя, пак размаха меча си и огледа скупчените момчета. — Но запомнете: също така казва, че на всяка цена трябва да се пази знанието, за да ни закриля през времената на промени. — Мечът изсвистя достатъчно близо и Неб усети полъха му. — И в ранните дни на смеещата се лудост войниците отишли при П'Андро Уим в разрушената му кристална градина и го питали — започна да цитира Уимската библия капитанът. — „Какво да сторим? Ние не можем да четем и да смятаме, но сме призвани да защитаваме знанието, за да осветява умовете на хората.“ — Думите бяха от Единайсетото евангелие. — И П'Андро Уим ги погледнал, просълзил се от тяхната отдаденост и им отвърнал: — „Вървете с последователите ми,

облечени в пепелта от стария свят, и пазете откритията им. Пазете откривателите. И обучавайте наследници, които да сторят същото.“

Мечът изсвистя отново. Този път се насочи към Неб.

— Ами ти, момче? Би ли убил за истината? Би ли убил, за да запазиш светлината?

Неб не се поколеба.

— Бих умрял за нея, господине.

Старият капитан се наведе и той видя коравия му поглед. Наведе се толкова близо, че рошавата бяла брада докосна брадичката на Неб.

— Правил съм едното, но не и другото. Смея да твърдя, че убиването е по-трудно от умирането.

Вечерта Неб си легна и продължи да мисли за стария войник. Чудеше се колко ли души е убил и дали Неб би могъл да стори същото, ако се наложи. Заспа, без да си отговори на въпроса, и се сети за това чак сега — две години по-късно.

Трябваше да обмисли практическите си действия. Засега бе осигурил само магиите. С тяхна помощ можеше да открадне нож или дори меч. След това оставаше само да мине през почетната стража на Сетберт.

Но имаше и други грижи. Не беше трудно да прецени, че шансовете за оцеляване не са големи. Беше казал, че е готов да загине за познанието, за истината, но не предполагаше, че може да умре в името на правосъдието. Допреди няколко дена не беше способен да въздаде каквото и да е правосъдие. Беше прекарал много време в размисли как ли щеше да се развие животът му, ако имаше майка и баща. Или поне баща, към когото да не се налага да се обръща официално. Но животът не бе несправедлив. Грижеха се за него, обличаха го и го обучаваха най-блестящите умове в ордена. Подобен живот бе достъпен само за сираците на П'Андро Уим. Синове и дъщерите на благородниците ходеха в университети, понякога дори в Академията, но никога не влизаха по-далеч от първия ъгъл на Великата библиотека. Неб и другарите му дори бяха видели мехослуги и бяха чули тракането и бръмченето им на третия етаж в подземие.

Убийствата на баща му, на Уиндвир и практически на андрофрансинския орден бяха такава несправедливост, че сърцето му не можеше да я побере. Чак умът му се заплиташе.

Вече нямаше нужда да знае дали може да убие, за да запази светлината. Градът бе в руини, а от библиотеката бяха останали само овъглени камъни и пепел. Съмняваше се, че е останало каквото и да е за защита.

Неб се чудеше какво би казал старият войник за убийството заради отмъщение за загасената светлина.

ПЕТРОНУС

Петронус поведе коня си към покрайнините на града. Казваше си, че след малко ще обърне, че просто иска да погледне по-отблизо. Нещо необяснимо го подтикваше напред. В празната сърцевина на душата му се гонеха гняв и отчаяние.

Вървеше пеша, за да усети хрущенето на пепел и въглени под краката си и да се увери, че са истински. Спираше на всеки няколко крачки и поемаше дълбока глътка въздух, пълна със сяра, озон и пушек. Очите му се взираха в изпепеления пейзаж, без да знаят какво търсят.

Петронус познаваше петте стадия на мъката. Беше започнал пътя си към папството в катедрата по франсински практики, като анализираше и манипулираше начините на мислене и поведение. През повечето време се движеше между „меча“ и „празната кесия“, но понякога криваше и към „ослепеното око“.

И преди беше виждал смърт и разрушения. Няколко дни преди да се заеме с плановете за собственото си убийство, беше разпоредил да се атакува едно от блатните поселища. Направи го в отговор на предишно нападение над един от свободните градове нагоре по реката. Блатните бяха убили половината мъже и четвърт от децата. Освен това бяха унищожили малък керван, завръщащ се от Изпепелената пустош, който пренасяше реликви и свитъци, предвидени за бързо транспортиране по причини, свързани със сигурността и запазването им. Блатните бяха погребали мъртвите и се бяха върнали в селището си от другата страна на реката.

В действителност решението не беше трудно. Петронус изпрати съгледвачи от Сивата гвардия, омагьосани и въоръжени със стрели, които се запалваха при удар и не се гасяха с вода. Още една древна наука, която орденът не предоставяше на света, за да пази превъзходството си, и която показваше колко напред е стигнало човечеството по пътя към собственото си унищожение.

Водеше ги капитан на сериозна възраст. Гримлис беше единственият сив гвардеец, който можеше да стори необходимото, за

да озапти блатния крал и после да спи спокойно. И така, войниците изгориха селото по заповед на Петронус и убиха всички мъже, жени и деца.

След това бе настоял да отиде там. Трябваше му ден и половина. Гримлис бе тръгнал с него, въпреки че не желаше, нито пък смяташе, че това е работа на папата.

Петронус бе сторил същото, което правеше и сега. Селото не беше голямо, но бе по-обширно, отколкото си го представяше. Тръгна пеша, докато помощникът водеше коня му. Пепелта хрущеше под краката. Приблужи се съвсем, за да вижда през все още издигация се пушек. Различаваше обгорелите греди. Рухналите камъни, от които се вдигаше пара. Димящите черни купчинки, които бяха... какво? По-големите бяха добитък. Най-малките бяха деца, може би кучета. И всичко между тях.

Петронус се сепна и покри устата си с ръка. Знаеше какво ще стане още докато даваше заповедта преди три дена, но осъзнаването на стореното се стовари отгоре му като натоварена каруца.

— Богове, какво направих? — каза той на себе си.

— Направихте каквото трябва, за да защитите светлината, ваше светейшество — отвърна капитанът. — Вече го видяхте. Знаете как изглежда. Трябва да се връщаме.

Петронус се обърна и тръгна към коня си. Знаеше добре, че блатните няма да погребат тези мъртви. Техните вярвания бяха прости. Ядеш или погребваш само това, което си убил. Не гориш живото или мъртвото, освен ако не е храна.

Андрофрансините бяха използвали огън и бяха оставили убитите непогребани. Съобщението до блатния крал беше ясно. Петронус беше достатъчно умен да се сети, че Гримлис се е съгласил да го придружи само защото това щеше да засили съобщението: „Вижте, аз стоя пред вашите мъртви и им обръщам гръб.“ Шпионите, скрити в далечните дървета, които му бяха посочени по-рано, щяха да отнесат съобщението на блатния крал. Съседите на Петронус и керваните щяха да са в безопасност за нови три-четири години.

Докато яздеше обратно към Уиндвир, той осъзна, че животът му се е превърнал в такава лъжа, че не може да продължава да живее с нея. Когато се завърна, започна да крои собствената си гибел с помощта на определения си приемник.

Сега пред него не лежеше село. А най-големият град в Познатите земи. Някогашната му първа любов.

Веднага забеляза връзката. „Разпознавам това в предишна мъка и търся изкупление за стари злодеяния.“ Преди се чудеше дали „пътят на търговеца“ ще се появи сред петте, но ето че бе готов за сделка.

Това беше нещо, към което можеше да се придържа — стар грях, от който можеше да се срамува, за да избегне по-големия срам, заплашващ да го погълне.

„Ако бях останал. Ако бях запазил трона и пръстена, това нямаше да се случи. Градът щеше да си е тук.“

Все пак знаеше, че това не е вярно. Оценяването на настоящето въз основа на различни представи за миналото беше неразгадаем шифър. Въпреки това така го чувстваше, без значение дали е лъжа. Притискаше сърцето и засядаше в гърлото му.

„Ако бях тук.“

Луташе се в уимския лабиринт в себе си и местеше бавно скованите си крака. Внезапно спря.

Видя го. Това, което търсеше. Първо помисли, че са пръчки, но бяха твърде много. Можеше и да са камъни, но бяха най-различни по размери, включително съвсем малки. Кости, разпилени из разрушения, овъглен град. Петронус ги видя и разбра какво трябва да стори. Щеше да погребее мъртвите на Уиндвир.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там не беше сигурна какво да очаква. Съгледвачите бяха наоколо и въпреки че нейната магия избледняваше, техните още се държаха. Тичаше, заобиколена от призраци, през хълмовете под утринното небе, докато не достигна лагера на Рудолфо.

Лагерът на Скитащата армия кипеше от цветове. Нямаше никакъв ред, никаква тема, която да обединява разноцветните знамена на Деветте горски дома. Може би самият хаос бе общата тема.

Един от капитаните я поздрави, когато пристигна, и обясни, че генералът е зает. Дори бяха подготвили птица, за да може тя да уведоми баща си за внезапната промяна в ситуацията. Джин написа съобщението, докато закусваше, използвайки три различни шифъра. След това подхвърли птицата към небето.

Капитанът я очакваше. Беше строен мъж с тъмнозелен тюрбан и ален пояс на горянски съгледвач. Брадата му беше намазана с масло и старателно подрязана. На бедрата му висяха два извити кинжала в кании от еленска кожа. В ръцете си държеше затъкнат в ножница тънък меч.

Той я изгледа с тъмните си очи.

— Ще яздим към седмото имение, лейди Там.

Тя изчисли наум разстоянието.

— Четири дена?

— Три. Ще яздим бързо.

Джин погледна към хълма, където стояха офицерите и се събираха войниците.

— Кога ще започнат сраженията?

Мъжът погледна към небето, сякаш надвисналите облаци можеха да предскажат предстоящото насилие.

— Скоро, милейди. Генерал Рудолфо иска да сте далеч оттук, когато битката започне.

Тя кимна.

— Готова съм.

Доведоха ѝ дорест кон и тя се метна с лекота на седлото. Охраната се състоеше от половин отряд съгледвачи. Конете им бяха омагьосани, за да се намали тропотът на копитата и да се увеличат издръжливостта и скоростта им. Джин се обърна към капитана, който се раздвижи неловко на седлото.

— Очакваме още един ездач.

Пристигна най-големият кон, който бе виждала. Копитата му още блестяха от праха, който щеше да намали шума им до шепот. Беше черен като нощта, а на гърба му имаше странно висока фигура с расо. Фигурата изсъска и изтрака, когато се раздвижи. От гърба ѝ излезе малък облак пара. Джин осъзна, че на гърба на расото има дупка, която разкриваше малка метална решетка. Отдалеч щеше да изглежда като яздец андрофрансин. Но отблизо ясно се виждаха лъскавите метални ръце и крака, и златистата светлина под качулката.

— Лейди Джин Ли Там — проговори металният човек. — Нося съобщение от лорд Рудолфо от Деветте горски дома, генерал на Скитащата армия.

Когато се обърна, светлината огря лицето му. Този нов мехослуга беше по-лъскав и по-усъвършенстван от стария модел на Сетберт. Джин усети, че присвива очи, докато го оглеждаше.

— Трябва да ви кажа, че изборът ви е правилен и лорд Рудолфо ще ви посети, когато успее.

— Благодаря. — Джин се взря мълчаливо в него. — Как да те наричам?

Металният човек кимна леко.

— Можете да се обръщате към мен с „Мехослуга номер три“. Лорд Рудолфо ме нарича Исаак.

Джин Ли Там се усмихна.

— Значи и аз ще те наричам така.

Войниците проверяваха екипировката, пристягаха седлата си и изпробваха тетивата на лъковете.

Капитанът застана начело.

— Потегляме бързо, първо на запад, после на север и след това на изток. Няма да спираме през първите двамайсет левги. — Той се обърна към Джин Ли Там и Исаак. — Вие двамата сте зад мен. Останалите — по фланговете. — Кимна на един млад съгледвач, чиято

руса коса се подаваше под тюрбана. — Дедрек, ти си в челото. Кафява птица за опасност, бяла за спиране.

Джин Ли Там гледаше с възхищение. Беше чувала истории за горянските съгледвачи... легенди, стигащи чак до първия Рудолфо, пустинния крадец, който отвел бандитското си племе в горите на Новия свят, за да избегне опустошението на стария. Беше чувала легендите, но не беше ги виждала в действие.

Надяваше се, че са по-добри бойци от съгледвачите на Сетберт. На пръв поглед определено изглеждаше така. Бяха само петима, плюс капитана, но виждаше опасността в присвитите им очи, тесните усмивки и начина, по който извърщаха глава, когато чуеха и най-лек шум.

Дедрек препусна напред, а останалите изчакаха да измине първата левга.

Джин погледна металния човек. Присъствието му обясняваше едрия кон. Машините във всички случаи надхвърляха поне двукратно теглото на едър мъж. Въпреки това той яздеше прилично. Тя се зачуди дали го е правил и преди.

Капитанът подсвирна и всички потеглиха, наведени и пришпорвайки здраво конете. Лъковете бяха привързани към седлата, а мечовете държаха под мишница.

Когато изкачиха първия хълм, Джин видя опустошението на Уиндвир вдясно. Изпепелена, белязана с кратери земя. Стори й се, че съзира кон в покрайнините на пустошта, но слънцето се показва зад облаците и я заслепи.

Яздиха така три часа, преди бялата птичка да се върне в късата мрежа на капитана. Спряха само за да сменят челния дозор и продължиха отново.

Денят отмина и когато слънцето се спусна, се показаха ниските хълмове край следващата река. Границата на прерийния океан, който приютяваше деветте гори на Рудолфо и неговите домове. Направиха лагер без огън и разпънаха шатрите си в кръг около тази, която тя щеше да дели с Исаак.

Металният човек се настани в ъгъла, а тя разпъна завивката си. Той тракаше и дрънчеше дори когато не се движеше, и Джин намираше това едновременно за успокояващо и притеснително.

Опита се да заспи, но не можа. Събитията от последните дни не ѝ даваха мира. Какво се бе случило от момента, в който видя колоната дим? Колко се бе променил светът? Колко променена беше самата тя?

Не беше убивала човек от първото си убийство още като момиче. Беше нанасяла рани, но дълбоко в сърцето си се придържаше към уимските вярвания. Колкото и непрактични да бяха за някого с нейния начин на живот. А само днес бе убила петима. Беше се отказала от възможността да има деца и ходеше при заклинателка три пъти в годината, за да е сигурна. А тази сутрин бе рискувала живота си за момче, с което нямаше нищо общо.

Знаеше, че Сетберт полудява бавно. Баща ѝ я бе предупредил, че всяко шесто момче в семейството на Сетберт умира от лудост. Наследственост, която сродяванията не бяха успели да изкоренят. Така че бе подготвена за постепенно влошаване.

Но не очакваше, че ще бъде конкубина на човека, унищожил андрофрансинския орден, а още по-малко, че в рамките на една нощ ще се окаже сродена с горянския крал чрез предложението му да ѝ бъде ухажор.

А сега делеше шатра с метален човек, продукт на старите магии и науки.

Джин се обърна към него. Той стоеше неподвижно и очите му сияеха леко.

— Спиш ли?

От гърба му изригна облак пара и той се раздвижи.

— Не спя, милейди.

— Тогава какво правиш?

Той вдигна глава и Джин видя сълзите в светлината на очите му.

— Тъгувам, милейди.

Тя се смая. Мехослугата на Сетберт никога не демонстрираше каквато и да е емоция. Това беше ново и плашещо.

— Тъгуваш?

— Да. Нали знаете за опустошението на Уиндвир?

Това беше неочаквано.

— Знам. И на мен ми мъчно.

— Ужасно нещо.

Тя преглътна.

— Така е. — Внезапно я порази една мисъл. — Не си сам. Сетберт разполага с останалите. Всичките, доколкото си спомням.

Исаак кимна.

— Да. Лорд Рудолфо ми каза. Той възнамерява да ги прати да ми помогнат с библиотеката.

Библиотека? Тя се надигна.

— Каква библиотека?

Исаак изтрака и се размърда.

— В нашата памет разполагаме с около една трета от библиотеката, покрай преводите и каталогизирането. Лорд Рудолфо ме натовари с реконструкцията на библиотеката и възстановяването на останалото познание.

Джин се наведе напред.

— Рудолфо възнамерява да изгради нова библиотека в далечния север?

— Да.

Това беше непредсказуем ход. Зачуди се дали баща ѝ знаеше за него. Подобно нещо нямаше да я изненада. Но колкото повече научаваше за този Рудолфо, толкова повече се убеждаваше, че той е по-сериозен играч и от баща ѝ и мисли с три хода пред неговите пет.

Това го превръщаше в подходящ кандидат-жених.

Притежаваше и решителност. Да възстанови библиотеката само три дена след като пламъците на старата бяха стихнали, в далечния север, отвъд ежбите и политиката на Познатите земи. Потомъкът на пустинния бандит на Ксум И'Зир внезапно бе станал благодетел на най-голямото хранилище на човешко познание.

Наистина подходящ кандидат-жених.

— Той е добър човек — промълви Исаак, сякаш разчел мислите ѝ. — Обясни ми, че не съм виновен за опустошението на Уиндвир. — Той млъкна за малко. — Каза ми, че е Сетберт.

Тя кимна.

— Рудолфо говори истината. Не знам как, но Сетберт унищожи Уиндвир. Помагаше му някакъв андрофрансински чирак.

От радиатора на Исаак отново блъвна пара. Той отвори и затвори уста, а очите му се размърдаха. От тях потекоха нови капки вода.

— Знам как Сетберт унищожи Уиндвир — промълви тихо Исаак.

В този миг, заради тона и начина, по който раменете му бяха увиснали под андрофрансинското расо, Джин осъзна, че и тя знае. Сетберт бе използвал по някакъв начин този механичен човек, за да разруши града.

Искаше да каже нещо, да го утеши някак, но не намери думи. Вместо това лежа още дълго време, като се чудеше какъв свят са сътворили.

8.

РУДОЛФО

Рудолфо смяташе, че първите сражения определят развитието на цялата война.

Беше яхнал коня си и гледаше към началото на гората. Грегорики и останалите капитани стояха около него.

— Имах видение — заговори тихо Рудолфо. — Ще спечелим първата битка. — Той се усмихна и положи длан на дръжката на дългия, тесен меч. — Как да осъществим видението ми?

Грегорики смушка коня си да пристъпи по-близо.

— Като ударим светкавично и първи, генерале.

Рудолфо кимна.

— Съгласен съм.

— Да пратим първо съгледвачите и да ги подгоним на запад, като фазани. Сетберт не е стратег, но главният му командир Лисиас е типичен представител на Академията, крайно консервативен. Ще види заблудата и ще опита да посрещне съгледвачите, смятайки, че са само начална сила. Ще пробва да ги притисне между руините и реката и ще повика резервите да забавят батальона. — Грегорики говореше тихо и поддържаше постоянен контакт с очи с останалите.

Един от другите капитани се усмихна.

— Първи батальон ще отстъпи бързо, след скромни опит да удържи позицията. Ако Лисиас види, че това, което смята за бригада, е батальон, вероятно ще започне преследване.

— Или ще раздели силите си, като види, че съгледвачите ни са главната ударна единица — добави Грегорики. — А може би и двете.

Рудолфо се усмихна. Помнеше песента съвсем добре.

— Финтирай със сабята, удряй с ножа.

— След това мушкай и със сабята — довърши Грегорики.

Рудолфо кимна.

Баща му Иаков и тогавашният му първи капитан ги бяха научили на тази песен, за да се упражняват при боравенето с оръжие. По-късно Рудолфо бе осъзнал, че това е стратегически урок. Химнът на Скитащата армия. Триста и тринайсет песни, които не бяха записани

през двете хиляди години, откакто народът на Рудолфо владееше Деветте гори. Бяха записани в сърцето на живата, подвижна крепост, която представляваше Скитащата армия, създадена от първия Рудолфо, и се пееха на новобранците от първия ден на обучението им.

— Ако тръгне след отстъпващия батальон, както съм сигурен, че ще постъпи — продължи Грегорики, — ще се натъкне на останалите три и ще спипаме рибката.

— Чудесна работа, капитани — одобри Рудолфо. — Ще тръгна със съгледвачите и ще открия войната, както се полага на генерала на Скитащата армия.

Грегорики кимна и останалите сториха същото. Рудолфо беше доволен, че никой не протестира за участието му в сражението. Това значеше, че го разбират и уважават и като воин, и като командир.

— Много добре. — Той се обърна към адютанта си. — След това ще вечерям с войската.

След два часа Рудолфо се криеше сред група дървета, заобиколен от омагьосаните съгледвачи. Той беше на седлото, а останалите пеша. Магията щеше да ги движи със скоростта на кон и да ги крие от поглед. При тази скорост нямаше да са безшумни. Щяха да звучат като бурен вятър над степите.

— Генерале, ще дадете ли знак? — попита Грегорики.

Рудолфо кимна с усмивка.

— За Уиндвир, горянски съгледвачи — произнесе тихо той и изсвири продължително.

Пришпори коня и се устреми към ентролузианската пехота, която бе разположила лагера си в гората, от другата страна на поляната. Усмиваше се на това, което противникът щеше да види.

Един ездач, галопиращ напред с размахан меч. А около него нисък и бучащ вятър.

Сниши се, държеше меча отстриани на жребеца. Чуваше съгледвачите около себе си и понякога успяваше да зърне съвсем леки отблясъци.

Прекошиха поляната и навлязоха в гората с шеметна скорост. Неколцината омагьосани съгледвачи на Сетберт закрепяха, защото нямаше време да пращат птици. Един явно реши да прояви храброст и да се изправи срещу устремената невидима река, защото се чу кратък трясък от оръжие и приглушен от магията писък. Първите пехотинци

се вдигаха под тревога от виковете и Рудолфо се устреми право към тях. Горянските съгледвачи ги заляха като буря от остриета. Рудолфо се обърна, размахна меча си и започна да се смее. Избра един противник и го прегازی, след което се насочи към сержанта.

— Къде е капитанът ви? — извика.

Сержантът се озъби, замахна с меча си и поряза хълбока на коня. Рудолфо го изрита и заби острието си в гърлото му. Сержантът падна, а Рудолфо замахна и отсече ухото на друг войник.

— Къде е капитанът?

Мъжът посочи и той го промуши в рамото. Човекът нямаше да се сражава повече във войната, но бе проявил уважение и заслужаваше животът му да бъде пощаден.

Рудолфо извъртя коня и се насочи в указаната посока.

Не беше учуден, че Сетберт бе пратил най-слабите и неподготвените за първата битка. В Академията преподаваха, че трябва да използваш най-лошите си ресурси, за да прецениш противника. Това също така означаваше за фермерите, че и те могат да загинат геройски.

Откри капитана, който стоеше между трима войници и адютант. Земята около него мърдаше странно и това издаваше съгледвачите им. Рудолфо остави собствения си контингент да се справи с тях.

Скочи от седлото и прониза един от войниците. Един от съгледвачите — вероятно Грегорик, — се плъзна край него и уби другите двама.

Ентролузианският капитан изръмжа и извади меча си, но Рудолфо го отби настрани с едно движение.

— Пратили са ми деца — промърмори той през зъби.

Капитанът изрева и отново вдигна меча си. Рудолфо парира, пристъпи встрани и поряза дясната му ръка с камата си.

Мечът издрънча на земята и Рудолфо насочи собственото си острие към адютанта.

— Пригответи птица за генерала си. — След това се обърна към капитана. Поне шестима съгледвачи вече бяха притиснали оръжията си към треперещия мъж. — Ще изпратиш съобщение на Лисиас с кода на Б'рундик.

Аджутантът извади една птица и подаде на командира си парче хартия и малка мастилена игла. Капитанът преглътна. Лицето му беше

пребледняло.

— Какво да напиша?

Рудолфо поглади брадата си.

— Пиши: „Рудолфо ме уби“. — Мъжът го погледна объркано. Рудолфо подсвирна и една кама бодна гърлото на младия капитан. — Пиши.

Той написа съобщението и го подаде за проверка. След това адютантът го привърза към крачето на морската врана. След като птицата полетя, Рудолфо прониза капитана и се покатери на седлото си.

— За Уиндвир — извика той отново и се обърна, за да се присъедини към хората си.

През следващите девет часа Рудолфо помагаше на Скитащата армия да изпрати първото кърваво послание на човека, който бе загасил светлината на света.

ПЕТРОНУС

Петронус заобиколи града и се спусна на юг покрай реката. Помнеше, че на три-четири левги от почернелите останки на пристанището на Уиндвир има малко градче. Там възнамеряваше да вербува колкото се може повече мъже, че и жени, и да започне делото.

Осъзна, че щяха да им трябват месеци, а есенните дъждове щяха да връхлетят по-рано. Не след дълго щяха да се появят и ветровете, а после и снегът на северняшката зима. Без андрофрансините нямаше да има кой да омагьосва реката. Понякога замръзваше, а понякога — не. Но след унищожението на андрофрансините нямаше смисъл да се ходи нагоре по течението.

Петронус яздеше покрай брега и внимаваше да не навлезе в гората. Първата битка бе започнала през нощта. Чуваше шумотевецата, докато яздеше на юг. От време на време виждаше и бързо прелитащите птици, носещи съобщения. Продължи да чува шумовете, когато си направи лагер без огън и опита да поспи. Когато се надигна в утринната мъгла, цареше тишина.

Докато яздеше в тихия ден, Петронус се чудеше кой е започнал тази война.

Ентролузианците със сигурност бяха по-многочислени от Скитащата армия, но ако Рудолфо се бе метнал на баща си, щеше да е свиреп, бърз и безмилостен.

Не му беше ясно защо се сражаваха, но нямаше намерение да спира и да пита. Беше свързано с Уиндвир, но точната причина му убягваше. Нито една от двете армии нямаше нищо общо с унищожаването на града. Вината беше на андрофрансините — те си играеха с неща, с които не биваше.

Въпреки това Рудолфо и Сетберт бяха решили да си мерят силите.

Конят му се стресна и изви глава. Петронус усети докосване по бедрото и осъзна, че невидими ръце са хванали поводите на животното.

— Къде отиваш, старче?

Светлината се отрази леко в очертанията на нечие лице. Омагьосани съгледвачи. Но чии?

— На юг, към град Кендрик — отвърна той и кимна в посоката.
— Имам работа.

— Откъде идваш?

Петронус не беше сигурен какво да отговори. Заливът Калдус беше твърде далече, за да има някаква смислена причина да идва оттам. Той погледна през рамо към почернелите останки от Уиндвир.

— Пътувах към Уиндвир по андрофрансински задачи. Когато пристигнах, видях, че нищо не е останало. Мислех, че оцелелите вероятно са се насочили на юг.

— Заповядано ни е да водим всички оцелели при лорд Сетберт, надзорник на обединените градове-държави от Ентролузианската делта.

Петронус примигна, опитвайки да различи чертите на мъжа.

— Значи има оцелели?

— Не ми е разрешено да говоря — отвърна съгледвачът. — Ще те заведем при лорд Сетберт.

Петронус усети, че задърпаха коня му. В началото животното се съпротивляваше и той се замисли дали да не стори същото. Бе виждал Сетберт, когато надзорникът бе пъпчив хлапак. Младият син на Оберт беше в Академията, когато Петронус бе убит с отрова. Определено не бяха се срещали често.

„Ами ако ме познае?“ Той се подсмихна. За трийсет години се бе променил. Беше станал два пъти по-едър и косата му бе побеляла. Старец, който се движи полека. Облечен в парцаливи рибарски дрехи. От три десетилетия не бе обличал синьото наметало и бялото расо. Дори сам нямаше да се разпознае.

— Много добре — засмя се Петронус. — Водете ме при лорд Сетберт.

Тръгнаха бързо през гората. На места слънчевите лъчи се промушваха през листака и Петронус зърваше сенките на тъмните дрехи и извадените ножове на съгледвачите. Напомняха му на Сивата гвардия и отново се присети за Гримлис и блатното село.

Черно поле, осеяно с кости, докъдето му стигаше погледът.

Петронус се отърси от спомените.

— През нощта чух шум от сражение.

Не последва бърз отговор, нито пък хвалби. Тези мъже бяха претърпели поражение. Реши да не повдига повече въпроса.

Продължиха в мълчание чак до ентролузианския лагер.

В стана кипеше оживление. Малък град от шатри сред гористия хълм, невидим, преди да се озовеш в него. Виждаше слуги, войнишки курви, готвачи и лечители, всеки зает със занаята си. Придружителят му се спря за миг и посочи със смях една проститутка и младия лейтенант, когото яздеше.

Накрая спряха пред най-пищната постройка от съединени шатри, която бе виждал. Беше по-великолепна и от копринените папски покои, които опъваше Сивата гвардия през Годината на падналата луна. Веднъж на век папата обикаляше Познатите земи, за да почете заселниците, създали Новия свят.

Отведоха Петронус до един открит навес и му прошепнаха да слезе от коня.

— Чакай тук. Когато лорд Сетберт се освободи, ще те повика. — След това отведоха животното му и го оставиха. Нямаше как да не чуе едностранчивия разговор.

— Надявам се, че скоро ще проговориш — каза гласът. — Търпението ми се изчерпва, момче. Ти си единственият свидетел и трябва да чуя историята ти.

Петронус надникна през процепа на шатрата и видя тлъст човек, седнал на походен трон, скърцащ под тежестта му. Мъжът гълчеше момче, облечено с расо, подобно на това на Петронус. При строгия тон на Сетберт момчето би трябвало да е навело глава, но вместо това то се оглеждаше на всички посоки.

„Брой стражите, при това съвсем открито.“ Но Сетберт не забелязваше нищо.

„Какво ли е намислил младежът?“ Може би беше шпионин от другия лагер. Но Иаков никога не би използвал младеж за толкова опасна задача. Нима Рудолфо беше толкова различен от баща си? След това видя изражението на лицето му.

Във франсинското училище имаше един професор по изучаване на човешкото поведение на име Гат. Той често се изправяше пред аудиторията и махаше с пръст към студентите: „Покажете ми изражението на един човек и аз ще ви кажа какви са намеренията му.“

Петронус оставаше три пъти седмично след часовете и задаваше всякакви въпроси на стария професор.

Придобитото умение не го бе подвеждало досега и разбираше напълно какво означава изражението на младежа.

Момчето възнамеряваше да убие Сетберт, но с безгрижието, с което разучаваше охраната, Петронус беше уверен, че целта му няма да бъде постигната, щом стражата се усети.

Старецът извика и хукна към шатрата.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там яздеше през Прерийното море и наблюдаваше металния човек. Той мълчеше през по-голямата част от деня, а очите му трептяха при движението на клепачите. Освен това тропаше с дългите си, фини метални пръсти по седлото.

Всеки път, когато го погледнеше, Джин си спомняше за тона, с който ѝ каза, че знае как Сетберт е унищожил Уиндвир. Сетберт бе намерил начин да използва този мехослуга, за да разруши града и да сложи край на епоха, в която познанието се съхраняваше и... пазеше внимателно.

Тя потръпна.

— Какво правиш, Исаак?

Пръстите и клепачите му спряха да се движат и той се обърна към нея.

— Пресмятам, милейди. Изчислявам необходимите материали и пространството, за да се възстанови андрофрансинската библиотека.

Джин се впечатли.

— Как успяваш?

— Няколко години завеждах разходите за експедициите и финансовите отчети от различните владения. Ще модифицирам цифрите спрямо очакванията за икономически растеж между отчетите и настоящето. — От гърба му излезе облак пара. — Това са само предварителни сведения. Трябва да предоставя на лорд Рудолфо много по-точни данни.

Тя се усмихна на металния човек.

— Наистина смяташ да го направиш, нали?

Исаак се завъртя към нея.

— Разбира се. Длъжен съм.

Джин Ли Там се засмя.

— Това е грандиозна задача.

— Така е. Но гигантът може да бъде поразен с камъче, а дори най-дребната рекичка издълбава каньон през годините.

Цитатът беше от Уимската библия. Не помнеше откъде точно, а и не можеше да го намери в огромната четвъртита книга.

— Надявам се, че ще получиш помощ.

— Сигурен съм, че лорд Рудолфо ще освободи братята ми. — Той замълча и примигна. — Разбира се, има и други андрофрансини, които не са били в Уиндвир, когато аз... когато градът беше унищожен. — Мехослугата извърна поглед.

Други. Други. Експедиции, разпръснати училища, мисии и абатства. Имаше доста такива и ако вече не знаеха, скоро щяха да научат за съдбата на Уиндвир.

— Каква част от библиотеката се съхранява във владенията извън Уиндвир? — попита тя.

— Десет процента. Във всички мехослуги има още трийсет процента.

— Богове — прошепна Джин. Мисълта за всичко изгубено бе изместена от количеството, което можеха да спасят. Четирийсет процента от огромната библиотека съдържаха значително познание. Ето това бе избрал Рудолфо, изправен пред края на епохата. И бе взел решение да ги прати на север към Деветте гори, преди да избере окончателно войната.

Това беше рядкост. Мъж, който мислеше първо какво да запази, а после какво да унищожи. Тя се усмихна. Рудолфо изглеждаше човек, способен да върши едновременно и двете.

Това предизвика нова усмивка.

— Надявам се, че вие също ще помогнете, лейди Там.

Беше неин ред да примигне. Този метален човек беше умен.

— Виждам.

— Банката на баща ви държи андрофрансинските активи — продължи Исаак. — Сигурен съм, че лорд Рудолфо смята да комбинира тези активи с ентролузианските репарации, за да изпълни това начинание. То надхвърля многократно икономическия капацитет на Деветте горски дома.

— Убедена съм, че баща ми ще се заинтригува от начинанието на Рудолфо.

Несъмнено. Нямахте да се учуди изобщо, ако вече я очакваше птица, окуражаваща съюза ѝ с горянския крал, за да задържи клана Ли Там близо до малкото останало знание в Новия свят.

Не беше сигурна, че има каквото и да е против подобно развитие.

НЕБ

Когато го призоваха, Неб реши да се възползва от възможността да види срещу какво точно е изправен. Докато надзорникът го гълчеше, той броеше стражите и стъпките на предполагаемия маршрут към убийството.

Охраната на Сетберт беше силна, особено след вчерашното поражение от Скитащата армия. Бяха удвоили контингента от почетни стражи около надзорника и скърцащия му дървен трон. А и със сигурност имаше съгледвачи, макар Неб да не можеше да ги види.

Съмняваше се, че би оцелял след атентата, без значение дали щеше да е омагьосан. Дори не беше сигурен, че ще успее. Надзорникът беше три пъти по-едър, а Неб разполагаше само с гнева си. С изключение на няколко ступвания с другарите му в сиропиталището, той никога не беше вдигал юмрук, камо ли нож.

Отново си припомни думите на жената. „Сетберт унищожи Уиндвир.“ Почувства как гневът му се надига и призова образа на брат Хебда, прегърнал го през раменете на пейката в парка. Припомни си, че това няма да се случи отново заради този човек, заради стореното от него.

Неб трябваше да го направи, дори да му струваше живота. Не можеше да мисли за нищо друго.

Чу вик и вдигна поглед.

Към него тичаше възрастен човек и викаше непознато име.

— Дел, слава богу, най-сетне те открих! — Изглеждаше му бегло познат, но Неб не можеше да се сети откъде.

Беше едър — не чак като Сетберт, но с могъщо телосложение и широки рамене. Сигурно приближаваше седемдесетте, но се движеше като много по-млад. Имаше дълга и рошава бяла брада, а под сламената шапка стърчаха бели кичури. Около очите му имаше бръчки от смях. Преди Неб да успее да реагира, мъжът го прегърна и го повдигна с масивните си ръце. След това го пусна и го изгледа строго.

— Казах ти да ме изчакаш!

Неб го изгледа объркано. Не знаеше какво да стори или каже.

Сетберт прочисти гърлото си.

— Познаваш ли това момче?

Старецът вдигна изненадано очи и се обърна.

— Ама, естествено. Искрено се извинявам за прекъсването, милорд... загубих си ума от облекчение.

Сетберт присви очи. Неб се зачуди дали и на него старецът му се вижда познат.

— Ти си онзи, когото съгледвачите ми заловиха до реката.

Петронус кимна.

— Да, милорд. Прибирахме се в Уиндвир, когато градът... — Остави думите му да заглъхнат. — Тръгнах да търся оцелели... — Той потупа младежа по рамото и Неб усети силата на дланите му, — а момчето явно се е запиляло.

Неб отвори уста да продума, но после я затвори. Какви ги вършеше този побъркан старец?

Сетберт насочи поглед към него. Очите му бяха студени, а устните свити. Размишляваше.

— Останах с впечатлението, че момчето е видяло разрушаването на града. Според лечителите ми гласът му е изчезнал заради травмата.

Старецът кимна.

— Да. Но всъщност пристигнахме след това. — Той понижи глас. — Майка му почина наскоро; не е проговарял оттогава. — След това се наведе и прошепна: — От малък не е много наред, ако разбирате за какво говоря, милорд.

Сетберт присви очи.

— А ти какъв му се падаш.

Старецът примигна.

— Той ми е внук. Баща му беше андрофрансин. Искаха да го тикнат в сиропиталището си, но аз не позволих. — Той погледна Сетберт в очите. — Не ми харесват тайните и самоувереността им. Затова го отгледахме с майка му.

Неб никога не беше виждал някой да лъже толкова светкавично и убедително. Вгледа се в лицето на стареца за издайнически тикове. Нищо.

Осъзна, че Сетберт говори на него, и вдигна очи.

— Това дядо ти ли е?

Той погледна към стареца и осъзна, че го е виждал във Великата библиотека... но къде? При това не много отдавна. А може би приличаше на някой друг — някой добре познат. Но защо му бе да лъже Сетберт, да измисля сложна история за внук и починала майка?

Очите им се срещнаха и старецът повдигна вежди.

— Е, Дел? Ще отговориш ли на надзорника?

Неб кимна бавно и после още веднъж.

— И всъщност не си видял как Уиндвир се срива?

Неб погледна отново към стареца и усети пробождане в паметта. Огънят, светкавиците, пепелта, която валеше като сняг над разрушенията. Письците и горещият вятър, които се извиваха над Уиндвир. Пламтящите кораби, потъващи, докато опитваха да се откъснат от пристана.

Неб поклати глава.

Сетберт се намръщи. Надвеси се над момчето и заговори със студен и празен глас:

— Трябва да те науча да говориш истината.

— Ще го направя, милорд — заяви старецът с твърд тон. — Но съм сигурен, че просто е бил объркан. Времената са мрачни за всички ни.

Неб не беше сигурен какво да очаква, но се появи един съгледвач и даде знак на Сетберт. Надзорникът му кимна да се приближи. След това се обърна отново към Неб и стареца.

— Пътувал си за Кендрик, когато моите хора те заловиха, нали?

Възрастният мъж кимна. Неб знаеше къде е Кендрик. Малко градче на юг от Уиндвир. Беше го посещавал няколко пъти по различни задачи.

— Мислех, че там може да има оцелели.

Сетберт се втренчи в него.

— Странно, не си съобщил на моите хора, че момчето ти се е изгубило.

Старецът пребледня и заекна за момент.

— Простете, милорд. През нощта чух шум от сражение и не бях сигурен, доколко е безопасно да говоря.

Надзорникът се усмихна.

— Сам каза, че времената са мрачни.

Старецът кимна.

— Как се казваш?

— Петрос. — Името беше често срещано. Така се казваше робът на П'Андро Уим, който останал да служи на учения книжовник, след като повинността му изтекла. Споменаваше се в едно от евангелията като най-великия от нисшите.

Сетберт се намръщи отново. Както и Неб. Дори името звучеше някак познато.

Чу се плясък на крила и една сива птица се стовари тежко на облегалката на трона на Сетберт.

Последва я задъхан птичар.

— Простете, лорд Сетберт, но тази отказва да се прибере в мрежата.

Неб видя знаците на птицата, но те му бяха непознати. Сетберт освободи птичаря с жест. След това вдигна животното, извади торбичката за съобщения и разгъна миниатюрния ръкопис. Докато четеше, лицето му почервения, а очите се свиха съвсем.

След това ги изгледа отново.

— Опасявам се, че имам належащи проблеми. — Той направи пауза. — Можете да си вървите... но само до Кендрик. Възможно е да имам още въпроси към вас.

Неб беше доста сигурен, че това няма да се случи. Сетберт се интересуваше от историята за падането на Уиндвир. Несъмнено, за да се наслади на делото си.

За момент се замисли да отвори уста и да възрази. Този старец Петрос със сигурност имаше някаква причина да лъже така. В началото го мислеше за луд, но сега виждаше твърдостта на яркосините очи и как старецът разиграваше Сетберт, сякаш свиреше на тръстикова флейта. Това, заедно с познатото име и физиономия, бяха достатъчни да разбере, че ще му се наложи да измисли друг план за убийството на Сетберт.

Когато излязоха от шатрата, той усети как натискът върху раменете му се променя и осъзна, че възрастният човек всъщност му говори през цялото време. Пръстите му се движеха леко и предаваха съобщение по рамото му. Разбира се, Неб нямаше представа какво значи. Едва тази година бе започнал обучението си по невербални комуникации. Ако училището не беше унищожено, до края на обучението си щеше да е поне компетентен.

Щом се отдалечиха, Петрос се наведе към ухото му.

— Току-що те спасих от много глупава постъпка.

Неб внезапно осъзна къде е виждал лицето му преди. Със сигурност човекът бе по-възрастен и едър... и облечен доста по-различно. Но имаше поразителна прилика с един портрет, покрай който Неб бе минавал хиляди пъти. В коридора на западното крило на Великата библиотека, където от стените гледаха бившите папи с угрижени и намусени лица. Предпоследната картина, която висеше до портрета на Интроспект, показваше единственото лице, на което бе изписана макар и лека усмивка.

Петронус.

Но това бе невъзможно.

Човекът бе мъртъв от повече от трийсет години.

9.

РУДОЛФО

Рудолфо изкара деня с капитаните си, насочваше разузнавателни удари срещу предните лагери на ентролузианците. В първата битка надзорникът бе изгубил шестима млади офицери, един опитен старши сержант и множество пехотинци. Освен това се бяха справили и с половин отряд от елитните съгледвачи. Може би и повече, но не можеше да се каже, преди действието на магиите им да отминеше.

Добре като за първо сражение. Тази сутрин бе получил птица от клана Ли Там. Желязната армада на Влад Ли Там бе потеглила към делтата, за да блокира устието на трите реки. Армадата беше малка, но можеше да се справи с флота на градовете-държави с лекота. Андрофрансините се бяха погрижили за това, защото не искаха банката, която обслужваше значителна част от средствата им, да бъде незащитена. Единствено корабостроителите на Ли Там можеха да произвеждат метални кораби с помощта на спецификациите, които андрофрансините бяха изровили от руините на Стария свят.

Намесата на клана Ли Там бе само старт, нищо повече. Рудолфо знаеше, че Изумруденият бряг не разполага с излишна пехота или кавалерия. Те щяха да запазят наличните си сили, защото бяха наясно, че армиите на градовете-държави не се ограничават само до трите бригади, потеглили на север към Уиндвир.

Но армадата щеше да е от помощ. А щом мълвата се разпространеше, щяха да се присъединят и други. Рудолфо не можеше да си представи някоя от нациите да подкрепи ентролузианците. Вече беше изпратил дузина птици до различни владетели, употребявайки фрази като „опустошението на Уиндвир“ и „Тази проява на ентролузианската агресия“. Дори тези, които мразеха андрофрансините — а те не бяха малко, — нямаше да намерят общ език с човека, унищожил цялото познание, съхранявано в града. Повечето, които презираха древния орден, го правеха от завист. Рудолфо не се съмняваше, че и те биха избили андрофрансините, без да се поколебаят. Но никога нямаше да навредят на библиотеката.

От две хиляди години андрофрансините събираха знания, изкопани от пепелищата на Стария свят. Чудесата, които се бяха осмелили да споделят със света, тези внимателно отпуснати късчета, бяха наистина невероятни. Кой знае какви други неща съхраняваха, смятайки, че светът не е подготвен за тях? Какви ли чудеса пазеха още, чакайки човечеството да излезе от детството си, след като предишното му съзряване бе пометено от Третия катаклизъм, познат като Епохата на смеещата се лудост?

За момент се замисли за Исаак, този невероятен механичен човек, който яздеше на север, маскиран с андрофрансинско расо. Още от начало бе изпитал симпатия към него въпреки подозренията, които таеше. У него имаше невинност, каквато Рудолфо понякога мечтаеше да открие у себе си. С това, което се съхраняваше в главата на мехослугата, както и на останалите, той се надяваше да успее да възстанови поне част от библиотеката.

Решението не беше трудно.

Грегориц го сръга.

— Идват, генерале.

Рудолфо погледна. Надолу по хълма тревата се извиваше назад сякаш нещо — или множество неща — се движеше в посока към тях. От мястото се извиси кафява птица и той се усмихна.

— Чудесно. Отблъснали са още един пост.

— Добро начало — каза Грегориц.

Рудолфо го изгледа. Бяха отраснали заедно, Грегориц бе малко по-голям. Баща му беше първи капитан на горянските съгледвачи, на служба при бащата на Рудолфо. По-късно, след смъртта на владетеля, когато пелерината на Деветте горски дома се озова на дванайсетгодишните рамене на Рудолфо, той бе издигнал бащата на Грегориц до генерал. Това бе първото му управническо решение. Знаеше, че въпреки отдалечеността на заобиколените от прерии гори, светът щеше да търси прояви на слабост у младия владетел.

Грегориц бе наследил баща си като първи капитан и водеше съгледвачите безупречно. За разлика от Рудолфо успяваше да поспи дори сред най-тежките кризи. Мъжът прокара ръка по късата си черна коса.

— Много добро начало — съгласи се Рудолфо. — Ще стане по-трудно, щом се включат по-тежковъоръжените им части. Сетберт

винаги е бил твърде самоуверен. Смятам, че той се справи по-зле, отколкото си мисли. А ние май се представихме по-добре, отколкото очакваше Лисиас, като съдя по вчерашната реакция.

Надолу по хълма се разнесе тихо подсвирване и Грегорик отвърна. Тревата се разклати и на поляната се появи отряд от горянски съгледвачи.

— Капитане, генерале! — чу се глас отблизо.

— Какво научихте? — попита Грегорик.

— Имаме ново потвърждение, че са само три бригади. Освен това разбрахме, че държат оцелял, момче. Само това.

— Чудесна работа — похвали ги Грегорик. — Премахнете магиите, хапнете и поспете.

— Слушам! — отговори командирът. — Чухте капитана!

Рудолфо изчака да се отдалечат.

— Оцелял! Това е ново.

Грегорик кимна.

— Сетберт има още седем бригади. Ето това ме притеснява.

— Освен това не е включил пълния си потенциал.

— Съвсем скоро ще му се наложи. — Грегорик погледна надолу по склона. Рудолфо проследи погледа му и видя нова вълна по високата трева, издаваща движение.

Този път излетя бяла птица и двамата извадиха мечовете си. Пехотата по периметъра също видя птицата и се приготви. Рудолфо изгледа командира на стрелците и мъжът му кимна.

Грегорик тръгна надолу по склона и Рудолфо го последва. В подножието на хълма се спряха и зачакаха приближаването на отряда.

— Точно зад нас са! — изсъска командирът на съгледвачите и се плъзна покрай Грегорик.

Наистина. Само че това не бяха вчерашните омагьосани съгледвачи, с които се бяха справили с лекота. Тези бяха по-корави. Рудолфо усети раздираща болка отстрани и осъзна, че нечий нож го е порязал, докато вдигаше меча си.

Грегорик се смъкна на едно коляно, от бедрото му потече кръв.

Никой не се развика. Не искаха противникът да разбере кой е ранен. Горянските съгледвачи, както тези, които току-що се бяха върнали, така и резервите, заделени за точно такива случаи, постепенно избутаха бойците на делтата отвън дърветата. Рудолфо

успя да рани един противник, но остана назад, щом собствените му хора взеха превес.

Щом боят се пренесе нататък, се появиха санитарии и отнесоха Грегориик на бегом до върха на хълма. Рудолфо ги последва по-бавно.

Щом се върна в лагера, той отпи от охладеното крушово вино и хапна малко портокал и топли, сладки хлебчета. Облегна се на възглавниците и препрочете съобщението от Влад Ли Там.

„Родството ми с Уиндвир е вече твое.“ Съобщението беше кратко, но последните думи го заплениха. Той се подсмихна.

— Впечатляваща жена — произнесе Рудолфо на глас. Беше казала на баща си за трите му жеста. С други думи, бе го признала публично, пред баща си. Ако играеха на „войната на кралицата“, тя щеше да е отместила застрашената си кула, заплашвайки на свой ред неговия паладин.

Разбира се, баща й бе отговорил със същата деликатност. Символът, който Влад Ли Там беше избрал за родство, бе остарял и почти не се употребяваше.

Той олицетворяваше обединението на домовете чрез стратегически брак.

Наистина забележителна жена!

ДЖИН ЛИ ТАМ

Покоите на Джин Ли Там в седмото горско имение бяха доста по-прости от тези в двореца на надзорника, но това не я впечатли. Апартаментът се намиреше на третия етаж и разполагаше с широка двукрила врата. Дрешниците бяха заредени с одежди с нейния размер. Тя се изкъпа, облече лятно облекло и слезе в трапезарията.

Исаак не ядеше, но я очакваше там. Не беше на масата, а на един стол за прислугата, до стената.

Джин посочи към празно място на масата.

— Исаак, моля те, присъедини се към мен.

— Благодаря, милейди. — Той закуцука към празния стол.

Тя забеляза, че си е облякъл чисто расо, и се усмихна.

— Защо още носиш маскировка?

Исаак приглади расото с металните си ръце.

— Не знам. Струва ми се правилно.

Качулката му беше спусната на гърба, така че явно не се криеше.

Дали имаше нещо друго?

— Покоите устройват ли те?

Той кимна.

— Да, лейди Там.

Вратата към кухнята се отвори и оттам нахлу миризма на пресен хляб и сърнешко задушено. Появи се една прислужница, понесла димящ поднос. Тя го постави пред Джин Ли Там и се оттегли.

Джин се подвоуми между задушеното и хляба. Накрая избра второто и си отчупи един къшей.

— Кога ще започнеш работа?

Исаак избръмча и от гърба му изригна малко пара.

— Довечера ще сравня записките си за работата на мехослугите. Занимавах се с тях миналата година. Така ще видя с какво точно разполагаме. Понякога изтриват и подменят пластините ни, но рядко.

Тя кимна и натопи лъжицата в задушеното. Подуши пресните лукчета, морковите и подправките, и устата ѝ се изпълни със слюнка.

— Колко време ще ти отнеме?

— Две седмици, пет дена, четири часа и осем минути — отвърна той.

— И след това ще преизчислиш сметките си? — Джин отпи от леденото ябълково вино.

— Да. — Откъм гората полъхна ветрец, носещ миризмата на зеленина и пушек. Светлината на свещта се отразяваше в металното му лице. — След това ще отида при последните андрофрансини и ще помоля за помощ.

Вратата се отвори и се появи стюардът.

— Лейди Там, току-що пристигна птица от баща ви. Сега ли да я донеса, или като приключите.

Тя попи устата си със салфетка.

— Сега, моля.

Мъжът ѝ подаде малък свитък и тя го разгъна, насочвайки го към светлината.

Явното съобщение беше просто и незабележително. „Радвам се, че си добре.“ Разбира се, под него имаше тройно кодирано по-дълго съобщение. „Одобрявам избора ти, помогни за възстановяването на библиотеката.“ Точката, която бе сложена над буквата „а“, показваше, че Влад Ли Там смята четирийсет и втората си дъщеря за сгодена според правилата на родството.

Тя погледна към Исаак и отново към бележката в ръцете си. Това не беше съвсем неочаквано, но сякаш се случваше по-бързо от планираното. Определено потвърждаваше подозренията ѝ, че баща ѝ е бил замесен в плановете на Рудолфо да възстанови библиотеката. Погледна отново към металния човек и се зачуди какво ли ги очаква през следващите месеци. Замисли се за новия си годеник и се запита какво ли очаква и двама им с Рудолфо.

Когато заговори, можеше да има предвид и единия, и другия случай.

— Трябва да обсъдим стратегията.

НЕБ

Неб не можеше да не се взира в стареца, докато каруцата трополеше на юг към Кендрик. Преди да тръгнат, възрастният мъж направи цяло представление, докато запрягаше конете и привързваше своя към задната ритла на каруцата.

— Радвам се, че не си я загубил, Дел — каза той и му намигна.

Очите на стареца светнаха, щом зърна инструментите вътре.

Стражите ги ескортираха до южния край на лагера и той им благодари сърдечно. Щом се загубиха от погледа, побърза да се наведе към Неб.

— Още не сме се измъкнали, момче. Съгледвачите ще ни следят през целия път.

Неб кимна.

Продължиха мълчаливо и спряха само да хапнат набързо от клисавия хляб и твърдото сирене в дисагите на стареца. Неб се облегна на колелото на каруцата и се протегна. В сенчестата гора край пътя се чуваше чуруликане на птички. Едно кралско рибарче се гмурна и след малко излезе от бавно течащата река с рибка в клюна си.

Неб не можеше да проговори, за да попита дали старецът е този, за когото го смята. Освен това не знаеше дали е разумно, при положение че наблизо имаше ентролузиански съгледвачи. Щом Сетберт мразеше толкова андрофрансините, че да ги смаже под ботуша си като змия, едва ли хранеше любов и към бившия папа.

Неб не беше сигурен, че напускането на лагера е най-добрият му избор, но старецът не му бе дал друга възможност. Може би го беше видял как оценява мерките за сигурност. Зачуди се дали наистина е било толкова очевидно.

Ако старецът го бе забелязал, същото може би важеше и за другите. Може би Неб му дължеше живота си. А може би бе пропуснал единствения си шанс да отмъсти на безумеца, който бе погубил баща му и бе отнел от света светлината на андрофрансините.

Сега язدهа на юг с каруца, пълна със запаси за Гамет Диг, далеч на югоизток в Изпепелената пустош. Въпросите го измъчваха и

дразнеха, чувстваше се затворен в клетка.

Отново погледна към възрастния мъж. Той ровичкаше в една от торбите на брат Хебда сякаш беше негова. Неб скочи на крака разгневен, но не бе сигурен какво да направи.

Старецът видя изражението му.

— Търся акредитивните писма.

Неб усети остър пристъп на срам и отвори уста да заговори. Разнесе се порой от думи, откъси от деветнайсетте евангелия, от франсинския кодекс и от останалите части на Уимската библия. Затвори уста и опита отново, но със същия резултат. Старецът вдигна торбата и я тикна в ръцете му. След това се наклони и заговори тихо.

— Вътре има хартия и моливи. Това ще помогне да осъществим разговор. Но не прави нищо, преди да се измъкнем от хората на Сетберт.

Неб кимна. По-късно, щом се приютяха в някоя плевня или пък се напрегнаха и стигнаха до Кендрик, щеше да има време за множеството въпроси.

Възрастният мъж се настани на капрата, а Неб се разположи отзад, стиснал торбата на брат Хебда към гърдите си. Чу се плющенето на поводите и силно изсвирване. Каруцата потегли.

Неб се отнесе, докато пътуваха. Луд надзорник, който бе потопил целия свят в мрак. Красива жена с изгрев в косите и множество тайни. Стар и силен папа, върнал се от смъртта, за да отмъсти за унищожения си град.

Приличаше на легенда. Като стотиците, които бе прочел през тихите дни в библиотеката. Споменът беше толкова силен, че Неб можеше да усети миризмата на пергамент, докато поклащането на каруцата и топлото следобедно слънце не го приспаха.

ПЕТРОНУС

Петронус чу похъркването отзад и погледна през рамо. Добре, че момчето бе успяло да заспи. Имаше вид, че не е спало от дни, и Петронус го разбираше. И на него не му се беше събирала пълна нощ, откакто бе зърнал облака. Вече не спеше както едно време, но все пак имаше нужда от сън.

Замисли се за момчето.

Очевидно преди е можело да говори и със сигурност беше интелигентно. Както и добре образовано. Сигурно беше от сираците. Те получаваха най-доброто образование, по-добро дори от благородническите деца. Получаваха достъп до знанията, запазени за андрофрансините. Според Петронус те си бяха андрофрансини. А и нямаха голям избор. Докато пораснат достатъчно, че да придобият собствено мнение, вече ги бяха натъпкали с идеите, че постоянно трябва да се гледа в миналото, за да се развие бъдещето. Повечето сираци постъпваха в ордена, щом навършеха пълнолетие. Дори момичетата намираха начини да служат, макар че техните перспективи бяха силно ограничени в доминирания от мъже култ.

И Петронус беше престъпвал клетвите си от време на време — особено на младини. Но винаги вземаше мерки, а и авантюрите му бяха твърде кратки, за да не предизвикват тревога.

Но други не бяха толкова внимателни, по неизвестни причини. А предпазването не беше толкова трудно, особено за андрофрансин с достъп до отвари и прахове, които можеха да се погрижат да не се стига до зачатие. Може би животът просто копнееше да създаде нов живот.

Ако предположенията му бяха верни, момчето отзад бе едно от стотиците, които андрофрансините тикаха в сиропиталището, сякаш най-доброто обучение от най-видните книжовници можеше да замени майка, печача пресен хляб, или баща, чиито ръце миришеха на риба.

„Видял е падането на Уиндвир.“ Богове, каква чудовищна гледка на тази възраст. Младежът едва ли беше на повече от петнайсет. Не можеше да управлява гласните си струни, но бе запазил разсъдък си.

Достатъчно, че да планира убийство, макар и с повече смелост, отколкото замисъл.

И защо Сетберт? Изражението му не лъжеше. Възнамеряваше да нападне надзорника или в онзи момент, или по-късно. Но пък не беше възразил при намесата на Петронус.

Акредитивните писма не бяха в куриерската торба. Трябваше да са в каруцата, но от друга страна, момчето не беше достатъчно голямо, че да е аколит. Може би стажант или помощник, но дори те обикновено бяха пълнолетни. Значи в някакъв момент с него е имало и други хора. Каруцата очевидно бе предназначена за пустошта и в нея нямаше нищо ценно, щом не бяха изпратили ескорт от сиви гвардейци.

Значи писмата и поне още един андрофрансин липсваха.

Освен това бе започнала война. Двете най-близки армии бяха пристигнали в Уиндвир и се сражаваха помежду си. Защо? Един от любимите му цитати бе отговорът на П'Андро Уим, запитан за откриването на истината, в Седмото евангелие:

„Истината е семе, засято в поле от камъни, под една скала, пазена от змии. За да я придобиеш, трябва да си достатъчно силен да поместиш скалата, достатъчно търпелив да изкопаеш дупката и достатъчно бърз, за да избегнеш зъбите на змията.“

Щеше да продължи с търсенето ѝ, щом момчето се събудеше и щом се увереше, че никой не ги подслушва и наблюдава. И не биваше да забравя, че змиите имаха множество форми и размери.

10.

ДЖИН ЛИ ТАМ

За Джин Ли Там седмото горско имение и прилежащият град бликаха от пъстрота. Къщата беше на леко възвишение, а градът бе скупчен около нея — сбор от калдъръмени улици и ниски постройки от дърво, с разноцветно боядисани стъклени прозорци. Хората носеха предимно памучни дрехи, но понякога забелязваше и коприна, с която беше известен родният ѝ Изумруден бряг.

Замисли се защо не е идвала никога насам, но бързо се сети. Просто нямаше причина. Горяните бяха затворени и страняха от интригите и машинациите на Познатите земи. Беше чувала на няколко пъти, че Рудолфо се спуска на юг със съгледвачите си, за да присъства на държавни срещи. Но досега не бяха се засичали и като цяло Деветте горски дома се придържаха към техния край на света.

Разхождаше се по улиците сама, но знаеше, че двама съгледвачи я следват на почтително разстояние. Опитваха се да ѝ създадат илюзия за независимост, но биха дотичали мигновено, ако се наложи. Разбира се, трябваше принципно да е в безопасност толкова далече от войната. Съгледвачите дори не бяха омагьосани.

Докато вървеше, Джин се заслушваше и дочуваше фрагменти от всекидневния живот в горите. Ловджийски истории, слухове за войната и Уиндвир, кой с кого спеше и чий син бе зърнат да куцука към имението.

Джин се спря.

— Казват, че носел андрофрансинско расо. Но бил направен изцяло от метал.

Чудеше се кога тайната ще излезе наяве. Естествено, повечето хора бяха запознати с машините, които андрофрансините показваха на света постепенно. Малки неща, като птичката, която баща ѝ пазеше под кристалния купол на закритите им градини. Малката златна птичка беше нещо неவிжданo и можеше да пее на шестнайсет езика. Освен това знаеше прости фрази — искаше вода, която не можеше да изпие, и храна, която не можеше да изяде. Беше дар от един от папите, преди много години.

Но Исаак беше нещо различно. С човешки размери, даже с глава по-висок от обичайното, строен, но плещест, най-невероятната гледка в живота ѝ. Според една от ересите едно време имало почти толкова метални хора, колкото и нормални. Това било в отдавна отминалите времена, много преди Епохата на смеещата се лудост. Когато П'Андро Уим започнал да обикаля из разрушения свят със скромната си група последователи от копачи и книжовници, металните хора били почти напълно изчезнали.

А сега се бяха върнали — поне неколцина. И ако Рудолфо успееше, тези неколцина — построени с остатъци от чертежи и информация от пустошта — щяха да са тук и да помагат на Исаак да възстанови разрушеното от Сетберт.

— Лейди Там — разнесе се глас зад нея. Един от съгледвачите се бе приближил неусетно.

Тя го изгледа. Беше млад, но не невръстен и за разлика от съгледвачите на Сетберт, не се перчеше.

— Да?

— Ме... — Той се запъна, търсейки точните думи. — Исаак иска да ви види.

Това я изненада. Бяха се видели преди час, когато го разпитваше за плановете и кореспонденцията му с останалите андрофрансини.

— Много добре.

Извървя половин левга до имението и намери Исаак в градината. Държеше парче хартия в ръце и примигваше с метални клепачи към нея.

— Какво става, Исаак? — попита Джин и пристъпи напред.

Металният човек закуцука към нея. Тъмното расо криеше стройната му фигура.

— Получих вест от летния папски дворец. — Очите му се отвориха и затвориха с присветване.

— Доста бързо — отбеляза тя.

— Не е отговор на моето съобщение.

Любопитно.

— Какво е съобщението?

От радиатора му блъвна пара.

— Папски декрет, нареждащ всички ресурси и служители на ордена да се отправят към летния дворец.

Веждите ѝ се повдигнаха.

— Как така? Нали папата е мъртъв?

— Аз... — Той замълча, изсвири и изтрака. Джин съжали за думите си мигновено. Но Исаак се възстанови и продължи. — Андрофрансинската йерархия е сложна. През последните две хиляди години по нея са написани томове. Постовете се предават пожизнено, но има резервни и планове за спешни случаи. Папа Интроспект може да е определил наследник преди... — Той млъкна. От очите му потече вода и той извърна поглед.

Джин сложи ръка на рамото му.

— Исаак, не забравяй, че ръката на Сетберт те е управлявала.

Исаак кимна.

— Въпреки това декретът е подпечатан.

Нима нещо се бе изплъзнало от баща ѝ? Тя се съмняваше, но с оглед на последните събития всичко бе възможно. Знаеше отговора на въпроса, преди да го зададе, но въпреки това го стори.

— Какво значи това?

— Значи, че не мога да остана тук. — Исаак наведе глава и гласът му прозвуча унило, нещо, което не ѝ се вярваше, че е възможно за един метален човек. Когато я погледна, Джин реши, че никога не е виждала толкова противоречиво изражение на човешко лице. Смая се, че вече му е приписала човешки черти само заради начина, по който очите, устата и главата му мърдат. — Аз съм собственост на андрофрансинския орден. Създаден съм да следвам техните заповеди.

И ако подозренията ѝ бяха верни, той беше най-страшното оръжие на света от последните две хиляди години.

Исаак не помръдваше.

— И друго ли има? — попита Джин.

Той кимна бавно.

— Да. Първото действие на новия папа е да подпише указ за отлъчване.

„Указ за отлъчване.“ Сега ентролузианците щяха да са наистина сами, отритнати от света. Отлъчването на андрофрансинския папа прекъсваше незабавно всякакво родство между потърпевшия и разпръснатите владетели на Познатите земи. Това бе толкова мощно средство, че доколкото знаеше, бе ползвано само три пъти в тяхната история.

— Това е добра новина. Ще помогне на каузата на Рудолфо.
Исаак поклати глава.

— Не, милейди. Не ме разбрахте.

Тя го погледна и усети как челюстта ѝ увисва.

— Тоест?...

— Да — отвърна Исаак. — Указът за отлъчване обвинява Деветте горски дома и лорд Рудолфо, генерал на Скитащата армия, за унищожението на Уиндвир и нарежда всичките им владения да бъдат под заповест, докато не се свика Конференция за истината, която да вземе окончателно решение.

Джин Ли Там усети как остава без въздух. Тя изкрещя да ѝ донесат хартия и птица и се втурна към имението, кодирайки наум съобщението до баща си.

ПЕТРОНУС

Петронус и момчето седнаха с хартията помежду им, веднага щом влязоха в плевнята. Бяха приближили покрайнините на Кендрик и се натъкнаха на един добронамерен фермер.

— Ще платя, ако позволиш да ползваме плевнята ти — предложи Петронус.

Фермерът огледа каруцата и присви очи в падащия мрак.

— От Уиндвир ли идете? Какви са новините?

Петронус слезе от капрата. Момчето се надигна и разтърка сънените си очи.

— Градът е изцяло разрушен. Ентролузианците воюват с горяните. Не съм сигурен защо.

Фермерът кимна.

— Андрофрансини ли сте?

— Работя с тях понякога. Казвам се Петрос. — Обърна се към момчето и видя, че то се усмихва на името му. — Това е внукът ми.

— Аз съм Варн. — Фермерът подаде ръка и Петрос я стисна. — Запази си парите. Дошли са тежки времена за ордена. Подслонът е най-малкото, което мога да сторя за вас.

Те се настаняха и нападнаха кошницата с пресен хляб, мариновани аспержи и печен заек, дар от Варн. След като хапнаха, напълниха металните си канчета с вино от една от трите бъчви в каруцата и се разположиха под светлината.

Преди Петронус да проговори, момчето написа нещо набързо и го вдигна пред очите му. „Казвам се Неб.“

— Добре е най-сетне да науча името ти. Как се озова при Сетберт?

През следващите два часа Петронус задаваше въпроси, а Неб отговаряше, стараяше се да пише бързо, за да е в крак с устата му. Петронус узна всичко — как бил разрушен градът, как съгледвачите пленили момчето, за дочутите слухове и думите на червенокосата... и как бе опитала да вземе Неб със себе си.

„Сетберт унищожи Уиндвир.“ Трябваше да го прочете три пъти.

— Имаш ли представа защо?

Неб поклати глава.

Петронус се замисли. Подкупил е някого, обещал е нещо, сключил е някаква сделка, за да докопа заклинанието. Разрушението на града със сигурност беше дело на „Седемте какофонични смърти“, на Ксум И'Зир. Андрофрансините бяха събрали всички части на ръкописа и Сетберт го бе използвал срещу тях. По някакъв начин всички предпазни мерки, ключалки и хранилища, които опазваха човечеството през последните две хиляди години, се бяха провалили.

„Ако бях останал, това нямаше да се случи.“

Петронус усети, че младежът го дърпа за ръкава, и погледна към него.

„Може ли аз да задам няколко въпроса?“

Той кимна.

— Давай.

„Защо ме спря?“

Петронус сложи ръка на рамото му и го погледна в очите.

— Щом аз успях да доловя кроежите ти, беше въпрос на време и някой от стражите да се досети. Как си представяше, че ще успееш да убиеш един от най-могъщите хора в Познатите земи?

Петронус се вгледа в лицето на Неб. Тъглчето на устната му трепна и очите се отместиха. Очевидно се чудеше каква част да сподели.

— Не е нужно да ми казваш, синко.

Момчето бръкна в пазвата си и извади една торбичка. Петронус я разпозна мигновено и се подсмихна.

— Хитро. Но само това нямаше да те спаси, дори да беше успял да убиеш злия негодник.

Докато го казваше, осъзна, че момчето изобщо не се интересуваше дали би се спасило. Коравият поглед и изражението му показваха ясно, че на драго сърце щеше да размени живота си за този на побъркания надзорник.

— Чуй ме добре — каза Петронус — Отнемането на живот, дори на човек като Сетберт, ограбва душата ти. Съгласен съм, че заслужава смърт за стореното. Дори хиляда смърти няма да са достатъчни. Но андрофрансините не убиват. — Освен ако не си папа. Освен ако не заповядаш простичко на най-стария си капитан от Сивата гвардия и

затвориш очи, преструвайки се, че между твоите думи и делата на другите няма връзка.

Отново усети дръпване и погледна надолу.

„Аз не съм андрофрансин.“

— Предполагам, че не си. Но някой ден може да станеш. А призраците на миналото обитават горите на бъдещето.

Момчето се замисли и написа още нещо. Петронус го прочете.

— Какво сега ли? Не знам. Ще потърся къде да те оставя в Кендрик. Идвам тук само за да събера хора и се връщам в Уиндвир.

Момчето го изгледа въпросително и Петронус усети как челюстта му се свива.

— Трябва да погребва града — каза тихо той.

Младежът надраска още нещо и Петронус се учуди, като видя, че този път не е въпрос.

„Знам кой си, отче!“ Разкривените черни букви се открояваха на сивата хартия. Петронус погледна думите, без да каже нищо, знаеше, че мълчанието е достатъчен отговор.

НЕБ

На другия ден Неб гледаше как работи Петронус. Той първо спря в кръчмата да поговори с дървосекачите на закуска. След това тръгна по улиците, заговаряше жените и спря на оживения площад. Широката площ бе осеяна с шатрите на пътници, тръгнали към Уиндвир, които чакаха шокът да премине и да намерят нова посока. Все още чакаха.

Петронус поговори тихо с кмета, докато Неб го чакаше настрана. В началото мъжът се раздразни и се опита да избута стареца. След това започна да кима с намръщено изражение. Накрая явно склони, защото, щом се разделиха, тръгна да свиква извънредно събрание на съвета.

Лесно се виждаше как този човек е станал най-младият папа на ордена. Неб помнеше уроците си. Петронус не беше представен обширно в „Делата на апостолите на П'Андро Уим“, но все пак имаше достатъчно данни. Той беше най-младият. Беше убит. Силен крал и папа. И макар че това не се споменава в книгата, Неб бе чувал по-старите да казват: „Езикът му е сребърен като на папа Петронус.“ Беше се превърнало в нарицателен израз за поколения. Сега Неб се убеждаваше във верността му със собствените си очи.

Кметът изпрати ездаци до фермите и призова всеки, който има желание, да се отзове. Когато пратениците потеглиха, Петронус изпрати птици до залива Калдус и до още две селища, за които Неб не беше чувал, а и не успя да види имената на получателите. Накрая написа дълго съобщение на език, който според познанията на Неб се говореше в Изумрудения бряг. Накрая избра най-силната и бърза птица и шепна продължително в ухото ѝ, преди да я пусне в небето.

Когато свърши, Петронус заведе Неб в странноприемницата и двамата се натъпкаха с пържен хляб и задушен сом.

Неб отопи остатъците в купата си с последния залък и се усмихна на стареца.

Петронус му отвърна.

— Добра работа, като за един ден.

Неб кимна. Така беше. Самият той не беше свършил кой знае какво, но бе научил неща, които нямаше как да види в

сиропиталището. Гледаше как работи този човек, как изгражда доверие на едно място и предизвиква подозрения другаде, спечелва усмивка тук и кимване там. Никога не беше виждал нещо подобно и това го впечатли силно. Внезапно се присети отново за миналото.

— Но аз не знам какъв искам да бъда — каза той на баща си при едно от посещенията му.

Брат Хебда се усмихна.

— Не бъди това, което правиш. — Неб изучаваше франсинските учения и винаги се радваше, когато ги виждаше в реалния живот. — Да бъдеш и да правиш са различни неща.

— Но няма това, което върша, не определя това, което съм?

Баща му се усмихна още по-широко.

— Понякога. Но това, което правиш, може да се променя спрямо ситуацията. Добрият човек може ли да убие?

Неб поклати глава.

— Но сивите гвардейци убиват... те добри ли са?

Неб се замисли.

— Мисля, че да. Защото го правят, за да защитят светлината.

Брат Хебда кимна.

— Така е. Представи си, че им наредят да убият някой еретик, но човекът просто е враг на някой злобен ненормалник. Нима сивите гвардейци ще бъдат определени спрямо делата им?

Неб се засмя.

— Казах само, че не знам какъв искам да стана, като порасна.

Брат Хебда също се засмя.

— А, това е лесно.

— Наистина ли?

Баща му кимна и се наклони напред.

— Гледай за хора, които те оставят с отворена уста. Изучавай ги, виж какво обичат и от какво се боят. Изкопай съкровищата от душите им и ги извади на светло. — Той се наведе още повече и Неб усети миризмата на вино в дъха му. — След това бъди като тях.

Помнеше, че в онзи момент искаше да бъде като брат Хебда. Още същата зима бе подал първата си молба да бъде изпратен на експедиция в Изпепелената пустош, ако може като ученик на Хебда Гарл.

Сега, след като цял ден бе наблюдавал Петронус, или Петрос, вече имаше нов обект за подражание.

След вечеря се отправиха към събранието. Тълпата не беше голяма. Не всички бяха дошли. Но все пак имаше достатъчно. Събраха се на площада, покрай шатрите и каруците, близо до отворените врати на странноприемницата. Стояха около едно преобърнато корито. Старецът се покатери на него, преметнал лопата през гърба си.

Неб гледаше отстрани. Кметът, който преди изглеждаше изцяло съгласен, сега беше изнервен и нямаше търпение да заговори. Неб се зачуди какво ли се е променило.

— Ще бъда кратък — поде Петронус, преди кметът да успее да го представи. Той свали лопата от рамото си и посочи на север. — Всички знаете какво стана с Уиндвир. В момента е поле от пепел и кости. — Тълпата се разшумя леко. — Ние всички сме деца на Новия свят и всички имаме родство помежду си. Знаем, че това е вярно. — Петронус изчака хората да кимнат и да промълвят по нещо. — Аз не съм човек, който ще остави родствениците си непогребани.

Старецът продължи да говори около петнайсет минути, като изложи план, който смая Неб с простотата си.

— Тези, които могат, ще дойдат да помогнат. — Щяха да работят на смени от по седмица. От всеки трима двама оставаха да се грижат за фермите си и за тази на отсъстващия. Жените щяха да работят на подобни смени. Тези, които нямаше къде другаде да отидат, щяха да тръгнат на сутринта с Петронус и Неб.

— Ами заплащане? — попита някой.

Неб зяпна при отговора на Петронус.

— Тези, които имат нужда, ще го получат. Останалите ще работят от добро сърце.

Петронус скочи от коритото и намигна на младежа.

— Как се справих?

Неб кимна. Искаше му се да може да говори. След това чу друг, силен глас и се обърна. Кметът се беше покатерил на коритото и размахваше някаква хартия във въздуха.

— И аз трябва да ви кажа нещо. Макар че не бих искал да противореча на красноречивия ни гост.

Кметът изчака тълпата да се укроти.

— Днес научих, че в папския летен дворец епископ Орив е провъзгласен за папа на андрофрансинския орден и крал на Уиндвир. Негово светейшество заповядва всички андрофрансински ресурси и служители да се съберат при него, за да се хвърли светлина над тази огромна трагедия. Освен това изпраща указ за отлъчване на Деветте горски дома и свещено запечатване.

Неб затаи дъх. Отлъчването беше практика от Стария свят, пренесена благодарение на мъдростта на П'Андро Уим. Тя прекъсваше всякакво родство и обявяваше потърпевшия за враг на светлината. Беше използвана само няколко пъти, и то като инструмент за налагане на волята на папата. Но по време на ересите се ползваше и като претекст за обявяване на война.

Запечатването бе излязло от употреба преди повече от хиляда години. Преди това, веднъж на седем години, папата обявявал Уиндвир за затворен за света в продължение на цяла година. Тази мярка била използвана два пъти по време на схизми. Една година в изолация можеше да потуши много спорове. Налагало се от Сивата гвардия. В началото нарушителите се убивали, а в по-късните периоди само се наказвали с изгонване.

Значението на тези документи беше очевидно за Петронус.

— В летния дворец има сиви гвардейци — промърмори тихо той. — Но не много. Няма да са достатъчно, за да приложат тази заповед.

Кметът продължи.

— Заради родството си с Уиндвир лорд Сетберт, надзорник на ентролузианските градове-държави, се е съгласил да помогне за изпълнението на запечатването. Негово светейшество папата призовава всички градове в близост до Уиндвир да се подчинят и да окажат съдействие.

Неб огледа тълпата за реакции. Погледна и Петронус. Лицето на стареца беше неразгадаемо. Кметът се смъкна от коритото, а никой не помръдваше.

Накрая някой заговори и Неб се изненада. Това беше неговият глас, ясен и отчетлив.

— Аз не съм човек, който ще остави родствениците си непогребани — обяви той.

И когато го каза, нямаше как да не мисли за брат Хебда.

РУДОЛФО

Рудолфо стоеше сам в сянката на една ела и размишляваше. По ръкава и ботуша му имаше кръв, но тя не бе негова. Беше убил един омагьосан сапъор предната вечер, когато пробиха периметъра. Хората му бяха притиснати, но удържаха. Беше загубил трима съгледвачи за една нощ — трима.

Грегори́к се доближи и приседна.

— Генерал Рудолфо.

Рудолфо кимна.

— Грегори́к. Какво мислиш?

Капитанът поклати глава.

— Не знам.

Птицата бе пристигнала преди два часа и донесла вести за новия папа и указа за отлъчване. Рудолфо незабавно бе изпратил съобщения до Ли Там и седмото си горско имение. Когато приключи, началникът на разузнаването му донесе още лоши вести.

— Научихме, че още две бригади с пехота са тръгнали насам от делтата. Пилос и Тюрам също изпращат контингенти.

Затова Рудолфо се измъкна от лагера и отиде в гората, за да помисли. Разбира се, знаеше, че Грегори́к, все още омагьосан от сутрешния патрул, го следва от разстояние. След като бе изчакал достатъчно, капитанът бе постъпил както винаги — бе седнал до приятеля си.

Рудолфо въздъхна.

— Мисля, че трябва да се изтеглим и да обмислим нова стратегия. Този нов папа размести фигурите на дъската.

— Аха — съгласи се Грегори́к. — Все още имаме време. Няколко дена. Ще сторим каквото можем и после ще разделим армията.

Рудолфо кимна.

— А аз трябва да отида на друго място.

Утре Рудолфо щеше да тръгне с личния си отряд съгледвачи към летния папски дворец, за да преговаря с новия папа. Скитащата армия

щеше да се изтегли към горите и да чака генералът да я призове отново.

За първи път от седмица Рудолфо се зачуди дали ще успее да постигне победа.

11.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Коридорите на седмото горско имение бяха дълги и широки, с дървени подове и ламперия, украсени с дебели копринени килими и портрети в рамки. По време на краткия си престой Джин Ли Там бе разгледала, доколкото може, къщата и откри съвсем малко заключени стаи в четириетажната постройка. Повечето помещения бяха обширни, включително тези на прислугата, и бяха снабдени с течаща вода, загрявана в котел и движеща се по медни тръби. Още един дар от андрофрансините.

Обиколи по-голяма част от имението още през първия ден. Но този път се насочи към етаж, който бе избегнала в началото. Качи се по широкото стълбище направо на четвъртия етаж.

Там, в края на късия коридор, се намираха двойните врати на семейните покои.

Огледа стаите на децата. Имаше много, повечето празни, с изключение на една. Стая на малко момче с разпилени играчки и малък сребърен меч, висящ над леглото. На стола лежеше размотан тюрбан, а изпод леглото се подаваше малък ботуш.

Стаята беше почистена старателно, но очевидно никой не я ползваше от много време.

Една тъмна, незаклучена врата бележеше покоите на Рудолфо. Апартамент, свързан със съседния чрез баня. Тя също беше впечатляваща. Миришеше на лавандула и в центъра имаше голям, кръгъл мраморен басейн. На тавана бе монтиран златен душ, от който висяха шнулове със златисти пискюли, за да може къпещите се да го пускат.

Джин прекоси стаята, докосвайки ръба на басейна. Мраморът беше студен.

От другата страна имаше подобен апартамент, но с по-меки цветове. Ако волята на баща ѝ си останеше същата, въпреки папския указ, не след дълго тя щеше да се пренесе тук от покоите за гости като булка на Рудолфо.

Винаги бе знаела, че един ден по волята на баща си ще бъде свободна да си търси партньор — дали по любов, или по сметка, или щеше да се омъжи стратегически, за да осигури интересите на клана Ли Там. Някои от сестрите ѝ бяха избрали да останат вкъщи. Ако зависеше от нея, тя нямаше нито да се омъжи, нито да остане. Вместо това мечтаеше да посети местата, които иска, а не тези, на които я изпращаше баща ѝ.

Посегна и докосна дебелия юрган, стънат в края на огромното легло.

Определено това бе едно от местата, които искаше да посети. Древните горски островчета сред Прерийното море и техните крале — обвързани с миналото си и с наследството на Ксум И'Зир. За това свидетелстваха мъчителите и изкупителната им работа. Все пак предците на Рудолфо бяха смесили ритуала на черната кръвна магия с мистичните учения на Т'Ерис Уим, по-малкия брат на П'Андро, който за известно време бе ръководил сектата, преди франсинското движение да я възприеме като своя основа.

Да, определено искаше да посети това място. Но дали би избрала да остане тук?

По-скоро не. Ако имаше право на избор, щеше да прекара известно време във Великата библиотека, да обиколи покрайнините на Изпепелената пустош и да отплава на юг към каналните острови.

Вместо това беше тук, в сянката на новата библиотека.

Разбира се, всичко зависеше от указа за отлъчване и неговите последици... и от желанията на баща ѝ. Беше сигурна, че той ще ревизира стратегията си и ще изпрати птица. Но първото съобщение бе от Рудолфо.

„Не обръщай внимание на указа на този папа. Отивам да се оправя с него. Стой при Исаак.“ Думата „при“ беше леко наклонена, така че ѝ се придаваше значение на „близо“ и сочеше за голяма важност.

Тя се усмихна. Имаше и друг код. Беше прост и неочакван, вътъкан в бележката с шифъра на банката. „Отново ще танцувам с изгрева.“

Джин Ли Там чу куцукане в коридора и се доближи до вратата.

— Лейди Там? — разнесе се металически глас.

Тя подаде глава.

— Тук съм, Исаак.

Металният човек спря и се обърна. Още носеше расо, дълго и тъмно.

— Дойдох да се сбогуваме.

Това я смая.

— Как така?

Той примигна.

— Заминавам за летния папски дворец.

Стой при Исаак. Близко до него, защото е важно.

— Не мисля, че лорд Рудолфо би разрешил.

От радиатора на мехослугата излезе пара.

— Знам. Сутринта ми изпрати съобщение. Но въпреки инструкциите му съм принуден да се подчиня на папата. Аз съм собственост на андрофрансините, това е заложено в пластините ми за поведение.

Джин се вгледа в очите му с надежда да открие съзнание, което знаеше, че не съществува. Но от сълзите в тях заключи, че той разбира поне част от случващото се. Ако това механично чудо бе разрушило Уиндвир със собствените си думи, какъв ли риск представляваше за останалите андрофрансини?

Другата част от уравнението нямаше да го притеснява изобщо. Щеше да я приеме, дори да я пожелае с надеждата, че ще отнеме част от вината, която го потискаше на всяка стъпка. Джин се съмняваше, че дори надеждата за възстановяване на библиотеката е достатъчно силна, за да повдигне подобен тежък товар.

Рудолфо ѝ бе казал да стои при Исаак.

Но не думите му я накараха да действа. Не. Точно другата част на уравнението изпрати Джин Ли Там по стълбите, за да опакова малкото си вещи и да тръгне с този метален човек, който беше мечът на Сетберт, прерязал гърлото на града.

Не се притесняваше, че някой може отново да използва Исаак по този начин. Беше сигурна, че той няма да го позволи. Но съществуваше и другата страна.

Какъв ли риск щяха да представляват останалите андрофрансини за него?

ПЕТРОНУС

Петронус спря малката група на последния хребет и тези, които не бяха виждали разрушения Уиндвир, се стъписаха.

Бутаха ръчни колички с инструменти, а които разполагаха с мулета и коне, бяха запрегнали малки каручки. Петронус ги огледа и поклати глава.

Проклетият папа и неговото свещено запечатване. Това му отне две трети от тълпата. Хората не искаха проблеми с армията на Сетберт. Бяха достатъчно умни, за да знаят, че запечатването е наложено, за да се спре разкопаването, а погребвачите трябваше да копаят.

Обърна се към момчето. Не беше проговаряло от два дена, но Петронус бе сигурен, че може, стига да го пожелае.

Когато преваляха хребета, Петронус видя как от горичката излетяха птици и се насочиха на север с бясно махане на крилата си. Видя цветовете им и се усмихна. Откъм няколкото дървета на границата на изпепелената земя се зададе конник. Докато приближаваше, Петронус видя как тревата се накланя от двете му страни.

Изчака младия лейтенант да се доближи и го поздрави.

— Уиндвир е затворен.

Разнесе се полъх, докато омагьосаните съгледвачи заемаха позиции наоколо.

— Уиндвир е поле от кости — отбеляза Петронус. — Дошли сме да ги погребем.

Лицето на младия мъж издаде съвсем лека изненада.

— Боя се, че не мога да ви пусна.

Петронус пристъпи по-близо.

— Как се казвате, лейтенант?

— Бринт. — Мъжът огледа Петронус и малката му група.

— Не ви ли се е случвало да загубите свой близък?

Петронус наблюдаваше изражението му. Видя как офицерът трепна, прободен от болезнен спомен, но бързо се овладя и потисна емоциите. Трепването беше достатъчно леко, за да бъде пропуснато от

неопитно око и Петронус внезапно осъзна, че си няма работа с някой разглезен ентролузиански благороднически син.

Петронус доближи ръце до тялото, така че другите да не го виждат. „Чий си?“ Зададе въпроса на жестомимичните езици на Горските домове и на клана Ли Там.

Лейтенантът примигна, но пръстите му не помръднаха.

— Загубил съм няколко близки — отвърна тихо той.

Петронус се наклони и заговори със същия тон.

— Погреба ли ги, или ги остави просто така?

Първият поглед беше гневен, но го последва угрижено изражение. Лейтенантът мълча цяла минута, след което се взря в Петронус. Подсвирна и отново се разнесе полъх от изтеглящите се съгледвачи. Щом се отдалечиха достатъчно, той се наведе от седлото и заговори тихо.

— Внимавай. Мога да ви пусна да минете, но не мога да гарантирам безопасността ви.

— Светлината ще ни пази — отвърна Петронус, цитирайки встъпителните слова на Уимската библия.

Младият лейтенант поклати глава.

— Вече няма светлина. — Той се огледа, за да се увери, че хората му не са наблизко. — И този, който сега уж я пази, е същият, който я угаси. Тук няма да сте в безопасност.

След това обърна коня си и потегли в посоката на вятъра.

До вечерта Петронус и парцаливите гробокопачи бяха издигнали лагера си до реката, точно до остатъците от портата на доковете, напълно в съответствие със священото запечатване. Тази зона имаше специално разрешително, за да се поддържа набирането на припаси при предишните запечатвания.

Единственото положително нещо от бившето му папство бе това, че знаеше чудесно правилата на играта.

РУДОЛФО

Рудолфо и ескортът му яздеха на североизток към летния папски дворец, който беше разположен на високо уединено място в Драконовия гръбнак. На хоризонта се виждаха лилавите очертания на назъбените върхове. Щом стигнеха до хълмовете, щяха да завият на запад, докато не откриеха пътя към двореца и малкото селце, което бе възникнало покрай поддръжката му.

Беше потеглил преди два дена, измъквайки се от лагера, преди слънцето да изгрее. Носеше дрехи в по-убити цветове и бе заменил тюрбана си с черна качулка. Останалите от отряда му също яздеха. Нямаше как иначе, а и не възнамеряваше да се яви пред така наречения папа с омагьосани съгледвачи, въпреки че водеше война.

— Какво ще правиш? — попита Грегорики преди заминаването.

Рудолфо се настани на седлото и заметна тъмното наметало на раменете си.

— Ще кажа истината. — Усмихна се въпреки умората, която го бе обзела. — Но не съм сигурен дали ще искат да я чуят.

Когато получи съобщението, което обявяваше свещеното запечатване и даването на власт на Сетберт, го смачка на топка и го захвърли.

Помпозното лайно му бе изпратило бележка три дена преди папския декрет. Рудолфо трябваше да е подготвен за нещо подобно.

„Ще платиш за стореното“, гласеше тя. Можеше да се възприема по много начини, но той знаеше, че в основата си се отнася за лейди Джин Ли Там. Наложил се да мине известно време, преди шпионите да отнесат вестта на надзорника. Основно защото единственият мъчител, с когото разполагаше Рудолфо, трябваше да привърши с променянето на каузата им. Когато това стана, с най-голямо удоволствие ги прати при Сетберт, за да обяви годеща си с Джин Ли Там.

Може би и това беше грешка.

Горите и прерията се ширеха пред тях и те препускаха на север, спираха само когато се наложи. Тесният път — по-скоро пътека,

минаваше през няколко разпръснати поселища, но ездачите ги подминаваха приведени, съсредоточени в планините на хоризонта.

След един завой от небето се спусна бяла птица и кацна в мрежата на Рудолфо. Той вдигна ръка и останалите спряха. След петнайсетина минути се появи лейтенант Алин, челният съгледвач.

— Напред има андрофрансински керван — обясни мъжът и посочи възвишението, което пътят заобикаляше. — Повечето вървят пеша. Има само няколко каруци.

Рудолфо поглади брадата си.

— Въръжени ли са?

Съгледвачът кимна.

— Пазят ги няколко стражи, но не са в сиви униформи. Явно идват от Пилос или Тюрам.

Пътуваха към двореца, в подчинение на папската заповед.

— Много добре. Аз тръгвам напред. Ти ела с мен. — Хората му го изгледаха несигурно, но не бяха изненадани. — Другите да ни следват от разстояние.

Рудолфо потегли и лейтенант Алин го последва. Докато яздеше, посегна под наметалото и разхлаби меча в ножницата.

Когато заобиколиха възвишението, Рудолфо вдигна ръка за поздрав. Огледа каруците и възрастните мъже в протрити роби. Прецени шепата стражи и изсвири с уста една мелодия от химна на Скитащата армия, така че Алин да го чуе. Лейтенантът кимна бавно.

— Времената са лоши за поклонничество — обърна се Рудолфо към приближаващия страж. — Разполагам с половин отряд съгледвачи и ви предлагам ескорт, ако пътувате в подчинение на папската заповед.

Наемникът, който яздеше уморен стар кон, избута металния си шлем и се почеса по главата.

— Облечени сте като горянски съгледвачи.

Рудолфо кимна.

— Така е.

— По-добре си вървете по пътя. Вече нямаме родство с горяните. — Той махна към андрофрансините, които се бяха надигнали и ги зяпаха. — Особено тези.

Рудолфо също ги изгледа.

— Наистина ли?

Мъжът понижи глас.

— Аз към стражник от тюрамската библиотека на половин дажба и половин заплата, натоварен съм да закарам тези старци в новия им дом. Не се интересувам от политика и родство. Според слуховете Сетберт е унищожил Уиндвир със заклинание.

— Така е — потвърди Рудолфо. — Видях го с очите си.

— Но указът за отлъчване е срещу горяните и техния крал... проклетия Рудолфо.

Рудолфо сви рамене.

— На какво ли да вярва човек вече? — Той хвърли поглед към останалите стражници, които също започнаха да се приближават. — Все пак ми се виждате малко за опасностите напред.

Изражението на наемника го накара да се усмихне.

— Каква опасност?

Рудолфо се надигна на седлото и посочи на север и изток.

— Онези храсталаци са на брега на Първата река. Пътят върви на около две левги от нея. Това са земи на блатните.

Стражникът кимна.

— Аха. Мислехме да избегнем патрулите на блатния крал през нощта.

Рудолфо се отпусна на седлото.

— Може да успеете. А може би няма. — Той сви рамене. — Предлагам себе си и моя половин отряд от горянски съгледвачи. Ако се притеснявате от папския указ, може да яздим малко по-встрани.

Един възрастен андрофрансин се отдели от групичката и тръгна към тях.

— Какво става, Хамик? — Човекът носеше просто расо, но Рудолфо забеляза пръстена му.

— Ти си архикнижовникът на тази мисия — отбеляза той.

Старецът кимна.

— Казвам се Сирил. От тюрамското абатство. Приличаш ми на горянин.

Рудолфо кимна и се поклони с лека усмивка.

— Със сигурност е така.

— Предлага да се присъедини към нас — намеси се стражът. — Твърди, че разполага с половин отряд съгледвачи.

По лицето на архикнижовника се изписаха поне три емоции. Първо, изненада. После гняв. След това тревога. Това са единствените

емоции, които властват напоследък, каза си Рудолфо и добави собствените си думи към тези на наемника.

— И аз съм тръгнал към летния папски дворец, за да разговарям с папата за унищожението на Уиндвир. Знам за отлъчването, но съм уверен, че въпросът ще се разреши мирно с течение на времето. — Той потупа дръжката на меча си. — Междувременно ви предлагам оръжието си и това на моите хора в защита на истинските деца на П'Андро Уим. Ако предпочитате, можем да яздим настрани от вас.

Архикнижовникът го изгледа строго.

— И не искаш нищо в замяна?

Рудолфо се усмихна.

— Само възможност да възстановя вярата в опетненото ми име.

Наемникът и архикнижовникът се сепнаха и Рудолфо се наслади на мълчанието им като на превъзходно охладено вино.

Накрая старецът кимна.

— Добре. — Той замълча и Рудолфо видя въпроса в изражението му, преди да го произнесе. — А как се казваш?

Рудолфо отметна глава назад и се засмя.

— Ами че аз съм Рудолфо, владетел на Деветте горски дома, генерал на Скитащата армия. — После се приведе в поклон от седлото. — И съм на вашите услуги.

НЕБ

Неб стоеше на брега на реката и гледаше залеза. Бяха издигнали лагера си вчера, разположиха внимателно шатрите точно пред разрушените стени. Петронус — така де, Петрос — беше хитра стара лисица. В сиропиталището почти не изучаваха андрофрансинско право, но Неб бе чел достатъчно, за да знае, че е по-заплетено и от уимски лабиринт.

Не беше сигурен дали номерът ще мине, но се надяваше.

Цял ден копаха продълговати плоски трапове в изпепелената земя.

— Ще започнем с тези, които са паднали извън града — обяви старецът, когато се събраха на сутринта. — Ще работим по светло, а ако се появи някой, аз ще се разправам.

И така цял ден копаха трапове, а никой не ги закачаше. В един момент на Неб се стори, че забелязва ездач в далечината, но той обърна на юг и изчезна.

Неб приближи водата и съблече дрехите си. Бяха омазани със сажди, както и самият той.

Можеше да се окъпе в лагера. Там имаше няколко корита, а жените бяха сгрели вода. Но денят го бе изтощил, бе като колело на каруца по познат път, и имаше нужда да остане за малко сам.

Нагази в хладната вода и подскочи, когато стъпи на нещо кръгло и хлъзгаво. Черепът изскочи на повърхността и се понесе надолу по течението. Неб го изгледа и установи внезапно, че не чувства нищо.

— Вече това е животът ми — обяви той на отдалечаващия се череп.

Над изпепелената земя се появи вятър и вдигна облак пепел.

— Здравей, момче! — произнесе облакът.

Неб не виждаше нищо и се прокле наум, че не носи нож. Приклегна във водата и заопипва дъното за някой камък. Но и с нож, и с камък беше все тая. Нямаше как да навреди на противник, когато не виждаше.

— Няма защо да се боиш от мен — продължи гласът.

Неб огледа брега. Слънцето се снижаваше и почти нямаше как да зърне някой отблясък от магията.

— Няма да се върна при Сетберт! — каза тихо той.

Съгледвачът се засмя.

— Не те виня. Не съм от неговите.

Значи беше горянски съгледвач.

— От Деветте горски дома ли си?

— Аха — потвърди гласът. — А ти си от гробокопачите. — Това беше изявление, а не въпрос.

Неб кимна.

— Аз... — Не знаеше как да довърши мисълта си. — Преди живеех тук.

Гласът прозвуча от малко по-надолу по течението.

— Съжалявам за загубата ти. Сетберт навреди на света с предателството си. — Последва пауза. — Но не се тревожи, момче. Ще си плати за всичко.

Неб се надяваше съгледвачът да е прав. С цялата си душа.

— Как върви войната?

Съгледвачът въздъхна.

— Боя се, че отива на зло. Папата издаде указ за отлъчване срещу нас. Явно е заблуден за събитията.

— Той не е папа — възрази Неб и съжали мигновено, че се обади.

За щастие съгледвачът не обърна внимание.

— Генерал Рудолфо замина да преговаря с него. Разделяме Скитащата армия и повечето ще се оттеглят към Деветте гори.

„Повечето.“ Неб се замисли за миг и попита:

— Повечето ли?

Този път гласът се премести нагоре по течението.

— Някои ще останем. Ще ви наглеждаме от сенките, докато работите. Кажи на стареца, че искаме да говорим с него утре по изгрев, на това място.

Неб кимна.

— Ще му кажа. — Той се замисли за момент. — Имаше една жена с червена коса. От клана Ли Там. Тя избяга от лагера на Сетберт във вашия.

— В безопасност е — отвърна съгледвачът. — Рудолфо я отпрати заедно с металния човек, преди да започнат сраженията.

Мехослуга. Още един оцелял от Уиндвир. Зачуди се дали има и други. Беше странно, че машините бяха оцелели след разрушението, но се радваше на каквато и да е останала следа от андрофрансинската светлина. Но каква ли щеше да е ролята на един мехослуга в този различен свят?

И жената — спомни си блестящите зелени очи и медната ѝ коса. Беше по-висока от него, че даже и от Сетберт.

— Радвам се, че е в безопасност.

Над изпепелената земя се разнесе тихо изсвирване.

— Трябва да тръгвам — заяви съгледвачът. — Предай на стареца. Утре призори. Кажу му, че съм Грегориук, първи капитан на горянските съгледвачи.

Неб кимна.

— Добре.

Тишина, последвана от нежен шепот на вятъра по земята.

Небето беше лилаво и светлината се отцеждаше бързо. Водата беше станала тъмна като изпепеленото поле, което се простираше на запад от реката, докдето му стигаше погледът.

С толкова много мъртви наоколо Неб побърза да се умие и хукна към лагера, за да открие папата си.

12.

НЕПОКОЛЕБИМ

Папа НепокOLEБИМ Първи избра името си бързо. Допреди десет дена той беше просто архиепископ Орив, човек без особена важност. Беше се изкачил в йерархията на ордена, започвайки като аколит в разкопките и след това — като специалист по андрофрансинско право в отдела по поземлено придобиване. По-късно през годините успя да спечели благоволенieto на папа Интроспект Трети и внезапно се сдоби с епископска титла. А от съвсем скоро се издигна до архиепископ, който да управлява множеството имоти на ордена в Познатите земи.

„Богове, какъв скок само!“

Той стана от бюрото си и загърби огромната грамада от документи. Чехлите на краката му зашумоляха по килима. Спря пред широката отворена врата, която водеше към малкото балконче на папския кабинет. Беше настъпило второ лято и планинският въздух беше жежък. Папата излезе на балкона и се огледа.

На юг се виждаше малкото селище с каменни постройки и наклонени дървени покриви. Отвъд селцето подножията на Драконовия гръбнак преминаваха в гора, която се простираше на множество левги. Денят беше ясен и той можеше да види на стотина левги в далечината отблясъците на слънцето по Блатното море, разлива при извора на първата от трите реки.

Преди десет дена обитаваше покоите за по-високопоставените членове на ордена. Летният дворец бе преди всичко за папата, но го използваша и приятелите му. А архиепископ Орив определено му беше станал приятел през годините, използвайки юридическите си познания, за да лавира между различните правила на родството, да защитава интересите на ордена у дома и в чужбина.

Когато племенникът на папата се замеси в скандал за продаване на църковни земи на безценица, Орив бе дал своя принос да защити светлината, като остави тези събития на тъмно.

„И ето че сега съм папа.“ Разбира се, че не беше. Беше специалист по имуществено право, но имаше достатъчно познания и

по другите закони. Особено по тези за унаследяването.

През онзи неотдавнашен ден пиеше греяно бренди. Беше ден, за който хората щяха да разпитват някога.

„Къде беше ти, когато видя кладата на Уиндвир?“ — щеше да е обичаен въпрос.

Тези, които я бяха видели — по-голямата част от хората в Познатите земи, ако можеше да се вярва на докладите, — щяха да кажат къде са били и всички в помещението щяха да се смълчат заради тъжните спомени.

През онзи ден той дочу вика на един от аколитите, които служеха в двореца, и видя димната колона, която се издигаше на югоизток. Разбира се, в началото не можа да повярва. Имаше и други обяснения. Други места в тази посока. Но когато след ден и половина пристигнаха първите птици, той се убеди и свика Асамблеята на познанието, за да установят кой е най-високопоставеният жив член на ордена. Докато шепата оцелели се съберат, бяха пристигнали още птици — повечето носещи въпроси, а не отговори.

Когато повдигнаха въпроса за старшинството, Орив се огледа из помещението и осъзна, че е той.

След това влезе в папския кабинет и свали тежкия железен ключ от стената. Взе със себе си един книжовник, един учен и двамина сиви гвардейци, и слезе в подземията по уморителните каменни стъпала, докато не достигна хранилището.

Отвори го, взе писмата за приемничество, написани от неговия приятел, папа Интроспект Трети, и ги занесе на събранието.

Първоначално го обявиха за наместник на трона и пръстена. Когато пристигнаха докладите за разрушението на града, се объяви за временен папа. Разбираше се негласно, че ще отстъпи поста, ако се появи някой от списъка с наследници на Интроспект.

Когато пристигна птицата на Сетберт, той направи последната крачка и никой не се възпротиви, макар да знаеха, че процедурите не са такива. Орив изгори приемническите писма пред всички и избра новото си име.

— Ще бъда непоколебим в стремежа си да поправа това злодеяние и да отмъстя за унищожената светлина — заяви той пред асамблеята.

Никой не възрази, макар този акт да бе в разрез с учението на П'Андро Уим. Провъзгласи се за папа Непоколемим Първи и незабавно издаде указ за отлъчване на Деветте горски дома и човека, който според братовчед му, лорд Сетберт от ентролузианските градове-държави, бе виновен за опустошението на Уиндвир.

„Той използва собствената ви светлина срещу вас, скъпи братовчеде — гласеше кодираната бележка. — Един метален човек изрече думите на Ксум И'Зир и довърши делото на кралете магове.“

Това не го изненада. Повечето страняха от Деветте гори заради древните им връзки, макар че уж имаха родство с мнозина. Но това родство бе под сянката на отминало предателство. Първият Рудолфо бе побягнал от Стария свят с жените, децата и бандата си от пустинни разбойници, за да се скрие в далечния север. Но бе побягнал, преди кралете магове да стоварят гнева си над земята. Според някои легенди дори беше предал П'Андро Уим и неговите книжовници заради убийството на седмината синове на Ксум И'Зир в Нощта на прочистването, като разкрил местоположението им на кралете магове. Заради това И'Зир го предупредил за предстоящата гибел и му дал време да се измъкне в Новия свят.

Крушата не пада по-далече от дървото.

Чу тихо покашляне зад гърба си и се обърна.

— Да?

Един стар капитан от сивите гвардейци, който трябваше да се пенсионира отдавна, но бе останал да обучава новобранците, стоеше в центъра на помещението.

— Имаме още новини, отче.

Истински порой от новини. Птиците идваха една след друга, носеха различни панделки според обичаите на родството. Червено за война. Зелено за мир. Бяло за родство. Синьо за запитване.

— Какво е този път, Гримлис?

— Скитащата армия се е оттеглила.

— Отстъпват ли?

Капитанът поклати глава.

— Изчезнали са през нощта.

Папата кимна.

— Какво друго ни казва Сетберт?

— Конкубината му е преминала при горяните. Ли Там одобрява подобен съюз.

Ето това беше изненадващо, дори обезпокоително. След унищожаването на Уиндвир кланът Ли Там държеше основното богатство на ордена. Може би Влад Ли Там е одобрил бягството ѝ, преди да разбере за указа за отлъчване.

— Много добре. Изпрати ми птичаря. — Обичайно щеше да натовари с подобна задача секретарите си, но те бяха денонощно заети с инвентаризацията на двореца и осигуряването на припаси, за да може оцелелите андрофрансини да се приберат.

Капитанът кимна.

— Ще се погрижа.

Папа Непоколемим се върна на бюрото, извади един лист и натопа иглата в мастилницата.

Привърши съобщението, когато се появи птичарят, носещ най-силната и бърза птица. Папата издърпа сив конец за спешност от траурния си шал и привърза бележката.

— За клана Ли Там.

След като птичарят се оттегли, папа Непоколемим Първи се върна на балкона и зачака. Когато видя как соколът размаха крила и се понесе към небето, челюстите му се стегнаха.

„Аз съм папа.“

Поклати глава, влезе в кабинета и затвори вратите, за да се скрие от следобедното слънце.

РУДОЛФО

Блатните грабители нападнаха бързо и внезапно. Камъните от прашките им свалиха един от наемниците и двама андрофрансини, преди горянските съгледвачи да достигнат позицията им.

Един камък изсвистя покрай главата на Рудолфо и той измъкна меч си, подсвирвайки. Двама от хората му скочиха от конете и посегнаха към пазвите си. Претърколиха се на земята и използваха прахчето за миг. Рудолфо успя само да зърне как лизват дланите си, преди да се стопят във вечерните сенки. Чу стърженето на стомана по кожа и завъртя коня си към грабителите. Вдигна меч и го размаха.

— Пазете се! — извика към кERVANA и препусна. Хората вече се грижеха за ранените, но на пръв поглед поне един нямаше да оцелее. Рудолфо оцени обстановката на едно примигване и последва хората си в боя.

Двама омагьосани и трима конници освен него... срещу кой знае колко нападатели?

Все още не беше съвсем тъмно и бе изненадан, че блатните са излезли толкова рано. Обикновено предпочитаха да атакуват под прикритието на мрака. Чу викове и шум от борба напред и пришпори коня си. Видя рехавата редица от раздърпани мъже, облечени в миризливи парцали. Рудолфо изсвири три строфи от Четирийсетия химн на Скитащата армия и тръгна надясно, а другите конници завиха наляво. Двамата омагьосани съгледвачи, които се намираха под въздействието на прахче от счукани корени, стояха отзад и избягваха боя, докато не чува финалните акорди на химна.

Рудолфо не се бе сблъсквал с блатни от години. Понякога излизаше да ги накаже, както повеляваше родството. Блатният крал беше войнствен и изпращаше грабителите отвъд пределите на владенията си, когато му скимне. Те нападаха някое малко селище или отдалечена ферма, погребваха убитите и се оттегляха в блатата си в подножието на Драконовия гръбнак.

На времето баща му се бе изправил срещу самия блатен крал, когато парцаливият монарх бе решил да премине западните граници на

Деветте гори. Иаков го взе в плен, отведе го във вериги на Площада на мъченията и го остави в ръцете на своите специалисти. Рудолфо беше още малък. По-малък, отколкото когато посети Уиндвир за погребението на отровения папа, но баща му го взе със себе си. Докато вървяха, той внимаваше да стои между сина си и мърлявия крал въпреки присъствието на съгледвачите. След като прекараха един час на наблюдателната платформа, Иаков нареди на воините си да отвеждат блатния крал до брега на Втората река и да го освободят.

След това коленичи и погледна малкия Рудолфо в очите.

— Никога не подценявай силата на милостта. — Той се замисли за миг. — Но и не разчитай на нея прекалено много.

Сега Рудолфо кимна, спомнил си тези думи. Протегна мечата си надолу и настрани, и се изправи срещу един грабител.

Изсвири мелодията и се спусна напред. Блатните рядко използват магии. Те бяха изстрадали лудостта от първите години в Познатите земи и страняха от подобни неща. Потомци, които не се бяха отърсили напълно от лудостта, спусната от Ксум И'Зир над предците им. Жребецът на Рудолфо отстъпи и стовари подкованите си копита върз нечий череп, а мечът му се стрелна като змийски език и разкъса прогнилите парцали и кожи, забивайки се в рамото.

Омагьосаните съгледвачи се развихриха и Рудолфо се послуша за свистенето на дългите им закривени ножове. Острие одра бедрото му и той се извърна на седлото. Жребецът изцвили, когато го пришпори над поваления блатен. След това се завъртя, наведе мечата си и заходи за нова атака.

Видя, че останалите му хора се оправят добре и в пълно мълчание. Блатните грабителите виеха и ръмжаха възторжено, докато се прегрупираха. Превъзхождаха хората на Рудолфо три към едно, но бяха само пешаци и не очакваха, че ще се сблъскат с горянски съгледвачи.

Бяха необходими по-малко от пет минути, за да ги победят. Щом приключиха, двамата омагьосани съгледвачи хванаха главатаря и го накараха да гледа как останалите от отряда доубиват ранените.

Когато шумът от битката утихна, се появи андрофрансинските наемници. Архикнижовник Сирил ги следваше от разстояние. Рудолфо се отдели от хората си и препусна към тях.

— Как се ранените? — попита той. — Щом приключим, трябва да се изнесем бързо.

— Загубихме брат Симеон — отвърна Сирил. — Камъкът е премазал гърлото му. Останалите ще се оправят.

Рудолфо кимна.

— Трябват ни лопати.

Архикнижовникът го погледна объркано.

— Нали сте андрофрансини — каза Рудолфо. — Не може да нямате лопати.

Сирил кимна.

— Сега ще ги пратя. Трябват ли ви и хора?

Рудолфо поклати глава.

— Сами ще ги погребем.

Дори горянският крал се смъкна от седлото и хвана лопатата. Заработиха бързо, изкопаха широка правоъгълна дупка в меката земя. Омагьосаните съгледвачи продължаваха да държат главатаря, който гледаше с присвити очи.

Наредиха телата в гроба и докато ги засипваха, Рудолфо се доближи до последния оцелял. Застана пред него и замълча за минута, докато го оглеждаше.

Мъжът беше доста висок. Косата и брадата му бяха съвсем чорлави, както повеляваше обичаят в племето му. Носеше мръсни, прокъсани памучни панталони, кожена риза, може би от елен, омазана с кал, и ниски ботуши, които изглеждаха доста по-нови от останалите му дрехи. Сигурно ги беше плячкосал наскоро.

Той се изпъчи пред мъжа и кимна на съгледвачите си да го освободят.

— Знаеш ли този език? — Човекът го изгледа с празен поглед и той премина към един от невербалните езици.

„Но този го знаеш, нали?“ Използваше един от древните жестомимични езици на дома на Ксум И'Зир.

Очите на грабителя се разшириха. Нямахше нужда от допълнително потвърждение.

„Кажи на блатния крал, че момчето на Иаков погребва убитите си.“ Изчака мъжът да кимне. „Кажи му, че андрофрансините са под закрилата на Рудолфо по повелите на родството, независимо от слуховете.“ Човекът кимна отново.

Рудолфо огледа мрака и ръцете му се задвижиха отново, този път на езика на горянските съгледвачи. Те отстъпиха, а той обърна гръб на

грабителя и се покатери на седлото си.

Когато се завъртя, мъжът бягаше на изток, а пълната синьо-зелена луна се издигаше бавно в черното небе.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Отрядът чакаше Джин Ли Там и Исаак пред голямата арка на входа на седмото имение. Командирът им, строен мъж с дълги мустаци и оформена брада, пристъпи напред.

— Лейди Там — каза той. — Наредено ми е да ви помоля да останете.

Тя изви едната си вежда.

— А ако не искам да остана?

Беше облечена в свободни панталони и широка риза, на краката си носеше чифт високи меки ботуши за езда от сърнешка кожа. Исаак стоеше до нея и носеше торбата ѝ. Беше скрила ножа си под ризата, но иначе нямаше друго оръжие. Не можеше да си представи, че хората на Рудолфо биха употребили сила, за да я задържат.

— Няма да ви спрем насила, но не можем да позволим на металния човек да си тръгне.

Исаак пристъпи напред. Беше облякъл ново расо и качулката му бе вдигната, защото се намираха на открито. Очите му се отвориха и осветиха сенките на качулката.

— Не може да ме задържите! — заяви той на съгледвача. — Аз съм собственост на андрофрансинския орден и съм длъжен да се подчинявам на заповедите на папата. За мен това не е въпрос на избор. — После се обърна към нея. — Вие нямате подобен дълг. За вас ще е по-безопасно да останете тук.

Тя не се съмняваше в това. Но Рудолфо ѝ бе казал да стои при Исаак.

Мехослугата се изпъчи в пълния си ръст, бе по-висок от съгледвачите и дори от Джин Ли Там, и закуцука напред.

Мъжете опитаха да му препречат пътя, но той продължи. Когато посегнаха да го спрат, ги разбута, изкарвайки ги от равновесие.

— Моля, престанете. Не искам да ви нараня.

И продължи да върви, като тътреше пострадалия си крак. Джин Ли Там го проследи как минава по калдъръма към портите на имението. Не се движеше бързо, както и очакваше. Беше длъжен да се

подчинява, но можеше да регулира скоростта си. Джин не се съмняваше, че мехослугата можеше да върви без усилия ден и нощ по най-прекия път към целта си на северозапад. Обърна се към съгледвачите, които стояха и гледаха в очакване командира си.

— Какъвто и да е, той е машина, която служи на андрофрансините — каза Джин Ли Там. — Няма да го спрете. В пластините му е записано да им се подчинява.

Командирът кимна.

— Уведомени сме да очакваме такова развитие. Но бяхме длъжни да опитаме. — Той въздъхна и махна на мъжете си. — Приготвили сме кон и за вас, лейди Там.

Тя се усмихна.

— Виждам, че горянските съгледвачи на Рудолфо са възхитително интелигентни.

Мъжът се поклони леко.

— Подражаваме на нашия господар.

Тя отвърна на поклона, като се наведе по-леко, както изискваше рангът ѝ.

— Ще тръгваме ли?

След десетина минути настигнаха металния човек в края на селището. Той се движеше бавно и куцаше, сякаш всяка стъпка го приближаваше към място, на което не искаше да отива. Когато го доближиха, спря и погледна Джин и командира на съгледвачите.

— Ако нямаш нищо против, ще се присъединим към теб! — каза мъжът.

Съгледвачите излязоха напред, а Джин Ли Там поизостана и продължи със скоростта на Исаак. Въздухът миришеше на зеленина и пресен хляб. Тази нощ щеше да има пълнолуние.

— Какво ли те очаква? — попита тя тихо.

Исаак вдигна поглед, без да казва нищо, и тя си помисли, че едва ли ще е нещо добро.

ПЕТРОНУС

Петронус стоеше до реката в последните сиви мигове преди нощта да премине в утро. Беше доволен, че момчето проговори отново, и бе заинтригуван от съобщението. Заръча на Неб да не казва нищо на останалите и когато мехурът му подсказа, че нощта е преминала, избута завивките и се затътри тихо към реката.

Луната беше надвиснала ниско в небето и той се зачуди на мощта на младите богове, докато пикаеше във водата и зяпаше синьо-зеленото кълбо. Преди, в много, много далечните времена тя била сива и пуста. Но според легендите младите богове бяха пренесли там вода, почва и въздух и я бяха превърнали в рай. Дори беше чел един оцелял фрагмент от „Стоте истории на Фелип Карнелин“, който твърдеше, че е посетил луната и е видял множество чудеса, включително кулата на лунния маг, която през някои нощи се забелязваше и с просто око. Уви, пергаментът с приключенията на Карнелин бе изпепелен в руините на Великата библиотека. Той въздъхна и пусна расото си, загърбвайки луната и реката, за да погледне полето от пепел и кости. Лунната светлина го оцветяваше в тъмни сенчести тонове.

— Дойде ли? — попита тихо Петронус.

Чу се приглушен смях.

— Тук съм. Просто не исках да ти прекъсвам работата.

— Нали не съм те намокрил? — изсумтя Петронус и усети лек полъх.

— Не.

На светлината на залязващата луна зърна проблясващия силует на човек, който бе толкова близо, че можеше да посегне и да го пипне.

— Ти ли си първият капитан на Рудолфо?

— Да. Аз съм Грегориц. — Петронус видя как привидението се раздвижи с грацията на котка. — А ти кой си?

Старецът си хареса една скала на брега и седна на нея.

— Аз съм Петрос. — Замисли се за миг. — От залива Калдус.

— Приличаш на рибар — посочи Грегориц.

Петронус кимна.

— Цял живот.

Горянският съгледвач се подсмихна.

— Нещо се съмнявам. Обзалагам се, че не си бил само рибар, но още не съм сигурен какъв точно.

Беше ред на Петронус да се подсмихне.

— Мисля, че просто подценяваш рибарите.

Сянката приклепна и се наведе напред.

— Имам човек в Кендрик. Чул те е как обработваш тълпата. Видял е как си спечелил доверието им. А аз видях как разположи лагера и как копаете гробове. Виждам как заобикаляш закона, като го използваш буквално. Подозирам, че имаш опит в държавническите и военните дела.

Петронус наклони глава.

— Според мен рибарството е смес от двете. Както и да е.

— Както и да е — съгласи се Грегори́к. — Няма нужда да ти казвам, че Сетберт няма да толерира заиграването със закона.

Петронус се усмихна.

— Засега не ни закача. — Но знаеше, че съгледвачът е прав. Досега имаха късмет. В далечината се мяркаха ездачи, които се приближаваха достатъчно, за да видят лопатите в ръцете им, и се оттегляха на юг. Но всеки ден очакваше да скъсят разстоянието и да ги заплашат, може би дори да ги прогонят. Или поне да се опитат.

— Чух от добър източник, че си получил помощ — продължи Грегори́к.

Лейтенантът значи.

— Ние вършим добро дело. Мнозина биха се съгласили.

Петронус долови изтощението в гласа на Грегори́к.

— Да. Не би било правилно костите на Уиндвир да избелеят на слънцето.

Петронус разтърка слепоочията си. Все още не спеше добре. Сънищата му бяха изпълнени с огън и писъци, но не можеше да каже дали е Уиндвир, или онова блатно селище от миналото. Във всеки случай спеше все по-малко с всяка нощ.

— Нима ме извика, за да ми говориш за неща, които зная? Че лудият надзорник ще тръгне срещу нас рано или късно?

Сянката се надигна и отстъпи.

— Не. Идвам да ти кажа нещо повече. Мисля, че ти си нещо повече, отколкото показваш. Мисля, че си човек, който знае какво се случва. — Замълча за миг и отново промени позицията си. — Сетберт използва един метален човек, за да разруши Уиндвир. Подкупил е един от специалистите, който е променил написаното по пластините на мехослугата, така че да излезе на централния площад и да изрече заклинанията от „Седемте какофонични смърти“ на Ксум И'Зир.

Петронус потръпна. Сърцето му сякаш спря за миг, а кожата му се вледени.

— Чудех се как е станало. — Замисли се доколко може да се довери на този горянски съгледвач. След малко продължи. — В началото мислех, че проклетите глупаци са си го причинили сами. Че по някакъв начин сами са сринали града. — Вдигна един камък, прецени тежестта му с ръка и го метна в реката. — Явно съм сгрешил.

— Да — отвърна Грегорию. — Явно е така.

Петронус се надигна.

— Е, защо ми казваш тези неща?

— Искам да знаеш срещу какъв човек си изправен. Чул си за указа на новия папа, иначе нямаше да се разположиш толкова внимателно извън града. Обвиненията срещу лорд Рудолфо са лъжовни. Сетберт уби ордена със собствения му меч.

Петронус повдигна вежди, но не каза нищо.

Тишината се разтегна неловко, преди Грегорию да продължи.

— Намерихме металния човек, използван от Сетберт. Лорд Рудолфо го изпрати в Деветте гори заедно с бившата конкубина на надзорника, Джин Ли Там от клана Ли Там.

Петронус усети как се вледенява отново. Помнеше как младият аколит бе направил демонстрация с мехослугата. Явно го бяха задържали. Бяха построили още метални слуги и бяха продължили да изучават заклинанието.

И накрая бяха предизвикали гибелта си сами.

— Казах им, че трябва да го изгорят — промърмори той на себе си.

— Какво да изгорят? — попита Грегорию.

Петронус не отговори. Хвърли поглед към лагера. Небето сивееше и вече се виждаха палатките, сгущени между остатъците от доковете и стената на най-големия и ярък град в Познатите земи.

— Щом Сетберт е способен да стори това на цял град, едва ли ще се церемони много с група досадници — каза Грегори́к. — Ще ви наглеждаме, но трябва да знаеш, че сме малцина. Лорд Рудолфо отпрати Скитащата армия на изток и замина за летния папски дворец, за да преговаря с Непоколебим Първи.

Петронус кимна.

— Ще сме благодарни на всяка помощ. Очаква ни много работа. — Той тръгна към лагера, усещайки внезапно колко е уморен. Изтощението се просмукваше в него, караше краката му да се влачат и дърпаше главата му надолу.

Грегори́к подсвирна тихо и се обади за последно.

— Защо го правиш, старче?

Петронус спря и се обърна.

— Всички трябва да плащаме дълговете си, рано или късно.

Погледна отново към луната. Синьо-зелената сфера се мержелееше на хоризонта. Зачуди се какво ли биха помислили младите богове за стореното от наследниците им.

13.

РУДОЛФО

Когато керванът, охраняван от Рудолфо, наближи, вратите на летния папски дворец бяха затворени и под тежка охрана. Видяха скупчените каменни постройки, сгущени под върховете на Драконовия гръбнак отдалече, но измина почти половин ден, преди да достигнат входа и да зърнат мрачните мъже със сиви униформи.

Остатъкът от пътя бе преминал без инциденти, към тях се присъединиха още андрофрансини, тръгнаха да изпълняват заповедта на новия папа. Първата подобна група се състоеше от археолози, останали в далечната станция на ръба на Изпепелената пустош, очакващи ескорт от сиви гвардейци, за да се приберат в Уиндвир. Рудолфо яздеше в края на кервана и ги изучаваше. Мъжете бяха мълчаливи и не общуваха, носеха малка заключена кутия. Расата им бяха тъмносини, което ги различаваше ясно от останалите.

Втората група се състоеше от неколцина уимци — включително лечител и машинен инженер, — съпровождащи каруца с книги към двореца.

Рудолфо поклати глава. Заповедта за завръщането на всички андрофрансини и събирането на оцелелите ресурси беше грешно решение на новия папа, макар че за други може да изглеждаше солидна стратегия. Мотивацията беше ясна. Орденът бе понесъл смъртен удар с унищожаването на Уиндвир, а когато светлината угасне, скупчването на всичко налично изглеждаше разумно.

Но бе по-добре да се разпръснат, да изчезнат в очакване на утрото. Както беше сторила неговата Скитаща армия.

Хората му вече се бяха прибрали тихо и се подготвяха да защитават прериите от армиите, които напредваха към Уиндвир в помощ на Сетберт.

По време на пътуването бе получил две птици. Първата бе от Влад Ли Там и го окуражаваше. Банкерът корабостроител стоеше зад него, а Желязната армада бе заела места около масивните пристанища на Ентролузия. Но Рудолфо знаеше, че въпреки добрите намерения и новата договорка кланът Ли Там бе само един от многото. А след като

пръстенът и короната се носеха от нов папа, дори този съюз можеше да се разпадне.

Все пак беше добре да чуе, че Деветте горски дома имат приятел.

Втората бележка го обезпокои. Естествено, знаеше, че думите му нямат толкова тежест, колкото тези на папата, но се надяваше, че Джин Ли Там и Исаак ще останат в относително безопасните гори. Когато научи, че са тръгнали към него, и без това лошото му настроение помръкна съвсем.

Щом зърнаха стражите на портите, той спря съгледвачите си и се приближи към Сирил.

Архикнижовникът протегна ръка и Рудолфо я раздруса здраво.

— Наистина ни изпроводихте — каза Сирил. — Благодарен съм.

Рудолфо се усмихна пресилено.

— Щастлив съм да помогна.

— Ако мога да върна по някакъв начин услугата? — продължи архикнижовникът.

Рудолфо кимна.

— Познаваш ли този папа Непоколебим Първи?

Сирил се огледа в двете посоки, за да се убеди, че не ги чуват.

— Нов архиепископ, от подмазвачите на предишния папа. Занимаваше се с поземлено право. Мисля, че е роднина на надзорника на ентролузианските градове-държави.

Ключът в мозъка на Рудолфо се завъртя и изщрака. Интересно, че точно този архиепископ е бил извън града и сега е папа след удара на Сетберт. Той поглади брадата си и кимна бавно.

— Ясно.

— Сигурен съм, че ще се отнесе справедливо към вас — добави Сирил.

Рудолфо се взря в лицето на книжовника. Имаше тъмни кръгове под очите и едноседмична сива брада.

— Да се надяваме.

Погледна към портите, които се виждаха отвъд каменните постройки на прилежащото селце. Стражите ги наблюдаваха, но никой не се приближаваше.

Сирил се размърда неловко.

— Не знам какво е станало с Уиндвир. Не съм убеден, че някой може да каже със сигурност. Но мисля, че не е толкова свързано с

политиката, колкото с децата на П'Андро Уим. От векове си играем с древния огън, няма да се учудя, ако сами сме си го причинили.

Рудолфо кимна, но не отвърна нищо. Понякога цялата истина можеше да те постави в неизгодно положение.

„Скоро всички ще я научим.“

Той се върна при хората си и издаде заповеди чрез жестове. Видя как те наведоха гневно очи, но знаеше, че ще изпълнят повелите му. Може би, ако Грегориц беше тук, щеше да е по-различно. Може би старият му другар щеше да разчете намеренията по жестовете и да възрази.

Но Грегориц беше на четиристотин левги от тук и наблюдаваше любопитния старец и гробокопачите му.

Горянските съгледвачи се изтеглиха обратно по пътя и се скриха от поглед, а Рудолфо изтупа прахоляка от наметалото си, намести тюрбана и потегли към портата.

— Аз съм лорд Рудолфо от Деветте горски дома — каза той на възрастния капитан, който го очакваше. — Аз съм генерал Рудолфо от Скитащата армия. Идвам да преговарям с папа Непоколетим Първи, крал в изгнание на Уиндвир и свещен взор на андрофрансинския орден.

Когато донесоха окови, Рудолфо се усмихна и протегна ръце.

СЕТБЕРТ

Лорд Сетберт, надзорник на ентролузианските градове-държави, закусваше под късното утринно слънце. Набоде Маринованите аспержи със златната виличка и ги поднесе към устата си.

Генерал Лисиас застана пред него и Сетберт нарочно не го покани да седне.

— Е, Лисиас! — заговори той с пълна уста. — Какви са днешните вести?

Преглътна аспержите и ги проми с охладено кафе, което се изстудяваше в реката на три левги отгук и се носеше от куриер.

Старият генерал най-сетне си беше отпочинал. Напоследък дъртият негодник нямаше много работа. Скитащата армия беше изчезнала преди четири дни. Бяха събрали шатрите си по тъмно и щом слънцето изгря, полето, където беше лагерът им, се оказа празно. Лисиас изпрати съгледвачи, но разбира се, нито един не се завърна. Откриха телата им в гората на следващата сутрин.

— Един патрул е открил следи от съгледвачи снощи — докладва Лисиас. — Добри са, но не могат да заличат напълно следите си. Все пак не са останали много.

Сетберт се усмихна, избра по-голяма вилица, набоде голям резен говеждо и го поднесе към устата си. Отхапа част от него и сдъвка месото добре, преди да проговори.

— Рудолфо е хитра лисица. Смята да ме държи под око.

— И аз подозирам така, но те се държат близо до града. Кое то ме подсеща за другия въпрос.

Сетберт усети как веждите му се извиват.

— Какъв?

— Не сме разрешили проблема с нарушителите.

Сетберт се разсмя и от устата му се разхвърчаха късчета месо.

— Още ли копаят гробове?

Лисиас кимна.

— Не са нарушили свещеното запечатване... засега.

— Още една хитра лисица! — кимна Сетберт. — Какво знаеш за този Петрос?

Лисиас сви рамене.

— Не много. След като прибра момчето, отиде в Кендрик и събра местните. Повечето от тръгналите с него са бежанци и търговци, които са идвали в Уиндвир, а после нямало къде да отидат.

Сетберт поклати глава.

— Наистина ли иска да погребее всички?

— Колкото успее, милорд — отвърна Лисиас. — Съгледвачите от юг и запад казват, че мълвата се разпростира и среща все по-голяма подкрепа.

Лицето на генерала бе в сянка, но за миг на него сякаш се изписа възхищение.

— Трябва да говоря с този човек — реши Сетберт.

— Не мисля, че ще е благоразумно, милорд.

— Благоразумно може би не, но поне ще е правилно. Все пак трябва да се погрижа за Уиндвир. — Харесваше му иронията в тези думи. Зачуди се какво ли би помислил братовчедът Орив, ако узнае цялата истина? Или ако узнае за ловката манипулация, която бе пощадила този нов папа на Уиндвир? Сетберт беше платил малко състояние, за да се убеди, че първородният син на сестрата на майка му е далече, преди да разтърси клетката на рая и да призове гнева на боговете.

— Щом милорд желае — наклони глава Лисиас. — Може да го посетим следобед.

Сетберт кимна.

— Ще е чудесно, генерале. — Той отпи от охладеното кафе. — Има ли друго?

Лисиас го изгледа смутено.

— Носи се мълва за вашата... — Генералът се затрудни в избора на думи — намеса в падането на Уиндвир. — Замълча. — За момента е само слух. Дочути реплики между офицерите. Не сте много внимателен, когато се хвалите.

Сетберт се засмя.

— Че защо да внимавам? Свикай сбор на лагера и ще им кажа истината на драго сърце. Ти държеше да го пазим в тайна. Аз се съгласих, колкото и да не ми се нрави.

Лисиас беше консервативен и контролът на информацията беше част от стратегията му. Ветеранът беше обучен в Академията и владееше брилянтно професията си, но се тревожеше за неща, които вече не бяха важни.

„Заради мен. — Сетберт се усмихна. — Аз промених света.“

Генералът стисна зъби.

— Лорд Сетберт, мислех, че разбирате колко е важно да запазим дискретност в този случай.

Надзорникът махна с ръка.

— Слуховете са несъстоятелни. Нека ти покажа. — Той плесна с ръце и се появи един слуга. — Ти кой беше?

— Аз съм Герит, милорд — поклони се мъжът.

— Герит, вярваш ли, че аз съм унищожил Уиндвир с една от андрофрансинските играчки?

Слугата премести поглед от Сетберт към Лисиас, видимо несигурен как да отговори.

— Е?

Мъжът пребледня и продума:

— Чух подобно нещо, дори от вашите уста, милорд.

— Да — каза Сетберт бавно и се наведе напред, — но вярваш ли го?

Слугата вдигна глава и го погледна в очите.

— Не знам на какво да вярвам, лорд Сетберт.

Надзорникът се усмихна и се облегна назад, освобождавайки мъжа с жест.

— Ето за това говоря, генерал Лисиас. Никой не знае на какво да вярва. Някой ще реши, че говоря истината, друг ще сметне, че е лудост един човек да може да унищожи град. — Усмивката му се разшири. — А други дори ще повярват, че е бил проклетият горянски крал.

Лисиас кимна, но мрачният му поглед говореше, че не е съгласен. Старият генерал беше прав, но Сетберт за нищо на света не би му го казал. Надзорникът бе твърде въодушевен, когато зърна за пръв път резултата от делото си. Колоната от дим, разрушеният град, дори пълното отчаяние на андрофрансинското момче бяха твърде силен опият, който го омайваше с триумфа на постигнатата цел.

Пък и кой не би се почувствал опиянен, след като спаси света?

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там седеше пред малката си шатра заедно с Исаак и човъркаше купичката с варен ориз и сушени зеленчуци, докато надаваше ухо към приглушения разговор на съгледвачите.

Засега срещаха само малки групи андрофрансини, които си проправяха път на север. Нейният отряд се движеше встрани от пътищата, за да избягва нежелани срещи, и тя бе благодарна на Исаак, че го бе позволил. Донякъде се боеше, че той ще пожелае да се присъедини към хората от ордена си.

Но той бе отказал.

Също така се боеше, че мехослугата няма да се съобразява с човешките нужди от почивка, сън и храна. Но той се съгласяваше мълчаливо.

— Ти не искаш да се връщаш! — промълви Джин между хапките.

Исаак я погледна. Смъкна качулката си и последните слънчеви лъчи се отразиха в кръглата му глава.

— Аз съм опасен за тях — отвърна той равнодушно. — Опасен съм за целия свят.

Тя беше сглобила парчетата, но от уважение — доколкото можеше да се покаже уважение към една машина — не повдигаше въпроса. Ала вече бяха на два дена от летния папски дворец, където ги очакваше кой знае какво, и бе време да потвърди предположенията си.

— Сетберт те е използвал — изтъкна тя. — Това е очевидно. Андрофрансините са изкопали някакво древно оръжие и Сетберт е променил по някакъв начин заповедите ти за тъмните си цели.

Исаак замълча за момент, а клепачите му запърхаха като метални молци. След това отвърна с тих глас:

— Знам, че синовете и дъщерите на Ли Там са сред най-образованите хора по света. Запозната ли сте с историята на Стария свят?

Тя кимна.

— Доколкото е известна. Повечето е загубено.

— Когато П'Андро Уим унищожил младите крале магове, седмината синове на Ксум И'Зир, баща им се затворил за седем години и през тях създал заклинание...

Джин спря да диша.

— Седемте какофонични смърти.

Исаак кимна.

— Изпратил хората си по цялата земя да изрекат кръвната магия и да развихрят гнева на тъгуващия архимаг.

Джин Ли Там знаеше историята. След Третия катаклизъм Епохата на смеещата се лудост се бе спуснала над земята, по-късно наречена Изпепелената пустош. Малцината оцелели полудели от видяното. Още по-малко се скрили под земята в планинските пещери на Драконовия гръбнак, далече на север. След това те изпъзели и разкопали руините, за да съберат каквото било останало от света. По това време първият Рудолфо вече бил изчезнал на северозапад, отвъд Стената на пазителя, скривайки се в Прерийното море на края на Новия свят.

Джин понижи глас.

— Знаеш ли заклинанието?

Исаак кимна.

— Произнесох го на централния площад на Уиндвир и видях как градът рухва.

Джин потръпна.

— Как е възможно подобно нещо?

Исаак се извърна.

— Записите ми са били подменени. А бяха толкова внимателни с нас! Брат Чарлс триеше паметта ми всяка вечер, за да не запазвам подобно знание. Но неговият чирак промени записа ми за поведение по заповед на лорд Сетберт.

Джин поклати глава.

— Не говоря за това. Работата ми е ясна. Сетберт дърпа множество конци. Не разбирам защо изобщо е подхванал толкова опасно дело?

Исаак я погледна и от радиатора му блъвна пара.

— Запазването на цялото познание е сърцевината на андрофрансинската мисия.

Джин знаеше, че това е вярно. Заедно с огромното любопитство как работят нещата. Беше чувала истории за невероятно сложни машини, които се съхранявали в подземията на вече разрушения град. Баща ѝ, както и другите приближени на ордена, се облагодетелстваше от това. В градината му имаше механична птичка — по-скоро играчка. По-практична придобивка бяха железните му кораби с двигатели, които андрофрансините бяха построили по древните чертежи. Те правеха клана Ли Там най-могъщата морска сила в Познатите земи.

Може би в това се коренеше падението на Уиндвир.

Те се криеха в града си, пазени от бог знае какво, освен от Сивата гвардия. И подхвърляха частици познание и новости на приближените си, ограничавайки останалите. Пазеха това, което бяха научили, в очакване светът да стане готов за него.

Бяха толкова внимателни с другите, а не бяха проявили подобна предпазливост в своите редове. Сетберт бе успял да научи за заклинанието и как да го използва, за да съсипе ордена.

Тя погледна металния човек насреца. Дали не беше поредният пример за провала им да пазят себе си така, както пазеха света.

— Любопитно ми е за теб, Исаак.

Той примигна.

— За какво сте любопитна?

Джин сви рамене и се усмихна.

— Никога не съм виждала метален човек. Ти си рядкост.

Исаак кимна.

— Едно време е имало хиляди като мен. Когато Руфело е писал труда си „Спецификации и наблюдения над механичната епоха“, е работил с остатъците от мехослугите, които е открил сред руините от най-старите времена, потрошени артефакти от Епохата на младите богове.

Джин привърши с ориза, преди да зададе следващия въпрос.

— Кога си построен?

Той се поколеба и това не остана незабелязано. „Не е свикнал да говори за себе си“ — отсъди тя.

Но след кратко мълчание Исаак отговори.

— Паметта ми е подменяна поне два пъти след първото ми осъзнаване. Нямам данни от онези времена. Първият ми спомен е как брат Чарлс ме пита дали работя и дали мога да изрецитирам

Четиринайсетия псалм. — Той млъкна и очите му присветнаха няколко пъти, докато механизмите в главата му бръмчаха. — Последното ми пробуждане бе преди двацет и две години, три месеца, четири седмици, шест часа и трийсет и една минути. Не съм сигурен кога съм построен, но предполагам, че някъде в мен има такива данни. Брат Чарлс беше много прецизен майстор.

Джин го огледа. Гърдите му се движеха, за да поддържат страниния огън в него и водата да се превръща на пара, за да го задвижва и да му дава глас. Очите му бяха от някакви скъпоценни камъни — мътни, жълти и светещи с различна сила. Устата му бе като капак, който се отваряше често, вероятно в опит да му придаде по-човешки вид. Чудо от отминалите времена, възкресено внимателно, чрез приспособяване на познанията към съвременните възможности.

— Наистина е бил прецизен.

Исаак я погледна и очите му потъмняха.

— Той беше... мой баща.

Гърдите му се задвижиха по-бързо и силно. От очите му потече вода — още едно човешко качество: машина, която може да плаче. От устата му се изтръгна жален силен писък.

Джин остави купата си и посегна да го потупа по рамото. То беше кораво, по-грубо от вълненото расо.

— Не знам какво да ти кажа, Исаак.

В крайна сметка не каза нищо и просто остана с него, докато се наплаче.

НЕБ

Неб вдигна поглед от количката и зърна голямата група ездаци, която приближаваше от юг. Опита да преброи конете, но се отказа. Нямаше начин, просто бяха твърде много.

Пусна товара от кости и затича към Петронус, като крещеше с цяло гърло. Старецът погледна към него през почернялото поле, но беше твърде далече и не можеше да види изражението му. Останалите спряха работата си, но Петронус им подвикна да продължават.

Неб тичаше с всичка сила, но ездачите го изпревариха и той се закашля от вдигнатия прахоляк. Когато гледката се проясни, видя, че са обградили стареца и един едър мъж на огромен жребец — Сетберт, го заговаря.

Неб се приближи, но спря отстрани и се заслуша.

— Мислех, че си в Кендрик — каза Сетберт.

Петронус се поклони.

— Бях, милорд. Върнах се.

— Виждам — изсумтя Сетберт. — И какво точно правиш?

Неб видя, че кавалеристите се оглеждат и преброяват групата. Неусетен ветреца вдигна прахоляк от земята и той дочу тихо подсвирване.

— Тук сме! — чу се лек шепот.

Неб кимна, макар че вътрешностите му се втечняха.

— Погребваме нашите мъртви — отвърна Петронус.

— Но нали сте запознати с декрета за свещеното запечатване?

Петронус кимна.

— Внимаваме да не навлизаме в самия град. Изчакваме да получим разрешението ви за нарушаване на декрета с хуманитарна цел. Доколкото съм запознат, има такъв прецедент от...

Сетберт вдигна ръка.

— Знам, знам. Не съм глупак, старче. Поназнайвам андрофрансинските закони. Но стига толкова. Ще ти дам нещо повече от разрешение.

Неб видя болезнения поглед на Петронус, той сякаш знаеше какви ще са следващите думи на Сетберт и изпитваше боязън.

Надзорникът се надигна на седлото, доколкото можеше, и гушите му се раздрусаха.

— Съберете ги — извика той на хората си. — Съберете всички.

Войниците започнаха да подбират гробокопачите.

Когато всички се скупчиха, Сетберт започна обръщението си.

— Поздравявам ви за добрата работа! Делото ви е благородно. — Очите му обходиха тълпата, търсейки да срещнат нечий поглед. — Петрос казва, че в андрофрансинските закони има вратичка, която ми позволява да ви дам разрешение да влезете в Уиндвир по хуманитарни причини. Ще сторя нещо повече. — Гласът му се извиси. — Подкрепям това начинание от името на андрофрансинския орден и като пазител на Уиндвир ще ви защитавам, докато работите. Всеки ще получи добра заплата, освен това ще пратя припаси и готвачи.

Може би очакваше въодушевени викове, но нямаше. Петронус го изглежда сурово.

— Ние не правим това за пари, Сетберт. А защото трябва да се направи.

Надзорникът изсумтя.

— Именно. — Той се приведе от седлото. — Виж, старче, без значение дали искате, ще получите моята помощ, иначе няма да ви разреша да влезете в града.

Петронус стисна зъби.

— Това няма да промени отношението на света, щом научи какво си сторил — отвърна той тихо. И се изплю в лицето му.

Неб видя как изражението на надзорника преминава от шок към гняв. Мъжът обърса плюнката и ритна силно и бързо. Ботушът му попадна в челюстта на Петронус и старецът падна със завъртане на земята. Неб се втурна, но не успя да го хване. Двамата се стовариха в прахоляка. Сетберт изръмжа отгоре им:

— Последно условие. Всичко, което откриете, принадлежи на андрофрансинския орден. Хората ми ще прибират находките ви всеки ден. Имам поне един шпионин в лагера ви и ще знам, ако ме излъжете. — Усмихна се. — Разбра ли ме?

Петронус разтърка челюстта си. Очите му светеха опасно.

— Разбирам.

В този миг Сетберт забеляза Неб.

— Успя ли да проговориш, момче? Готов ли си да ми разкажеш за опустошението на Уиндвир?

Очите им се срещнаха и Неб усети, че потръпва. Не можеше да мръдне.

Сетберт се засмя.

— Така си и мислех.

Обърна се, а младежът продължи да го гледа. Внезапно му се прииска да не беше срещал папа Петронус. Може би тогава щеше да намери начин да убие Сетберт.

Но погледът на Петронус, огънят в очите и ледът в гласа бяха проникнали дълбоко в душата му. „Това няма да промени отношението на света, щом научи какво си сторил.“

Може би някой друг щеше да накара Сетберт да плати за греховете си.

14.

РУДОЛФО

Рудолфо обикаляше из затворническите покои с високи прозорци в западната кула на папския дворец. Бяха го превели през комплекса в окови, предимно за показ, но на прага му ги свалиха. Вратата се заключи зад него и той осъзна мигновено, че няма как да бъде отворена отвътре. Прозорците бяха нависоко и навътре в каменната стена и нямаше начин човек да се провере през тях. Освен това цветните стъкла изглеждаха твърде дебели.

Иначе покоите бяха съвсем прилични. В дневната имаше етажерка с книги, вариращи от трагичните драми на периода Фо Там до мистичната поезия на Т'Ерис Уим, а също резбовано писалище и канапе до позлатената камина.

Стъпките се приглушиха от дебелия килим, когато се отправи към спалнята. Леглото беше голямо, със здрави греди и тежки вълнени одеяла и юргани. Рудолфо огледа целия апартамент и се върна на бюрото. Намери хартия и започна да пише съобщения, които се съмняваше, че ще успее да изпрати. Все пак това поддържаше концентрацията му.

Привършваше петото съобщение, когато чу тракането на ключа в ключалката. Вдигна поглед и зърна възрастен мъж в бяла роба със сини кантове, придружен от двама намръщени стражи.

— Лорд Рудолфо — кимна леко мъжът.

Рудолфо стана и се поклони.

— Папа... Непоколемим, нали? Искрах да се срещнем по приятен повод.

Папата кимна и посочи към дневната.

— Нека седнем и поговорим. — Той се насочи към големия прашен стол до камината и изчака Рудолфо да се присъедини.

Рудолфо седна и се намести удобно.

— Вие издадохте указ за отлъчване, а стражите ви ме арестуваха мигновено. Искам да знам защо.

Папата присви очи.

— Знаете защо! Знаете съвсем добре!

Рудолфо запази гласа си тих и спокоен.

— Не аз унищожих Уиндвир.

Следващият въпрос на Непоколебим беше пропит с гняв и напрежение.

— Къде е металният човек?

— На безопасно място. — Рудолфо се надяваше, че думите му са верни.

— Издадох заповед всички андрофрансински ресурси да се съберат в летния дворец. Това включва и мехослугите.

— Разбирам.

— Въпреки това идвате при мен сам и с празни ръце? — Папата се наведе напред. — Вие укривате беглец.

Рудолфо също се наведе и докара подобна поза.

— Аз пазя Познатите земи и вас, последните андрофрансини, от най-опасното оръжие в съвременната ни история...

Папата се усмихна.

— Значи го признавате?

— Да. — Рудолфо присви очи. — Но не аз унищожих Уиндвир. Вашият братовчед го стори.

Непоколебим се дръпна назад със зяпнала уста и изцъклен поглед.

— Разбира се, че знам за родството ви със Сетберт! — озъби се Рудолфо. — Моята работа е да знам. — Неприязънта, както и перченето бяха преструвка, за да провокира папата.

Вътрешно изпита задоволство от изненадата по лицето на папата. Очевидно той не знаеше истината. Разбира се, андрофрансините вече не разполагаха с разузнавателните си ресурси. Ордентът имаше широка мрежа от агенти, но щеше да мине време, преди тя да се възстанови.

Ако въобще можеше да се възстанови. Рудолфо подозираше, че задачата е невъзможна.

„Да натисна ли, или да изчакам?“ Той събра длани и подпря брадичката си. „Задръж! Изчакай!“

Лицето на Непоколебим почервения.

— Твърдите, че моят братовчед Сетберт е унищожил Уиндвир? Това са сериозни обвинения.

— Каквито несъмнено и той е отправил срещу мен — контрира Рудолфо.

— Така е.

— С какви доказателства?

Папата дори не се замисли.

— При вас е само един от мехослугите. И точно той вероятно е унищожил града. Освен това разполагаме с тялото на чирака на архиинженер Чарлс, вероятно убит от вашите хора.

— Всичко това е вярно — съгласи се Рудолфо. — Не го крия. Утре ще ви разкажа моята история и сам ще можете да прецените. — Той се усмихна извинително. — Сега съм уморен, а не е нужно да слушате мрънкането на един изтощен генерал. Освен това искам да изпратя съобщения съгласно Правата на монархията, определени в Правилата на родството.

Отново изненада. Този Орив може и да беше архиепископ, но не бе научил сложния танц на родствената политика.

Папата се надигна и приглади расото си.

— До утре, тогава. Ще обмисля молбата ви.

Беше на езика му да изрече: „Правата не са молба.“ Но Рудолфо предпочете да замълчи и изчака, докато папа НепокOLEбим Първи стигна до вратата и понечи да почука.

— Ваше светейшество? — повика го той и вдигна ръка.

Папата се завъртя.

— Да?

— Ще ви помоля да се запитате едно нещо, от мое име.

Папата стисна челюсти, но се насили да отговори:

— Какво?

— Металният човек е при мен. И аз убих чирака, или по-точно, заповядах да го убият. Но как бих могъл да науча, че сте открили „Седемте какофонични смърти“?

Папа НепокOLEбим се намръщи.

— Шпиони. Някой от висшите рангове. Всеки може да бъде купен на определена цена.

Рудолфо се усмихна.

— Дори един братовчед?

НепокOLEбим пребледня. Обърна се към вратата и почука три пъти. След това напусна, без да продума, и стражите го последваха.

Рудолфо ги изгледа и се замисли над всичко, което бе успял да научи.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Летният кабинет на Влад Ли Там се намираше на осмия етаж на крайморското му имение. Сградата беше като пирамида, всяко следващо ниво бе по-малко, а осмото се падаше в най-високата точка в радиус от стотина левги. Влад седеше на възглавниците, пушеше лула, задаваше въпроси и отговаряше, както през всеки ден от живота си.

— Какви са вестите от четирийсет и втората ми дъщеря? — попита той и вдъхна мощно от пушека на کالا.

Секретарят зарови в купа с бележки и намери точното съобщение.

— Изпратила го е със синя панделка.

Аха. Предупреждение, скрито като въпрос. Тя си беше умна. Беше я кръстил на водните духове, които населяваха океаните едно време. Бързи, невидими и твърде надълбоко, за да бъдат заловени.

Определено оправдаваше името си.

— Какво е нейното предупреждение?

Секретарят продължи да рови в бележките.

— Казва, че металният човек се връща при папа Непоколебим.

Разбира се. Той е едновременно опасен и в опасност. Нямахше нужда дъщеря му да съобщава, че ще придружи машината. Влад го знаеше.

— А какъв е въпросът й?

Секретарят отново погледна в документите.

— Дали още искате да се омъжи за Рудолфо.

Познаваше добре дъщерите си и това предизвика усмивка. Знаеше, че тя ще отправи питане след декрета на новия папа. Не защото смяташе, че стратегията им би се променила, макар че щеше да допусне и подобно нещо. Питаше, защото една дълбока част от нея виждаше брака като капан, нещо, около което да се въртиш, но да не попадаш в него.

Влад се засмя.

— Разбира се! Непоколебим Първи няма да постигне нищо.

— Милорд?

Той вдъхна от пушека и погледна зелените води на Изумрудения бряг.

— Какво друго?

Секретарят показва тъмнолилава панделка — цвят, който не фигурираше официално в съобщителната система, но показваше скрито родство.

— Имаме вест от Непоколемим. Нарежда да преведем значителна сума на Сетберт в качеството му на пазител.

— Колко значителна?

— Достатъчно, че да намали ефекта от унищожаването на сериозна част от икономиката на Ентролузианската делта. Поне за известно време.

Влад Ли Там се усмихна.

— И малко време му е достатъчно. Указът за отлъчване се съчетава чудесно с обявяването на Сетберт за пазител на Уиндвир. Не е трудно да се досетим, че възнамерява да се погрижи и за Деветте гори.

Но защо? Влад Ли Там не зададе въпроса на глас. Не искаше да се издава пред секретаря, че не знае отговора. По-добре хората да смятат, че е наясно с всичко.

През повечето дни наистина знаеше всичко. Но днес не бе наясно защо Сетберт се обърна срещу Уиндвир и го унищожил толкова внезапно, без никакво предупреждение.

Планът бе добре замислен. Братовчедът удобно се бе озовал в летния папски дворец. Чиракът бе подкупен. Плочите на металния човек бяха пренаписани. Сетберт бе успял да унищожил града, да прилапа икономиката му и да се позиционира за анексиране на Деветте гори, действайки уж от името на андрофрансините.

„Но защо?“

— Рудолфо също е тръгнал за Драконовия гръбнак — продължи секретарят, показвайки нова бележка. — Скитащата армия е изчезнала.

Влад Ли Там въздъхна. Знаеше, че армията ще се изтегли. Но не беше сигурен дали Рудолфо ще се изправи пред папата. Сега бе научил нещо ново за него.

Секретарят подреди документите.

— Това са официалните съобщения за деня.

— А неофициалните? — попита Влад.

— Папа Петронус е отказал акредитивните ни писма за Уиндвир с извинения.

Влад Ли Там се наведе напред.

— Защото Сетберт се занимава с това ли?

— Да, милорд — потвърди секретарят.

— Добре. Съобщи на папа Петронус, че ще запазя тайната му. Засега.

— Веднага ще изпратя съобщението.

Секретарят се надигна, поклони се и се оттегли.

Три дена. „След три дена ще известя всички, че и аз заминавам за Драконовия гръбнак.“

Влад Ли Там вдъхна от соления морски въздух. Беше почти толкова успокояващ, колкото и димът от кала.

— Чудя се какво ще сътворим, дъще! — каза той на морето.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там се приближи до сивите гвардейци на портите на двореца преди горянските съгледвачи.

— Поздрави, пазители на светлината! Искам да говоря с папа Непокколебим. — Тя смушка коня си да се доближи още. — Кажете му, че го търси Джин Ли Там, бивша конкубина на братовчед му Сетберт, четирийсет и втора дъщеря на Влад Ли Там и понастоящем годеница на лорд Рудолфо от Деветте горски дома, генерал на Скитащата армия. — Наведе глава към стражите. — Кажете на папата, че лично съпровождам металния човек.

Докато портите се отваряха със скърцане, осъзна, че влизането никога не е било проблем.

Папата настоя да я види незабавно и лично я съпроводи до покоите за гости. Той явно не разбираше от даването и вземането на родство. Осъзна го, защото научи всичко необходимо за него в рамките на седем минути.

— Баща ми изрично настоя — каза тя и се усмихна на лъжата. — Аз трябва лично да съпровождам и наглеждам мехослугата, докато проблемът с Уиндвир не се разреши. Каза, че вие ще разберете защо това е важно с оглед на последните събития. — Тонът ѝ беше мрачен, а гласът тих. — Кланът Ли Там е посредничил при множество преговори за родство.

Папата кимна.

— Ще изпълним искането му.

Тя също кимна. Знаеше добре, че става изцяло дума за пари. Баща ѝ беше единственият мост на този архиепископ към остатъците от богатството на ордена. Изпълняването на исканията му беше най-благоразумното решение.

— Също така трябва да консумирам годежа си с Рудолфо.

Папата заекна.

— Хм. Не знаех за годежа до днес.

— Баща ми го обяви съвсем наскоро. Вярвам, че орденът не забранява съпружески посещения на затворниците?

— Със сигурност може да се уреди.

— Баща ми ще е благодарен — подчерта Джин. Годежът вече работеше в нейна полза. Усещаше ръката на баща си в това.

След като папата се оттегли, тя се изкъпа, намаза косата си с масло и се напарфюмира. Разопакова единствената представителна рокля, която бе открила сред дрехите в седмото имение, и я окачи до ваната, така че парата да премахне гънките.

Докато се приготвяше, се разхождаше свободно, както си беше гола, около Исаак.

— Ще видим ли лорд Рудолфо тази вечер? — попита мехослугата.

— Да. Много неща трябва да обсъдим.

Нареди да сервират вечерята в покоите на Рудолф и десетина минути по-рано тръгна да изкачва стъпалата на кулата. Сивите гвардейци не си направиха труда да я претърсят, макар че огледаха Исаак внимателно, разменяйки си тревожни погледи. Въпреки всичко изпълняваха желанията на баща ѝ, дори тези, които всъщност си бяха нейни. За това нямаше съмнения.

Накрая извадиха голям ключ и ѝ отвориха вратата. Джин влезе вътре, а Исаак я последва. Дебелият килим погълна металните му стъпки.

Затворническите покои почти не се различаваха от нейните. Вместо голям стъклен прозорец имаше гоблени с ловни сцени. Прозорците на това помещение бяха тесни и нависоко. Имаше писалище с разпилени листа, изписани ситно на поне три езика, а зад него се виждаше библиотека. В другия край — врата, вероятно водеща към спалня и баня. Беше подредена малка маса за трима, а около позлатената камина имаше ниско канапе и три стола.

Рудолфо стана от канапето и се поклони. Очите му я огледаха бързо, като спираха на миг на точните места.

— Лейди Там, вие сте видение в моята пустиня!

Джин направи реверанс.

— Лорд Рудолфо, радвам се да ви видя отново! — Наистина. Чак се изненада колко се радва. Той носеше тъмнозелени панталони, свободна копринена кремава риза и пурпурен пояс. Тюрбанът подчертаваше тъмните му очи. Рудолфо се обърна към металния човек и усмивката му се разшири.

— Исаак, добре ли си?

— Не, милорд — отвърна мехослугата. — Опасявам се...

Рудолфо вдигна ръка.

— След вечеря, приятелю.

Той се приближи до Джин и ѝ предложи ръката си. Тя я прие. Изглеждаше по-висок, отколкото го помнеше, но пак си оставаше понисък от нея. Усети как пръстите му се плъзват по дланта ѝ, стискат и се отпускат.

„Надявах се да ти спестя това.“

— Нека ви съпровожда до стола — каза той на глас.

Джин кимна с усмивка и тръгна към масата, плъзвайки длан над китката му.

„Явно баща ми има други планове.“

Рудолфо издърпа стола и я настани. След това заобиколи масата и се насочи към своето място.

— Седни при нас, Исаак — предложи той и посочи третия стол.

— Аз не ям, милорд — отвърна Исаак, но Рудолфо махна с ръка.

— Няма значение.

Исаак докуцука и се настани, загледан в подредените пред него прибори. След това обърна очи към покритите ястия и охладените бутилки с вино.

— Може ли поне да ви прислужвам, милорд?

Рудолфо поклати глава.

— В никакъв случай. — Намигна на Джин. — Днес е моят годеж и аз ще се занимавам със сервирането.

Джин наблюдаваше как той се изправя и застава до нея с бутилка вино, увита в бяла памучна кърпа. Рудолфо вдигна вежди и тя кимна. Той напълни чашата ѝ, после своята и седна.

След това вдигна чаша и се наведе напред.

— Щях да ви сготвя нещо, ако Непоколемим ми беше позволил да се повъртя в кухните.

Джин се усмихна и премина с лекота на друг от невербалните езици. Отпи от виното, размърда пръсти и сви рамене. „Непоколемим не разбира нищо от държавничество.“ Тя облиза устни. Виното можеше да е малко по-сухо и остро.

— Това е превъзходен избор — продължи Джин.

„Съгласен съм. Можем да се възползваме от това.“ Рудолфо отвърна на усмивката ѝ.

— Радвам се, че одобрявате.

Той се обърна към Исаак. Плъзна пръсти по ствола на чашата и докосна покривката с десния си показалец. „А той как се справя?“

— Как си, Исаак? — изрече на глас.

„Тъжен“, беше нейният отговор.

— Функционирам нормално, лорд Рудолфо.

Той кимна и отново обърна лице към Джин Ли Там.

— Според традициите на моя дом младоженецът приготвя пир за булката. Когато баща ми взел майка ми, той прекарал цяла седмица в кухнята и още три преди това във Великата библиотека, за да потърси перфектните рецепти. — Рудолфо се засмя. — Често говореше, че това било най-голямото му стратегическо изпитание. Изпратил куриери до всички краища на Познатите земи за съставки. Бутилка ябълково бренди от пещерните замъци на Грун Ел. Праскови от Глимърглам, естествено. Ориз и кала от Изумрудения бряг.

Баща ѝ беше говорил за лорд Иаков. Но не бе споменавал за съпругата му. При по-подходящи обстоятелства баща ѝ щеше да я запознае в подробности с историята на дома на Рудолфо. Когато бе приела да стане конкубина на лорд Сетберт, бе изкарала цял месец на изиустяване на всичко за човека и семейството му.

Сега залозите бяха по-големи — пълноправен годеж, а тя знаеше доста по-малко за бъдещия си съпруг.

Джин се размърда на стола си, внезапно усети тежестта на тези залози. Може би баща ѝ бе променил стратегията си.

Но се съмняваше. Ако имаше нещо такова, тук щеше да я очаква съобщение, нямаше да ѝ позволят да се срещне с Рудолфо.

„Баща ти трябва да защити Исаак“, направи знак Рудолфо и се надигна.

— Уви, ние ще празнуваме в по-бедна обстановка!

Той заобиколи масата, за да ѝ сервира. Наблюдаваше изражението ѝ, докато отхлупваше различните блюда. Направи ѝ впечатление колко добре долавя реакциите ѝ, защото не поднесе тези, които не ѝ се нравеха.

„Явно разбира хората добре“, помисли си, докато Рудолфо сипваше аспержи в чинията ѝ. Той не посегна към соса от масло и

печен чесън и продължи с другите блюда.

Джин се усмихна, когато постави чинията пред нея.

— Много сте добър!

Той кимна.

— Уча се от хората.

Рудолфо сервира и на себе си и напълни чашите им с нещо червено и неохладено. Джин доближи чашата до носа си и усети, че виното ще бъде остро и по-сухо.

Рудолфо също вдигна своята.

— За великолепно партньорство. — Другата му ръка се мръдна леко, но тя я забеляза. „Дано бъдем щастливи един с друг въпреки обстоятелствата, които ни събраха.“

Джин повтори поздравницата, която бе произнесъл на глас. Беше твърде изненадана, за да повтори неизречените думи, които бе изказал на невербалния език на клана Ли Там.

Преди не мислеше, че щастието може да е важно за горянския крал. Зачуди се с какво ли още ще я изненада.

ПЕТРОНУС

Два дни след посещениято на Сетберт по пепелявия път се появиха първите каруци с храна, инструменти и дрехи за работниците.

Петронус натовари Неб с инвентаризирането и раздаването им. Момчето се оправяше добре с писане и смятане. С времето мълвата се разпространи из околните села и се появиха нови работници. Имаше и бежанци, търговци, които си изкарваха хляба основно в Уиндвир. Спряха и два андрофрансински кервана, които пътуваха към летния дворец по заповед на папата. Когато техните каруци и сивите им гвардейци се появиха, Петронус зацапа лицето си с пепел и сведе поглед, макар да се съмняваше, че някой би го познал.

„Все пак момчето те разпозна.“ Беше невероятно, но момчетата наистина обръщаха внимание на бюстове и картини, дори да не изглеждаше така. Ала един ден можеше да се сблъска с човек, който го познава отпреди. „Имаше късмет със Сетберт.“

След смъртта на Интроспект нямаше други андрофрансини, които знаеха истината. А в залива Калдус малцината живи, които бяха наясно с тайната, се радваха твърде много на хумористичната му поезия, за да го издадат. Разбира се, оставаше Влад Ли Там. Той беше уредил намирането на корените и цветовете, от които се състоеше специалната отрова. И след благоразумен престой в имението на Ли Там, се бе погрижил да го съпроводи до дома му.

„Миналото преследва всички ни.“

Петронус остави Неб и тръгна да обикаля лагера от север. Когато бе зърнал каруците с припаси, бе изпитал изненадващо силен гняв. Сякаш цялата ярост към Сетберт и безумния геноцид се беше събрала в ослепителен пламък, готов да се стовари върху каруца с храна и инструменти. Гневът бе толкова могъщ, че чак се разтрепери и продължаваше да се усеща напрегнат дори половин час по-късно. Внезапно осъзна, че се разхожда из останките на една градина за медитация, която ползваше често през живота си в Уиндвир.

Спря и се засмя.

— Защо се ядосваш толкова много, старче? — попита се на глас.

Усети полъх и чу глас.

— Често ли си говориш сам?

Петронус присви очи, но не успя да види нищо.

— Явно още си наоколо, Грегорик.

— Да. Проследихме каруцата. Събираме данни за силите на Сетберт.

Петронус реши, че за миг вижда очертанията на тъмен копринен ръкав.

— Мислиш ли, че Скитащата армия ще се завърне?

— Едва ли.

Разбира се. Ако на Рудолфо се наложеше да воюва с всички в Познатите земи, нямаше да го направи тук, на открито. Щеше да се бие някъде, където е по-вероятно да спечели. Да нападне противника си след дълъг марш през прерията, по време на бързо настъпващата зима, а Скитащата армия хем ще отбранява дома му, хем ще използва познатите терени като оръжие.

— Но е добре да знаете срещу какво сте изправени — изтъкна Петронус.

— Боя се, че сме изправени срещу множество противници. Птиците ми казват, че приближават още две армии освен тази на Сетберт.

— Насам ли идват? — изненада се Петронус.

— Ще спрат тук — отвърна Грегорик. — Добрият командир показва на хората си за какво се бият. Дава им една нощ да се напият и да побеснеят и после ги насочва като пламтяща стрела в сърцето на врага.

— Значи ще се отправят на изток?

— Аха.

Петронус се засмя тъжно.

— Значи са глупаци.

— Аха! — повтори Грегорик. — Така е. Но ще бъдат разгневени, когато стигнат земите ни. Ние все пак ще имаме предимство... но и целият риск остава за нас.

— Някакви вести от Рудолфо?

Грегорик не отговори. След миг смени темата.

— Защо си толкова ядосан?

Петронус кимна бавно.

— Раздразни ме каруцата с припаси от Сетберт. Неговото лицемерие ме разгневи.

Видя лек отблясък от тъмно око.

— Може да не е лицемерие. Решил е сам да погребва жертвите си. Блатните биха оценили подобен жест.

Усети ново гневно пробуждане, което премина в съжаление.

— Блатните са... — Петронус не довърши.

— В крайна сметка няма значение, щом хората ти са облечени и сити — каза Грегорию. — Скоро ще завалят дъждовете, а след тях чакай ветрове и снегове. Работата е достатъчно неприятна и без студ и влага. Близките села може да ви помогнат малко, но няма да се оправите, щом времето се развали.

Петронус искаше да му каже, че вече се е погрижил за това. Договорката с Влад Ли Там, преди да научат, че архиепископът чиновник се е провъзгласил за папа, щеше да подсигури запаси и дори стражи, и още работници за колкото време е нужно.

— Стига да свършим работата — произнесе накрая Петронус.

— Пази се, старче — заръча горянският съгледвач.

— Пази се, Грегорию — отвърна Петронус.

Щом остана сам, се обърна и изгледа черното поле и разпилените кости. Виждаше разчистените места и рововете, където изсипваха количките с костите.

Сетберт погребва жертвите си. Така бе казал Грегорию.

Петронус отново погледна към руините.

„А аз погребвам своите.“

15.

РУДОЛФО

Щом свършиха с вечерята, Рудолфо отведе Джин Ли Там до камината и донесе бутилка с канелен ликьор и две чаши.

Преди да се разположи, се обърна към Исаак.

— Сигурен ли си, че можеш да го направиш?

Очите на Исаак потрепнаха.

— Според ограничените ми разбирания правата за комуникиране не се ограничават от указа за отлъчване. Вашата молба не противоречи на заложения в мен андрофрансински протокол.

— Много добре — кимна Рудолфо.

Беше затворен в тази стая от дни и я мразеше. Междувременно бе написал внимателно кодирани инструкции до съгледвачите и стюардите на Деветте горски дома. Естествено, подозираше, че няма да може да ги изпрати и го правеше по-скоро заради себе си. Възнамеряваше да ги изгори... когато старият гвардеец се появи и му каза, че ще вечеря с годеницата си и металния човек, който не трябваше да изчезва от погледа ѝ.

Исаак четеше бавно всеки документ. Рудолфо се надяваше, че по-късно ще успее да ги възпроизведе със същата точност, с която щяха да възстановят и библиотеката. Наистина беше чудо на механиката.

След като Исаак ги възпроизведеше, Джин Ли Там щеше да ги предаде на съгледвачите, които бяха пристигнали с нея. Те от своя страна щяха да ги доставят на отряда, който съпровождаше Рудолфо и чакаше търпеливо навън.

Рудолфо се настани и наля ликьор в чашите. След това ѝ подаде едната.

Осъзна, че се любува на дългите ѝ фини пръсти. Плъзна поглед по тях и продължи по китката и нагоре по ръката. Роклята подчертаваше грацията ѝ и му беше трудно да откъсне очи от нея.

Фактът, че баща ѝ го беше одобрил за жених и бе обявил годежа, доста го изненада. Още по-изненадващо бе това, че съюзът им не бе отменен, след като Непоколетим взе властта. Това говореше доста за

Влад. Той беше като уимски лабиринт и със сигурност знаеше нещо, иначе нямаше да рискува четирийсет и втората си дъщеря.

Но най-изненадваща бе красотата ѝ. И силата. И преди бе срещал по-високи жени, но тя направо се извисяваше над него. И позата ѝ излъчваше могъщество. Червената ѝ коса бе прибрана, за да разкрие дългата шия и челюстта ѝ, и отразяваше светлината на лампата. В тяло не беше съвсем хилава, имаше мускули. Имаше и извивки, и роклята ги подчертаваше добре.

Освен че бе красива, в очите ѝ личеше интелект, а думите ѝ бяха остроумни. Рудолфо определено бе очарован.

Продължи да оглежда лицето ѝ, докато отпиваше от ликьора.

— Какво мислите за този съюз?

Тя сви рамене.

— Аз съм дъщеря на Ли Там. Върша работата на баща ми.

Рудолфо се усмихна.

— Подходящ отговор. — Той се наведе към нея. — Винаги ли сте толкова внимателна, милейди?

Тя отпи от чашата си и я остави на малката дървена масичка.

— Винаги ли сте толкова пряма?

— Известен съм като пряма, когато ме устройва.

Погледна лицето ѝ. Сега, когато не ставаше въпрос за храна и питиета, му беше по-трудно да я разчете.

— Заинтригувана съм от стратегията на баща ми — призна накрая Джин.

Рудолфо поглади брадата си.

— Баща ви е учил при франсините като малък, нали?

Тя кимна.

— Така е.

— Бързото съюзяване с врага на Сетберт и обявяването на годеща, с който го унижи, показва, че се е учил добре. — Едно от стотиците действия, които Влад Ли Там заплиташе в мрежата си, за да извърти събитията в своя полза. — Винаги съм се възхищавал на силата му.

Джин наклони леко глава.

— Баща ми също говори добри неща за вас и фамилията ви.

— Значи не сте разочарована от решението му?

Думите ѝ бяха отново премерени.

— Баща ми е брилянтен. Напълно вярвам в преценката му.

Рудолфо допълни чашите. Този ликьор бе познат в Деветте горски дома като „огнедъх“. Беше старо питие, донесено от народа му през Стената на пазителя, когато първият Рудолфо се заселил в Прерийното море. Беше силно и ако нощта се развиеше, както предполагаше, щеше да им помогне да се отпуснат.

Отпи и остави чашата си. Погледна към Исаак, който седеше на масата и бръмчеше тихо, докато четеше купчината бележки. Мехослугата вдигна глава и погледите им се срещнаха за миг.

Джин Ли Там проследи очите му.

— Той е истинско чудо — отбеляза тя.

Рудолфо се наведе напред.

— Със сигурност е невероятен. Но в интерес на истината, вие сте единственото чудо в стаята, лейди Там.

Тя се изчерви и след това още повече, щом го осъзна. Размърда се неудобно на стола и за момент развали позата си. След това се окопоти и присви сините си очи.

— Ласкаете ме, лорд Рудолфо. Мога да ви уверя, че...

Той вдигна ръка и Джин замълча.

— Не е нужно. — Гласът му беше тих. Очите ѝ се присвиха още повече. — Признавам, че сте добре обучена в тънкостите на родството и държавническите машинации. Но времената са лоши и стратегията на баща ви е солидна. Не е нужно да намесваме плътта си в тези отношения.

Тя отвори уста, но Рудолфо продължи.

— Наясно съм с очакванията към вас като към дъщеря на клана Ли Там. Напълно съм запознат с Членовете за консумация в Четиринаisetото приложение на родството чрез годеж. Няма нужда да ги намесвате в разговора. Сега сме само двамата и Исаак. — Той посочи металния човек. — Ако желаете, можем да се оттеглим в спалнята, да затворим вратата и да оставим света да вярва в каквото си пожелае. Може само да спим, но да заявим, че е била най-изтощителната и страстна нощ в живота ни.

На лицето ѝ не се изписа възхищение. По-скоро изненада и може би несигурност. Ала за съвсем кратък миг му се стори, че долавя облекчение. След това Джин се усмихна.

— Вие сте много любезен, щом се интересувате от чувствата ми по въпроса.

Рудолфо наклони глава.

— Вярвам, че в някои пътешествия трябва да се напредва бавно. Опустошението на Уиндвир промени всички ни. Светът се промени и не знаем какво ще произлезе от това. Не искам да внасям повече промени, без значение от стратегията. — Той замълча. — Но трябва да призная, че съм доволен от досегашната работа на баща ви.

Джин Ли Там стана и се приближи до него.

— Промяната е пътят на живота. — Цитатът беше от Уимската библия.

Рудолфо също се надигна и тя се наведе, за да го целуне отстрани по устата. Той обгърна с ръце бедрата ѝ, усети топлината и се изправи на пръсти, за да отвърне на целувката.

— Непредвиден развой — прошепна тихо. Притисна пръсти към бедрото ѝ и изпрати ново съобщение, което я накара да се изчерви отново.

„Винаги ще бъдеш моят изгрев.“

След това, защото знаеше, че за нея е важно да води точно в този танц, се остави да го отведе в очакващата ги спалня.

Затвори вратата, оставиха Исаак да си върши работата и се заеха със своята.

НЕБ

През тази нощ брат Хебда се появи в сънищата на Неб.

Намираха се в андрофрансинските гробища, близо до големите украсени порти, водещи към папските гробници. Баща му го очакваше там и двамата тръгнаха да се разхождат. Небето над тях приличаше на синина — зелено, лилаво и синкаво, и мърдаше като олио във вода.

— Ще стане по-лошо, сине! — каза брат Хебда и сложи длан на рамото му.

— Как така, татко? — По някакъв начин бе успял да нарече така този някога едър и жизнерадостен мъж, който го посещаваше често.

Смъртта не бе милостива към брат Хебда. Беше загубил тегло и лицето му бе изострено от отчаяние. Той посочи на юг и на запад.

— Над Познатите земи се разнесе Ридание за Уиндвир... дори отвъд тях. Събират се армии, те тъжат и беснеят при вида на костите ни. Ще тръгнат на изток, за да отмъстят на грешния дом.

Неб погледна натам, но в съня му Великата библиотека и експедиционният отдел му пречеха да вижда. Тази част от съня имаше смисъл. Преди да си легнат, Петронус бе предал новините на горянския съгледвач. Неб усети как здравата костелива ръка на Хебда го завъртя на север.

— На север е разбудено любопитство; блатният крал вкарва армията си в играта, за да почете родство, по-старо от появата ни на тази земя.

Това заинтригува Неб. Петронус не го бе споменавал. Осъзна, че са спрели да вървят, и се огледа. Намираха се пред гробницата на Петронус. Името му се отличаваше от останалите, защото бе единственият папа през последното хилядолетие, който бе приел собственото си име за свято.

Хебда плъзна ръка под надписа.

— Той ще въздаде справедливост на опустошителя на Уиндвир и ще убие светлината, която може да бъде възродена.

Неб усети как стомахът му се свива.

— Татко, не разбирам.

Брат Хебда се наведе към него.

— Не е нужно. Но и ти имаш роля. Когато дойде времето, ще се изправиш и ще го провъзгласиш за папа в Свещените градини за коронация, и той ще разбие сърцето ти.

Тези градини вече бяха само спомен. Не беше ги виждал никога. Отваряха ги само по време на приемничеството. Но ги беше обикалял и помнеше чертежите им в библиотеката. Бяха по-малки, отколкото смяташе, че трябва.

Неб не знаеше какво друго да каже. Нещо сграбчи сърцето му и го стисна. Усети как гърлото му се свива. Беше го страх. Заекна, не успя да намери думи.

— Небиос! — Баща му произнесе пълното му име. — Ти се появи на този свят като тъжно дете, обречено да стане тъжен мъж. — В очите на Хебда се появиха сълзи. — Сине, съжалявам, че нямам обнадеждаващи думи.

Неб искаше да каже, че на драго сърце приема тъгата, щом успява да види баща си отново, но преди да отвори уста, се събуди и осъзна, че пици.

Петронус се надигна мигновено.

— Пак ли сънуваш?

Неб кимна. Не само викаше, но и плачеше. Докосна лицето си и дланите му се намокриха. Раменете му се тресяха. Той затаи дъх. Трябваше да каже нещо на Петронус. Нещо, което бе по-важно и спешно от всичко останало в съня му.

„Разбудено е любопитство.“ Спомни си.

Погледна към Петронус и произнесе бавно и отчетливо.

— Блатният крал вкарва армията си в играта.

Видя как Петронус трепна при тези думи.

ПЕТРОНУС

Петронус ругаше, докато вървеше към северния край на лагера.

Нямаше представа защо думите на момчето бяха предизвикали такава дълбока реакция у него. Петронус може и да беше папа на андрофрансинския орден, но в сърцето си оставаше рибар и въпреки дългогодишното си обучение все още обръщаше внимание на мъртъвците, които се появяваха в сънищата.

Приблужи се до постовия. Беше един от ентролузианските пехотинци. Сетберт ги беше изпратил, за да може копачите да се съсредоточат само над работата си.

— Как е стражата?

— Добре — отвърна войникът и се облегна на копието си. — Нищо не се движи, освен койотите.

Петронус погледна на север. Ако идваха, щяха да се появят от тази посока. Но как? Ако бяха грабители, щяха да нападнат, да убият когото могат, да погребат жертвите и да се изтеглят. А ако момчето беше право и това наистина беше блатният крал заедно с армията си, тогава нещата бяха по-различни.

Блатният крал не беше напускал изгнанието си от петстотин години. По онова време бил обсадил Уиндвир за половин година, докато сивите гвардейци и горянските съгледвачи не го бяха изтласкали обратно в блатата.

Петронус се обърна към войника. Беше млад — може би към двайсетгодишен и с широко лице.

— Някакви новини? — попита.

Войникът го изгледа преценяващо на свой ред.

— Ти май си старият андрофрансин, който ръководи лагера.

Петронус кимна.

— Да. Но вече не съм андрофрансин.

— От запад приближават армии. Ще пристигнат утре... или вдругиден. Повечето ще продължат към Деветте гори. Някои ще останат, да ви помагат с работата.

Петронус кимна.

— И аз така чух. Ти на какво се надяваш?

Войникът се намръщи.

— Първите сражения минаха, преди да взема участие. Но като видях това — той махна с копие то към руините, — не зная.

Петронус се замисли за момент.

— Защо?

— Отчасти искам справедливо възмездие за разрушението. А друга част от мен иска никога да не наранява живо същество.

Старецът се засмя.

— Щеше да станеш добър андрофрансин, момко.

Войникът се засмя.

— Сигурно. Докато останалите момчета си играеха на война, аз копаех в храсталаците зад фермата ни, търсех артефакти.

— И аз правех така като дете. А сега копая гробове.

Войникът избута кожения шлем и разтърка късата си руса коса.

— Ще изпълня заповедите — заяви той, връщайки се на предния въпрос. — Желанието няма нищо общо.

Петронус усети внезапна симпатия към младежа и посегна да го потупа по рамото му.

— Да, обикновено е така.

Сетне пое отново на север. Луната още се виждаше, макар да не беше пълна. Хвърляше бледа светлина към източните хълмове, отвъд реката и горите на север.

Разбира се, че е било само сън. Въпреки възпитанието му франсинският разум казваше, че сънищата са дело на подсъзнанието. Парченца от истини и лъжи, които трябва да подредим, докато телата ни спят.

Но защо Неб бе сънувал блатния крал?

Остана с войника, докато не се появи смяната — един от собствените му хора. Поговори със сънения търговец няколко минути и понечи да се върне и да поспи около час, преди слънцето да изгрее и да се върнат на работа.

След като второто лято свършеше, щяха да завалят дъждовете. А след това и снеговете. Нямаха нужда от допълнителни усложнения, стигаше и смяната на сезоните.

Беше на половината път до лагера, когато чу вик зад себе си. Петронус спря и се обърна. Тръгна бързо по изгорената земя и пепелта

захрущя под краката му.

Когато стигна до постовия, лагерът беше вдигнат под трета тревога. Същият лейтенант, който ги бе посрещнал и бе оставен от Сетберт да ги наглежда, го чакаше там.

Тримата мъже стояха и се взираха на север.

В първия миг на Петронус му се стори, че самата гора се движи към тях. Клоните се мърдаха на приглушената светлина на луната, която залязваше зад хълмовете.

Едно парче се откъсна от голямата маса и се приближи към тях. Конна формация, обградила по-едър кон в центъра си. От нея се разнесе глас, подсилен от магия, за да се чува през реката.

— Аз съм блатният крал — произнесе гласът на архаичен уимски, познат на малцина в днешно време. Но Петронус го разпозна мигновено. — Тези, които воюват с горянския крал, воюват и с мен.

Стражът и лейтенантът се обърнаха едновременно към Петронус и в очите им имаше страх и изненада. Той също ги изгледа и се извърна към конниците и пехотинците зад тях.

Зачуди се какво ли още е сънувал Неб и едновременно с това се запита дали изобщо би искал да знае.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там се измъкна от тъмната стая, притискайки дрехите към голото си тяло. Знаеше, че Рудолфо се преструва на заспал, за да ѝ спести неудобството на следващата сутрин.

Затвори вратата на спалнята зад себе си и се огледа. Исаак стоеше до камината и гореше бележките една по една, според инструкциите на Рудолфо.

— Свърши ли? — попита тя.

Той кимна и я погледна.

— Консумирахте ли годежа си?

Джин се засмя на прямия въпрос.

— Да.

— Дано първородното ви дете е силно и решително и да донесе на Новата земя милост и разсъдък. — Цитатът бе от една от по-нисшите благословии на П'Андро Уим.

Думите му я изненадаха. Беше взела прахове за тази цел, разбира се. Годежът бе едно нещо, а майчинството, съвсем друго. Все пак, ако намеренията на баща ѝ оцелееха и при сегашните събития, щеше да извърви и този път.

— Благодаря, Исаак.

Облече се бързо и се приведе в приличен вид, макар и не напълно. Беше важно хората да видят, че новият съюз е циментиран. Беше сигурна, че капитанът на папата ще я огледа.

Рудолфо отново я бе изненадал. В началото се чудеше дали твърденията на Сетберт са верни, но по средата на вечерята вече бе сигурна, че надзорникът греши. Между масата и леглото бе стигнала до заключението, че горянският крал е доста умел и в обществените, и в личните дела.

Той го потвърди, когато се преместиха в спалнята. При това цели три пъти.

Джин беше подходила със същата решителност и сдържаност, както и всеки предишен път, даваше от себе си само това, което баща ѝ и обичаите изискваха. Но Рудолфо я беше спечелил със страст и

нежност. Ръцете му се движеха по тялото ѝ и отправяха по кожата съобщения, които я бяха обезоръжили, и това сега я тревожеше.

Не, самите съобщения не бяха тревожни. Нейната реакция обаче беше.

И последния път, само преди час, всички думи, произнесени с езика и ръцете му, достигнаха до неочаквана и могъща кулминация.

Джин Ли Там се гордееше, че запазва контрол над всичко. В спалнята пазеше строго реакциите на тялото си спрямо партньорите. Те, разбира се, узнаваха само това, което им позволише. В някои случаи трябваше да знаят, че са се провалили и тя е постигнала крайния резултат. В други случаи дори не си даваше труда да се преструва. А с малцина бе смъкнала задръжките и се бе отдала на удоволствието.

Но Рудолфо я бе обсадил, бе подкупил стражите и накрая бе превзел града. Някаква част от нея не можеше или не искаше да го спре и това я притесняваше.

„Непредвиден развой.“ Беше го повторил, щом пъшкането ѝ утихна след последния път. След това двамата бяха заспали за около час, прегърнати в копринените чаршафи.

Джин взе обувките си и се огледа в малкото огледало на стената.

— Исаак, готов ли си?

Металният човек се надигна.

— Готов съм, милейди.

Отидоха до вратата и тя почука. Лицето на сивия гвардеец беше неразгадаемо.

— Благодаря — каза Джин и наклони глава.

Върна се в покоите си заедно с Исаак и избра няколко парчета плод от купата. Извади купчина пергаменти и ги подреди до писалката и мастилницата.

Исаак възобнови работата си, а тя взе плодовете и влезе в банята. Отпусна се в голямата гранитна вана, пълна с гореща вода.

Отхапа от крушата и се замисли за изминалата вечер и за предполагаемото бъдеще.

Зад котешкото излъчване на Рудолфо се криеше сила, която ѝ напомняше доста на баща ѝ. Като се имаше предвид, че Влад Ли Там бе най-великият и възхитителен човек, това не беше лошо. Но се чудеше как горянският крал щеше да се оправи с променящия се свят.

Знаеше достатъчно за него. Живот, прекаран между деветте имения и стотината горски селища. Неутолим апетит за добра храна, охладено вино и... Усети, че се изчервява, и се потопи във ваната.

Но ако — или по-скоро когато — разрешат проблема с папския указ и ако Рудолфо успееше да възстанови част от Великата библиотека в далечните северни гори, как щеше да реагира генералът на Скитащата армия, щом му се наложеше да се задържи на едно място?

И как щеше да реагира самата тя?

Преместването на центъра на света изискваше саможертва и носеше последствия. Както и промяната на историята, тази широка и силна река, в нова и неочаквана посока.

16.

РУДОЛФО

През следващата седмица папа Непоколемим разпитваше Рудолфо по своя прищявка. Повечето срещи протичаха в затворническите покои, но поне два пъти сивите гвардейци го съпровождаха — разбира се, окован — до папския кабинет на последния етаж. След първата нощ повече не му разрешиха да се среща с Джин Ли Там.

Явно Непоколемим се учеше бързо.

Но този път гвардейците се появиха и не му сложиха окови. Рудолфо се изненада още повече, когато откри Джин Ли Там и Исаак, които го очакваха в кабинета на Непоколемим.

— Лорд Рудолфо. — Папата вдигна поглед от писалището си. — Седнете, моля.

Рудолфо кимна на Джин Ли Там и тя отвърна на поздрава.

— Радвам се да ви видя, лейди Там.

— И аз, лорд Рудолфо.

Той седна.

— Исаак, как си? Добре ли си?

Металният човек отвори уста, но папа Непоколемим го изпревари.

— Мехослугата функционира нормално. Благодарен съм на годеницата ви, че го доведе тук.

Рудолфо огледа набързо помещението. На писалището имаше повече документи, отколкото преди два дни. Папата изглеждаше уморен, а вратата на балкона бе затворена заради намръщеното небе. Захладняването се усещаше от няколко дни. Скоро по високите прозорци щеше да забарабани дъжд. Бяха далеч на север и снегът също нямаше да се забави. Стратегията им беше консервативна и предсказуема. Взета направо от учебниците в Академията. Щяха да се крият тук и да инвентаризират ресурсите. Напролет щяха да преценят какво да сторят с това, с което разполагат. Рудолфо подозираше, че това не е дело на папата. Някой го съветваше. Някой с военен опит.

Рудолфо обаче не можеше да остане толкова дълго. Ни най-малко.

Папа Непоколетим се наведе над бюрото си.

— Лорд Рудолфо, извиках ви тук, за да очертаем следващите стъпки на разследването.

— Значи не възнамерявате да отмените указа за отлъчване?

— Не виждам доказателства, че трябва да го сторя. — Папа Непоколетим разрови документите на бюрото си.

— Но и нямате доказателства за противното — обади се Джин Ли Там с остър глас. — Мехослугата потвърди...

— Мехослугата твърди онова, което му е казал Рудолфо. Не се съмнявам, че асистентът на брат Чарлс е променил записите. Както и че този мехослуга е изрекъл заклинанието, унищожило Уиндвир. Извън това не знае нищо.

Джин Ли Там раздвижи пръсти по облегалката на стола. „Той ни мотае.“

„Да.“

— Оценявам позицията ви, ваше светейшество — отвърна Рудолфо. — Моля, продължете.

— С оглед на това, ще продължите да бъдете мой гост. Всеки ден пристигат все повече хора и ресурси. Скоро ще мога да свикам разследващ съвет.

Рудолфо кимна.

— Сигурен съм, че това е правилното решение.

На вратата се почука и Непоколетим вдигна поглед.

— Да?

Секретарят се приближи бързо и прошепна нещо в ухото му.

„Не мога да остана“, сигнализира Рудолфо.

„Съгласна съм“, отвърна Джин Ли Там.

Папата вдигна поглед и на лицето му се изписа изненада. Секретарят побърза да се оттегли и Непоколетим изпусна затаения си дъх. Рудолфо реши, че изглежда дори по-блед от обикновено. Папата го изгледа и се обърна към Джин Ли Там.

— Имам изненадващи новини.

Вратите се отвориха, преди да успее да продължи. Папа Непоколетим се надигна и Рудолфо последва примера му. Джин също стана и Рудолфо зърна с периферното си зрение, че тя също е

изненадана. В стаята влезе слабичък мъж с жълта роба и къса червена коса, която бе започнала да сивее. Придружаваха го двама млади мъже с черни копринени дрехи и жълти пояси. Рудолфо незабавно забеляза приликата в лицата и позите им. Братя, дошли заедно с баща си.

Но видя и нещо повече. За всеки случай погледна към Джин Ли Там и се убеди. Очите им бяха еднакви.

— Лорд Там — каза Непоколебим. — За мен е неочаквана чест да се срещнем.

— Някои съобщения трябва да се доставят лично. — Погледът на хилавия мъж беше остър и твърд. — Ще бъда кратък, архиепископ Орив.

Любопитно, не го наричаше папа.

Непоколебим също забеляза и присви очи.

— Щом приключа с...

Влад Ли Там махна с ръка, отвявайки думите му като рояк мушички.

— Ще се уверите, че моите дела са с предимство. — Той се усмихна леко на Рудолфо, след което се обърна към дъщеря си и усмивката му стана по-широка. — Радвам се да те видя, дъще!

Тя се поклони.

— И аз, татко!

Влад Ли Там се обърна към папа Непоколебим.

— Обещавам да бъда кратък.

— Ще накарам да изпроводят гостите ми...

Лорд Там отново прекъсна думите му с махване.

— Няма да е нужно, архиепископе. Това, което ще кажа, засяга и тях.

Непоколебим се отпусна тежко на стола и загледа мрачно.

— Много добре.

— Вашето възкачване на трона на Уиндвир като Свещен взор на андрофрансинския орден е оспорено — каза Влад Ли Там небрежно. — Има друг папа с преки права за приемничество. Мога да ви уверя в това.

Непоколебим се опули.

— Друг папа? Как е възможно?

Влад Ли Там сви рамене.

— На тези въпроси ще отговаря друг. Но като наместник на андрофрансинската хазна, съм длъжен да ви уведомя официално за съществуването му, преди да спра достъпа ви до богатствата на ордена. Можех да изпратя куриер, но реших, че трябва да го чуете лично от мен.

— И къде е този папа? Защо не се е разкрил?

Влад Ли Там се усмихна.

— Не мога да кажа. Засега остава... анонимен. С оглед на последните събития съм сигурен, че ще оцените неговата дискретност.

Непоколебим се отпусна на стола. Изглеждаше смачкан. През стъклени врати зад него се видя как от мрачните облаци заваля дъжд.

— Това е много необичайно. И претендирате, че той има преки права за приемничество?

— Аз не мога да отправям претенции. Просто казвам, че има преки права. Останалото е работа на ордена. Не е моя работа да спекулирам допълнително със сложностите на андрофрансинското право.

Лицето на Непоколебим почервения. Изненадата явно преминаваше и в гласа на папата се долови гняв.

— Със сигурност ще има допълнително разследване. Междувременно трябва да възстановя ордена и за целта са ми нужни средства. Как предлагате да се справя?

— Не бих си позволил да ви уча — отвърна Влад Ли Там. — Просто изпълнявам задълженията си и ви информирам.

— Това е напълно недопустимо — избухна Непоколебим. — Не можете...

Лорд Там го спря с жест за трети път.

— Нещата са такива — произнесе бавно той и замълча. Рудолфо бе наясно, че не подбира думите си, а подсилва значението им. Думите на Влад Ли Там бяха подбрани, още преди да напусне кабинета си на осмия етаж на крайморското имение. — Точно вие трябва да знаете колко е важно да се внимава с останките от ордена на П'Андро Уим.

Папата го изгледа и се обърна към Рудолфо. След това погледна Джин Ли Там. В очите му се появи твърдост.

— Разбирам го напълно — процеди той през зъби.

Влад Ли Там наклони глава.

— Чудесно. Имам спешни дела. Боя се, че трябва незабавно да потегля към Изумрудения бряг.

Влад Ли Там излезе от стаята, без да каже нищо на дъщеря си. Рудолфо зърна обърканото изражение на Джин с периферното си зрение.

Непоколебим се обърна отново към тях.

— Лорд Рудолфо, ще наредя да ви върнат в покоите. Искам да обсъдя с лейди Там тези неочаквани събития.

Рудолфо стана и се усмихна.

— Ако лорд Там е прав, вашият указ за отлъчване няма сила.

Но двамата сиви гвардейци, които пристъпиха до него с ръце на дръжките на мечовете си, даваха цялата необходима сила на претендента за папа.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там зачака архиепископа да заговори. Внезапната поява на баща ѝ я беше изненадала. За разлика от внезапното му заминаване. Той беше странна смес от ефективност и грижовност. Беше склонен да прекоси целите Познати земи, за да предаде съобщението и да си тръгне.

Новината за другия папа също я изненада, макар да не бе шокирана от това, че баща ѝ има такава информация. Той винаги беше в центъра на паяжината и в повечето случаи я бе изтъкал лично.

— Това е крайно неочаквано и недопустимо — поде архиепископът. — Как да го разрешим?

Джин Ли Там прибра един непослушен кичур.

— Аз съм дъщеря на баща си и винаги защитавам интересите му. Но вашето приемничество не е моя работа. Моите грижи са за лорд Рудолфо и Деветте горски дома. Искам да го освободите незабавно.

Непоколебим се засмя.

— Докато имах нужда от благоразположението на баща ви, този номер можеше и да мине.

Обидата я вцепени за момент. Джин понижи тон и продължи заплашително.

— Винаги ще имате нужда от благоразположението на баща ми. Но няма да го получите, ако не заслужите моето.

— Въпреки това Рудолфо ще остане тук — заяви Непоколебим. — Както и мехослугата. — Тя отвори уста, но папата продължи, без да ѝ дава възможност да го прекъсне. — Оспорвате ли, че тази машина принадлежи на андрофрансинския орден? Като оставим настрана въпроса с приемничеството, аз все пак съм архиепископ и най-висшият оцелял сановник.

Джин погледна Исаак и насочи взор към Непоколебим. Тоест Орив. Вече не го приемаше за папа.

— Не оспорвам.

— Много добре. Смятам, че с оглед на обтегнатите отношения между Ли Там и ордена, ще е най-добре да напуснете летния дворец.

Утре сивите гвардейци ще ви ескортират заедно с вашите съгледвачи. Не ви е разрешено да се връщате, докато положението не се изясни. Разбрахте ли?

Тя кимна и се изправи.

— Да. Благодаря ви, ваше преосвещенство.

Той потръпна, че го титулува като архиепископ, и това я зарадва. Колкото повече се занимаваше с него, толкова повече се убеждаваше, че е марионетка на Сетберт. Може би не беше посветен в плана за унищожението на Уиндвир, но със сигурност бе част от него. Сетберт се бе погрижил за оцеляването на братовчед си и сега дърпаше конците му.

Отново се върна на въпроса, който я измъчваше, откакто бе научила, че виновникът за геноцида е Сетберт. Защо го беше направил? На пръв поглед бе лудост, но планът бе доста по-добре замислен, отколкото предполагаше в началото.

Джин Ли Там излезе от кабинета. Очите ѝ се стрелнаха към сивите гвардейци, застанали като сенки от двете страни на вратата. Мъжете не помръднаха и тя мина бързо покрай тях.

Горянските съгледвачи я чакаха в казармените помещения за гости в задната част на двореца. Тя се измъкна през входа за прислугата, прекоси разстоянието под студения дъжд и почука на вратата. Командирът им я отвори бързо.

— Какви са вестите, лейди Там?

Джин се шмугна покрай него и влезе в общото помещение, пълно с нарове и сандъци.

— Кланът Ли Там наложи заповест на финансовите действия на така наречения папа. Според баща ми има по-пряк приемник. Претендентът възнамерява да задържи Рудолфо и да наложи указа за отлъчване. А Сетберт ще нападне Деветте гори.

Съгледвачът кимна, лицето му остана неразгадаемо.

— Ами мехослугата?

— Той е собственост на андрофрансините. Исаак няма да го оспори, без значение кой е папа. — Освен ако някой с по-висок пост от архиепископ не му нареди.

— Ясно — каза командирът. — Ще известя останалите.

Той подсвирна и един от хората му се появи с пергамент и мастилена игла. Друг извади малка кафява птичка от клетката на

колана си.

Джин Ли Там се усмихна. Беше прочела инструкциите на Рудолфо, преди да ги предаде на съгледвачите. Лордът разполагаше с много свободно време в затвора си и бе дал инструкции за всички възможни ситуации. Джин бе прекарала голяма част от деня в четенето им и уважението ѝ нарастваше с всяка страница. Рудолфо бе може би най-стратегически мислещият човек, когото познаваше. Не беше толкова внимателен и педантичен, колкото баща ѝ, но го доближаваше.

— Значи ще действаме довечера? — уточни командирът.

— Довечера.

Джин ги остави да се подготвят и се оттегли в покоите си. Заклучи вратата и се насочи към леглото. Бръкна под възглавницата и извади очакваната бележка.

Съобщението беше простичко, нормално за баща и дъщеря. Дори включваше поздравления за годежа и това я накара да се усмихне. Той беше дело на баща ѝ, а въпреки това я поздравяваше. Под баналността на писмото имаше друго съобщение. Тя го прочете два пъти, за да е сигурна. След това още веднъж, преди да смачка бележката и да я хвърли в камината.

„Идва война. Родил наследник на Рудолфо!“

НЕБ

Изминаха три дни, преди в долината на Уиндвир да започне насието. Неб виждаше как напрежението расте и работеше бързо под първите дъждове. Руините се превърнаха в тресавище от мокра пепел и той се хлъзгаше зад количката, докато тичаше към най-близкия гроб.

Чудеше се какво ще правят, щом завалят снеговете. Едва ли Петронус щеше да ги кара да работят, когато костите замръзнат по земята и се покрият с една-две стъпки сняг.

— Ездаци! — извика някой.

Неб вдигна поглед и видя конниците, приведени на седлата. Прецени, че се насочват към ентролузианците. Приличаха на блатни, но от това разстояние му беше трудно да прецени. Пък и около руините имаше вече четири армии.

Той изсипа товара си в изкопа и се приближи до работниците. Видя, че Петронус също се задава под дъжда.

— Кои бяха тези? — подвижна старецът, щом наближи достатъчно.

— Не съм сигурен — отвърна Неб. — Май блатни.

Петронус изглеждаше разтревожен. Не беше същият, откакто блатният крал бе пристигнал. Кралят бе проповядвал през остатъка от първата нощ и целия следващ ден. Омагьосаният му глас ехтеше над руините. Изреждаше несправедливостите, причинени на народа му от андрофрансините, цитираше дълги пасажии от мъгляви апокрифни евангелия, които Неб не бе и чувал, и дори на няколко пъти изпаднаше в екстаз.

Това беше потискащо. Някои от копачите оставиха инструментите си и се магнаха. Накрая дори ентролузианските стражи изглеждаха потресени. Но когато се появиха останалите две армии, дългата реч секна и гласът на блатния крал вече не огласяше пепелищата.

И така, напрежението растеше до този момент. Петронус и Неб гледаха как ездациите галопират на юг. Друга група се появи от южните

гори и пое на север.

Неб не можеше да отклони поглед. Конете се разминаха и се чуха викове отдалеч. Някои от животните продължиха без ездачи. Мечовете и копията бяха поразили мишените си, мъжете останаха да лежат в пепеливата киша. Усети, че Петронус го хваща за рамото, и вдигна очи. Старецът сочеше на североизток, откъдето идваха още конници, следвани от разредена пехота, също тръгнала на юг.

— Блатният крал започна война — заключи Петронус.

Двете кавалерии се сблъскаха още веднъж, преди да се разделят. Неб видя как група пехотинци и конници тръгва на север, за да посрещне следващата вълна блатни. Но те не бяха ентролузианци. Поскоро почетната гвардия на кралицата на Пилос. Идваха от посоката, където вероятно бе лагерът им.

— Но той разполага с една армия срещу три! — възкликна Неб. — Защо му е на блатния крал да участва в тази война? И то на страната на горяните?

— Не съм сигурен, но ето че го прави. Той таи отдавнашна омраза към Уиндвир. Може би вярва, че Рудолфо е разрушил града, както твърди така нареченият папа.

Неб беше учил доста за блатните. Те бяха известни с набезите си над Уиндвир и прилежащите му селища. Блатните бяха дошли в Познатите земи доста отдавна. Говореше се, че са сериозно засегнати от смеещата се лудост. Бяха се появили скоро след първия Рудолфо и се бяха заселили по хълмовете около трите реки. И след няколко поколения лудостта им не се бе изчистила, и затова постепенно бяха изтикани в блатата до изворите на централната река, не без сериозната помощ на ранните андрофрансини.

— Трябва да се връщам на работа — каза Неб и хвана дръжките на количката си.

Петронус го потупа по рамото.

— И аз.

Неб изкара смяната си и се изми в походната баня. През последните дни температурата бе паднала значително. Той изпра расото си в затоплената вода със същия груб сапун, с който се миеше. След като се изсуши и облече чисти дрехи, зашляпа през калта, за да окачи прането в шатрата, която делеше с Петронус. После се насочи към столовата.

Взе си купа със сърнешко задушено и седна сам. Ядеше бавно, наслаждаваше се на дивечовото месо, приготвено с ряпа, картофи, моркови и лук.

Продължаваше да чува гласа. Цитатите и екзалтираните брътвежи караха космите по ръцете му да настръхват дори сега.

„И аз ли звучах така?“ Е, не толкова силно. Но думите на блатния крал бяха ясни и отчетливи, а не замазани и заплетени като неговите тогава.

И ги произнасяше така, сякаш бяха най-важното нещо на света.

Неб довърши вечерята си и се върна в шатрата. Вчера Сетберт им беше пратил дървени палети и те ги бяха сложили над калта в шатрите и по най-използваните маршрути. Нямаше достатъчно, но все беше нещо.

Младежът легна и се зави, заслуша как водата се стича под палетите на пода.

В далечината се разнесе гласът на блатния крал. Беше твърде далече, за да различи думите въпреки подсилващата магия.

Но Неб чу смеха в края на относително кратката нощна проповед.

Той продължи да го преследва в сънищата му.

ПЕТРОНУС

— Трябва да изтеглиш хората си — каза Грегори́к. Гласът му беше едновременно загрижен и ядосан.

Петронус поклати глава.

— Няма. Трябва да свършим работата си.

Един от горянските съгледвачи го бе открил в столовата и му продаде съобщението да дойде до реката. Старецът върна задушното си в казана, грабна комат от сладникавия черен хляб, който не бе съвсем клисав, и се отправи към мястото, където бе срещнал за пръв път капитана на горяните.

— Рано или късно ще почнеш да губиш хора — изтъкна Грегори́к.

Петронус се изсмя остро.

— Вече се почна. А с усилването на дъждовете ще има все по-малко доброволци.

— Не говоря само за нежелание — продължи съгледвачът. — Старче, намирате се между четири армии. Поне една от тях ще ви връхлети.

Петронус знаеше, че това е вярно. Днешната битка се водеше близо и приближаваше все повече до неговите хора, които работеха с лопатите и количките си. Ентролузианският лейтенант му бе казал, че блатният крал е изненадал всички. Никой не очакваше, че той ще се спусне от север и ще обяви някакво странно родство с Рудолфо. Всички наблюдаваха и изчакваха, но щом конниците му препуснаха към челните позиции на Сетберт, събитията ескалираха във война.

— Нека ни връхлетят — отвърна Петронус. — Ще продължим да работим и да вярваме, че боговете ще ни закрилят.

Грегори́к се различаваше по-лесно в дъжда. Водата, която се стичаше по рамото му, капките, падащи в калта.

— След новите вести имаме други задачи.

Петронус усети как сбърчва вежди.

— Имате новини?

— Да. Съобщение от генерал Рудолфо от летния папски дворец. Трябва да следваме армиите на изток и да ги бавим по всякакъв начин. Зимата приближава с всеки изминал ден, а в нашите гори ще имаме предимство. Появата на блатния крал може да ни даде необходимата отсрочка.

Петронус кимна.

— Какво друго?

Грегорики се засмя.

— Сетберт изпадна в бяс тази сутрин. Според слуховете андрофрансинските му финанси са секнали. Носи се мълва, че има втори андрофрансински папа с по-пряко приемничество от Непокколебим Първи.

Петронус се надяваше, че е успял да прикрие първоначалната си изненада.

— Къде е този друг папа?

— Не знаем със сигурност. Но щом трови живота на Сетберт, за нас е чудесно.

Петронус кимна.

— Втори папа би усложнил ситуацията.

Гласът на Грегорики звучеше замислено и това го притесни.

— Особено ако се провъзгласи. Това може да разруши съюза срещу генерал Рудолфо и да изравни силите.

„Но на каква цена?“ Петронус погледна към реката.

— Това ще доведе до невиджана война в Познатите земи.

— Ще се стигне дотам със или без новия папа — изтъкна Грегорики. — Въпросът е кой на чия страна ще се сражава. Новината за унищожението на Уиндвир се разнесе из Познатите земи. Слуховете продължават. Според някои Рудолфо е разрушил града, почитайки някакво древно родство с Ксум И'Зир. Според други е Сетберт, макар да нямат обяснение. Малцина вярват, че това е началото на някаква по-мрачна сянка, която ще се стовари върху всички ни. Вече почти никой не смята, че андрофрансините са си виновни сами.

Колко време бе минало? Някъде около месец? Едва ли беше достатъчно хората да се отърсят от страшния шок.

— Слуховете ще преминат — каза Петронус.

— Аха. Но ако нещо не се промени, истината може да бъде погребана.

Да, Петронус го осъзнаваше ясно. Рудолфо беше изтеглил Скитащата армия в защитна позиция. Сетберт и Непоколетим контролираха комуникациите към останалия свят, защото бяха единствените овластени, говорещи за кризата. Но Влад Ли Там контролираше остатъка от андрофрансинските финанси и старата лисица бе използвала тайната на Петронус, за да забави източването им и да усложни положението на Сетберт.

„Хвърли светлината на познанието върху греховете на миналото, за да си нащрек за бъдещето“, казваше Дванайсетото евангелие на П'Андро Уим. Истината бе най-безопасният път.

Но колко точно светлина и колко истина?

Какво щеше да стори Уим в тази ситуация? Разбира се, древният основател на ордена не разбираше нищо от папи, корони и пръстени. Той беше учен книжовник, вдигнал юмрук срещу кралете магове, и когато това бе сринало света, бе помогнал да се изкопае каквото може от пепелищата.

— Ами блатният крал? — попита Петронус, но без да вложи сърце във въпроса. Сърцето му потъваше бързо, като черепи в река, и старецът се чудеше кога ще удари дъното.

Грегориц се надигна от мястото, където клечеше. Петронус по-скоро усети движението му, отколкото го видя.

— Опитах да преговарям с него. Но той настоява да говори само с Рудолфо.

— Не осъзнава ли, че Рудолфо ще е затворен от Непоколетим поне за известно време?

— Осъзнава. Един от капитаните му казал на моя съгледвач, че кралят видял насън как Рудолфо се завръща при нас. Щяло да стане съвсем скоро.

Блатен мистицизъм. В този миг сякаш парцаливият крал чу името си и гласът му отново отекина на уимски език. Отново бе време за нощна проповед, укори и предупреждения, заплахи и обещания.

— Време е да продължа с обиколката — каза Грегориц. — Очакваме, че блатните ще ударят кралицата на Пилос призори. Ще създадем малко проблеми за ентролузианците, за да не се притекат на помощ. — Той замълча за миг и Петронус усети, че го оглежда. — Изглеждаш уморен, старче. Не спиш достатъчно. Ако ти паднеш, делото ти ще остане недовършено.

Петронус се надигна от скалата. Краката му се бяха схванали.

— Нали уж искаше да изтегля хората си?

— Да. — Грегорик се засмя кухо и без хумор. — Забрави.

Петронус чу съвсем лек плясък, почти неразличим в падащия дъжд. Щом се увери, че е останал сам, изруга шумно Влад Ли Там.

След това се върна в шатрата си. Надяваше се да поспи, но след последните събития седна до парченцето свещ на малкия сандък, който ползваше за масичка, и внимателно съчини прокламация, която се бе надявал, че няма да напише никога.

17.

РУДОЛФО

Рудолфо чоплеше вечерята си, потънал в мисли за предстоящата нощ. Бе облякъл най-тъмните си дрехи. Протегна се и отпусна мускулите си.

Остави кокошката за накрая и когато ѝ дойде редът, я разкъса с пръсти. Извади малката кесийка отвътре и я прибра под салфетката си за всеки случай.

Повтаряше си, че не иска това. Мразеше необходимостта от насилие, но Орив сам си бе виновен. Рудолфо предпочиташе дискретността, особено по отношение на държавните дела. Тазнощните действия нямаше да изглеждат добре нито за него, нито за Деветте горски дома.

Все пак се надяваше, че разкритието на Влад Ли Там за наличието на друг приемник на Уиндвир ще действа в негова полза. Може би светът нямаше да се настрои срещу него.

Рудолфо занесе торбичката в спалнята и прибра малкото си вещи. След това изсипа съдържанието ѝ в дланта си и погледна прахчето с открита неприязън.

Не беше прието един владетел да се омагьосва, дори в най-отчаяните ситуации. Баща му бе настоял да изкара обучение като съгледвач, включително с употребата на магии за невидимост, но също така го бе учил, че ако си върши работата както трябва, никога няма да има нужда от тях. Рудолфо смяташе, че се е провалил лично, щом този път му се налага да ги прилага.

Разпръсна прахчето над петте точки — чело, рамене и ходила. След това се стегна и облиза горчивата субстанция от лявата си длан, усещайки как светът се усуква около него.

Цветовете се завихриха сред експлозия от светлина, която бе толкова ярка, че можеше да различи трохичките по пода през отворената врата на дневната. Звуците също се усилиха и биенето на сърцето му изпълни помещението. Усети първата вълна на прилошаването и се олюля. Горянските съгледвачи бяха привикнали към магиите и телата им бяха приспособени. Можеха да ги ползват с

месеци, като изпитват съвсем лек дискомфорт. Но последния път, когато лично той бе опитал прахчетата на речната жена, беше около десетгодишен.

Още помнеше как бе повърнал върху ботушите на баща си в онова студено утро.

Успокои дишането си и изчака въртенето на стаята да спре. След това се раздвижи и намали осветлението.

Щом в коридора се чу глъчка, приближи до вратата.

Тя се отвори и в помещението нахлу ветрец с дъх на люляк.

— Готов ли си? — попита Джин Ли Там.

Рудолфо тръгна към гласа и се приведе, за да види очертанията ѝ на приглушената светлина.

— Да. Къде са съгледвачите ми?

— Тук сме, генерале — чу се глас, последван от лек полъх.

Рудолфо надникна в коридора и видя тялото на сивия гвардеец на пода. Един от хората му го дърпаше. При други обстоятелства гледката как труп се движи сякаш по своя воля и преминава в затворническите покои щеше да е комична. Рудолфо го прекрачи и излезе в коридора.

Невидимите ръце затвориха вратата и я заключиха.

Подадоха му колан и напипа съгледваческите ножове, намазани с подобни магически масла, правещи ги тихи и невидими като хората, които ги използваша. Нагласи колана около кръста си и го закопча.

— Къде е Исаак?

— С архиепископа е. — Гласът на Джин Ли Там прозвуча в ухото му, а дъхът ѝ беше топъл и миришеше на ябълки.

— Чудесно.

Рудолфо остави двамата съгледвачи да вървят напред. Те се придържаха близо до стените по дългите коридори, стояха в сенките и гасяха лампите, където се налагаше.

Плъзгаха се покрай аколити, книжовници, стражи и слуги. Веднъж се наложи да изчакат с Джин Ли Там в една ниша, докато двама от хората му търсеха по-добър път. После трябваше да изчакат още веднъж, защото трябваше да премахнат още един сив гвардеец.

Когато стигнаха до средата на стълбите към папския кабинет, в двореца се вдигна пълна тревога. Главните порти под тях се отвориха и влезе отряд от гвардейци, водени от престарелия капитан. Войниците заключиха вратите, оставиха постове и се разпръснаха.

Рудолфо се усмихна при вида на опасността. Приклекна и се притисна към резбованите перила, за да пропусне двама от гвардейците. Щом го подминаха, продължи, усещайки ръката на Джин Ли Там на колана си.

Четиримата сиви гвардейци пред вратата на Орив дори нямаха шанс да извикат. Остриетата изсвистяха и двама от тях паднаха, а стоновете им бяха заглушени от шалове. Джин Ли Там мина покрай него и гърлото на третия страж се разпра в червена линия с едно бързо и прецизно движение. Кръвта потече по сивата униформа.

Четвъртият войник се поколеба и Рудолфо се стрелна със своите оръжия — заби едното острие в меката плът под брадичката, а другото — отляво на гърдите.

Чу суетене зад вратата и я отвори бързо. Орив се беше изправил зад бюрото си и ровеше в едно чекмедже с ужасен поглед. Архиепископът вдигна някакво странно устройство — метална тръба, прикрепена към седефена дръжка, и бутна малката ръчка с другата си ръка.

Рудолфо видя искрата и приклекна, усети топлината покрай лявата си буза. Зад него се строполи нечие тежко тяло и петите на ботушите тропнаха в пода.

Рудолфо изръмжа и се хвърли към писалището, събори архиепископа на пода. Оръжието падна на килима, а мъжът започна да се бори със зъби и нокти. Рудолфо не му остана дължен и между ударите извади ножа си. Накрая успя да опре острието близо до ухото на противника си и му прошепна:

— Досега правехме нещата по твоя начин. Сега ще ги направим по моя.

Останалите също влязоха в помещението и заключиха вратите, без да обръщат внимание на трупове.

— Загубихме Рилк — обади се един съгледвач. — Това оръжие е оставило дупка в гърдите му с размерите на детска глава.

Рудолфо устоя на желанието да натика ножа си навътре в ухото на Орив.

— Някой друг ранен ли е? Лейди Там?

— Леко ме опари, но иначе съм добре.

Рудолфо огледа стаята и видя мехослугата в ъгъла.

— Исаак, добре ли си?

— Функционирам, лорд Рудолфо.

— Добре. Пригответи се за път. Заминаваме.

— Лорд Рудолфо, аз съм собственост на...

Рудолфо не му обърна внимание и завъртя леко острието.

— Остави мехослугата под мое разпореждане, докато неприятностите не преминат. — Усети как Орив се стяга и го бодна леко. — След малко ще разбереш, че търпението ми си има край.

— Ако ме убиеш, само ще подпечаташ вината си. — Паниката в гласа на архиепископа му донесе голямо удоволствие.

— Да, но ти ще си мъртъв — усмихна се Рудолфо. — Прави каквото ти казвам.

Останаха само колкото да съберат документите от бюрото и да вземат странното оръжие. След две минути тръгнаха надолу по стълбите, тикайки Орив отпред, а Исаак вървеше най-отзад.

Войниците ги очакваха с извадени мечове.

Рудолфо се усмихна и завъртя отново ножа си, наслаждавайки се на изтръгнатата от него мелодия. Писькът на архиепископа му беше по-приятен от всеки хор. Самозваният папа изкреця на гвардейците да свалят оръжия и те му се подчиниха.

НЕБ

Беше ред на Неб да инвентаризира каруцата с артефактите. Обикновено с това се занимаваше Петронус, но през последните дни старецът се беше затворил още повече в себе си. Поверяваше все повече отговорности на Неб и младежът нямаше нищо против.

Той се приближи към каруцата, скрил пергамента и писалката под расото си заради дъжда. Бяха направили навес и каруцата се намираще под него. Пазеше я търговец с отегчено лице, който се местеше непрекъснато, за да избегне водата, капеща от платнището.

Мъжът вдигна поглед, щом Неб се приближи.

— Колко време?

Неб надникна към калните предмети в каруцата и ги разбута с тоягата си.

— Към два часа.

— Добре, ще се върна — кимна човекът и тръгна към столовата, за да хапне топла супа.

Неб се покатери в каруцата и разстла пергамента на едно по-сухо място на седалката. След това започна да оглежда днешните находки.

Работниците пресяваха откритото. В началото Сетберт настояваше да носят всичко, но скоро се оказа, че не могат да смогнат с няколкото каруци. Сега оставяха по-обикновените предмети и прибираха само важните неща.

Неб — или Петронус, когато му се занимаваше — правеше втора проверка, за да отсее по някоя чаша, нож или друго пособие, попаднало сред механичните птички и медните сфери.

Първият час винаги минаваше бързо, докато вторият се проточваше. В някои дни се стигаше до трети, че и четвърти час, но днес каруцата бе пълна само до една трета. Неб обикновено преравяше всичко, хвърляше ненужните предмети в калта, а после записваше останалото.

Някъде след първия час го видя в ъгъла на каруцата.

Не беше изненадан, че го е пропуснал при първоначалния оглед. Предметът не беше голям. Фактът, че някой го бе намерил, си беше

истинско чудо. Може би светлината случайно бе паднала върху костниците на пръстите на човека, който го бе носил.

Пръстенът беше простицък, направен от странен метал — тъмен като желязо, но по-лек от стомана. Печатът беше замазан с кал, но Неб го разпозна още преди да намокри края на расото си и да избърше мръсотията.

Цял живот бе виждал картини на този пръстен. А във Великата библиотека имаше хиляди документи с неговия печат. Носеха го и всички хора от картините в Залата на кралете.

Беше печатът на андрофрансинския папа.

Неб се огледа, несигурен какво да стори. Знаеше, че Петронус не би желал пръстенът да попадне в ръцете на Сетберт. Разбира се, това беше само вещ. Нямаше никакви магически свойства. Но беше един от най-старите символи на титлата. Вече из целия лагер се бе разнесла мълга, че има друг, по-пряк приемник за папския трон на Уиндвир. Неб беше единственият, който знаеше истината за Петронус. Не беше споделял с никого тази тайна, което значеше, че още някой я знае. А може би изобщо не говореха за Петронус. Може би имаше друг архиепископ, ламтящ за трона на осакатения орден.

Въпреки всичко по време на съвместната им работа той бе започнал да приема силния старец като истински папа. Но така и не помисли да го провъзгласява, независимо от думите на брат Хебда в сънищата му.

В крайна сметка просто пъкна пръстена в джоба си. Най-малкото щеше да го запази от претендентите. В най-добрия случай щеше да му е подръка, ако Петронус реши да заеме полагащото му се място.

Неб продължи инвентаризацията с тежестта на хилядолетията в джоба си, без да знае какво да прави с находката.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Яздиха цяла нощ и цял ден, спираха само за по няколко минути. Джин Ли Там и Рудолфо препускаха един до друг, но не говореха.

На сутринта Джин усети, че сетивата ѝ се завръщат към нормалното. В ранния следобед магията се уталожиха и тя почувства болката от преминаването ѝ. Съгледвачите тренираха с магиите години наред, за да пригледят телата си и да притъпят неприятните ефекти. Фактът, че прахчетата се ползваха само по време на война — и то от най-елитните бойци, също говореше сам за себе си.

Тя не беше официално съгледвач, но бе прекарала достатъчно време в компанията им. Тези, с които беше в момента, можеха да издържат по цели дни, дори седмици, без да изпитат неблагоприятен ефект. Джин едва успя да издържи един ден.

Вече бяха пълен отряд с нейния ескорт и този на Рудолфо, дори без човека, убит от Орив. Тримата с Исаак яздеха в средата, а останалите държаха оръжията под мишниците си, готови да ги извадят мигновено.

След като се свечери, спряха на лагер. Приютиха се в една горичка от стари борове, на около левга встрани от единствения кален път, водещ на север.

Рудолфо дръпна командира настрана, докато останалите приготвиха лагера. Джин Ли Там опита да им помогне, но разбра, че по-скоро им се пречка. Горянските съгледвачи се движеха с рутина, опъваха бързо шатрите и събираха дърва за малък огън.

Разбира се, Орив щеше да е глупак, ако организира преследване. И без това малцината му сиви гвардейци бяха намалели допълнително. Едва ли би рискувал да загуби още хора и да остави двореца незащитен. Ако все пак решише да търси отмъщение — а не ѝ се струваше такъв човек, — щеше да му се наложи да прибегне до наемници. Или да се обърне към братовчед си. Не се съмняваше, че птиците вече летят бързо на югоизток и носят вест за бягството на Рудолфо.

Исаак не бе проговорил, откакто напуснаха кабинета на Олив. Джин чак сега осъзна, че той вече не носи андрофрансинското си расо. Как не беше забелязала? Металният човек се беше облегал на едно дърво и се взираше в нищото. Гърдите му се раздвижваха от време на време, за да въздиша, за което сякаш конструкцията му не бе пригодена. Джин можеше да огледа тялото му в подробности. Дългите, стройни ръце и крака, и шлемоподобната глава със светещи очи, които проблеснаха, когато един съгледвач разпали огъня с огниво. Устата му се отваряше и затваряше периодично.

Джин Ли Там се приближи и приклепна до него.

— Исаак?

Той не отвърна. Тя посегна, поколеба се и после докосна студеното му метално рамо. Очите на Исаак просветнаха и той вдигна ръка. След това застина.

— Извинявайте, лейди Там.

— Къде ти е расото?

Клепачите му помръднаха и от гърба му излезе пара.

— Папа Непоколемим ми нареди да го махна. Каза, че е нередно една машина да носи одеждите на П'Андро Уим.

— Според мен П'Андро Уим би се гордял с теб. — Тя замълча, несигурна дали да продължи. — Това ли те притеснява?

Исаак вдигна поглед. Очите му излъчваха тъга, каквато бе виждала само веднъж.

— Не, лейди Там. Притесненията ми са други.

Джин сбърчи вежди.

— Боя се, че не функционирам правилно. Не вярвам, че ще служа добре за възстановяването на библиотеката. — Исаак изщрака с металната си уста. — Аз... вече не съм надежден.

— В какъв смисъл? — Съгледвачите почти бяха приключили с подготовката на лагера. Разнесе миризмата на лук, който готвачът режеше за вечерята.

Исаак отново погледна към гората.

— Папа Непоколемим ми зададе множество въпроси. Трудни въпроси. За ролята ми в унищожението на Уиндвир. — Той млъкна. — След това ме попита дали мога да възпроизведа заклинанието писмено.

Джин Ли Там усети как стомахът ѝ се свива. Но не можеше да се насили да го попита.

Исаак продължи, все така втренчен в гората.

— Казах му, че не мога. Че част от паметта ми се е повредила при изричането на заклинанието.

Джин Ли Там въздъхна.

— И той ти повярва?

— Разбира се, че ми повярва. Механичните не лъжат.

Тя кимна.

— Тревожиш се, че си повреден, защото си излъгал архиепископа ли?

— Да. — Исаак отново завъртя глава към нея. — Как е възможно една машина да лъже? Мисля... — Той изхлипа и това накара Джин Ли Там да отскочи назад. — Мисля, че заклинанието ме е променило.

— Това е за добро, Исаак. Ти носиш най-опасното оръжие на света. Заклинание, което е унищожило света, за да задоволи бащиния гняв. Смърт за всеки от седемте синове, които П'Андро Уим е екзекутирал. Тези смърти трябва да останат скрити в теб. Андрофрансините бяха най-благородните сред нас. Те изучаваха матриците с безгранично търпение и поднасяха на света само тайните, за които бе готов. Щом те не успяха да опазят тази тайна, никой от нас не би могъл. Ти си най-безопасното хранилище, докато не успеем да го извлечем от теб и да го унищожим. — Тя замълча, докато внимателно подбираше думите си. — Ако трябва да лъжеш, за да запазиш тайната — лъжи. — Очите ѝ се присвиха. — Никоя цена не е твърде висока, Исаак.

Изчака да види дали ще има отговор. След като такъв не последва, тя постави ръка на гърдите му и разпери пръсти. Раменете бяха студени, но гърдите му бяха топли.

— Промяната е пътят на живота. Може би смъртта, която си видял, ти е донесла живот.

— Чувството е странно — съгласи се той.

Джин отвори уста, но Рудолфо я прекъсна с появата си от гората.

— Здравей, Исаак — подвижна той и подхвърли някакъв вързоп на металния човек.

Исаак го хвана и наведе поглед.

— Реших, че може да ти потрябва, и го взех, като тръгнахме.

Джин Ли Там също погледна към вързоба и се усмихна.

В този момент разбра, че в сърцето ѝ е покълнала любов към засмения горянски крал Рудолфо.

Тя продължи да се усмихва, а Исаак се изправи и облече андрофрансинското расо.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Влад Ли Там дори не беше преполовил пътя към Изумрудения бряг, когато птицата го настигна. Тя се снижи, кацна на рамото му и го клъвна игриво по брадичката. Той я погали и вдигна ръка, за да спрат. Синовете му помогнаха да се смъкне от седлото и да развърже бележката.

Докато четеше, прислугата опъваше трескаво шатрата и разполагаше походния му стол. Влад извика командира на охраната и секретаря си.

— Настъпила е сериозна промяна в хода на събитията — съобщи им. — В ръцете си държа декрет от нашия невидим папа. Разбира се, все още не се е провъзгласил. Но в думите му личи авторитет и увереност.

Влад Ли подаде съобщението на секретаря си, който го разгледа набързо, като си правеше бележки.

— Задейства се по-бързо, отколкото очаквахме — каза секретарят.

— Но без името му това си остават само думи — подчерта Влад Ли Там.

Секретарят продължи да чете.

— Той одобрява събирането на ресурси в летния папски дворец и хвали от името на ордена архиепископ Олив за проявеното стратегическо мислене. — Мъжът поклати смаяно глава. — И след това се позовава на правото си на крал според родството, за да обяви война на лорд Сетберт, надзорник на ентролузианските градове-държави.

— Забележи — натърти Влад Ли Там и пое лулата с кала от прислужника. — Не обявява война на самите градове-държави.

Секретарят се подсмихна.

— Остава им вратичка. Могат или да предадат Сетберт, или да го подкрепят.

Влад Ли Там кимна.

— Запомни, Арис. Петронус е един от най-волевите мъже.

Но въпреки това продължаваше да се крие от света. Влад Ли Там бе прекарал цяла година в лов на риба с него, като бяха млади. Баща му, Бен Ли Там, бе настоял първородният му син да живее цяла година без привилегии. Всеки патриарх на Там осъзнаваше, че истинският му наследник трябва да мисли отвъд краищата на светлината. Затова приемното семейство получаваше указания да го държи наистина без привилегии. Защото тези първородни синове щяха да наследят внушителната невидима мрежа, която корабостроителите Ли Там бяха създали, щом започнаха да се занимават с търговия на пари и информация. Подобно наследство изискваше широк спектър от умения и набирането на голям обем познания.

Той беше живял с Петронус и семейството му, беше ял на тяхната маса, беше зашлевяван от баща му и бе ловил риба всеки ден в обширните води на залива Калдус.

Още по онова време Петронус обичаше андрофрансините. Показа му разкопките, които бе направил в близката гора, за да търси артефакти, каквито не съществуваха в Новия свят.

— Може би някой ден ще станеш папа — каза му Влад Ли Там, докато кърпеха мрежите една вечер.

Петронус се засмя и той го последва. Но никак не се изненада, когато прочете за младия архиепископ Петронус в разузнавателните доклади на баща си. Когато Петронус стана папа, Влад Ли Там вече имаше двайсет и три дъщери и управляваше напълно дома си. Двата бързо възстановиха дружбата си, сякаш не бяха минали двайсет години.

Не се виждаха често, срещаха се предимно по държавни дела. Три пъти присъстваха на конференции в летния дворец по въпроси за андрофрансинските сметки. Най-яркият спомен на Влад беше от лятото преди фалшивото убийство на Петронус. Двата седяха в кабинета на горния етаж, а слънчевите лъчи навлизаха през отворените стъклени врати. Преглеждаха документите от сутрин до здрач и им оставаше само един следобед, защото Ли Там трябваше да замине за някъде.

След задълбочен спор за ликвидирането на няколко актива Петронус вдигна поглед и го погледна измъчено.

— Чудиш ли се понякога какъв щеше да е животът ти, ако не беше наследник на клана Ли Там?

— Не — спомни си, че каза Влад. — Това е моето предназначение. Не мога да си представя, че бих правил нещо друго.

Петронус се замисли и кимна.

— А не ти ли липсва риболовът понякога?

Влад Ли Там се засмя.

— Всеки ден.

След пет минути персоналът на двореца изпадна в шок, защото папата поиска да му намерят въдици, примамка и вино.

След всички тези години Влад Ли Там още вярваше в отговора, който бе дал. Имаше трийсет и седем синове и петдесет и три дъщери. Всички го караха да се чувства горд по някакъв начин. В нито един миг не се бе чудил дали би могъл да бъде нещо по-различно.

А и не вярваше в това.

Той беше създаден за съдбата си. Трябваше да отвори очите на приятеля си по някакъв начин.

Влад Ли Там се обърна към сержанта, който командваше охраната му.

— Кажи на птичаря, че ни трябва цяло ято. За един ден издигнете шатра за птиците. — После се завъртя към секретаря. — Ти се погрижи за преписването на прокламацията. — Наведе се към запалената от слугата клечка и дръпна от лулата си. — На следващия ден тръгваме за Уиндвир.

„Идвам, Петронус. Идвам да ти напомня за какво си създаден.“

След като остана сам, дори димът от кала не успя да успокои нервите му.

18.

РУДОЛФО

Рудолфо стана рано по навик и тръгна сам през гората. Подсвирна тихо и продължително, за да предупреди постовите. Мъжете отвърнаха, но след дългите години, изкарани заедно, знаеха, че не бива да го притесняват.

Най-много обичаше сутрините. Светът още спеше и той можеше да остане сам, изолиран от всичко. Това беше времето за обмисляне на стратегии и планиране на деня.

Дъждът спря по някое време през нощта, но земята и растенията бяха още мокри. Въздухът беше влажен, а мъглата се стелеше ниско над земята в сивото утро.

Днес отново щяха да яздят продължително и да се отдалечат още повече от последните андрофрансини. Но остатъците от ордена бяха най-малкият му проблем.

Започваше война. По-голяма война, отколкото предполагаше, когато пусна гарвана с алената панделка, което му се струваше толкова отдавна. Тогава смяташе, че ще е Скитащата армия срещу Сетберт. Но през последните седмици се бяха случили много неща.

Съобщението на Влад Ли Там го интригуваше и се чудеше как ще се развият тези нови събития. Втори папа, по-пряк приемник на трона, можеше да разедини лоялността към ордена. Поне указът за отлъчване нямаше да важи, макар да беше сигурен, че Сетберт и братовчед му ще продължат да упорстват. Кризата в андрофрансинското управление щеше да се пренесе по света, защото благородническите домове щяха да бъдат принудени да изберат страна.

„Избързваш твърде много“, каза си Рудолфо и се засмя.

Този папа също можеше да е марионетка на Сетберт. Макар че се съмняваше. В такъв случай действията на Ли Там щяха да са различни.

Имаше и други събития, които го заинтригуваха. Беше видял съобщенията и знаеше за внезапно обявеното от блатния крал родство с него. Странният, неочакван съюз го накара да изпрати птици до стюардите в именията си, за да преровят архивите за информация — има ли сведения за родство между горяните и блатните? Единствената

връзка, за която се сецаше, бе пленяването на блатния крал, когато самият той беше още дете.

Блатната армия беше внушителна сила, щом се събереше на едно място. Беше по-непредсказуема и от Скитащата армия и разчиташе на хаос — дори лудост, — за да победи. Блатните бяха известни предимно с грабежите, но няколкото големи сражения с армията им се бяха оказали предизвикателство за противника. Те рядко печелеха, когато се изправеха срещу стратегическо мислене, но и не губеха. Просто се оттегляха сред високите треви на северните блатата и предизвикваха крале и генерали да дойдат да се бият на тяхна територия.

Малцина го правеха. Сивите гвардейци на андрофрансините бяха извършили няколко наказателни похода заради набези в прилежащите на Уиндвир селища.

Защо сега блатният крал заставаше на страната на Деветте горски дома?

Освен този странен съюз, имаше и друг. Сродяването с Ли Там заради годеща с четирийсет и втората му дъщеря. Годещът беше изненада, която Рудолфо все още не можеше да осмисли.

Консумацията на родството беше ефективна и дори задоволяваща. Но задоволството му не се дължеше само на физическия акт. Разбира се, тя бе достатъчно умела. А като съдеше по реакцията ѝ, и неговите умения не отстъпваха. Но насладата му беше по-дълбока от притискането на телата им, от оплитането на ръцете му в ухаещата ѝ на мед коса и устните им, които се сливаха. Имаше нещо повече. Нещо, разпалено от взаимното им завоевание. Той се гордееше, че я изтощи и накара тялото ѝ да се отдаде на удоволствието, но тя бе сторила същото със сърцето му и сега мислеше за нея, копнееше и искаше да я види.

Беше се поколебал дали да не я посети предната вечер. Очите им се срещнаха над огъня и размениха бързи усмивки. Но в крайна сметка си легнаха в различни шатри.

„Богове, каква жена!“

Доколкото знаеше, баща ѝ не бе променил стратегията си. Нито пък Рудолфо смяташе да промени своята. Щеше да се съюзи с този нов папа — стига да беше разумен човек с поне малко сила — и да го спечели на своя страна. А щом войната свърши, ще построи

библиотеката на място, където да може да я пази, далеч от лапите на хора като Сетберт.

Рудолфо чу подсвирване зад себе си. Беше твърде високо и не трептеше в края.

Той стисна зъби и приклепна зад един вечнозелен храст, като извади дългия закривен нож. Не отвърна на изсвирването и след няколко мига чу стъпки.

— Лорд Рудолфо? — Гласът беше на Джин Ли Там.

Той прибра ножа и се надигна.

— Тук съм, лейди Там.

Тя се плъзна покрай растенията с лекотата на съгледвач.

— Все още не съм усвоила изсвирването.

Рудолфо се усмихна.

— Почти успяхте. Учете се бързо.

Тя направи реверанс.

— Благодаря, милорд. Може ли да се присъединя към разходката ви?

Рудолфо смяташе, че е време да се връща и да събуди последната стража от краткия сън, за да събират лагера и да потеглят.

— Моля.

Тя застана до него — и двамата внимаваха да не се докоснат.

— Добре ли сте?

— Да. А вие?

— Да — отвърна Джин. — По-добре съм сега, когато сме на път.

Тръгнаха заедно и умерената ѝ походка го впечатли. Движеше се като съгледвач, с увереност и лекота. Папратите и клоните само потрепваха, когато минеше покрай тях, дори не събаряше капките им.

Небето над тях започна да просветлява, сивкавият здрач се процеждаше през короните на дърветата.

Рудолфо се наслаждаваше на тишината, докато вървяха заедно. Накрая стигнаха до края на гората и погледнаха надолу на югоизток, където се виждаше широката река. Беше третата, най-голямата, но и най-пустата. Останаха там и зачакаха изгрева.

Щом слънцето се подаде на хоризонта, двамата се завъртяха и тръгнаха обратно към лагера.

— Какво ще правите сега? — попита Джин Ли Там.

— Тръгвам към Уиндвир. Все още имам хора там.

— Ами Исаак?

Рудолфо спря. Начинът, по който го изрече — загриженият тон и очакването на благосклонен отговор, — внезапно му напомниха как майка му говореше с баща му за него. Тя, естествено, не знаеше, че малкият я подслушва. Баща му го отведе в лабиринта от проходи и тунели под горските имения още когато беше петгодишен и Рудолфо прекарваше свободното си време, обучавайки се в тънкостите на шпионажа. Беше открил, че родителите му са лесни мишени.

Като стана на шест, заряза тази игра. Те се бяха усетили и измисляха истории за заровени артефакти и древни пергаменти в градините около имението. Връщаше се с празни ръце поне десетина пъти, преди да схване, че го премятат. Тогава се разочарова от шпионажа и продължи с обучаване в джебчийство.

Примигна и прогони тези спомени.

„Тя се грижи за металния човек като за дете.“

— Надявах се, че ще ми помогнете — каза Рудолфо и закри отново.

Джин го погледна. Пред тях изскочи заек.

— Как да помогна?

— Стойте близо до него. Преструвайте се, че помагате за библиотеката. — Рудолфо посегна и отмести грижливо един клон от пътя ѝ. — Баща ви знае кой е този втори папа. Може би ще говори с него от ваше име, за да упълномощи Исаак — под ваше ръководство, със събирането на необходимите данни и възстановяването на библиотеката.

Джин Ли Там кимна.

— Като предоставим всички планове и подробности за одобрение? Заедно с щедрата подкрепа на клана Ли Там?

Той се усмихна.

— Точно.

Веждите ѝ се присвиха.

— Искях да ви попитам за библиотеката.

Рудолфо спря и я погледна, след което продължи да върви.

— Да?

— Защо го правите? Възнамерявахте да го сторите още преди архиепископът да се провъзгласи и преди аз да ви предложа като мой жених на баща си. Щяхте да го финансирате лично.

Рудолфо се засмя.

— Сетберт щеше да плати. И ако зависи от мен, ще го стори.

— Но защо искахте да възстановите библиотеката? Не приличате на човек, който желае да задържи останалата светлина за себе си. Стратегията ви сочи, че искате библиотеката на място, което е лесно за защита.

Както тя защитаваше Исаак. В гласа ѝ звучаха родителски нотки. Той сви рамене.

— Вече не съм млад. Смятам, че съм на средата на жизнения си път. Тепърва ще се женя. Ако не успея да дам на Деветте горски дома наследник, поне ще им оставя познание. Нещо, което да обичат и да защитават пламенно на този свят.

Следващите ѝ думи го изненадаха.

— Не се ли опитвате да изкупите предателството на първия Рудолфо?

Той се засмя.

— Може и така да е.

— Въпреки това смятам, че начинанието ви е мъдро и хубаво. — Двамата замълчаха за момент, преди тя отново да го изненада. — Искате ли наследник, Рудолфо?

Този път той се закова на място и се усмихна широко.

— Сега ли? Тук?

— Знаете какво имам предвид.

Рудолфо сви рамене. Беше спал с много жени. Едно време използваше прахчета, за да притъпи мечовете на войниците си. А определено ги бе превел през множество порти. Но когато се опита да направи наследник с конкубина, изпратена от кралицата на Пилос като част от родство, не успя. А опитваха цели девет изпълнени с удоволствие месеца. След това той се уплаши и съвсем заряза отварите. Започна да пробва с жени от персонала. Но нямаше дискретни съобщения от стюардите му, че някое от момичетата е заченало.

Беше чувал, че андрофрансините имат лек и за това. Но дори да беше вярно, му се струваше някак нередно да го използва, макар да не знаеше точно защо.

— Определено съм мислил по въпроса — каза на Джин. — Уви, боя се, че войниците ми нямат мечове!

Беше сигурен, че тя ще изпита облекчение да го чуе. Беше му се сторила доста отворена и опитна през любовната им нощ, но не можеше да допусне, че тази възхитителна жена би имала интерес към деца.

Тя го изненада за трети път. Вместо облекчено, лицето ѝ доби замислено изражение. И не каза нищо повече.

Двамата продължиха бавно към лагера в мълчаливо съгласие, дланта на Джин Ли Там се пъкна в неговата.

ПЕТРОНУС

Петронус стоеше в центъра на Уиндвир, на площада, където едно време се обръщаше към народа си от високия балкон на Свещения взор. От масивната структура бяха останали само купчина камъни. Той се огледа наоколо. Тук-там се виждаха работници, бутащи колички или копаещи гробове. Дъждовете се усилваха, а помощниците му намаляваха. Всеки ден си заминаваха по няколко с обещанието, че ще се върнат напролет. Понякога се появяваха новодошли, но в края на всяка седмица оставаха по-малко, отколкото в началото ѝ.

Накара Неб да направи нови изчисления, според които можеха да свършат преди пролетта, ако зимата се окажеше мека. И ако не паднеха под трийсет души. И ако войната не ги пометеше. Но не възнамеряваше да прекрати начинанието. Тези, които искаха да останат, щяха да го сторят. Той щеше да е един от тях. Щяха да работят според силите си. Ако трябваше, ще продължат и след пролетта.

Разбира се, щеше да има още работа и по-нататък. Беше се погрижил за това с прокламацията си.

„Ти си глупав старец.“

Просто не можеше да остави нещата. Написа прокламацията и се натика в центъра на събитията, въпреки че душата му пищеше да побегне. Толкова много хора се оплакваха, че нямат могъществото да оправят нещата, и се хвалеха какво биха сторили, ако разполагаха с едно или друго. Той разполагаше с власт, но тя му се струваше някак куха. Все пак беше насочил светлината отново върху Сетберт, както и трябваше. А като не призна указа за отлъчване, го направи недействителен. Отменянето му щеше да означава, че първо го е признал, а не биваше да позволи Познатите земи да гледат на Орив като на нещо повече от архиепископ, който се старее максимално в мрачните времена.

Сега изчакваше да види какво ще стори Орив. Ако Сетберт наистина дърпаше конците му, щеше да се разпици и да продължи да упорства, макар и без подкрепата на клана Ли Там и достъпа до андрофрансинските фондове.

Влад го бе изненадал. Не можеше да спи и се чудеше какво е замислила старата сврака. Не беше чул нищо повече за Желязната армада, която бе изпратена да блокира градовете в делтата, но се бе оттеглила и изчакваше. Влад бе използвал тайната на Петронус като претекст да спре финансирането на Орив и Сетберт и да усложни обстановката.

„Той крои нещо и аз съм част от него.“ Играеха на войната на кралицата и всеки ход бе в зависимост от хода на противника. Петронус не се съмняваше, че Влад се надява на пълното му разкриване, последвано от бързо провъзгласяване. Беше му дал нещо по-скромно. Прокламацията в съгласие с член четири, според който опазването на безопасността на папата е жизненоважно за ордена, което му даваше възможност да запази секретност.

Но кой папа би използвал тази секретност, за да се покрие напълно и да остане анонимен? Такава игра Петронус не можеше да спечели. Можеше само да се надява, че действията достатъчно бързо, за да е няколко хода пред противника си и света, който ги наблюдаваше. И да остане в играта, докато камъкът не се затъркаля толкова бързо по хълма, че да може да се скатае някъде и да изчака бурята да премине.

Освен ако...

Петронус се огледа отново. Небето имаше цвят на стомана и въглени, но не беше валило цял ден. Беше тихо. Сблъсъците между блатните и другите армии бяха намалели след първите няколко дена. Засега блатните избягваха открито сражение и Петронус подозираше, че генералите се чудят какво да правят с този нов противник. Ако обединяха силите си срещу блатния крал, със сигурност щяха да го изтикат, но това щеше да ги отслаби за дългия поход на изток.

Ситуацията даваше време на Скитащата армия да се подготви, макар че не беше ясно колко ефективна щеше да е тя без лидера си.

Сякаш самите Познати земи бяха дъската, на която се играеше.

Освен ако... Мисълта го жегна и очите му се разшириха, когато стратегията се разгърна в главата му.

Зачуди се колко от нея е планирано изначално от Влад Ли Там и доколко е запознат Рудолфо.

Най-вече се чудеше дали Сетберт изобщо е разбрал, че е бил използван.

СЕТБЕРТ

Ръцете на Сетберт затрепериха от гняв, докато той опитваше да потисне напирещото желание да руши. Насили се да погледне отново към доклада.

— Това е напълно недопустимо — каза той бавно и погледна Лисиас в очите. — Колко?

— Четирийсет и седем, Сетберт.

Забеляза, че генералът не спомена титлата му.

— Четирийсет и седем дезертъори за две седмици? А дори не сме почнали с големите сражения!

Сетберт видя как на лицето на генерала се изписа отвращение.

— Не става дума за тяхната страхливост. А за вашата недискретност. Мъжете не искат да следват чудовище.

— Не може ли да пречупите волята им?

Лисиас поклати глава.

— Нямате достатъчно верни ви офицери, за да го сторят. По-добре да ги освободим и да докараме нови хора. Не е желателно да се смесва хубавото с лошото. Една гнила круша и бъчвата вкисва.

— Добре. Погрижи се. — Сетберт се обърна към секретаря си. — Какво съобщение имаш за мен?

Младият мъж пристъпи и му подаде сгънат пергамент.

— Новините не са добри, милорд.

Разбира се, че не бяха. Днес нямаше добри новини. Всъщност нямаше добри новини, откакто блатният крал се бе появил в другия край на долината и огласяше с безсмисленото си бръщолевене всяка нощ... от колко време?

След появата на калния проклетник бе получил вест от Орив — тъй де, папа Непоколемим, — че финансите им са замразени от Ли Там. Когато го чу, се разбесня. Знаеше, че поемат риск и че може да има по-високопоставен оцелял от братовчед му. Но след първата седмица, когато никой не оспори издигането на Непоколемим, бе предположил, че няма такъв.

Е, имаше и смесени новини. Беше ядосан от бягството на Рудолфо, но се радваше, че е прибягнал до насилие. Така нямаше нужда да се преструват на вежливи, когато се занимават с него.

— Как дойде? И от кого? — попита Сетберт, докато се мръщеше на съобщението.

— Дойде с андрофрансинска панделка от клана Ли Там, милорд.

Прочете текста и усети как гневът му се надига. Всичко му беше ясно. Отново Ли Там. Конкубината му се бе сгодила за Рудолфо, за да създаде съюз. Може би Рудолфо беше замесен от самото начало. Беше в заговора с андрофрансините, Влад Ли Там и неясно как — с блатния крал.

Какво щяха да получат те, ако тираните в расо унищожат Познатите земи? Този въпрос го притесняваше, но не чак толкова.

Повече го тревожеше изкарването на собствен папа на дъската. Много удобно се криеше, позоваваше се на някакъв мъгляв андрофрансински закон. Дори Сетберт поназнайваше достатъчно, за да види, че буквата на закона е доста изкривена в този случай.

Прочете прокламацията, устните му се движеха в синхрон. Когато свърши, смачка свитъка и го хвърли. Секретарят му се наведе да го вдигне, а той ритна един стол.

— Има друг папа — избъбри накрая надзорникът.

— И какво пише? — попита Лисиас.

Сетберт махна с ръка и секретарят подаде прокламацията на генерала. Лисиас я прегледа набързо.

— Това променя характера на войната. Вече е битка на мечове и на думи. Това ще промени съотношението на силите, макар да не се знае как точно. И в каква позиция ще сме накрая.

— Трябва да оправим проблемите в редиците ни. Да накажем хората, които побягнаха.

— Нямаме достатъчно ресурси, за да ги изловим — каза Лисиас.

— Имам по-добра идея — заяви Сетберт. — Лично ще се погрижа.

Лисиас кимна.

— Ами гробокопачите?

Сетберт се замисли.

— Ще продължим да подкрепяме работата им в името на истинския папа, Непокколебим Първи.

— Много добре, милорд.

Усмихна се заради уважението, което бе придобил на ниска цена. Или поне подобие то на уважение. Съмняваше се, че Лисиас изпитва истински респект. Подобен човек не можеше да оцени силата на характера му.

След като генералът си тръгна, Сетберт се обърна към секретаря.

— Изрови данни за дезертъорите. Изпрати вест на надзорническата стража. Да открият техни съпруги, деца, майки, сестри. Но да не ги убиват. Да ги ослепят. Да им отрежат езиците. Нека знаят защо.

Секретарят пребледня.

— Милорд?

Сетберт се усмихна, предвкушвайки обяда. Надяваше се, че ще е фазан или свинско.

— Щом бъде сторено, разпространете мълвата сред войниците.

— Да, милорд.

— Сега ми изпрати мехослуга и кажи на готвача, че искам да обядвам на открито.

Секретарят се поклони и се оттегли забързано.

Сетберт вдигна стола, който бе изритал от гняв. Седна на него и се зачуди какво ли прави Рудолфо след освобождението. Беше много доволен, когато горянският крал се предаде на Непоколемим, но знаеше, че той няма да остане далече от Скитащата армия и Деветте гори за дълго. Братовчед му не беше компетентен и не беше пречка за решителното конте.

Но след съюза с Ли Там чрез стратегическия брак ролята му нарастваше значително, надхвърляше тази на обикновен горянски крал, разгневен от унищожаването на града.

Сетберт не изпита наслада от обяда в този ден.

НЕБ

Неб прочете прокламацията отново и пръстите му погалиха пръстена в джоба. Погледна към разкривената рисунка на папския печат, с която завършваше свитъка и се върна към началото.

Започваше с „О, народе мой!“ и продължаваше в най-затрогващ дух. Документът беше изпълнен с древно величие, което можеше само да се изучава, но не и да се възпроизведе. Усещаше се смъртта на нещо красиво и тъжната, смирена работа за запазване на оцелялото със съзнанието, че нещата никога няма да бъдат същите.

Определено беше написана от човек, като когото искаше да стане.

Неб съзираше майсторството на Петронус дори в начина, по който ръководеше гробокопачите. Брат Хебда бе му казал, че той ще провъзгласи стареца за папа. Може би беше символично. Може би просто трябваше да му даде пръстена.

Мислеше за това десетки пъти, откакто бе намерил проклетата вещ. И всеки път я избутваше назад по причини, които не можеше да осъзнае.

Вдигна поглед и установи, че се е отдалечил доста сред руините на града. Огледа хълмовете и реката, за да прецени къде точно се намира. Мислеше, че е близо до старите градини. Липсата на стени и сгради му пречеше да се ориентира. Все пак измина приблизително разстоянието на половин пресечка на север, после на запад и отново на север.

Когато реши, че е стигнал, седна в пепелта и обгърна коленете си. Вече бяха претърсили този участък.

Неб извади пръстена от джоба си и го огледа за стотен път. Беше простиък и рядък — точно какъвто трябваше да бъде и животът. Когато Петронус тръгна на нощната си обиколка, младежът го бе изтъркал прилежно на светлината на свещта. Сега пръстенът сияеше леко в дланта му. Той го завъртя на сивата светлина на настъпващата зима.

— Кралят ми иска да поговори с теб — прошепна тежък носов глас в ухото му.

Неб подскочи и се озърна, но не видя никого. Приглушената светлина беше идеална за съгледвачите.

— Кой е твоят крал?

Гласът се разнесе от друго място.

— Той е непризнатият пророк на Ксум И'Зир, недолюбваният син на П'Андро Уим, най-красивият в северните блата.

Неб се поколеба, докато гласът изреждаше титлите. Погледна към лагера, който бе толкова отдалечен, че едва виждаше движещите се фигури. Обърна се на север, откъдето звучеше гласът, и видя тъмните дървета. Зад тях се издигаше димът от огньовете в лагера на блатния крал.

— Кралят ми иска да говори с теб — повтори гласът. — Няма да ти навредим. Ще се завърнеш с благословията му при твоите хора.

— Мисля, че си сбъркал — отвърна Неб. — Сигурно иска да говори с Петрон... Петрос, нашия водач.

— Не. — Съгледвачът се премести отново. — Не съм сбъркал. Ти си Небиос, син на Хебда, който видя Голямото унищожаване на светлината и опустошението на Уиндвир.

Неб преглътна внезапната си уплаха и кимна.

— Кралят ми ще говори с теб. — Гласът се чу от по-далече и младежът отново погледна към лагера.

След това се обърна на север и хукна след призрачния куриер на блатния крал.

19.

РУДОЛФО

Отрядът на Рудолфо спря на последен лагер на двацет левги северозападно от Уиндвир. На сутринта щяха да се разделят. Рудолфо и ескортът му щяха да се срещнат със съгледвачите на Грегорик, които бяха останали около лагеруващите армии. Докато той продължаваше на югоизток, Джин Ли Там и Исаак щяха да яздят с всички сили към Прерийното море на североизток заедно с охраната си.

Валеше студен дъжд, а небето потъмняваше, докато безцветното слънце се спускаше зад гърба им. Тази нощ нямаше да палят огън, защото не бяха сигурни колко надалеч са постовете и патрулите. Южните и западните хълмове бяха добре покрити от Сетберт и неговите съседи от Пилос и Тюрам, а блатният крал господстваше над севера.

Сгушиха се под ниските платнища, прикрити от боровите дървета. Рудолфо гледаше как дъждът се стича по металната фигура на Исаак.

— Няма да ръждясаш, нали?

— Сплавта, от която е направена конструкцията ми, е неподатлива на ръжда и други ерозии, лорд Рудолфо — отвърна металният човек.

Рудолфо кимна.

— Добре. — Той се облегна на едно дърво. На няколко крачки от него Джин Ли Там разпъваше палатка с отработеното умение на войник. Той я зазяпа как работи, изпита благодарност към водата, която караше дрехите ѝ да прилепват и подчертаваше извивките ѝ. След това отново заговори на Исаак. — Искам да обсъдим работата, която те очаква.

— Да, лорд Рудолфо.

— Помолих лейди Там да ти помогне. Тя ще говори с баща си и ще опита да вземе разрешение от този нов папа. — Той спря да зяпа жената и се обърна към Исаак. — Ще ти осигуря още помощ колкото се може по-бързо. Междувременно почни да планираш!

Металният човек извърна глава, за да го погледне.

— Обмислихте ли къде ще се разположи библиотеката?

Рудолфо се замисли.

— Има един хълм до седмото имение, в покрайнините на града. Мислех да правя там уимски лабиринт. Мястото достатъчно ли ще е?

Очите на Исаак проблеснаха и след това потъмняха, докато пресмяташе.

— Ако построим и подземен комплекс.

Рудолфо кимна.

— Щом получим одобрението на папата, ще наема най-добрите архитекти, инженери и строители в Познатите земи, за да реализираме тази мечта. Ще доведе дърводелци от Парамо за нужните мебели. Твоята задача е да прецениш от какво ще се нуждаем, за да съхраняваме правилно това, което успеем да възстановим.

От радиатора на Исаак блъвна пара.

— Вярата ви в мен продължава да ме изумява, лорд Рудолфо.

— Ти си истинско чудо, Исаак. Навярно си най-доброто дело на андрофрансините.

„И със сигурност най-опасното.“

— Ще се постарая да надхвърля очакванията ви.

Рудолфо се усмихна.

— Не се съмнявам, че ще успееш.

— Бях започнал с предварителните изчисления, преди да бъда призован. Ако позволите, ще ги продължа.

Рудолфо кимна.

— Продължавай да работиш, метални приятелю.

Исаак се оттегли с куцукане. Оръжейникът на Рудолфо се бе постарал доколкото можеше, но никога не бе работил с такива машини. Може би, ако имаше достатъчно време да разучи мускулатурата и металния скелет, щеше да се справи още по-добре. Може би в паметта на останалите мехослуги щяха да открият оригиналните чертежи на Руфело и да отстранят изцяло куцането.

Чудеше се дали Исаак щеше да се съгласи с поправката, или щеше да предпочете да куца, като символ на тъгата си, като постоянен спомен за болката, с която се самобичуваше.

Рудолфо беше говорил с Джин Ли Там за лъжата на мехослугата. Това беше интересно развитие на характера му.

„Промяната е пътят на живота.“ Може би това значеше, че Исаак наистина е жив. Замисли се за последствията от подобно нещо. Човек, сътворен от човека.

Вечерта, докато койотите виеха около лагера им, изядоха студените си дажби и ги прокараха с още по-студено вино. След това поговориха малко с приглушени гласове за утрешния ден и предстоящата работа.

— Ще се срещна с блатния крал и ще обсъдим това внезапно изникнало родство — каза Рудолфо. — Когато науча повече, ще пратя вест. Дотогава Скитащата армия остава у дома. Трябва да видим какво ще стори новият папа в сегашната ситуация.

Джин кимна.

— Според мен кралица Мейров се колебае по отношение на съюза със Сетберт. Той не е най-добрият съсед на народа й.

Рудолфо поглади мустак.

— Тя е силна кралица със слаба армия. — Пилос беше най-малката държава в Познатите земи и използваше войската си, за да охранява границите с Ентролузианските градове-държави. Той имаше родство с нея в миналото. — Може да се срещна с нея след преговорите с блатния крал.

— Баща ми също ще й изпрати писмо — съобщи му Джин. — Тя разчита на клана Ли Там за малкия флот от речни кораби, освен това обслужваме и немалка част от богатството й.

Рудолфо се усмихна.

— Какво ще прави баща ти с градовете-държави?

Тя сви рамене.

— Трудно е да се каже. Сигурна съм, че ще последва този нов папа. Може да възобнови блокадата в рамките на дни.

Рудолфо знаеше, че за две седмици тази железни кораби, приличащи на металните хора, но много по-големи, можеха да нацепят на трески дървените баржи, с които пристигаха попълненията и припасите на Сетберт.

Разговорът им постепенно замря, докато облаците се разчистваха и звездите изгряваха във влажното небе. Съгледвачите се разшаваха из лагера. Някои смазваха тетивите си и се готвеха за стража, други се наместваха по палатките за няколко часа сън. Исаак седеше под едно

платнище наблизно, очите му примигваха, а гърдите свистяха, докато изчисляваше.

Поседяха мълчаливо около час, вслушани в шумовете на гората. Вятърът довя лек звук — глас, който се чуваше от голямо разстояние и караше косъмчетата по врата и ръцете на Рудолфо да настръхнат. Всички знаеха за военните проповеди на блатния крал. Бяха описани по страниците на изпълнената с насилие история на Познатите земи, но никой не ги бе чувал от петстотин години.

Рудолфо се заслуша и опита да различи думите, но те бяха на древен уимски — език, който почти не познаваше.

Джин се наведе към него.

— Той предсказва в момента. Пленително е!

Рудолфо сбърчи вежди.

— Разбираш ли го?

— Да — отвърна тя. — Малко е мъгляво. Нещо за сънуващото момче и последния завет на П'Андро Уим. За предстоящия съд на Познатите земи заради андрофрансинския грях. — Джин млъкна и Рудолфо се наслади на грациозния врат и силната челюст, когато тя се изви да чуе по-добре. — Горският крал ще... — Тя поклати глава. — Не, не чух. Вятърът го отнесе.

Двамата отново замълчаха и премина още час. Накрая Рудолфо се надигна, пожела лека нощ и пропълзя в малката шатра, която бяха опънали за него.

Легна неподвижно, заслушан в приглушените гласове и вятъра, който си играеше в короните на вечнозелените дървета. Нима до съвсем скоро не се ужасяваше от идеята да стои неподвижно? Нима до съвсем скоро едно легло и една къща му бяха недостатъчни? Прекарваше живота си между деветте имения. Откакто стана на дванайсет и наследи тюрбана на баща си, бе прекарал повече време на седло и в шатра, отколкото в легло под покрив. И обичаше този начин на живот. Но колоната от дим в небето бе разбудила някакъв копнеж у него. Може би беше нещо временно. Франсините щяха да го посъветват да проследи нишката на чувствата си обратно. Това беше тъга, свързана към тъга — днешната мъка, която се свързваше и черпеше сила от вчерашната.

„Губиш светлината си млад!“ Това каза баща му, докато умираше сред кехлибареното поле. Първо брат му, когато беше на пет, после

майка му и баща му, когато беше на дванайсет. Унищожението на Уиндвир бе открило и събудило мъката у него, бе разбудило копнеж за дом, какъвто не помнеше да е изпитвал преди.

Рудолфо трепна, когато тя се плъзна под завивката до него. Движеше се тихо, като съгледвач, че даже и по-добре. Сплете ръцете и краката си с неговите и го притисна с целувка по устата. След това прошепна:

— За толкова велик и могъщ генерал не си много дързък.

Рудолфо отвърна на целувката ѝ, смаян как в момента, когато бе закопнял за дом, домът се бе появил и го приветстваше.

ПЕТРОНУС

Петронус тъкмо заобикаляше ъгъла на кухненската шатра, когато калната птичка долетя в лагера. Запищя и заподскача, докато той не отвърза съобщението от крачето ѝ. Отвори го и видя уимските руни.

„Внукът ти е наш почетен гост.“

Петронус първо надникна в палатката. След това в каруцата, в кухнята и банята. След като не можа да открие Неб, се обърна към стражите. Но те пазеха по-наблизо заради военните действия, а и се бяха сменили по залез.

Накрая Петронус се върна в лагера и организира издирване. Военната проповед започна, докато обикаляха из града.

По средата на претърсването Петронус спря хората си и ги прати да се приберат. Бележката на блатния крал беше достатъчно ясна. Проумя, че няма да открият момчето. Останалите закретаха назад, а Петронус се обърна на север и загледа гората. Днешната церемония беше съвсем загадъчна. Поредица от предсказания за момче, мъгляви препратки към текстове, за които Петронус бе чувал, но не и виждал. Текстове, каквито дори андрофрансините не бяха виждали през тези две хиляди години. От тях бяха останали само спомени.

Разбираше думите, но не схващаше значението им.

— Той е в лагера на блатния крал — каза Грегориц.

Петронус се обърна към гласа.

— Видя ли го?

— Да — отвърна капитанът. — Видяхме го как хукна с един от техните съгледвачи.

Петронус усети как в него се надига гняв.

— И въпреки това не го спря?

— Не. По множество причини, както сам ще се сетиш.

Да. Намесата щеше да издаде продължаващото присъствие на Деветте гори в Уиндвир. На Петронус не му харесваше, но положението бе такова. Може и да му се струваше, че сам би взел друго решение, но и преди беше попадал в подобни ситуации. Жертви в името на по-висшата кауза. Спомените за изгореното село се върнаха.

— Видя ли лагера им?

— Не съм. — Гласът на Грегорик прозвуча от друго място. — Те са по-добри сред природата от хората на Сетберт. А и явно са ни съюзници.

— Това ме изненадва — отбеляза Петронус.

— И нас. Но до няколко дни нещата ще се изяснят.

Петронус изви вежди в очакване Грегорик да довърши, но той се забави. Когато го стори, се отдалечаваше бързо.

— Ще разпитаме и за твоето момче.

Това донякъде го успокои. Все още усещаше, че вратът и гърбът му са схванати, и размаха ръце, докато се връщаше към лагера.

„Няма какво повече да сториш, старче.“

Докато вървеше, се замисли за думите на съгледвача. Вероятно значеха, че Рудолфо е наблизил и възнамерява да преговаря с блатния крал. Това щеше да е първият случай. Доколкото помнеше, имаше доста кратка, но свирепа война между блатните и Деветте гори. Някъде около четири-пет години преди мнимото му убийство. Иаков бе пленил блатния крал и го бе дал на своите мъчители. След това го бе пуснал и блатните повече не закачаха горяните.

Сега те бяха единствените родственици на Рудолфо, ако не се брои съюзът с Влад Ли Там.

И държаха Неб.

Петронус погледна назад към тъмната линия на дърветата, извисяващи се в небето. Спомените от детството му, когато се боеше от боговете, потиснаха андрофрансинските му мисли. Не се случваше често, но му напомняше колко крехко е човешкото сърце, когато се сблъска с възможна загуба.

Петронус продължи да се моли през целия път до лагера.

НЕБ

Блатните поразиха въображението на Неб.

Той тичаше с всичка сила след съгледвача, приклякаше и се провираше под профучаващите клони. Мъжът беше едър и бърз и не опитваше да се прикрива.

Неб имаше чувството, че е пробягал няколко левги, преди да осъзнае, че гората се е променила. Парцаливите кални шатри бяха покрити с рибарски мрежи с вплетена в тях растителност. Из лагера се разхождаха чорлави мъже и жени, много от тях с празни погледи. Носеха най-различни доспехи и оръжия, откънати през двехилядолетните набези, и вършеха делата си в пълно мълчание.

Водачът на Неб изчезна в началото на лагера. Към него се приближи младо момиче. Беше мръсна като останалите, а косата ѝ бе намазана с пепел и кал. Неб внезапно осъзна, че не става въпрос за липса на хигиена. Блатните сами се боядисваха с кал и сажди по някакви религиозни причини.

Момичето се усмихна. Под спечената кал тя притежаваше грубовата хубост. Беше висока почти колкото него и естественият цвят на косата ѝ може би беше кафяв, като на мишка. Въпреки мръсотията тя я беше събрала назад с червена панделка.

— Блатният крал те призова. — Това не беше въпрос.

— Д-да — заекна Неб.

Момичето направи крачка напред и той усети миризмата ѝ. Беше натрапчива — пушек, следи от сяр, глина и кал. И ябълки. Тя подаде ръка.

— Аз ще те заведа.

Момичето го дръпна нежно и забърза. Докато вървяха, Неб продължи да я оглежда. Носеше различни ботуши и дълга мъжка туника, срязана по нейна мярка. Отдолу имаше риза с дълъг ръкав, с първоначално бял цвят. Прасците ѝ бяха голи и покрити със сива кал. Не се виждаха оръжия.

Блатното момиче го поведе покрай дърветата и палатките, като избягваше мълчаливите войници.

— Защо са толкова тихи? — не можа да се сдържи Неб.

— Вратата ни е такава. По време на война имаме само един глас. Този на краля ни. Затова говорим само когато е крайно наложително.

Неб долови намека и замълча, докато не стигнаха до една малко по-голяма шатра, която опираше в ниско хълмче.

— Блатният крал те очаква — посочи момичето.

Преди Неб да успее да ѝ благодари, тя хукна и изчезна от другата страна на хълма, без да поглежда назад.

Той преглътна и пристъпи към неохраняваната шатра. В мръсното помещение светеха приглушени светлилки и когато отметна платнището, осъзна, че това е само преддверие. В хълма бе прокопан тунел, който водеше до пещера с подаващи се от тавана корени и кален под. В центъра ѝ пред голям триъгълен идол стоеше най-едрият човек, когото Неб бе виждал през живота си. В брадата му бяха вплетени клонки и остатъци от храна, а в ръцете си държеше масивна брадва, чието острие блестеше и сякаш усилваше светлината на лампата. Мъжът носеше подобна броня — сребърна и лъскава. Неб не беше виждал нищо подобно. Гигантът го погледна с черните си очи и се обърна бързо към идола. Беше бюст на медитиращия П'Андро Уим — една от по-старите ереси.

— Ела напред! — избоботи блатният крал на уимски.

Гласът му беше впечатляващ дори без магическите ефекти. Неб направи крачка и огледа помещението. Имаше заден вход, но много малък — със сигурност не ставаше за краля, преграден с набързо прикрепена към тавана завеса. Имаше и тръстикови рогозки, и мърляви одеяла.

Неб не беше сигурен какво да стори, затова заложи на предпазливостта и се смъкна на колене.

— Тук съм, милорд.

Блатният крал отново погледна към него и се обърна към идола.

— Днес ще проповядвам за теб. Ще те нарека сънуващото момче, защото те видях в сънищата си. — Той погледна към идола и кимна бавно. — Сега е време за съдене и избраните деца на П'Андро Уим ще са новородените чедата на новите богове. — Неб също погледна към идола, но видя само един стар метален бюст. Блатният крал се наведе напред. — Разбираш ли?

Неб поклати глава.

— Не.

Нов поглед към идола и обръщане на главата, за да чуе, след което кралят продължи бавно.

— Разбираш ли какво е да си неохотният пророк на Ксум И'Зир? Защото някой ден ще бъдеш.

— Не разбирам, милорд — отвърна Неб. Но думите го потресоха. Беше изучавал основите на мистичните ереси и разбираше отклонението от андрофрансинската истина. Собственият му сън за разговора с Хебда беше достатъчно могъщ, без значение дали беше истински. Кой не би послушал призрака на мъртвия си баща?

Но франсините бяха ясни: призракът беше просто проекция на съзнанието му, работещо над проблемите, докато спи.

Само че сънищата се сбъдваха. Блатният крал и армията му бяха неопровержимото доказателство.

— Защо нахлуваш в сънищата ми, сънуващо момче? Какви са нещата, които ми показваш? — Блатният крал замълча и погледна набързо към идола. — Кой е възкръсналият папа, който ще отмъсти за светлината, като я убие?

Стомахът на Неб се сви от страх. Този човек знаеше за Петронус. Испита желание да бръкне в джоба си и да провери пръстена. Но се удържа и не го стори.

— Не знам, милорд! — повтори младежът.

Блатният крал изръмжа, скочи на крака и мина бързо покрай Неб, отправяйки се към изхода.

— Ще говоря с теб на сутринта!

Извади голям сребърен рог за пиене и го вдигна към устните си. Когато го свали, лицето му беше омазано сякаш с кръв, а доволната му въздишка разтърси стените на шатрата.

Блатният крал излезе в нощта и проповедта му зазвуча. Думите сигурно се чуваха на цели двайсет левги.

Неб още гледаше след него, когато се появи момичето. Той подскочи при докосването ѝ и се обърна. Завесата зад нея още се люлееше.

— Ще е зает цяла вечер.

— Той проповядва за мен — каза Неб.

Тя кимна.

— Да. Сънищата за много могъщи.

— А какво означават?

Тя се засмя.

— Ако аз знаех, защо кралят би викал теб?

Неб я погледна. Не изглеждаше толкова мръсна, колкото му се стори в началото. Или може би зависеше от светлината. Около големите ѝ кафяви очи имаше бръчици, навярно се смееше често. Но имаше и по-дълбоки, които предполагаха и че плаче доста. Когато се усмихна, зъбите ѝ бяха равни и бели.

— Може да не значат нищо — каза Неб.

Тя поклати глава.

— Едва ли. Повечето сънища имат значение. — Момичето въздъхна. — Но се надявам да си прав.

Неб видя, че тази мисъл ѝ вдъхва надежда.

— Защо се надяваш да съм прав?

Тя погледна към идола за миг.

— Защото сънищата казват, че мнозина ще стигнат до втората си смърт в огъня на андрофрансинския грях. — При тези думи момичето потръпна.

— А аз имам ли нещо общо с това? — попита тихо Неб.

— Ти си в сънищата. Ако блатният крал знаеше защо, нямаше да си тук. — Тя подаде ръката си и той я пое за втори път.

Досега не беше хващал момиче за ръката. Дори не беше мислил да го прави. Сираците не бяха окуражавани да имат връзки с другия пол. Имаше някои изключения, които позволяваха женитба, но бяха редки, дори когато ставаше дума за нежелани деца. Ръката ѝ беше здрава, суха и твърда, и определено не съвпаднаше с очакванията му. Той се остави да бъде поведен към задната част на пещерата.

Неб се замисли за момичето. Сигурно беше слугиня на блатния крал. Или пък дъщеря, което щеше да е странно, защото в останалите армии нямаше и да помислят да доведат кралски деца на бойното поле.

Но тя не беше дете. Може би бе на неговите години, дори и малко по-голяма.

Е, това бяха блатни. Може би беше тук по някоя по-странна причина, каквато не искаше да си представя.

Тя го отведе до навес, под който гореше огън и имаше голям казан с гъста яхния. Момичето намери няколко керамични парченца за

лъжици и напълни две дървени купи с гъстата смес. Храната имаше отчетливо пикантен мирис.

Неб се настани в калта до блатното момиче и започна да се храни, докато слушаше военната проповед, носеща се в нощта.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Влад Ли Там се заслуша във вятъра, който разнасяше гласа, и кимна.

— Отново проповядва!

Секретарят поднесе дълга клечка към украсената лула и Влад Ли Там вдъхна здраво от пушека на кала.

Това проясняваше главата му, забавяше мислите. Унасяше го в топлото море на еуфорията, което го поддържаше жив и му даваше твърдост да стори необходимото.

Лагеруваха на открито, без укритие. Малък керван от каруци, разположени в кръг около шатрите. Очакваше да преговаря с всички замесени страни, освен може би с блатния крал. Ли Там се бяха отказали от тази част на света много преди времето на Влад. Не беше сигурен колко синове и дъщери са били изпратени на север, за да проправят път за баща си в онези странни места. Никой не бе приет. Някои бяха загинали. Бяха спрели да опитват преди повече от триста години. Беше чел за това в архивите.

Той издиша лилавия дим и загледа как се разнася в нощта.

— Утре ще нося доспехи — каза Влад Ли Там на секретаря и сержанта си. — И меч.

Двамата кимнаха.

— Подозирам, че ще се наложи да извия ръцете на Петронус. — Погледна ги с присвити очи. — Подозирам, че ще предам приятеля си.

— Поздрав на лагера — провикна се някой в далечината. Влад Ли Там вдигна поглед и кимна на стражите си да се разпръснат.

— Поздрав, горянски съгледвачо. Какви вести ни носиш?

— Лорд Рудолфо изказва почитанията си. Ще се присъедини към утрешните преговори.

Влад Ли Там кимна.

— Чудесно. Дъщеря ми с него ли е?

— Тя се върна в Деветте гори с металния човек. Не очаквахме, че ще се появите тук. Иначе съм сигурен, че щеше да забави пътуването си.

По-добре беше да стои при мехослугата. Можеше да ѝ има вяра, че ще го пази от неподходящи ръце. Това го подсети за нещо друго.

— Кажи на генерала си, че след преговорите ще настъпим бързо срещу градовете-държави, ако не свалят оръжие. Нашият папа ще поиска мехослугите, които са в плен на Сетберт. Те са жизненоважни за възстановяването на библиотеката.

— Ще му кажа — отвърна съгледвачът, който не стоеше на едно място, но и не навлизаше в осветения периметър на лагера.

След като човекът си тръгна, Влад Ли Там поиска птица и остави лулата си, за да напише съобщение. Кодира го с двоен и троен уимски шифър, който можеше да бъде прочетен само от папа. След това го прегледа още веднъж, добави с движения на четката нов код, който изглеждаше като случайно замазване на някои букви.

Завърза го към най-здравата и най-дребната си птичка и прошепна посоката, докато я държеше в дланите си.

Влад Ли Там подхвърли птичката във въздуха и видя как тя разпери криле, подхваната от лекия ветреца, и се стрелна на изток ниско над земята.

20.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там се събуди рано в първата сутрин след завръщането си в седмото горско имение. Облече се просто — памучни панталони и свободна риза, и се наметна с леко наметало, за да се предпази от студения есенен дъждец. Бяха я преместили в съседните на Рудолфо покои и ѝ бяха осигурили всичко необходимо. Джин остави косата си разпусната и нахлузи ниските ботуши от сърнешка кожа, донесени от стюарда.

Спря пред вратата в коридора. Очите ѝ се стрелнаха към детските покои и се сети отново за единствената обзаведена стая. Една слугиня се появи въпреки ранния час и Джин Ли Там я заговори.

— Чия е тази стая? — попита тя и посочи.

Слугинята се размърда неловко.

— На лорд Исаак, лейди Там.

Джин се намръщи.

— Не разбирам. За какво му е на Исаак детска стая?

Момичето се изчерви и заекна.

— Не на... — Зачуди се за точната дума. — Не на машината. — Очите ѝ срещнаха погледа на Джин Ли Там за секунда и се стрелнаха към коридора. — Не съм сигурна, че е правилно да говоря за това. По-добре попитайте стюард Кембер или госпожа Илина.

Джин Ли Там кимна.

— Добре.

Тя погледна затворената врата за последно и продължи по коридора, а меките ѝ ботуши зашептяха по килима. Взе стъпалата по две наведнъж с изненадваща лекота и кимна на съгледвачите, които я очакваха пред главната порта. Те застанаха зад нея и Джин се усмихна под качулката. Вече беше свикнала с половината отделение, което Рудолфо ѝ бе зачислил, а и през по-голяма част от живота си разполагаше с охрана. Сетберт бе първият, който не ѝ бе предоставил ескорт, но и това бе по-скоро съобщение към баща ѝ. Както ѝ настояването му, че е само конкубина и нищо повече.

Рудолфо и Сетберт бяха съвсем различни. Рудолфо излъчваше известна свирепост, но това бе внимателно избрано поведение, смесващо заплаха и чар за постигането на определена цел. Сетберт беше по-скоро като едър побойник, свикнал да налага волята си за забавление, а не с по-висша цел.

Както бе забелязала преди, Рудолфо повече приличаше на баща ѝ. Подготвен и внимателен, сдържан и деликатен.

Дори мъжете, които ѝ бе избрал за охрана, демонстрираха качествата му. Следваха я по един или двама, но стояха достатъчно далеч, за да не нарушават спокойствието ѝ.

Джин излезе през портата и забеляза движение на хълма извън града. Из разчистеното пространство вървеше една фигура, Исаак, който отмерваше разстоянието. Сградата щеше да е огромна и тя спря за миг, за да си я представи. Как ли щеше да реагира спящият град на подобно начинание? Рудолфо със сигурност го бе обмислил. Тя беше твърде нова в Деветте гори и не знаеше какво ще се случи, когато библиотеката отвореше врати и това място се превърнеше в център на Познатите земи, толкова далеч от обичайните средища на търговия и политика.

Това всъщност бе и първата идея на андрофрансините. Уиндвир със сигурност бе най-могъщият град, но в никакъв случай най-големият. Децата на П'Андро Уим и техните сиви гвардейци се грижеха нещата да запазят контролируем обем и отказваха на много университети, които искаха да са в близост до огромния източник на знания. Вместо това позволяваха на малки групи от студенти да ги посещават на смени, предимно деца на благородници. Андрофрансинските книжовници също гостуваха по училищата, преподаваха знанията, които орденът сметнеше за подходящи.

Джин продължи разходката, като хвърляше от време на време поглед през рамо да се увери, че охраната я следва.

Градът се разбуждаше. Пред пекарната се бяха събрали няколко жени, а неколцина ловци се въртяха пред таверната, искаха да се нахранят, преди да тръгнат след дивеча.

Един дърводелец работеше под навеса си и дялаше груба греда с бавни, размерени движения.

Джин Ли Там продължи по улиците, докато не стигна до тясната рекичка, която течеше през центъра на града. Последва я на север и

вървя, докато наоколо не останаха само разпръснати колиби. Илина, жената на стюарда, ѝ беше казала къде да отиде. Нямаше никакви знаци, но повечето градове имаха поне една аптека.

Беше пратила птица до най-голямата си сестра в Изумрудения бряг. Тя беше омъжена за боен жрец от свободните градове и бе най-добрият фармацевт на клана Ли Там. На младини бе учила във франсинското училище дегизирана като мъж и бе успяла да заблуди монасите за цели три години. Рае Ли Там беше доста по-възрастна от Джин и цял живот приготвяше отвари и прахчета за делата на баща си. Уменията ѝ да приготвя лекарства, магии и отрови бяха легендарни.

Беше отговорила незабавно на писмото и кодираната бележка очакваше Джин в имението, когато пристигна с Исаак и охраната си. Джин преведе рецептата на нормален език под светлината на свещите и усети, че стомахът ѝ се свива.

От малката колиба се вдигаше пушек, а възрастната пълна жена клечеше до реката и бе навела глава към водата.

— Аха! — каза тя, без да вдига глава. — Наистина мрачни времена. — След това, сякаш приключи разговора си, тя вдигна очи и погледна към Джин.

— Лейди Там, каква неочаквана чест! — поклони се жената.

Джин отвърна на поклона и се усмихна.

— Имам нужда от услугите ти, речна жено.

Речната жена се усмихна.

— Магии за новата съпруга на лорда? Или ви трябва други прахчета? Сигурна съм, че ще намерим каквото ви е нужно.

Съгледвачите останаха в края на поляната и зачакаха. Джин Ли Там прехапа устна. Все още имаше време да промени решението си. Но стратегията на баща ѝ се виждаше ясно.

— Съмнявам се, че си виждала подобно лекарство — каза тихо тя.

— Едва ли — отвърна речната жена. — Нека го обсъдим на чаша чай.

Тя въведе Джин в малката колиба и сложи вода на печката. Домът ѝ беше пълен с котки, книги и множество стъкленици с билки и лекарства, изсушени гъби и плодове, смачкани листа и парченца от корени. Къщата миришеше едновременно на сладко и горчиво.

Щом чаят кипна, Джин Ли Там извади рецептата от кесията си заедно с три правоъгълни монети на Ли Там. Бутна рецептата през масата и речната жена я разучи, като очите ѝ се свиваха и разширяваха постепенно. Когато свърши, тя я избута обратно към средата на масата.

— Права сте. Никога не съм виждала подобно нещо. Откъде ви попадна?

Джин Ли Там сви рамене.

— Андрофрансините пазят светлината си. — Насили се да зададе въпроса. — Имаш ли необходимите съставки?

Речната жена кимна.

— Да. Би трябвало. Може да се наложи да пратя някого за липсващите неща. В залива Калдус ще ги има със сигурност.

Джин Ли Там сложи монетите върху рецептата.

— Държа на пълна дискретност по този въпрос.

— И ще я получите. Женското тяло е храм на живота и трябва да отваря и затваря портите според желанията си. — Речната жена погледна към рецептата и се засмя. — Мислите ли, че ще подейства?

Джин се усмихна.

— Скоро ще разберем.

— Най-сетне наследник! — подсмихна се отново жената. — Знаете ли, аз изродих и двете момчета на лорд Иаков.

Джин Ли Там се наведе напред.

— Две ли? — Сети се за стаята с малките ботуши и детския меч на стената.

— Лорд Исаак и лорд Рудолфо — поясни речната жена. — Красиви и здрави момчета. — Зърна изражението на Джин Ли Там и се изчерви. — Никой ли не ви е споменавал за лорд Исаак?

Джин поклати глава.

— Не знаех, че Рудолфо има брат.

— Близнак. По-голям с два часа. Той почина... неочаквано... когато беше на пет.

Джин Ли Там усети нещо, което не можеше да назове. То я мъчеше и възлите в стомаха ѝ се заплетоха.

— Как?

Речната жена се огледа, сякаш някой можеше да ги подслушва. Гласът ѝ се снижи почти до шепот.

— Казват, че го взе червената шарка. Кремираха го незабавно.

Не беше обичайно, макар да не бе нужно. Разполагаха с лекарства за червената шарка от хиляда години. Но някои деца не реагираха на лекарствата, а и те не бяха достъпни за всеки. Само за привилегированите. Но тонът на речната жена пробуди съмнение.

— Не вярваш ли, че е била шарката?

— Не. Дадох и на двамата от лекарството. Не мисля, че е възможно да подейства на единия, а на другия — не. — Тя замълча и се огледа отново. — Мисля, че беше отровен. Но не знам за отрови, които се прикриват с червената шарка.

Стомахът на Джин се сви и тя с мъка запази самообладание. Погледна отново към рецептата и се замисли за по-голямата си сестра.

Усети как сянката обгръща сърцето ѝ и се зачуди колко ли надълбоко е заложена стратегията на баща ѝ.

ПЕТРОНУС

Викът на Петронус почти заглуши военната проповед на блатния крал.

— Няма! — изкрещя той и размаха юмруци на запад.

Позна по птицата, че е пратена от Там. Тя се спусна и кацна право на рамото му с чуруликане, посред нощ, докато обикаляше руините на града в търсене на момчето.

„Ако не се провъзгласиш публично, ще го направя аз, след три дни!“

Шифър върху шифър, маскирани като писмо за дарение на храна от клана Ли Там за гробокопачите.

Беше скрито и друго съобщение. Молба от лорд Рудолфо за съдействие да се построи нова библиотека, като се използва паметта на мехослугите в лагера на Сетберт, за да се възстановят познанията.

Дори това не бе достатъчно да уталожил гнева му.

„Ако не се провъзгласиш публично, ще го направя аз.“

Той извика отново и изрита земята.

— Проклет да си, Там!

Разбира се, знаеше, че ще му се наложи. Нямахше как да го избегне. Нищо нямаше да стане, ако се скатаеше. Но ако подозренията му за стратегията на Влад Ли Там бяха верни, в което не се съмняваше, не знаеше дали би могъл да участва точно в тази игра на войната на кралицата. Ала сега нямаше избор. Знаеше, че ще се стигне до тук, щом написа прокламацията.

„Сам си го причини, старче.“

„Да. Да. Така е.“ И щеше да плати цената, да се завърне от мъртвите, защото това бе единственото достойно нещо. Но сам щеше да подбере времето и мястото.

Извади иглата и мастилото си и написа отговор на задната страна.

„Аз ще го сторя, но когато преценя. Ако не уважиш това, значи не уважавах мен и дома ми.“

Завърза съобщението за птицата и я подхвърли във въздуха.

Тръгна обратно към града и се заслуша в проповедта. Блатният крал говореше за сънуващото момче. Накрая се успокои достатъчно и обмисли другите неща в посланието. Петицията на Рудолфо го заинтригува. Идеята за възстановяването на Великата библиотека — или поне това, което можеше да се спаси от нея, — разпалваше неочаквана надежда. Помнеше първия мехослуга и се зачуди дали са напреднали толкова, че да могат да запомнят съдържанието на цялата библиотека? Може би бе възможно. Но му звучеше невероятно. Съществуваше и прибраното познание — вече каталогизирано, преведено и сравнено с другите стари фрагменти.

Но каква част от библиотеката можеха да възстановят?

Всеки успех щеше да е чудо, каквото не бе очаквал. Разполагането ѝ в далечния север щеше да я държи извън обсега на масите, в безопасност. Единствената близка заплаха щяха да са блатните, ала последните събития подсказваха за неочакван съюз. Не беше много далече от горните порти на Стената на пазителя, отвъд които лежеше Изпепелената пустош. Беше доста по-смислен избор от летния папски дворец, където първият папа възнамеряваше да построи библиотека, притисната в Драконовия гръбнак и колкото се може подалече от Познатите земи. Тогава не се бе получило, нямаше да стане и сега. Лютите студени зими възпрепятстваха търговията през по-голямата част на годината, а андрофрансините бяха разбрали бързо, че ще им е необходим воден път, ако наистина искат да напътстват Познатите земи през изгнанието им в Новия свят.

Нямаше проблем да се съгласи с петицията и да даде заповед на Сетберт да освободи мехослугите. Но нямаше как да го стори, ако не се провъзгласи, а не беше готов да се върне към лъжата в името на някогашна мечта.

Готов или не, Петронус знаеше, че не разполага с много време.

НЕБ

След като изядоха яхнията, блатното момиче върна Неб в пещерата на краля. Подаде му купчина парцаливи завивки и посочи пръстения под. Неб се сгуши в ъгъла и видя как тя стори същото срещу него. Идолът сияеше приглушено в тъмното и предлагаше светлина и топлина. От мястото си Неб видя, че статуята стиска огледало. Лицето на П'Андро Уим беше умислено и задълбочено.

Момичето се подпря на лакът и погледна Неб.

— Не мога да си го представя — каза тихо тя.

Неб не беше сигурен за какво говори, но му се стори, че се досеща, и преглътна от внезапно обзелия го ужас. Усети тръпка в слабините, болезнено усещане, което го караше да повърне.

Веждите ѝ се сбърчиха.

— Съжалявам, Небиос бен Хебда! Не трябваше да казвам нищо.

Небиос бен Хебда. Блатно име.

— Няма нищо. Просто още не мога да говоря за това. — Стомахът му се сви отново. — Нали блатният крал няма да ме кара да говорим за това? — Внезапно му се прииска да побегне колкото е възможно по-далеч.

Тя поклати глава.

— Блатният крал няма да те насилва. Ние сме милостив народ.

Дотук блатните изобщо не оправдаваха очакванията му. Сред трудовете в библиотеката, които му бяха позволени, нямаше почти нищо за тях. Те не бяха полуобезумелите диваци, за които разказваха легендите. Да, имаха странни обичаи, но поне според него не бяха побърканите деца на Епохата на смеещата се лудост. Народ, който предаваше лудостта си поколение след поколение, както учеха учебниците в сиропиталището. И чийто крал чуваше бъдещото от статуя на П'Андро Уим и го крещеше навън, под кулата на лунния маг.

Всъщност бяха сложен и духовен народ.

Неб продължи да се взира в момичето и осъзна, че няма представа как е името ѝ. Попита я и тя му се присмя.

— Нямам име като твоето. Ще ми се смееш.

Той се усмихна и поклати глава.

— Няма да се смея.

Тя легна странично, обърната към него и косата ѝ се разпиля по омазаното със сива пръст лице.

— Казвам се Уинтърс.

— Уинтърс ли?

Тя кимна.

— По-точно Уинтерия. Не съм си го избирала сама.

Неб смени темата, присещайки се отново за сутринта.

— За какво според теб ще иска да си говорим?

Момичето се намръщи замислено.

— Сигурно ще те пита за лагера на гробокопачите, за Сетберт, дали си виждал лорд Рудолфо или някого от съгледвачите му. — Тя се размърда и Неб се изненада, когато голото ѝ рамо се подаде под завивките. Усети, че започва да се изчервява. — Също така ще иска да му кажеш каквото знаеш за металния човек и лейди Джин Ли Там. — Момичето спря и продължи с по-мек тон. — Но съм сигурна, че няма да те пита за другото.

Неб въздъхна.

— И след това ще ме пусне?

Тя се засмя и му обърна гръб.

— Можеш да си тръгнеш още сега, Небиос. — Погледна го през рамо и се усмихна. — Да не мислиш, че съм оставена като тъмничар?

Неб също се засмя.

— Не знаех какво да мисля.

Тя сви рамене.

— Трудно е да знаеш, когато сънищата ти се сплетат с нечии други.

Неб остана неподвижен и продължи да гледа гръба ѝ. Раменете ѝ се повдигаха ритмично и когато се увери, че е заспала, извади пръстена от джоба си и го огледа на светлината на идола. Осъзна, че са направени от един и същ метал.

Върна пръстена обратно, зави се презглава и зачака да заспи.

Когато сънищата го погълнаха в безнадеждното видение на горящия Уиндвир, той се огледа дали някой друг го наблюдава, но не забеляза никого.

РУДОЛФО

Рудолфо накара другите да го почакаат малко, както бе модно напоследък, като се замота с приготвленията си повече, отколкото бе нужно. Избра за преговорите най-добрия си тюрбан и подходящ пояс в яркозелено и лилаво. Сложи кремава риза и парадна броня, дар от папа Интроспект заради помощта му в потушаването на една малка ерес.

Взе най-добрия си меч — дълъг и лек, с чието острие можеше спокойно да се бръсне. Препаса го, метна се на седлото и пое с горянските съгледвачи към определеното място.

Телохранителите от различните страни се бяха събрали в подножието на хълма. Единственият, който се появи сам, бе блатният крал. Беше гигант, може би най-едрият човек, когото бе виждал. Под миризливите кожи носеше сребърна броня, а в ръцете му имаше масивна сребърна брадва. Яздеше грамаден жребец, който пристъпваше неспокойно, докато хората наоколо говореха.

Близо до него бе дребна жена, седнала странично на седлото, а златистата ѝ коса беше събрана и подпъхната под лъскавата корона. Носеше позлатен нагръдник и колан, а ръкавите и полата ѝ бяха от червена коприна. Беше все още красива, макар годините да започваха да ѝ личат. Рудолфо беше спал с нея няколко пъти, както по работа, така и за удоволствие. Беше разумна, но не обичаше рисковете.

Това описваше кралицата на Пилос не само в леглото.

Рудолфо ѝ кимна и се усмихна. Тя не отвърна на поздрава и го изгледа с открита неприязън.

Сетберт не се виждаше никакъв. Дебелият козел беше пратил генерал Лисиас от негово име, показвайки красноречиво отношението си. Рудолфо не беше изненадан.

Не се изненада и като видя Ансилус — престолонаследника на Тюрам — до Лисиас. Семейството му беше сродено с това на Сетберт до такава степен, че чак си приличаха. Личеше си, че гледа на останалите с презрение и едва ли ще говори.

Влад Ли Там вдигна поглед, щом Рудолфо се приближи.

— Лорд Рудолфо, радвам се да ви видя.

— И аз, лорд Там — поклони се горянският крал.

Влад Ли Там заговори ентролузианския генерал.

— Май е по-добре, че вашият господар не се появи. Ще бъде напълно откровен с вас.

— Не ви карам — намръщи се генерал Лисиас.

Влад Ли Там се усмихна.

— Въпреки това. Но изчакайте за миг. — Той се насочи към кралицата на Пилос. — Кралице Мейров, ослепителна сте като лятото!

Тя отклони поглед от Рудолфо и се усмихна престорено.

— Ласкаете ни, милорд.

Блатният крал изръмжа, но не каза нищо.

— Да се залавяме за работа — предложи Влад Ли Там. — Папата призовава за спиране на военните действия и незабавен арест на Сетберт. — Той се обърна към генерала. — Ето го откровението ми, Лисиас. Вашият надзорник разруши Уиндвир и осакати андрофрансинския орден.

— Това е абсолютна лъжа! — възрази генералът, но лицето му го издаде още преди да проговори. Той посочи Рудолфо. — Срещу този човек има указ за отлъчване.

— Невалиден указ — изтъкна Влад Ли Там. — Както сте чули, човекът, който го издаде, не е истински папа.

Лисиас се изплю.

— Това ще се разбере, когато претендентът се разкрие и орденът проведе разследване за претенциите му. — Той се обърна към останалите. — Дотогава папа Непокколебим Първи е наследникът на П'Андро Уим.

Влад Ли Там въздъхна и поклати глава.

— Мълвата за новия папа се разнася из Познатите земи. Някои твърдят, че са го видели. Пътувал със солидна охрана, но облечен в парцаливо расо на абат и не се задържал никъде за дълго. В рамките на няколко месеца привържениците му ще нараснат и Познатите земи ще потънат в невиждана война. Накрая Уиндвир ще бъде оставен да лежи в руини, а скитащите гробокопачи ще имат още повече работа заради злодеянията на Сетберт.

Той посочи към града и Рудолфо проследи пръста му. Едва различаваше хората с лопати и колички в калта под този дъжд.

— Умолявам ви — продължи Влад Ли Там, — оставете хората си да помогнат на копачите и нека това са последните гробове за сезона. Войната само ще утежни загубите ни.

Генерал Лисиас извъртя жребеца си.

— Няма да отстъпим. Непокколебим е нашият папа.

Престолонаследникът се огледа и отвори уста.

— Не чух нищо, което да ме убеждава в обратното. — Той също завъртя коня си.

Двамата се отдалечиха, а кралицата на Пилос се загледа след тях.

— Вярно е, че не изпитвам симпатии към Сетберт — заговори тя, щом ездачите се отдалечиха достатъчно. — Трябва да призная, че не се нуждая от доказателства за вашия невидим папа, но трябва да знам, че е истински. А за тази цел той трябва да се провъзгласи.

Влад Ли Там кимна.

— А вие, лорд Рудолфо?

Рудолфо сръчка коня си напред и изгледа кралицата сурово.

— Нямам вражда с андрофрансините. Дойдох тук да почета родството, когато видях димния стълб. Намерих метален човек, който говореше на обратно и разбрах, че Сетберт е платил на един чирак да промени програмата му, за да може да събори Уиндвир. — Присви очи, без да ги отделя от нейните. — Мейров, къдна се в честта си, че не съм извършил това ужасяващо престъпление. — След това се обърна към Влад. — Обречен съм на светлината, лорд Там. Ще следвам вашия папа и ще му предоставя горянските съгледвачи, ако се нуждае от помощта им.

Влад Ли Там кимна.

— Много добре. — Той хвърли поглед към мълчаливия блатен крал. — Сигурен съм, че папата ще се разкрие скоро.

Кралица Мейров обърна коня си да тръгне надолу към своите хора.

— Надявам се, Влад Ли Там. Ако Сетберт наистина е сринал Уиндвир и твоят папа е легитимен, и аз ще служа на светлината.

Влад Ли Там се усмихна.

— Отлично. Ще обсъдим възнаграждението за вашите услуги и нужните кредитни писма, когато му дойде времето.

Тя кимна отсечено за последен път и препусна към лагера си.

Лорд Рудолфо гледаше зад нея. След това сигнализира бързо на Влад Ли Там.

„Довечера ли?“

Влад кимна.

„Изпрати ги на север при другия.“

Когато над града паднеше мрак и започнеше следващата военна проповед на блатния крал, Рудолфо и съгледвачите му щяха да освободят мехослугите от лагера на Сетберт.

Той завъртя коня си и погледна надолу по хълма. Изненада се, когато блатният крал застана до него. Едрият мъж го изгледа с тъжно лице.

— Не ме интересуват папите и металните хора. Но успехът ти е важен за народа ми. Ела в лагера ми, за да преговаряме.

Блатният крал пришпори жребеца си и препусна. Рудолфо продължи да гледа след него, докато не се загуби в северна посока.

Реши, че наистина ще отиде в лагера на блатните за преговори. Може би щеше да вземе и бутилка охладено прасковено вино, произведено от градините на Глимърглам и спуснато по реката до останалите му имения.

Зачуди се какво да облече за подобен случай.

21.

НЕБ

Неб усети как го разтърсват за рамото и се разбуди. Уинтърс клечеше до него, облечена в грубовата рокля, която показваше напъпващите ѝ форми. От толкова близо миришеше на пръст, пушек и пот.

— Донесох ти закуска — каза тя и посочи нащърбената купа на масичката.

Неб разтърка очи.

— Ти няма ли да ядеш?

Тя поклати глава.

— Вече закусих. Светът се променя.

Младежът изрита завивките и се надигна.

— Блатният крал върна ли се?

— След малко. Сега хапни.

Неб се приближи до масата и седна на разкривения дървен стол. Купата беше пълна с варен овес и миризмата на мляко, мед и сушени ябълки накара стомаха му да изкъркори. Имаше и чиния с печени кестени, парче хляб и бяло миризливо сирене.

Уинтърс седна срещу него, докато той се хранеше и отпиваше от хладната вода в металното канче.

— Тази сутрин имаше преговори — каза момичето. — Присъстваха всички лордове, включително и лорд Ли Там.

— А блатният крал?

Тя кимна.

— Нашият народ имаше представител.

Неб опита от сиренето. Соленият вкус изтика кисело-сладкия на овесената каша.

— Какво ли ще произлезе?

— Само война. Но когато този скрит папа се разкрие, нещата ще се променят. — Тя го изгледа и широките ѝ кафяви очи станаха сурови. — Блатните не се интересуват от държавите в Познатите земи и още по-малко от андрофрансинската политика.

— Тогава защо кралят ви доведе армията си на юг?

Уинтърс се намръщи.

— Любопитство и родство. Сънищата на блатния крал отдавна са предсказали края на андрофрансинската светлина. Както и сънищата на предишните крале. Дълги години и ние воювахме с андрофрансините, надявахме се, че можем да причиним края им.

Неб вдигна изненадано поглед от закуската. Знаеше за набезите, но досега не бе чувал смислено оправдание, освен стари вражди и остатъци от лудост у блатните.

— Но защо?

Тя се усмихна сладко на светлината в пещерата и сърцето му трепна.

— Защото, когато светлината загасне, сънищата на блатните крале ще се сбъднат и ще бъдем заведени в новия си дом.

Тя посегна през масата и погали бузата му.

— Скъпо сънуващо момче, ако можеше да видиш сънищата на блатния крал, щеше да заплачеш от красотата им. Баща ти ги видя и силата им го върна при теб, за да може да говорите в съня.

Неб не беше сигурен кое го притеснява повече — блатният мистицизъм или дланта на бузата му. Усети, че му става топло и нещо потръпва в стомаха и гърдите му.

Уинтърс свали ръка и той видя в очите ѝ, че и тя се е почувствала неудобно. Момичето извърна поглед и се изчерви.

— Не разбирам — промълви Неб. Имаше предвид и странните чувства, които парцаливото момиче събуждаше у него, и пророчествата на блатния крал.

— Нашето изгнание е към края си, Небиос бен Хебда. Когато остатъкът от народа ни дошъл от Изпепелената пустош, първият крал се посипал с пепелта от родната ни земя и призовал децата си да сторят същото. Ние бяхме странници в тази земя и избягнахме андрофрансините и тяхната светлина. Предпочитаме сенките, защото знаем, че познанията за миналото няма да създадат по-безопасно бъдеще — а просто ще го повторят. Дори П'Андро Уим е знаел, че ще дойде ден, в който греховете му ще се стоварят върху чедата му. — Думите ѝ зазвучаха по-бързо, очите ѝ се изцъклиха и изреченията започнаха да се сливат. — Трябва да потърсим дома си, и чрез спящите и будни сънища ти ще ни поведеш на това пътешествие.

Тя внезапно заговори като блатния крал, очите ѝ се разшириха от почуда и страх. Неб видя как челюстите и вратът ѝ се изпънаха, докато опитваше неуспешно да спре потока от думи.

Неб отвори уста, за да я попита дали е добре и може ли да помогне, но не успя да формулира въпрос. Усети как паниката нараства в него, започна от стомаха и премина през цялото тяло. Усети възбуда и страх, и екстаз, а тялото му изтръпна от пръстите на краката до главата.

Понечи да попита какво се случва и откри, че говори на същия език. Гласовете им се вплитаха един в друг и довършваха изреченията си на език, съставен от копнеж, страх и ужасяваща тъга.

Момичето подбели очи и се загърчи на пода. Неб усети как и неговите мускули също поддават, но се насили да отиде до Уинтърс, преди да падне на колене до нея.

Ръцете ѝ се увиха около него и силните ѝ пръсти се впиха в кожата, придърпаха го на земята. Неб я притисна здраво и остави думите да се изливат от него и да танцуват с нейните. Накрая странният припадък премина и двамата останаха неподвижно със затворени очи. В помещението се чуваше само накъсаното им дишане.

Когато Неб отвори очи, момичето се взираше в него. Той усети болката в челюстите и разраненото си гърло, причинена от думите, които не бе свикнал да произнася.

— Не разбирам какво стана — каза с тих и дрезгав глас. — Как може да съм част от това?

Уинтърс го целуна по бузата.

— Скъпо, сладко сънуващо момче. — Гласът ѝ сякаш идваше от много далече. — Невинаги е нужно да разбираш.

Неб усети, че мускулите му са схванати, и осъзна, че продължава да я прегръща. Чувството бе преминало в нещо различно. Топлината на тялото и силата на ръцете ѝ разбуждаха нещо у него, което беше едновременно плашещо и опияняващо.

Той я пусна бързо и се изправи на крака. Момичето също се надигна и Неб видя, че е почервеняла като него.

— Съжалявам — извини се той.

Уинтърс се засмя.

— Няма за какво. Дъхът се движи волно, както и тялото.

Неб погледна към полуизядената закуска, но нямаше охота да я довърши.

— Мисля, че трябва да се връщам в Уиндвир. Сигурно се тревожат за мен.

Момичето се натъжи за миг.

— Разбирам. Ще видя дали блатният крал се е върнал от преговорите.

Тя се приближи до него, достатъчно, за да усети топлината ѝ. След това докосна бузата му отново и излезе бързо от задния вход пещерата.

Неб седна и се замисли за нея и народа ѝ.

„Трябва да потърсим дома си.“

Той скри думите ѝ в сърцето си и се замисли за променения свят.

ПЕТРОНУС

Каруците с даренията на Влад Ли Там пристигнаха в късното утро и Петронус ги посрещна извън лагера, мръщейки се на Там, който се усмихваше от коня си.

— Искам да говоря с предводителя ви — каза Влад Ли Там на стражите, които го спряха.

— Казва се Петрос — отвърна един от мъжете и се огледа.

Петронус пристъпи напред.

— Тук съм.

— Нося ви благоразположението на клана Ли Там и на папата на андрофрансинския орден. Искам да поговорим за работата ви тук.

Петронус стисна зъби.

— С радост ще обсъдя работата ни, лорд Там.

Дребният възрастен мъж се смъкна тежко от седлото заради бронята, която носеше под жълтеникавата си роба.

— Да се поразходим.

Те се отдалечиха от лагера към вчерашния работен участък. Петронус го поведе покрай прясно запълнените дупки, гневът му нарастваше с всяка крачка. Когато се отдалечиха достатъчно, се нахвърли върху Там.

— Каква игра играеш? — извика, без да прикрива гнева си.

Влад Ли Там се усмихна.

— Играта на оцеляването, Петронус. Играта на запазването на светлината. — Очите му се присвиха и усмивката изчезна. — По-скоро ти кажи каква игра играеш. Можеше да си останеш мъртъв. Да си стоиш в залива Калдус. А ето че си тук.

Петронус знаеше, че Там е прав, и поне част от гнева му бе насочена към него самия.

— Трябваше да го видя — каза с тъга. — Да видя какво си причиниха.

— И после трябваше да ги погребеш? — Влад Ли Там не го гълчеше, говореше равнодушно, сякаш отбелязваше някаква истина за душата на Петронус.

Той кимна.

— Да. — Махна с ръка към четирите посоки на света. — Останалите не са подготвени да го сторят. Твърде са заети да се цупят и да се обвиняват. И двамата знаем кой всъщност събори Уиндвир.

Очите на Там проблеснаха.

— Те си го причиниха сами. И двамата знаехме, че ще се случи, още когато почнаха да си играят с неща, с които не бива. Беше само въпрос на време.

Петронус сви юмруци.

— Твърдиш, че кланът Ли Там няма нищо общо с това?

Влад сви рамене.

— Научихме, че градовете-държави се активизират, когато бе открит последният фрагмент. Четирийсет и втората ми дъщеря Джин беше доскоро конкубина на Сетберт. Тя надуши, че се подготвя нещо, но не знаеше какво. И аз бях наясно, че ще се случи някакво събитие. — Той пристъпи напред и сложи ръка на рамото на Петронус. — Кога и какво не можах да научат дори най-добрите ми синове и дъщери. — Там се наведе. — Но знам нещо друго. Вестта за откриването на последния фрагмент не изтече от андрофрансините. Те бяха много внимателни.

— Нито от теб?

Влад Ли Там поклати глава.

— Не.

— Но все пак си знаел?

— Да. Преди няколко години ме накараха да прибера нещо много важно и опасно в сейфовете на Ли Там. Говореше се, че папа Интроспект ще разпръсне фрагментите, но тази идея бе зарязана.

Петронус се вгледа в лицето на събеседника си и опита да прецени дали казва истината. Но Влад Ли Там владееше войната на кралицата, както и себе си. Нямаше издайнически движения или пози, нищо, което да го уличи в лъжа. Дори най-доброто андрофрансинско обучение не можеше да пробие тази съвършена маска.

— Трябва да узнаем как Сетберт е открил заклинанието и какво го е подтикнало да действа.

Влад Ли Там поклати глава и се подсмихна.

— Оставаш си андрофрансин докрай.

Петронус кипна. Посочи към запълнените дупки и копачите в центъра на града.

— Един град загина, Влад. Един начин на живот приключи. Малкото останала светлина се пилее. Ако не бяха мехослугите, щеше да е загубена изцяло. Искам да знам защо.

— Всички го искаме, Петронус. Но стратегията диктува първо да спасим каквото е останало. — Влад Ли Там въздъхна и извърна глава, преди отново да го погледне в очите. — Опасявам се, че не бях напълно искрен с теб.

Петронус се намръщи.

— За какво говориш?

Влад бръкна в торбичката си и извади пожълтял свитък, старателно навит и вързан с андрофрансинска лилава панделка. После му го подаде.

Петронус го прочете и пребледня. Прочете го отново, този път по-бавно и вникна в думите. След това вдигна поглед.

— Това се планове за преместване на ордена извън Уиндвир.

Влад кимна.

— С печата на папата.

Умът на Петронус запрепуска.

— Защо им е било да го правят?

— Със защитна цел. Явно са се досещали какво ще се случи.

Петронус се зарови в спомените си, търсейки някаква подсказка, която да има смисъл. Ордена и Великата библиотека се намираха в Уиндвир от две хилядолетия. Те бяха гръбнакът на ентролузианската икономика, същевременно достатъчно далече от градовете-държави, за да са в относителна безопасност.

Внезапно прозря стратегията на Влад Ли Там и вникна в нея.

— Деветте гори!

Влад Ли Там кимна.

— Имам свещено поръчение от ордена от около трийсет години — почти веднага след като ти се махна — да подготвя Рудолфо.

Петронус се вгледа в лицето му и долови трепването, което издаваше дребна лъжа.

Разбра, че планът е по-отдавнашен, но не каза нищо. Единственият друг човек, който можеше да каже кога наистина е започнало всичко, бе загинал в пламъците на Уиндвир. Но Петронус

подозираше, че работата по изучаване на заклинанието и плановете за преместването на Уиндвир бе започнала доста преди да се откаже от папството и да се завърне към риболова.

„Още една причина да беше останал, старче.“

— Значи мислиш да продължиш с плана на Интроспект?

Очите на Влад Ли Там бяха като кораво синьо стъкло.

— Това зависи от желанието на папата.

Петронус кимна.

— Рудолфо разбира ли какво всъщност значи това?

Влад Ли Там сви рамене.

— Може би да, може би не. Аз няма да му кажа, обвързан съм със Свещеното поръчение. А има и някои... — той потърси точната дума — усложнения в изпълняването на андрофрансинската стратегия. Ти си запознат с франсинските учения. Човек може да бъде оформен за дадена роля, но това често налага жертви.

Петронус присви очи.

— Какво си направил?

Влад Ли Там се покатери на седлото.

— По-добре тези неща да останат в миналото. — Намести се и погледна надолу.

— Аз съм твоят папа, лорд Там! — Петронус прибегна до тон, който не бе ползвал от десетилетия. — Искам да знам всичко!

Влад Ли Там се засмя и обърна коня.

— Ти си рибар, Петрос, и копаяш гробове в дъжда. Когато обявиш публично, че си нещо повече, ме потърси пак. Заповядай и ще ти кажа всичко. — Започна да обикаля в широки кръгове около Петронус. — Рудолфо ще прибере мехослугите тази нощ. Изреклият заклинанието вече е в Деветте гори и прави плановете за библиотеката под грижите на четирийсет и втората ми дъщеря. Ще искат разрешението ти скоро, за да започнат работа напролет.

Петронус кимна, но не каза нищо.

— Провъзгласи се, Петронус! Трябва да опазим светлината.

Докато Влад се отдалечаваше, Петронус осъзна две неща. Първо, че щом се провъзгласеше, сигурно нямаше да иска да знае какво точно е сторил Влад Ли Там, за да подготви Деветте гори за тези времена. Не само за да може да гледа в очите Рудолфо, а и заради някогашния му приятел, който бе споделял дома, огнището и лодката му.

Второто бе доста по-изненадващо. Мисълта остана с него дълго след като конят на Там прекоси почернелия пейзаж и се скри в западната гора.

Докато го въртеше в ума си, следвайки реката на логиката с множеството ѝ разклонения, Петронус осъзна, че щеше да стори всичко, за да защити светлината.

Дори ако трябваше да остави андрофрансинския орден да умре и да прекрати обречената на миналото мечта, продължила две хиляди години.

НЕПОКОЛЕБИМ

Папа Непоколебим Първи погледна към белия килим, който бе покрил покривите и дворовете на летния папски дворец. Първите зимни снегове бяха паднали и както личеше, щяха да последват нови. В дворовете бяха издигнати навеси, за да се извършва инвентаризацията. Андрофрансинските активи се завръщаха по негова заповед. Стоките щяха да се приберат по плевни и складове, а книгите и документацията щяха да бъдат съхранени в двореца. Миграцията на север бе почти спряла въпреки подкрепата на невидимия претендент.

Последната птица от самозванеца призоваваше пътуванията да спрат, защото зимата е опасна както за хората, така и за другите оскъдни ресурси на андрофрансините. Новата заповед ги караше да спрат, докдето са стигнали, и да изчакаат търпеливо новите инструкции, които щяха да бъдат оповестени скоро.

В тази заповед имаше смисъл. И той възнамеряваше да издаде подобна, но последните указания на Сетберт го караха да протака максимално дълго, за да се убеди, че притежанията на ордена са изнесени колкото е възможно по на север, извън обсега на напирещата война.

Претендентът бе издал собствени инструкции, противоречащи на тези на Орив, с нова декларация от така нареченото си изгнание. В началото Орив имаше вяра в политическите умения на братовчед си, но сега запазването на мълчание му се струваше неподходящо.

Чу изкашляне и се извърна от широкия прозорец на кабинета си. Новопроизведеният генерал на Сивата гвардия, Гримлис, го очакваше.

Непоколебим го изглежда. Гримлис беше набит и здрав, въпреки че беше над седемдесетгодишен. Сивите му коса и брада бяха настръхнали, а парадната униформа бе намачкана. Сребърните ѝ украси сияеха ярко на светлината от лампата. Служеше на светлината още преди Орив да се роди и през последните години се занимаваше с подбор на новобранци и ескортиране на висши особи. Точно той бе довел кервана на Орив в двореца, сякаш преди толкова време.

— Имаме нова птица от Сетберт — съобщи Гримлис и подаде навитата бележка.

Орив я разгъна и зачете бързо.

— Рудолфо е в Уиндвир, но без Скитащата армия. — Той се усмихна. — Може би това е добре за нас.

Гримлис не каза нищо, но Орив долови многозначителния му поглед.

— Какво? — настоя папата.

— Бих се тревожил повече къде е оръжието, а не къде е Рудолфо.

— Той е механичен — отвърна Непоколебим. — Казах ти, мехослугата е безопасен. Знаеш, че не могат да лъжат. Те са машини. Всичките им знания, умения и способности са записани на малки метални пластини в главите им.

Гримлис изсумтя.

— Простете, ваше светейшество, че не споделям вярата ви в думите му. Той разруши града. Извърши геноцид от огромен калибър. Повече от двеста хиляди жертви, заедно с най-голямото хранилище на познание и артефакти в Новия свят. Съмнявам се, че лъжата е някаква пречка при подобно злодеяние. — Генералът смекчи тона си. — Ако командите му могат да се подменят, така че да изрече заклинанието, нищо не пречи и да го накарат да лъже.

Орив въздъхна. Разбираше, че генералът е прав. Но мисълта, че толкова много неща можеха да се объркат фатално, го притесняваше.

Защо? Това беше въпросът, който важеше за всичко в последно време. Защо бе паднал Уиндвир? Защо Орив бе пощаден? Защо скритият претендент изпращаше прокламации, без да се провъзгласи и да позволи проверка от останките на ордена? Защо горянският крал бе дошъл чак тук да се предаде по своя воля само за да избяга, щом се появи мълвата за претендента?

Въпроси. Само въпроси.

— Аз съм папата на въпросите — промълви тихо. Гримлис повдигна вежди и Орив махна с ръка. — Нищо.

— Може да няма отговори, ваше светейшество — каза Гримлис. — Ще ми простите ли дързостта?

Папа Непоколебим кимна.

— Да. Давай.

— Вашето мълчание ще ви провали. Хората жадуват за отговори и при тяхната липса ще следват най-силния глас.

— Вярваш, че трябва да отвърна на предизвикателството на претендента ли?

Гримлис кимна.

— Не само това. Ако ще сте папа, бъдете папа. Ако ще сте кралят на Уиндвир в изгнание, то бъдете крал. — Гласът му се повиши остро и разтърси Орив.

— Аз съм такъв. Да!

Следващите думи Гримлис произнесе бавно и отчетливо.

— Вие сте чиновник, който се крие в планините и брои остатъците, докато просяци и бежанци погребват мъртвите ви. — Гласът премина в ръмжене. — Докато братовчед ви и съюзниците му си играят на войници и ви казват това, което желаят. Докато банкерът отклонява средствата на ордена в ръцете на претендент, за когото не знаете нищо. Докато най-страшното оръжие на света се разхожда свободно и сервира на лорд Рудолфо охладено прасковено вино.

Думите жегнаха Орив и първата му мисъл бе да зашлеви генерала. Втората бе да нареди да го арестуват. В крайна сметка не стори нито едно от двете и усети как раменете му увисват.

— Ти какво би направил?

— Нищо... от тук. — Гримлис отвори вратата на балкона и позволи на студения вятър да навее сняг по дебелите килими от Изумрудения бряг, които покриваха пода на кабинета. — Останете ли още седмица, ще е прекалено късно. Оставете стюарда тук. Оставете рота свои гвардейци, ако е нужно. Намерете някаква работа на новодошлите. — Погледът му стана по-остър и твърд от хиляди гневни сънища. — Но в името на светлината, човече, върви и бъди крал и папа! Няма да спечелиш ничия вяроност, като се криеш тук.

Думите на Гримлис го разтърсиха. Те бяха в абсолютно противоречие с указанията на братовчед му. Но след седмицата с Рудолфо и мехослугата бе започнал да се съмнява в искреността на роднината си. И още не можеше да приеме, че братовчед му е узнал по някакъв начин, че е далеч от Уиндвир в деня на разрушението. Имаше известни подозрения, че Сетберт може и да е замесен в това. Бе наясно също, че синът на сестрата на майка му не хранеше любов и лоялност към роднините си.

Дори понякога се чудеше дали Сетберт наистина не е причинил опустошението на Уиндвир, както твърдеше Рудолфо. Някои от бежанците носеха слухове, те се предаваха между войниците, търговците и фермерите.

Погледна отново навън и се обърна към Гримлис. Старият гвардеец изчакваше търпеливо.

— Нали разполагаме с резервни средства?

Гримлис кимна.

— Естествено.

Вътрешният му глас прошепна да оправдае името си. Непоколебим.

— Много добре, генерале. Подгответе половината контингент. Ще ме съпровождат под ваше командване. Заминаваме след три дена. Ясен ли съм?

— Напълно, ваше светейшество — усмихна се Гримлис.

„Сега ще бъда най-ясният и силен глас!“

Той извика птичаря си и съчини отговор за претендента с най-ясния и силен тон, който можа да скалъпи. След това изпрати съобщение на Сетберт, че ще се срещне с него край Уиндвир след седмица.

Когато свърши, завъртя стола си към прозореца и загледа падащия сняг.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там седеше на писалището в импровизирания кабинет, предоставен от стюарда на нея и Исаак, но не можеше да се съсредоточи в работата.

Утре щеше да се върне при речната жена и да вземе лекарството. Нямахме гаранция, че то ще проработи. Подобни мерки се вземаха само когато нищо друго не помагаше. А и оставаше въпросът как Рудолфо да го изпие и как ще се справи с предизвикателството на съвкуплението. Първото не я притесняваше прекалено. Тя бе обучавана при майстори отровители, макар че сегашната ситуация я караше да се усмихва. Щеше да подправи храна и напитки със субстанция, носеща живот, а не смърт. За второто пък нямаше никакви притеснения. Войниците на горянския крал може и да нямаха мечове, но не се нуждаеха от инструкции за атака.

Тя стана и се протегна, след което погледна към Исаак. Той разполагаше със собствено бюро. Расото му беше чисто и изгладено, двете му ръце се движеха бързо и попълваха едновременно по два листа. Писалките скърцаха по хартията в синхрон една с друга, очите му проблясваха. Той запълни страниците за по-малко от минута и ги отмести да съхнат настрани с отработено старание, преди да се заеме със следващите.

Джин се приближи и погледна. Списъци с книги и автори, чертеж на разположението на етажерките в библиотеката, от която бе останал само кратер с пепел и кости.

— Ще изляза на разходка.

Той вдигна глава и кимна леко, след което продължи заниманието си.

Джин излезе от имението и съгледвачите мигновено застанаха зад нея. Тя разпозна Едрис, младия сержант, който я съпровождаше до летния папски дворец, и му се усмихна. После го заговори, докато излизаха през портите.

— Днес искам да вървите до мен, а не отзад. Искам да науча повече за новия си дом.

Двамата съгледвачи се спогледаха колебливо.

— Лейди Там — започна Едрис, — не съм сигурен...

Тя повдигна едната си вежда.

— Сержант Едрис, забранено ли ви е да говорите с мен?

— Не, лейди Там, просто...

Джин отново го прекъсна.

— Толкова ли съм противна и недостойна за разговор?

Мъжът почервеня.

— Не, Лейди Там, аз...

— Добре. Тогава вървете до мен.

Мъжете се наредиха от двете ѝ страни и продължиха по улицата.

Валеше лек студен дъжд, а тежкият въздух обещаваеше сняг. Вчера Джин бе изкачила новопрекръстения Библиотечен хълм и видя, че Драконовият гръбнак е целият в бяло като блатна булка. До няколко дена снегът щеше да дойде и тук и да покрие горите, а Прерийното море около Деветте гори щеше да се превърне в пустиня със снежни дюни. Малко по-на север студът щеше да заледи рекичките.

Беше доста по-различно от слънчевия климат на Ентролузианската делта или тропическото време на Изумрудения бряг, още по-на югозапад.

„Това ще е новият ми дом.“

Вървяха заедно с лека крачка и Джин се наслаждаваше на студения въздух, въпреки че потръпваше от него. Кожарят се трудеше неуморно над новото ѝ облекло — ботуши, шапки, палта и панталони, — но нямаше да е готов поне още седмица. Дотогава щеше да носи куртка, която бе изровила от дъното на килера. Горянските съгледвачи бяха сменили коприната с вълна, но без да променят шарените цветове на домовете, на които служеха.

— Искам да знам повече за бъдещия си съпруг — обърна се тя към Едрис, докато вървяха.

Той пребледня.

— Лейди Там, аз...

Джин се засмя.

— Едрис, тревожиш се твърде много. Няма да питам нищо неприлично. Вярвам, че може да се научи много за когото и да е от хората, които му служат. Или предпочиташ да разпитам проститутките, които държи за по месец, или пък домашната прислуга?

Едрис почервения, щом спомена проститутките, и Джин се усмихна леко. Тези повърхностни подробности бяха лесни за обсъждане. Както и поне седемте скрити прохода, които бе открила. Подозираше, че всяко от именията си имаше собствен таен свят.

Подозираше същото и за Рудолфо.

— Какво искате да знаете, милейди?

— Откога му служиш?

Едрис не се поколеба.

— Служа на лорд Рудолфо цял живот.

Това беше ясно. Повечето съгледвачи бяха синове на съгледвачи и бяха закърмени с магии и ножове, наред с майчиното мляко.

— Кое е най-вярното нещо за него?

Едрис се замисли за миг.

— Винаги знае кой път да поеме. — Той помълча малко. — И винаги го поема, без значение от последствията.

Джин кимна. Това определено звучеше вярно. Все пак беше тренирана да слуша и наблюдава. Чуваше нещата, които се казваха и които се премълчаваха. Беше се специализирала да търси недогледаното и подцененото.

— И лорд Иаков ли беше такъв?

Едрис се подсмихна.

— Твърде млад съм, за да помня лорд Иаков. Роден съм в годината, когато са били убити с лейди Мариеле.

Джин Ли Там беше чувала тази история в дома на баща си. Неочакван и кръвопролитен преврат, воден от харизматичен мистик на име Фонтейн. Братовчедът на Фонтейн бил стюард в първото имение Глимърглам. Най-напред отровили охраната от съгледвачи. След това заклали лейди Мариеле в съня ѝ. Но не знаели, че лорд Иаков и наследникът му се били измъкнали през един таен проход за нощен лов. Лордът се завърнал, когато се вдигнала тревога, и бил пребит до смърт пред сина си от Фонтейн и гневните му последователи.

Джин Ли Там слушаше и наблюдаваше още по-усърдно след първото си посещение при речната жена. За пръв път в живота си се съмняваше в делата на баща си, но не можеше да разбере защо. Мотото на баща ѝ бе, че трябва да се стори всичко необходимо, за да се промени светът. Такова бе и нейното. Или поне така си мислеше. То ѝ помагаше понякога да изпитва задоволство от мъжете, при които я

пращаше баща ѝ. Тя наблюдаваше и слушаше, на първо място за него, и му предаваше откритията си, за да продължава делата си.

Но сега поставяше всичко под въпрос. Защо? Това беше перфектна стратегия, на ниво, което дори франсините не можеха да оценят напълно. На цената на отровен брат в миналото сега Познатите земи разполагаха с възхитителен лидер. Човек, който според най-младите си подчинени знаеше винаги верния път и го поемаше без значение какво ще му струва.

Тя осъзна, че неделима част от тази стратегия е поставянето на дъщеря на Ли Там до този лидер, за да може добрата работа на баща ѝ да се осъществи докрай.

Но за какво му беше подобен лидер? Какви намерения имаше за Рудолфо?

И какви намерения имаше за нея? Замисли се за лекарството на речната жена. За работата, която ѝ предстоеше в сдобиването с наследник. Нещо повече от наследник. Дете, което ще израсне като пазител на преместената светлина.

Главата я заболя, когато се замисли за различния свят, който детето щеше да наследи. Рудолфо обикаляше степите в смях и състезания с горянските съгледвачи, местеше се от имение на имение. Библиотеката щеше да промени това. Седмото имение щеше да се превърне в новия център на света.

Тя разтърси глава, осъзнала, че е спряла, и погледна изпадналия в недоумение съгледвач.

— Съжالياвам, Едрис. Нещо се отплеснах.

Той кимна.

— Питайте за лорд Иаков. Баща ми е служил на него, както и на Рудолфо. Казва, че двамата си приличали. Лорд Иаков също получил тюрбана като малък и това го направило силен. Той отгледал силно момче, но и лорд Рудолфо го застигнала подобна съдба. Според баща ми той много напомня на лорд Иаков, но е по-безмилостен заради обстоятелствата, при които останал сам.

Тя спря пак и думите на Едрис заглъхнаха. По-безмилостен заради обстоятелствата, при които останал сам. „Лорд Иаков също получил тюрбана като малък и това го направило силен.“

От очите ѝ бликнаха неочаквани сълзи, тя примигна на студения вятър, зяпнала от изненада, но не заради осъзнаването, а заради

собствената си реакция.

Съзираше стратегията на баща си, как се намесвал в ключови етапи от живота на Рудолфо, за да отклони реката в желаната от него посока. Път, водещ към горски крал, който да пази светлината на света вместо папата и неговата Сива гвардия.

Разбра, че също е част от този план, и изпита едновременно благодарност и отчаяние, тъга заради цената, платена от Рудолфо по път, който не бе избрал сам.

Джин извърна глава и избърса очите си. Дори да беше видял, Едрис нямаше да каже нищо. Беше сигурна в това.

— Благодаря за разходката, сержант — каза тя и се обърна.

Той се покашля.

— Лейди Там, може ли?

Джин вдигна поглед.

— Да?

— Не можете и да мечтаете за по-добър мъж. Няма член на Скитащата армия, който не би дал живота си за лорд Рудолфо.

— Благодаря, сержант Едрис.

Джин Ли Там тръгна обратно към имението и се зачуди как може умът ѝ да вижда толкова ясно брилянтната стратегия, а сърцето ѝ да изпитва само тъга.

След това се замисли: откъде баща ѝ знаеше от толкова отдавна, че ще имат нужда от силен неандрофрансински пазител за останките на Уиндвир?

Първите зимни снежинки започнаха да се сипят, а Джин Ли Там усети как още по-дълбок мраз сковава сърцето ѝ.

22.

НЕБ

Уинтърс избягваше очите на Неб до завръщането на блатния крал, след което изчезна. Не говореха, не знаеха какво да кажат и всичко това бе твърде ново и странно за него. Загадъчни пророчества, странни сънища, необясними пристъпи на екстаз. Не очакваше подобни неща, когато хукна след омагьосания блатен съгледвач.

Сега блатният крал го разпитваше за гробокопачите, за събраните армии и дори малко за Петронус. Неб беше предпазлив в отговорите за стареца, описа го просто като скитащ андрофрансин. Разказа откровено за ентролузианците и малкото, което знаеше за Рудолфо и кралицата на Пилос, подочуто от разговорите на войниците.

Облеченият в кожи гигант слушаше мълчаливо, гледаше към идола на П'Андро Уим и понякога задаваше допълнителни въпроси. Накрая настъпи няколкоминутна тишина, преди кралят да проговори.

— На път си да пораснеш, Небиос бен Хебда. Човек се определя не само от своите избори, но и от тези на околните. Ти си оформен от опустошението на Уиндвир и докато някои хванаха меча, ти се залови за лопатата. Видях в сънищата си, че твоята лопата ще донесе спасение на народа ми. — Блатният крал се наведе напред и понижи дълбокия си глас. — И видях в твоите сънища безпощадната болка, която ще понесеш заради голямата си любов. — Той замълча. — Скоро пак ще те призова, Небиос бен Хебда. Сега те оставям да се върнеш към работата си и се залавям за своята.

След тези думи блатният крал стана и излезе. Неб също се дръпна към преддверието, образувано от шатрата. След няколко минути се появи Уинтърс.

— Аз ще те изпратя до края на лагера — каза тя.

Те тръгнаха бавно. Неб не беше сигурен къде свършва лагерът им и къде почва гората. Ставаше по-студено и дъждовните локви оставаха замръзнали през по-голямата част от деня.

Докато вървяха, Неб я стрелкаше с очи. Как така тя изглеждаше по-красива с всеки следващ поглед? Как така калта и мръсотията ставаха все по-незначителни, а очите и устата ѝ по-прелестни? И защо

му беше толкова хубаво да седи до нея и да вдъхва земната ѝ миризма? Това го озадачаваше.

Уж разбираше човешката сексуалност, поне на теория. Бяха я изучавали в училище, а и беше виждал това-онова из града. Знаеше, че много хора следват повика на плътта, но според андрофрансинските учения той трябваше да е над такива неща. Никога не му беше хрумвало да пита брат Хебда за майка си и защо не е спазил клетвите си към ордена. Беше просто: баща му беше сгрешил. А милостивият П'Андро се беше погрижил да поправи грешката с осигуряването на храна, подслон и обучение за последствието ѝ.

Може би подобни чувства водеха мъжете към греха. Или пък състоянието на екстаз, в което бяха изпаднали заедно, ги свързваше по по-дълбок начин.

Неб не беше сигурен, но усещаше, че неловкостта нараства и момичето също я изпитва.

Тя сякаш прочете мислите му, спря и се обърна към него.

— Усещам някаква неловкост между нас.

Неб спря и опита да намери верните думи.

— Не съм сигурен какво е. — Той се замисли.

— Неприятно ли е?

Момчето поклати глава.

— Не. Просто неудобно. Не знам какво означава, как да реагирам и какво да кажа.

Тя се засмя.

— И аз усещам нещо подобно.

След като започна, думите заизлизаха сами.

— Пък и вашият крал с неговите сънища! Това е в разрез с всичко, на което са ме учили. — Усети как в гърлото му засяда буца и очите му почнаха да се насълзяват. — Просто искам да се прибера и да говоря с брат Хебда за последните разкопки. Да завърша обучението си и да стана аколит в ордена. Но не мога. Защото домът ми е поле от почернели кости, а баща ми е сред тях. Вече няма училище, няма библиотека и скоро може да няма орден. Всичко, което знаех и обичах, изчезна от света.

Тя кимна и в кафявите ѝ очи се появи нещо като загриженост.

— Тогава ще намериш ново познание и нова любов. Ще се научиш да живееш между пропастите. Дошли са трудни времена,

Небиос бен Хебда, но те напомнят на женска бременност. Чрез тази болка ти ще изведеш народа си до новия му дом и ще откриеш такъв и за себе си. Видях го в сънищата.

— Не искам да водя никого никъде — отвърна той и усети, че звучи като разглезено дете.

Уинтърс въздъхна.

— Разбирам те съвсем добре. Но ние правим това, за което сме създадени.

Ръцете ѝ внезапно се плъзнаха около врата му и тя се притисна към него. Надигна се на пръсти и го целуна по устата. След това се дръпна бързо и бузите ѝ поруменияха въпреки калта и пепелта. Неб усети как сърцето му ускори ритъма си и нещо в него се размърда.

— Защо го направи?

Тя се усмихна.

— Вече ти казах. Правим това, за което сме създадени. — Момичето бръкна в джоба си и извади малка сребриста стъкленица. — Блатният крал настоява да я вземеш.

Неб я взе и я огледа.

— Какво е това?

— Гласова магия. Ще ти потрябва.

Пъхна я в джоба и щеше да попита за какво му е, но пръстите му напипаха пръстена до нея и той преглътна въпроса. Още едно нещо, казано от брат Хебда в съня. Още нещо, което блатният крал знаеше, без да е питал.

Уинтърс явно видя изражението му.

— Не се притеснявай. — Тя сложи длан на рамото му.

Разнесе се тропот на копита и двамата се обърнаха. Неб видя няколко конници, яздещи през гората — а в челото им имаше един на по-едър и бял кон. Строен брадат мъж със зелен тюрбан и дълга златиста роба го яздеше и излъчваше самочувствие. Заобикаляха го мъже с разноцветни вълнени униформи.

— Това ли е?...

Уинтърс го прекъсна.

— Това е лорд Рудолфо от Деветте горски дома. Боя се, че ще трябва да те оставя. — Тя хвана и двете му ръце. — Пази се, Небиос бен Хебда. — Момичето се усмихна и Неб помисли, само за миг, че е

възможно в края на това пътешествие наистина да го очаква мир и дом.
— Пак ще се срещнем.

Неб не беше сигурен какво да отговори, затова не каза нищо. Усети как тя стиска ръцете му и опита да стори същото, но му беше някак неловко.

Момичето го пусна и затича обратно към лагера.

Неб се загледа след нея, опитвайки се да предаде с думи странните чувства, които го бяха обзели. След това продължи на юг, прекоси гората и навлезе сред пепелта и костите на Уиндвир.

На половината път до лагера осъзна, че момичето каза нещо странно.

„Видях го в сънищата.“

Неб сви рамене и забърза на юг, нетърпелив да разкаже на Петронус всичко, което му се бе случило.

РУДОЛФО

Рудолфо оглеждаше блатния лагер, докато яздеше през него. Не беше сигурен какво да очаква и искрено се възхищаваше на способността на блатните да маскират себе си и шатрите. Горянските съгледвачи стояха близо до него. Не бяха омагьосани, за да уважат родството, обявено от блатния крал, и държаха ръце встрани от прибраните оръжия.

Никога не беше влизал в земите им и единствените срещи с хора от този народ бяха с пленения от баща му крал и със случайните грабителите, на които се натъкваше понякога. Знаеше разпространената в Познатите земи история и в някои отношения осъзнаваше, че между блатните и горяните има родство заради връзката им с Ксум И'Зир. Според някои учени блатните бяха потомци на домашните роби на Ксум И'Зир, освободени след като П'Андро Уим бе убил синовете му. Те дошли в Новия свят веднага, след първия Рудолфо, преди да се появят останалите, водени от уимците, и да основат Познатите земи.

Знаеше малко за културата им. Те се ръководеха от мистицизъм, следваха система от вярвания, непозната в останалите държави. Живееха основно в земите си, с изключение на набезите, които бяха намалели през годините. Едно време сриваха цели градове. Сега опожаряваха по някоя ферма или причакваха кервани, но дори това се случваше рядко през последните десетина години.

Рудолфо спря в центъра на лагера и повиши глас.

— Дойдох да преговарям с блатния крал.

Хората продължиха да се занимават с делата си мълчаливо, макар че наблюдаваха внимателно ездачите.

Грегори се наведе към него.

— Не казват нищо.

— Блатните дават клетва, че само кралят им ще говори по време на война — обади се едно момиче и се отдели от тълпата.

Рудолфо наклони глава към нея.

— Въпреки това ти говориш с нас.

— Да. — Тя направи реверанс. — Аз ще ви заведа при блатния крал.

Рудолфо се смъкна от седлото и поведе коня си през калния лагер. Беше подбрал златиста роба, която да го пази от дъжда, вълнени панталони и копринена риза над бронята. Мислеше да зареже лекият нагръдник, но все пак реши, че е по-добре да послуша съгледвачите си.

Тръгна след момичето и хората му го последваха. Стигнаха до шатра, която опираше в един хълм, и момичето им махна.

— Блатният крал ще се появи след малко. Аз ще се погрижа да ви поднесат нещо освежително.

— Много ще съм признателен — кимна Рудолфо, но излъга.

Момичето направи нов реверанс и се отдалечи тичешком. Ама че повлекана! Косата ѝ беше дълга и кафява, сплъстена и мръсна. Грубоватата рокля и лицето ѝ бяха омазани с кал и пепел. Нямаше нито едно чисто място по нея. И въпреки че вървеше на разстояние, Рудолфо трябваше да се постарее доста, за да не сбърчи нос от миризмата ѝ.

Той погледна през рамо към хората си и им даде няколко сигнала. Един остана при конете. Другите се разположиха около шатрата. Грегорики се вмъкна вътре и излезе след около минута.

— Всичко е наред, генерале. Мръсно е, но няма проблеми. Има и заден вход.

Рудолфо кимна.

— Много добре. Изчакай при другите, Грегорики. — Мина покрай първия капитан и влезе в шатрата. В края на проходчето имаше маса и табуретка. От другата страна бяха разположени огромен стол и статуя на П'Андро Уим — онази с огледалата, символизиращи самоосъзнаването. Беше нащърбена и мръсна, но напомняше на отминалите векове и на същия мистицизъм, от който бяха част уимските лабиринти и мъчителите на Изкупителния площад — тъмните страни от любовта на Т'Ерис Уим към брат му.

Рудолфо се настани на масичката и забарабани с пръсти по дървото.

Много странно родство.

— Лорд Рудолфо — разнесе се глас зад него.

Той погледна през рамо и се надигна, щом масивният великан пристъпи в пещерата. Две блатни жени вървяха отзад с подноси с

храна и напитки. Рудолфо подаде дясната си ръка.

— Не знам как да ви наричам.

Гигантът погледна ръката, след което се взря в очите му.

— Аз съм блатният крал. — Подмина го и без да се ръкува, седна тежко на стола си. Погледна към идола и после отново към Рудолфо. — Каква е стратегията ти да спечелиш войната?

Рудолфо се подсмихна.

— Не си губиш времето с любезности, а?

Двете жени оставиха подносите на масичката. Едната наля гъст сироп с цвят на кехлибар и остави чашата пред десницата на Рудолфо. Другата поднесе пушена съомга с ядки, ябълки, лук, черен хляб и резени ароматно сирене. Рудолфо си взе едно парченце и го сдъвка.

— Любезностите не ме интересуват. — Блатният крал отново погледна към идола. — Чу ли военната ми проповед?

Рудолфо сви рамене.

— Говориш на уимски през повечето вечери. Не е език, с който съм запознат. — „Но разбирам от този“, направи жест на домашния език на Ксум И'Зир.

Блатният крал се опули, но не отвърна.

— Светът се променя, лорд Рудолфо. Сънувах го. В нощта, преди да се издигне колоната от пушек, сънувах как огънят поглъща Познатите земи заради греховете на отца, който е почитан, но забравен. — Кралят погледна към идола. — Уиндвир е само началото. Но в края изгнанието на блатните в тази тъжна земя ще свърши. — Той се наведе напред. — В моите сънища твоят меч пази пътя към новия ни дом.

Рудолфо бодна от съомгата с потъмняла виличка. Беше Маринована в лимонов сок и имаше изненадващо кисел и сладък вкус. Промеж с глътка от сироп, който се оказа силно уиски. Усети как топлината се спусна надолу и ѝ се наслади. След това погледна блатния крал.

— И заради това обяви неочакваното ни родство?

Този път го наблюдаваше внимателно. Очите се стрелнаха към идола, преди да последва отговор. Думите дойдоха чак след това.

— Твоят възкръснал папа ще спаси светлината, като я убие. След това ще я пази горянско острие и по този начин ще пази нашия път.

Рудолфо присви очи.

— Разкажи ми за този възкръснал папа.

Нов поглед.

— Ще разбереш съвсем скоро.

— Въпреки това — изтъкна Рудолфо, като наблюдаваше статуята с периферното си зрение — не можеш да си представиш колко е странно, че след двехилядолетно плякосване на Познатите земи и непризнаване на Правилата за родство, внезапно след падането на Уиндвир се появихте толкова бързо и взехте страна.

След това направи бърз знак, преди очите на монарха да се стрелнат към идола: „Ти не си блатния крал.“

Мъжът се взря в статуята загрижено и продължително. Рудолфо се усмихна. Накрая гигантът му отговори.

— Сънищата идват, когато си пожелаеш. Аз нямам власт над тях.

Рудолфо кимна.

— Разбирам. — Ръцете му отново се раздвижиха: „Ти си марионетка на блатния крал. Виждаш знаците му в огледалото.“

Сега забеляза смесица от гняв, объркване и страх. Мъжът отвори и затвори уста, а тежкия му дъх разлюля брадата и мустаците.

Рудолфо отпи от уискито и остави чашата на масата.

— Знам какво си намислил! — повиши глас той. „Кажки на кукловода си, че лорд Рудолфо го надуши.“

Преди гигантът да реагира, иззад завесата се измъкна девойката. Тя се усмихна и Рудолфо видя, че е същата, която го бе посрещнала.

— Лорд Рудолфо, простете за заблудата. — Момичето пристъпи напред и подаде дясната си ръка. — Навярно разбирате защо е по-благоразумно Познатите земи да имат различна представа за блатния крал от действителността.

Рудолфо пое ръката ѝ и се насили да я поднесе към устата си въпреки пепелта и мръсотията.

— Разбирам напълно. Докато между нас има родство, няма да предам доверието ви.

Тя кимна.

— Благодаря. Сам знаете какво е да се издигнеш на власт млад и самотен.

Рудолфо усети пробуждане при спомена за първия си тежък ден като нов владетел на Деветте горски дома. Бащата на Грегорику му бе

дал опора и скоро той бе издигнал сина до пръв капитан, за да може да го назначи на генералския пост.

— Да, предизвикателство е да се спечели и задържи уважение.

Момичето погледна към едрия мъж, който я заместваше.

— Баща ми избра Ханрик да играе ролята на моя сянка, докато добия собствена сила. Разбира се, моите хора са наясно.

Това вече го изненада.

— Наистина ли?

Тя се усмихна.

— Блатният народ е различен от останалите в Познатите земи.

— Да — засмя се Рудолфо. — Както и горяните.

— Моята роля е по-скоро духовна, отколкото управленска — продължи девойката. — През повечето време записвам сънищата си — и в будно състояние, и в сън. Както и откровенията, които ме спхождат.

Рудолфо се замисли.

— Значи на тях се дължат военните проповеди, които чуваме.

Тя кимна.

— Да. Записвам ги, откакто се помня. Уимските гадатели ги систематизират и им дават номера, вплитат ги в матрицата от сънища на предишните крале. Баща ми избра Ханрик за моя сянка не само заради силата му, а и защото също като мен той запомня всичко прочетено. Цял живот чете сънищата и се подготвя за войната на андрофрансинския грях. — Тя се обърна към Ханрик. — Тази вечер ще изтегля случайна поредица от числа. И военната проповед на блатния крал ще продължи.

Рудолфо се засмя.

— Мисля, че водим конете си много различно.

В угълчетата на очите ѝ се появиха бръчици, когато се усмихна.

— Така е.

Рудолфо поглади брадата си.

— Трябва да призная, че не очаквах това да са преговорите с вас.

— Но успяхте да разкриете заблудата ми бързо.

Горянският крал сви рамене.

— Цял живот се занимавам с политика и интриги. Досега си мислех, че вашият живот е различен.

— Така е. Но имах андрофрансински учител.

Рудолфо повдигна вежди.

— Това е доста любопитно.

— Да. — Тя се обърна към сянката си. — Ханрик, скоро ще дойда при теб.

Гигантът се поклони и излезе бързо от пещерата.

Девојката погледна към Рудолфо и за миг очите ѝ омекнаха. Личеше хубостта ѝ под мръсотията, а позата ѝ излъчваше грубовата сила. Беше млада, но Рудолфо усещаше, че тя има качествата на възхитителен водач.

— Е — каза момичето, — да обсъдим стратегиите за тази наша война.

Рудолфо се усмихна и посегна към бутилката с уиски.

ПЕТРОНУС

Петронус седеше сред руините и пепелта и мислеше за миналото.

Чакаше Неб да се върне или Грегорик да донесе някаква вест, но след като нито един от двамата не се появи, се запиля в града. Освен за изчезването на момчето, се тревожеше и за работата. Бяха погребали около една трета от жертвите, но вече бе очевидно, че няма да смогнат — зимата настъпваше, а работната сила намаляваше всеки ден заради настръхналите армии.

Знаеше от едно време, че разхождането помага. Едно от нещата, които бе намразил, когато стана папа, бе, че не можеше просто да излезе на разходка. Навсякъде го съпровождаха гвардейци, епископи и секретари, макар понякога да успяваше да им се изплъзне. В тези дни или нощи той обикаляше винаги по едни и същи улици с наведена глава и сплетени зад гърба ръце, облечен в най-простото расо, което успееше да докопа.

Сега стори същото нещо и краката му избраха път, който го поведе към задната страна на кратера, останал от библиотеката. Преди да се усети, се озова в Свещената градина за коронации, където преди години бе приел скиптъра и пръстена и бе провъзгласен за папа Петронус.

Седна и се замисли какво тогава значеше за него да е папа, в контраст със сегашното значение.

Тази нощ Рудолфо щеше да нападне ентролузианския лагер. Петронус имаше съмнения за успеха на операцията, но възстановяването на библиотеката щеше да е популярна кауза поради опустошението на Уиндвир. А преместването на библиотеката на север беше разумно. Единственото неразумно нещо от стратегията би било андрофрансините да продължат да се грижат за светлината. С оглед на това колко бяха слаби — от около сто хиляди бяха останали само хиляда, — нямаше начин да запазят тайните на Стария свят, че даже и тези от Първия, далеч от ръцете на хора като Сетберт.

„Знаеш какво трябва да сториш, старче.“ Знаеше го, откакто научи, че е бил Сетберт. Откакто онзи чиновник се провъзгласи за папа.

Петронус въздъхна. Преди беше по-лесно с фанфарите и виковете на търпата. Издигнат от тях, той беше непогрешим. Нямаше за какво да е отговорен. Архиепископите, сивите гвардейци, книжовниците и юристите го защитаваха от всякаква отговорност. Усети я в единствения случай с блатното селище, и то само защото бе заповядал на капитана да го вземе със себе си.

Чу движение зад гърба си и се обърна. Неб се приближаваше бавно. Петронус стана и тръгна към момчето.

— Върна се — извика той и разпери ръце.

Неб колебливо се остави да го прегърне и се дръпна бързо. Петронус видя, че ръката му си играеше с нещо в джоба.

— Притеснихме се за теб. Нашите горянски приятели обещаха да разпитат. Чаках да ми пратят вест. — Той се усмихна и потупа момчето по гърба. — Радвам се, че се върна.

Неб кимна.

— Лорд Рудолфо пристигна да преговаря, когато тръгнах.

Петронус седна и посочи един почернял зид.

— Всички крале се събраха на преговори сутринта.

Неб го погледна загрижено.

— А ти какво ще правиш?

Петронус примигна, изненадан от внезапната прямота. Зачуди се какво ли се е случило в блатния лагер и понечи да попита, но тонът на Неб призоваваше за внимание.

— Не знам какво ще правя.

Неб кимна.

— Блатният крал говори за възкръснал папа. Каза, че краят на светлината ще е и край на времето им в тази земя — и че ги чака нов дом.

Петронус наклони глава.

— Блатен мистицизъм, нищо повече.

Неб сви рамене, но не отговори.

— Случило се е и нещо друго — каза Петронус. Не беше въпрос.

Момчето вдигна глава и погледна встрани, а на лицето му се изписаха противоречиви емоции. Явно не искаше да споделя.

— Срегнах едно момиче.

Петронус се засмя.

— Обикновено почва на тази възраст.

Неб отклони поглед и Петронус забеляза, че ръката му все още е в джоба на расото.

— Вярваш ли, че сънищата са истински?

— Разбира се — отвърна старецът. — Според франсините сънищата са части от съзнанието, които обработват будните ни преживявания.

Неб поклати глава.

— А дали могат да предсказват бъдещето?

Петронус се облегна назад.

— Сигурно е възможно понякога. Ти сънува например, че армията на блатния крал се спуска към Уиндвир, и това се случва.

Неб го погледна в очите.

— Сънувах и нещо друго през онази нощ.

Петронус изчака.

Накрая момчето продължи.

— В съня ми брат Хебда каза, че ще те провъзглася за папа в Свещената градина за коронации.

Петронус пребледня. Момчето бръкна в джоба си и извади малък предмет, който сияеше леко на сивата зимна светлина. Петронус примижа и се сепна.

Папският пръстен лежеше в дланта на Неб.

Момчето протегна ръката си към него и тя затрепери леко.

В началото не взе пръстена. Само го гледаше и усещаше как страхът го облива. Сякаш изминаха часове, преди да посегне и да го претегли в дланта си.

— Ти си Петронус — започна Неб — Липсващият крал на Уиндвир, изгубеният папа, Свещеният взор на андрофрансинския орден.

Петронус видя как сълзите оставят бледи следи по бузите на момчето. Собствените му очи също се навлажниха.

— Аз съм Петронус — произнесе бавно той. Затаи дъх и постави пръстена на втория пръст на десницата си.

Неб стана, извади стъкленицата от джоба си и измъкна тапата. Надигна я към устните си, но Петронус поклати глава.

— Не — каза и посегна към стъкленицата. — Направи достатъчно, Небиос. Нека сам да се провъзглася.

Неб издиша тежко и Петронус взе стъкленицата от треперещата му ръка.

Надигна я към устните си и усети как силата потича по тялото му. Имаше вкус на кръвна магия, подсилена с прах от неща, които растяха в тъмните места. Изпи я и прочисти гласа си, усети как звукът прокънтява като гръмотевица.

Петронус се изправи в цял ръст и изкрещя към небето.

— Аз съм Петронус. Аз съм коронованият крал на Уиндвир и осветеният папа. Свещеният взор на андрофрансинския орден.

Думите се изстреляха във въздуха и полетяха през левгите. Петронус възнамеряваше да спре, но очите му се стрелнаха към изпепеления град и той усети гнева, който таеше през последните месеци и който напираше да излезе.

Той закрачи из Свещената градина и прекара останалата част от следобед в изнасяне на собствена военна проповед.

СЕТБЕРТ

Сетберт чу гласа отвън и се надигна от обедната маса. През седмиците беше свикнал със среднощните брътвежи на блатния крал, но те бяха лесни за пренебрегване, защото звучаха на практически отмрял език. Първите няколко ноци караше един възрастен мъж, когото пазеше за подобни случаи, да му превежда. Но щом научи, че поне една трета са неразбираеми думи, друга трета е съставена от неправилни цитати, а последната част се отнася за нещо, наречено „Книгата на сънуващите крале“, реши да намери на стареца друга работа и спря да мисли за военните проповеди.

Но днешният глас беше ясен и говореше на официалния език, предвиден за тържествени церемонии. Сетберт излезе от палатката и видя, че не е сам. Войници, слуги, проститутки, адютанти и готвачи бяха наизлезли и слушаха.

Сетберт махна на един млад лейтенант.

— Пропуснах началото. За какво говори?

— Каза, че е крал на Уиндвир и папа на андрофрансинския орден — отвърна младият офицер.

Сетберт изсумтя.

— Кралят на Уиндвир и папата на андрофрансините се намира в летния дворец. — Щеше да каже още нещо, но затвори уста и преглътна, щом чу своето име в гневната тирада. Видя как очите на всички се насочват към него и усети как му кипва. Гласът сипеше обвинения, при това съвсем истински, и изреждаше последствията от прегрешенията на Сетберт.

Надзорникът продължи да слуша и разпозна много от нещата, написани в прокламацията. Разбира се, тя не бе станала достояние на войската по настояване на генерал Лисиас.

Огледа слушащите хора наоколо и опита да ги прецени. Лисиас беше протестираше заради наказанията на дезертъорите, но бягствата намаляха рязко, щом се разнесе мътва какво се случва с онези, които погазват клетвата си към градовете-държави на Ентролузианската делта. Зачуди се какво ли ще означават тези новини за неговата армия.

„Можех да им кажа истината. Щяха да ме поздравят като герой.“ Но Сетберт нямаше да им каже истината, защото знаеше, че не бива. „Някои са крале, а други не и за това си има причина.“ Така казваше баща му и Сетберт му вярваше.

А колкото по-дълго запазваше познанието за себе си, толкова по-голям контрол имаше над евентуалните му последици. Това бе научил от андрофрансините. Сетберт се заслуша във военната проповед и призивите на този папа и за момент му се стори, че разпознава гласа. Звучеше му твърде познато.

Видя, че Лисиас се приближава с объркано изражение. Беше като андрофрансински часовник, винаги навреме.

— Нещата не се развиват добре — каза Лисиас. — Пристигна птица от фронтната линия. Гласът идва от центъра на града. Вече изпратих съгледвачи.

Сетберт кимна.

— Знаем ли кой е?

Лисиас сви рамене.

— Не със сигурност. Но... — Той спря по средата на изречението. Сетберт въздъхна.

— Но какво, генерале? Кой говори?

Лисиас стисна зъби.

— Твърди, че е Петронус.

Сетберт изпусна чашата с вино, забравил, че още я държи. Тя падна на земята и се счупи. Усети как стомахът му се премята и затвори очи.

Старият гробокопач и андрофрансинските му закони!

„Трябваше да го разпозная.“

Сетберт се обърна и изкрещя за коня и меча си.

23.

РУДОЛФО

Рудолфо успя да стигне пръв до стареца, препускайки приведен на седлото през изпепелената земя. Зад него съгледвачите се омагьосаха и скочиха на земята, а изпратиха конете си обратно в лагера с изсвирване.

Старецът погледна към Рудолфо и очите им се срещнаха. Сините очи бяха изпълнени с гняв и отчаяние, студени като зимните звезди и остри като лунни остриета. Силата на погледа беше такава, че Рудолфо изръмжа и спря коня си. Подсвирна и съгледвачите, които вече избледняваха, защото магията пречупваше светлината около тях, се разпръснаха и заеха позиции наоколо.

Рудолфо видя, че момчето също стои до стареца. Внукът. Грегорику му бе разказал за него и дори го посочи, когато младежът напускаше блатния лагер в компанията на момичето, оказало се кралица.

Рудолфо се смъкна от седлото и скочи с лекота на крака. Приблужи се, поставил длан върху дръжката на тесния си меч. Старецът спря да говори и Рудолфо коленичи пред него.

— Твърдиш, че си Петронус — прошепна той. — Какво доказателство имаш?

Гласът на стареца бе силен като реката.

— Видях те с баща ти на погребението ми. Носеше червен тюрбан и не плачеше.

— Така беше — потвърди Рудолфо.

Петронус наклони глава.

Рудолфо извади меча си и го положи в краката на възрастния мъж. След това целуна пръстена му.

Петронус кимна мрачно и огледа наоколо. Рудолфо проследи погледа му. От север, юг и запад приближаваха конници. Горянският крал взе меча си и се изправи.

Петронус прочисти гърло.

— Лорд Рудолфо от Деветте горски дома обрече Скитащата армия на каузата ми и се закле във вярност на Свещения взор на

андрофрансинския орден. В отсъствието на Сивата гвардия той ще пази светлината. — Старецът помълча няколко мига. — Тези, които воюват с Рудолфо, воюват със светлината.

Кралят се поклони и подсвирна на хората си. Те се струпаха поблизо и оформиха щит около папата. Знаеше, че армията на блатния крал няма да се забави. Когато чуха прокламацията, двамата с Уинтърс изскочиха от шатрата и зареваха заповеди. Ханрик вдигна тревога и войниците им — мъже и жени, — започнаха да се събират. Рудолфо тръгна първи със съгледвачите си, като се разбраха блатната армия да го последва.

Рудолфо се вгледа в прашните облаци, които се вдигаха от север, запад и юг. Първи се появи сянката на блатния крал, а малко след него и кралицата на Пилос.

Тя забави хода на белия си кон и слезе от седлото. Сребърният лък на рамото ѝ проблясваше на размитата следобедна светлина.

— Аз съм на страната на светлината — заяви тя и като видя Рудолфо, се намръщи.

Явно се бе надявала да пристигне първа, да се закълне във вярност и да спечели благоволенieto на папата. Пилос беше малка държава със слаба икономика.

Рудолфо се усмихна.

— Кралице Мейров, ослепителна сте както винаги!

Тя наклони глава, но лицето ѝ запази студения си израз. Понечи да каже нещо, но затвори уста, щом чу виковете.

Рудолфо веднага различи сред врявата повишения глас на Сетберт и се обърна на юг, за да види приближаването на дебелия надзорник. Беше без броня, само с кожена куртка, която да го пази от студа, и размахваше меч. Надзорникът спря коня си, но не слезе от седлото.

— Оспорвам претенциите ти! — заяви високо и студено той.

Петронус насочи очи към него. Гласът му отново прогърмя, но се усещаше, че магията отминава.

— Лорд Сетберт — каза Петронус. — Надзорник на ентролузианските градове-държави. Ти си опустошителят на Уиндвир и враг на светлината. Предай се. Загубихме твърде много заради безумното ти дело. Достатъчни са трупове в това изпепелено поле, не бива да има нови.

Сетберт се озъби.

— Безумно дело ли? — изсмя се той. — Аз съм патриот на светлината. — Наведе се, втренчен в стареца, и Рудолфо се напрегна, готов да защити папата. — В името на боговете, наистина си ти!

— Значи ме признаваш като свой папа?

Сетберт присви очи.

— Не. Просто потвърждавам, че си Петронус.

Старецът кимна.

— И това стига. — Той се обърна към насъбралата се тълпа. Рудолфо се огледа. Работниците също бяха дошли, изумени как водачът им командва благородниците. — Всички чухте как той потвърди, че съм Петронус.

— Това не те прави папа и крал! — извика Сетберт. — Орденът си има папа, Непокколебим Първи, издигнат съгласно Правилата за приемничество.

Един от горянските съгледвачи подсвирна и Рудолфо забеляза приближаването на Влад Ли Там. Конят му беше запотен от тежкия галоп. Рудолфо забеляза как Там и папа Петронус се спогледаха многозначително.

— Папа Петронус! — поздрави лорд Там и склони глава.

Старецът кимна.

— Лорд Там, имаме много за обсъждане.

Сетберт стана морав от гняв.

— Трябваше да си останеш в Изумрудения бряг, Там — подвижна дръзко и се обърна към Петронус. — А ти трябваше да си останеш мъртъв. — Повиши глас, за да чуят всички. — Оспорвам папството на Петронус.

След това заявление завъртя коня и препусна на юг към лагера си. Хората му го последваха.

Рудолфо погледна лицата на тези, които се бяха скупчили около новопровъзгласения папа. Кралицата на Пилос изглеждаше притеснена, но решителна. Сянката на блатния крал стоеше наблизко с безизразно лице. Момчето беше зад гърба на папата, а по лицето му се сменяха тъга и почуда. Единственият с доволен вид бе Влад Ли Там.

Рудолфо се намръщи, докато се мъчеше да разгадае изражението на бъдещия си тъст. Изглеждаше някак облекчен, макар че Рудолфо не

можеше да си представи как някой би изпитал облекчение от предстоящите събития.

Първите снежинки започнаха да се сипят над опустошения Уиндвир и се смесиха със сивкавата пепел, а умът на Рудолфо се отплесна в стратегии и интриги.

Започваше войната на андрофрансинските папи, родена сред полето от кости.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там тичаше по коридорите на имението, метнала раницата си през рамо. Спря за миг да почука на вратата на Исаак.

— Готов ли си?

Металният човек вдигна глава от страниците на бюрото.

— Да, милейди.

— Носиш ли инструментите?

Той посочи чувала в краката си.

— Да.

Птицата бе долетяла вчера и членовете на Скитащата армия от седмото имение и прилежащите селища се събираха на широката южна поляна, преди да потеглят на запад. Джин Ли Там настоя да тръгне с тях въпреки протестите на стюарда и командира им. А заради нея тръгваше и Исаак. Ако Рудолфо я сгълчеше, щеше да използва претекста, че останалите мехослуги може да имат нужда от ремонт след толкова време при Сетберт.

След два дена щеше да се срещне с бъдещия си съпруг в западните степи на Прерийното море. Щеше да сипе първата доза от лекарството в брeндито му и да се захване с правенето на наследник. Слабините й потръпнаха в очакване.

„Не бива да го правя“, каза си.

А после какво? Да посрами баща си и целия клан Ли Там, като постави под въпрос стратегия, която се простираше отвъд въображението й? Заради едно отровено момче? Заради осиротелия горянски крал? Замисълът и волята на баща й бяха подготвили лидер за първата катастрофа на Познатите земи. Ако нейната роля бе да стане съпруга и да роди дете, да го възпита и образова, да го подготви за деня, в който ще вземе тюрбана — то това не беше работа. Беше чест.

Исаак застана до нея, помъкнал чувала с инструментите. Въпреки че куцаше, успяваше да върви с нейното темпо. Джин погледна към него през рамо.

— Кога ще разберем дали е успял?

— Най-рано утре вечер — каза тя. В бележката, която ѝ бе дал стюардът, имаше кодирано съобщение, че Рудолфо възнамерява да освободи металните хора от лагера на Сетберт, без значение дали ще получи разрешението на невидимия папа. Според плана щеше да отдели малък отряд от хората си да ги отведат при Исаак, а той да се върне на фронта със Скитащата армия.

В бележката от баща ѝ пишеше, че почва война. Можеше да го надуши и сама във въздуха, усещаше затягането на ловджийската примка, макар да не я виждаше.

Имаше птици от братята и сестрите ѝ, те ѝ пишеха с одобрението на баща ѝ, разбира се. Разпръснатите нации на Изумрудения бряг и Разделените острови се вълнуваха. Андрофрансините бяха вплетени навсякъде в Познатите земи — нишка, която като се издърпаше, разплиташе цялото расо. Пишеха ѝ, че се натрупва критична маса, събират се армии и провизии. Само чакат да бъдат насочени в една или друга посока. Тези сведения даваха добре представа за бащината ѝ стратегия по отношение на скрития папа. Очакваше се някакво голямо събитие в скоро време, макар да не бе сигурна какво. Може би публично провъзгласяване.

Горянските съгледвачи я чакаха на входа. Тя спря и Едрис пристъпи напред.

— Няма ли начин да ви разубедим, лейди Там?

Джин се усмихна.

— Никакъв.

Той кимна.

— Много добре. Тогава ще ви съпроводим.

Тя наклони глава съвсем леко.

— Благодаря, сержант.

Докато излизаха от къщата в покрития със сняг двор, тя опипа кесийката с лекарствата в джоба на палтото си. Не изпитваше удоволствие от измамата, която трябваше да извърши, но нямаше особени угризения. Доколкото знаеше, Рудолфо жадуваше за наследник. Но работата на баща ѝ трябваше да се върши дискретно. Каквато и да бе крайната цел, стратегията за постигането ѝ изискваше потайност и внимание.

„И така ще излъжа бъдещия си съпруг.“

Разбира се, винаги бе знаела, че когато се омъжи, от нея ще се очаква да заблуждава.

Все пак беше дъщеря на баща си.

НЕБ

Неб изчакваше край палатката на Петронус. През последните няколко седмици старецът я използваше предимно за работа и младежът бе решил, че е по-разумно да се премести при останалите работници.

Не очакваше подобна реакция на провъзгласяването. Всъщност нямаше ясни очаквания, но внезапното струпване на три армии при новия папа беше тревожно събитие. Когато тълпата се разпръсна, останаха само блатният крал, Рудолфо и кралица Мейров. Петронус се отдалечи с тях, като им говореше тихо. Неб се върна в лагера, но почти не докосна вечерята си и излезе да го чака в снега.

Накрая старецът се появи. Зърна момчето и се усмихна мрачно.

— Трябваше да се случи.

Неб кимна.

— Съжалявам.

Петронус открехна платнището на шатрата.

— Навярно. Но не бива. Започвам да се чудя какво още си видял в сънищата си.

Неб не можеше да се насили да му каже.

— Нищо смислено — промълви накрая. — По-добре си починете, ваше светейшество.

Петронус кимна.

— Тогава лека нощ.

Старецът влезе в палатката и Неб тръгна да обикаля лагера.

Работниците хъркаха в шатрите, а малките андрофрансински нагреватели бълваха пара в студения въздух през дългите си медни комини. Нямаше други шумове. Снегът се сипеше и Неб не беше сигурен колко още ще издържат. След разкриването на Петронус и при твърдата му позиция вече нямаше да има каруци с припаси от Сетберт. Папата бе заявил, че ще получат достъп до андрофрансинските фондове, пазени от Ли Там. Ентролузианските стражи бяха заменени с блатни и горянски съгледвачи. Подозираше и че Скитащата армия на Рудолфо е тръгнала.

Мисълта за блатните събуди спомена за момичето. Не можеше да си я изкара от главата и непрекъснато мислеше за нея.

Още в началото бе привлечен от нея, но целувката бе затвърдила влечението. Зачуди се какво ли прави тя в момента и дали ще я види отново. Бе му обещала, но в последно време Неб не вярваше твърде много на външните впечатления. Този Рудолфо например. На пръв поглед изглеждаше конте, но отблизо личеше стоманата в погледа му. Беше благодарен, че Петронус го е определил за пазител и още повече, че бе оставил металния човек под опеката му.

Неб се отдалечи от лагера. Луната вече се бе издигнала нависоко, синя, изпъстрена със зелени точки. През някои нощи, когато тя се смъкнеше по-ниско, можеше да се различи кулата на лунния маг.

Разбира се, лунният маг беше далечен спомен от Първия свят. И всички книги с легендите за него вече бяха изпепелени. Веднъж брат Хебда му беше показал пергамент с ранен текст за царската лунна експедиция, от света преди времената на П'Андро Уим. Бяха го обсъдили по време на разходката, при една от визитите на баща му.

— Искам да стана като теб — каза му тогава Неб. Не биваше да докосва пергамента, но се наведе ниско, за да го разучи внимателно. — Искам да откривам изгубени документи от Стария свят.

По лицето на брат Хебда премина сянка.

— Някои неща е по-добре да не се намират — промърмори тихо той.

— Брат Хебда?

Мъжът вдигна поглед.

— Съжалявам, Неб. Днес съм малко разсеян. Мисля, че открихме нещо, което не бива да вижда отново бял свят.

Неб го изгледа с любопитство.

— Какво?

— Не знам — поклати глава брат Хебда. — А и да знаех, нямам право да ти кажа. Но изпитвам лошо предчувствие.

В крайна сметка баща му се бе оказал прав.

Неб чу тих познат глас.

— Небиос бен Хебда. — Долови аромата на мускус и неочаквано топлите устни докоснаха бузата му.

— Блатният крал е много доволен от теб.

Той подскочи сепнато от целувката. Нощем магиите бяха
буквално непробиваеми.

— Уингърс?

Но тя вече се отдалечаваше тичешком в нощта.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Влад Ли Там се усмихна и вдиша пушека на кала от дългата си лула. Преповтаряше си събитията от деня и не можеше да бъде доволен. Когато ги остави, Рудолфо, Мейров и блатният крал обсъждаха стратегията за вечерната операция.

Сега от него се искаше само да изчака.

— Явно петдесетият ми син се е справил много добре с пръстена.

Секретарят кимна.

— Да, милорд.

— Имам чудесни, силни чеда. — Той затвори очи и остави на пушека да го понесе. Но се зачуди дали димът няма да го вдигне твърде нависоко и надалеч от предстоящите през нощта събития.

— Децата ви са легендарни, милорд. Имаме вест и от трийсет и седмия ви син. Той язди с Непокколебим Първи.

Влад Ли Там издиша пушека.

— Утре ще бъде изненадан.

— Имаме добър източник в гвардията — продължи секретарят. — Ще ни предава сведения за движението и стратегията им.

Влад Ли Там се замисли.

— Сивите гвардейци на Орив са твърде малко, за да сторят каквото и да е, освен да го охраняват. Ала ще е полезно да знаем разположението им. Но пък можем да научим нещо за срещата му със Сетберт.

Зачуди се колко щеше да се задържи Орив на слабата си позиция, след като Петронус се бе разкрил. Сред андрофрансините навярно имаше такива, които помнеха Петронус, но фактът, че бе инсценирал смъртта си преди трийсет години, щеше да отблъсне част от тях. Това определено беше нарушение на андрофрансинските закони. Никой папа не бе напускал поста си досега, още повече с подобни усилия.

Но връщането от смъртта изискваше не по-малки усилия. Петронус се бе съпротивлявал на всяка крачка. Предателството на Влад Ли Там беше уредено тихомълком. Бяха изковали нов пръстен от

метала, който пазеше за подобни случаи с помощта на скиците, на които се бе натъкнал в библиотеката преди трийсетина години.

Не беше сигурен как се вписваха блатните и Сетберт, но долавяше някаква стратегия, успоредна на неговата. Понякога му се струваше, че дори засенчва собствените му интриги. Части от тази план изплуваха на повърхността от време на време.

Неговата роля беше сложна. Ала знаеше, че чуждата стратегия бе не по-малко сложна от уимски лабиринт. И бе наясно, че андрофрансините се бояха от нещо. Беше го доловил в мрачните им трезви изражения, когато обсъждаха нуждата от силен лидер, нов пазител на светлината, далеч от останалия свят.

Дръпна отново от лулата, заслушан как стритите плодове пращят, докато се разгарят от пламъка, поднесен от секретаря му.

— Утре се завръщаме в Изумрудения бряг — каза Влад.

Знаеше, че Желязната армада е блокирала пристанищата в Ентролузианската делта. Сега подкрепленията и припасите на Сетберт трябваше да пристигат по земя. Границите на войната не бяха ясно очертани, но вече виждаше формата и размера на предстоящото.

Ако Рудолфо се окажеше толкова силен, колкото Влад го бе създал, войната нямаше да трае дълго. Строежът на библиотеката щеше да започне. Ордент щеше да пропълзи в сенките и да умре от раните си. Дъщеря му щеше да отгледа дете, което да притежава силата на горянския крал и лукавството на клана Там. Светлината щеше да трепти, но нямаше да изгасне.

„Ала на каква цена?“

Влад Ли Там въздъхна и отново дръпна от лулата.

24.

РУДОЛФО

Рудолфо приклепна в края на гората и усети как магията се задейства. Използваше я за втори път през последните дни, но колкото и да не му харесваше, беше нужна и практична, ако възнамеряваше да придружи хората си на набега.

Грегориќ сјакаш прочете мислите му и се размърда. Чу се леко скърцане на борови иглички.

— Рудолфо, искам да размислиш — каза пръвният капитан, гласът му беше приглушен от магията. Не спомена титлата... нешто, което правеше само кога то говореше како негов пријател, а не како подчинен.

Рудолфо погледна към мястото, където клечеше Грегориќ.

— Откога се познаваме? — попита.

— Цял живот.

Кралят кимна.

— Значи си бил наясно какво ще сторя още докато обсъждахме стратегията за тази вечер.

Рудолфо усети длан на рамото си.

— Да. Така е. Но светът се промени и ти придоби по-голяма роля в него.

„Промяната е пътят на живота.“ Рудолфо си спомни тези думи на П' Андро Уим.

— Намекваш, че не трябва да рискувам заради библиотеката ли?

— Не само заради нея — отвърна Грегориќ. — Остатъците от андрофрансинският орден са под закрилата на Деветте горски дома. Трябва да мислиш за жена си и за народа. — Той замълча и Рудолфо усети колебанието му. — Ако паднеш, за нас тази война ще приключи. Ако те загубим, малкото останала светлина ще изгасне.

Рудолфо разхлаби двете ками на колана си. Предпочиташе дългия, тесен меч, но магиите бяха по-пригодени за бой с ножове от близко разстояние.

— Няма да падна, Грегориќ! — каза тихо той.

Рудолфо чу тътена от север и зачака. Армията на блатния крал се появи, бързо и ниско над равнината, окъпана от синкавата лунна

светлина. Приличаше на черен океан, връхлитащ земята. Яздеха мълчаливо, включително и Ханрик, и се спуснаха върху предните постове на ентролузианците. Рудолфо стана и се протегна. Усещаше как магията в кръвта трепти под кожата му. Можеше да помирише потта на конете зад него, примесена с миризмата на пепел и сняг.

Ентролузианците очакваха атаката. Нарочно бяха пуснали мълвата пред един от разкритите шпиони и му дадоха време да я предаде на Лисиас.

Предният ентролузиански пост вдигна тревога и изпрати птици, още преди блатните да ги връхлетят.

Друг пост, по на запад, също вдигна тревога и Рудолфо се усмихна. Това бяха рейнджърите на Мейров.

— Време е. — Извади ножовете и ги тикна под мишниците си, така че остриетата да сочат назад.

Грегори́к подсвирна и отделиението се раздвижи.

Тичаха на югоизток, а омагьосаните им ботуши едва шептяха в снега. Рудолфо усети как сърцето му се разгуптя и мракът се отдръпна в сивееща светлина, защото очите му се приспособиха. Чуваше шума от сражение на фронтовата линия и ускори крачка.

Навлязоха в гората и се разпръснаха, за да избегнат пехотните отряди, които тичаха към предните линии.

От време на време цъкаха с език по небцето — съвсем лек звук, но с усиления им слух бе достатъчен сигнал, че да поддържат реда си. Рудолфо беше в средата и не издаваше никакви звуци.

Взеха двете левги за няколко минути и описаха дъга, за да заобиколят лагера на Сетберт. Ако сведенията на Влад Ли Там бяха достоверни, мехослугите се намираха в центъра, близо до палатките на ентролузианските съгледвачи, недалеч от шатрата на Сетберт.

Зад тях шумът от сражението се засили. Това беше просто номер за отклоняване на вниманието и Рудолфо се надяваше, че Лисиас ще се върже. Знаеше, че машините ще са под охрана, но се надяваше, че генералът ще изтегли бойците си към Сетберт, когато получи птицата.

Събраха се около покритите с мъх скали, които Грегори́к бе избрал при предишното си разузнаване. Рудолфо видя как малката птичка се появи сякаш от нищото. Тя трептеше в невидимите ръце, преди Грегори́к да я пусне.

Бяха пленили един от малките куриери на Лисиас по-рано през седмицата, а Влад Ли Там бе помогнал с фалшифицирането на шифъра. Спешното съобщение, съчетано с атаката по ентролузианските постове, трябваше да е достатъчно да им даде възможност.

Освен ако Сетберт не бе загубил дотолкова уважението на Лисиас, че генералът да реши да не се меси. Все пак разчиташе на академичното му образование. Генералите от тази строга школа не се нуждаеха от изпитването на уважение, за да вършат работата си, и Рудолфо се осланяше на това.

Изчакаха, докато птичката успее да стигне. Лагерът беше под бойна тревога и кипеше от активност. Нови отряди от омагьосани съгледвачи се отправяха към предните линии или оставаха, за да подсилят периметъра. Но отделението на Рудолфо вече бе проникнало през временната дупка, уредена от човека на лорд Там.

Горяните изчакваха, притиснати към скалите.

Ръката на Грегорику се притисна към кръста на Рудолфо.

„Клъвнаха.“

Той се обърна и докосна рамото на капитана.

„Чудесно. Дай сигнал по твоя преценка.“

Вече чуваше виковете на Лисиас и знаеше, че ще съсредоточат защитата си около шатрата на Сетберт. В нощта се появиха нови подкрепления — нормални и такива, от които се носеше киселата миризма на прясно омагьосване.

Рудолфо затаи дъх, докато отминат.

Грегорику изсвири първите три акорда от Първия химн на Скитащата армия. Направи го толкова тихо, че дори подсилените сетива на Рудолфо го доловиха с мъка. Отрядът се надигна и хукна към центъра на лагера. Разпръснаха се и започнаха да приклякат и да се провират край хората.

— Съгледвачи в лагера! — изкрещя някой. Разнесоха се и други гласове и Рудолфо чу шепота на стомана по плат и кожа, дрънченето на метал, когато остриетата се отбиваха от остриета и пронизваха плът.

Не спряха. Дори не забавиха крачка. Продължиха напред и когато се изправяха пред препятствие, си проправяха път или направо го прегазваха. Сапъорите на Грегорику се отделиха, за да разпалят пожари в лагера.

Грегори́к и Рудолфо сря́заха задното платнище на шатрата на мехослугите, докато останалите се оправяха със стражите. Виковете се увеличаваха и беше въпрос на време ентролузианците да разберат, че заплахата срещу Сетберт е само диверсия.

— Мехослуги, станете! — нареди тихо Рудолфо. Кехлибарените очи светнаха и машините се раздвижиха с бръмчене.

— Ние сме собственост на андрофрансинския орден — каза един от мехослугите и от радиатора му излезе пара.

— Аз съм лорд Рудолфо от Деветте горски дома, генерал на Скитащата армия. Аз съм истинският пазител на Уиндвир, съгласно член петнайсети от устава на ордена. — Рудолфо зарецитира бавно думите, на които го бе научил Петронус. Молеше се на всички богове те да подействат. — Алинея три, параграф шест ми дава право да пренасочвам андрофрансински персонал и ресурси с цел предпазване на светлината. — Шумът от битката се усили. Той продължи по-припряно: — Наредено ви е да се върнете в останките на Великата библиотека с най-бърза скорост. Няма да спирате. Няма да слушате други заповеди, докато не изпълните тази. Ясно ли е?

Тринайсет гласа откликнаха и тринайсет фигури се понесоха в хаоса на нощта с щракане и пукот.

В този миг Рудолфо чу вика на Грегори́к.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Влад Ли Там не спеше тази нощ. Рядко го правеше в подобни ключови моменти. Седеше в палатката си, увит в одеяло, и не пушеше, а чакаше вест от секретаря си.

Беше дал на петдесетия си син задачата, за която бе подготвен. Разбира се, когато бе възприел точно тази стратегия, още дори нямаше петдесети син. По обичая си Там щеше да използва други като стрели, да ги манипулира, докато не се превърнат в подходящото оръжие в точния момент. Но сега не можеше да си позволи неизвестен обект в близост до Рудолфо след толкова много работа през дългите години. Затова прибегна до единствения ресурс, на когото имаше пълно доверие: семейството си.

Беше изпратил сина си да спечели нашивките на лейтенант в армията на Сетберт. И сега, в този важен момент, можеше да го вдигне като чука в юмрука си.

Трябваше да забие още един пирон в душата на Рудолфо — последния. Останалото щеше да свърши вълнообразният ефект, а обучението на четирийсет и втората му дъщеря би трябвало да е достатъчно, за да тласне нещата напред.

Тяхното неродено дете щеше да наследи центъра на света и да го защитава по-добре от андрофрансините.

Платнището на шатрата се отметна и секретарят промуши глава.

— Лорд Там, пристигнаха последните думи на петдесетия ви син.

„Последните думи.“ Влад Ли Там взе навитата бележка. Прочете я бавно и я прибра в пазвата си до обезкосмените гърди.

— Това е поема — каза с натежал глас — за голямата любов на един син към баща му.

Секретарят наведе глава.

— Съжалявам за загубата ви, лорд Там.

Влад кимна.

— Благодаря, Етрис.

Платнището изшумоля и той се отпусна по гръб, втренчен в покрива на шатрата, който помръдваше под снега. Щеше да мине поне час, докато получи потвърждение от друг източник. Но петдесетият син нямаше да изпрати птица с последните си думи, ако не беше сигурен, че нещата вървят според начертаната стратегия.

Влад притисна бележката към гърдите си. Синът му със сигурност беше мъртъв и той се остави за миг на тъгата. Пред останалите Влад Ли Там показваше каменно и неразгадаемо изражение. Но тук, сам в шатрата и без пушека на кала, който да уталожил болката, той заплака тихо за сина, когото бе погубил.

Знаеше, че крайният изход си заслужава жертвата и че синът му би се съгласил, ако знаеше какво спасява, умирайки. Но въпреки това Влад усещаше болката от загубата и мразеше чувството на безсилие, което тегнеше отгоре му. Напомняше му за още една загуба, която предстоеше в бъдещето.

Следващата птица донесе очакваните новини. Влад излезе навън да я посрещне. Дъхът му се кълбеше в облачета пара в студения въздух, докато газеше в снега. Той бутна съобщението в ръцете на секретаря си.

— Предай на Петронус съболезнования за загубата на Рудолфо. И прати вест на четирийсет и втората ми дъщеря.

Мъжът кимна.

— Да, лорд Там.

— И предупреди хората. По изгрев тръгваме към дома.

Влад Ли Там се обърна на югоизток и се вгледа в нощта. Военната проповед бе почнала най-сетне и се виждаха пожарите в ентролузианския лагер в далечината.

— Свърши се — каза Влад Ли Там на мрака.

ПЕТРОНУС

Петронус стоеше с рейнджърите на Мейров и половин отделение горянски съгледвачи до кратера на Великата библиотека. Чуха шума, преди да ги видят, като звукова вълна, носеща се в нощта. Не приличаше на нищо познато. Гърдите свистяха, машините бръмчаха, а добре смазаните крака тропаха по земята. Сякаш цяло село фермери стрижеше овцете си едновременно, бавно и методично, наред хаотичния шум от битката.

Видя призрачните светлини, които можеше да вземе за светулки в друг край на света и по друго време на годината. И ако не принадлежах на тринайсет перфектни чифта, движещи се под строй с еднаква скорост.

Петронус ги гледаше как приближават, може би два пъти по-бързо от кон, може би още по-скоростно. Лунната светлина ги оцветяваше в синкавозелено, докато крачеха сигурно през снега.

Те се спуснаха в кратера и спряха. Петронус вдигна ръце, докато рейнджърите ги преброяваха.

— Внимавайте! Аз съм Петронус, крал на Уиндвир и Свещен взор на андрофрансинския орден.

— Петронус — заговори един от мехослугите, — шейсет и трети поред, осмият убит папа в историята на андрофрансинския орден.

— Заблуда! — извика старецът и вдигна длан. — Нося пръстена на П'Андро Уим.

Мехослугите наведоха глави. Петронус не беше виждал такива като тях. Високи, стройни и с около половин глава по-едри от хората. Имаха дълги ръце и пръсти, а металната обшивка на телата им се движеше над работещите гърди. В средата на гърбовете им имаше малка решетка, от която излизаше пара.

Едно време, когато младият Чарлс ги разработваше, Петронус помнеше, че най-големият проблем беше енергията. За колко време бе успял да ги захрани огромният огън? Три минути? Пет? Сега не се сещаше, но помнеше, че бе потребно грандиозно количество енергия, за да захранят само главата и торса.

Явно бяха разрешили проблема по някакъв начин. Нещо вътре в мехослугите гореше достатъчно мощно, за да произвежда пара и да ги задвижва.

Петронус огледа металните им лица.

— Оставям ви под грижите на генерал Рудолфо от Скитащата армия. В паметта ви се пазят остатъците от Великата библиотека. Рудолфо ще ви заведе при Исаак — мехослуга номер три, — и ще помогнете за възстановяването на библиотеката. Разбирате ли заповедите? — Той вдигна пръстена и кехлибарените им очи го проследиха.

— Да — отвърнаха в един глас.

— Кои са запознати с картографията на Познатите земи? Излезте напред.

Четирима от мехослугите се размърдаха.

— Ако по пътя се случи нещо непредвидено, трябва да се съберете в Седмото имение на Деветте горски дома. Разбирате ли?

Те кимнаха.

— Много добре. Седнете и затворете очи, докато Рудолфо не се върне.

Машините седнаха и приглушената светлина от очите им помръкна, когато спуснаха едновременно металните си клепачи.

Петронус се обърна на юг и зачака.

След трийсет минути се завърнаха първите горянски съгледвачи. Те дишаха тежко и кашляха в студения въздух. Лечителите от Пилос се постараха да промият и бинтоват раните, които не виждаха, ръцете им подгизнаха от невидима кръв.

След пет минути пристигна нова вълна, следвана отблизо от ариергарда.

— Със сигурност загубихме трима — каза един от лейтенантите, след като преброи хората си. — Липсват петима, включително Грегори и Рудолфо.

Петронус изруга под нос.

НЕПОКОЛЕБИМ

Папа НепокOLEБИМ Първи пристигна в ентролузианския лагер само часове преди да избухнат сраженията. Сетберт го посрещна хладно и показа недоволството от решението на братовчед си с всяка дума.

— Оставил си хората си без водач! — обвини го надзорникът, а гушите му потрепнаха от гняв.

— Аз съм папа! — отвърна НепокOLEБИМ, без да крие собственото си раздражение. — Аз ще реша кое е най-добро за народа ми.

Четири дена на път бяха изострили нервите му. А първата новина, която научи, щом пристигна, бе, че някой, който твърдял, че е Петронус, е скритият папа на Влад Ли Там.

В началото се изсмя. Беше присъствал на погребението на Петронус като млад. Дори се бе позабавлявал с една от жените, които сервираха на помена. Завръщането от мъртвите не беше присъщо на андрофрансинските папи.

Но когато Сетберт го увери, че е вярно, настроението му помръкна.

— Ти може и да си папа — просъска тихо Сетберт, — но трябва да благодариш изцяло на мен.

В този миг се вдигна тревога. В шатрата на надзорника нахлуха пехотинци и съгледвачи и Орив беше изтикан в ъгъла с ескорта си от сиви гвардейци.

— Получихме сведения от шпионите си — докладва задъханият Лисиас, който бе тичал до шатрата. — Горянските съгледвачи на Рудолфо са тръгнали на лов.

— За какво? — попита Сетберт.

Лисиас почти се усмихна.

— За теб — процеди през зъби.

НепокOLEБИМ наблюдаваше размяната на реплики. Сетберт нямаше влияние върху този човек. Не беше нужно да е гениален политик, за да го забележи. Както и не беше нужно да е военен гений,

за да види, че ентролузианската армия е разединена, а бойният ѝ дух пада с настъпването на зимата и нарастващото напрежение.

Сетберт извика да му донесат меч и един адютант му помогна да го препаше. Чу шум от сражение отвън и Лисиас застана между Сетберт и входа. Съгледвачите от делтата бяха приклекли в готовност и блещукаха на светлината на лампите. Гримлис и двамата сиви гвардейци също измъкнаха мечовете си. Друг шум от дъното на шатрата привлече вниманието на Непоколебим. Беше го чувал и преди из библиотеката, но сега му се струваше невъзможно да е същият. Въпреки това долови ясно тракането на машините, свистящите духала и тропота на металните нозе по земята.

— Мехослуги? — Не осъзна, че го е казал, докато не видя, че Сетберт го гледа намръщено.

— Какво? — Надзорникът пребледня, след което започна да почервенява.

— Такъв звук издават мехослугите, но... — Непоколебим внезапно проумя. Сетберт го бе излъгал, че всички са унищожени, с изключение на изреклия заклинанието.

— Освободиха металните хора! — извика един съгледвач от входа. — Тичат на север към Уиндвир.

— Значи не са идвали за мен — промълви тихо Сетберт.

Лисиас изруга и се втурна навън, крещейки заповеди. Надзорникът го последва.

Щом шатрата се поопразни, Непоколебим се обърна към Гримлис. Старият капитан го гледаше замислено. Погледът му ядоса Орив и той му се сопна.

— Ако искаш да кажеш нещо, капитане, кажи го.

Гримлис се изпъна.

— Ще го кажа. Познавам Петронус. Ако наистина е жив, ти не можеш да му се мериш и на малкия пръст. И не смятам, че войната за приемничество ще има смисъл.

— Съгласен съм. — Непоколебим изпитваше все по-дълбоки колебания.

Чудеше се дали изобщо трябва да воюва.

Част от него го подтикваше да отиде при Петронус веднага. Да не допуска трагедията да се задълбочи повече.

Но той побърза да се отърси от подобни мисли. Невъзможно бе да е Петронус. Петронус беше мъртъв. А дори старият папа да се бе върнал чудодейно от смъртта, това трябваше да се разследва подробно от комисия.

А междувременно, докато успее да се събере подобна комисия, Непоколебим щеше да изпълнява дълга си към светлината.

25.

РУДОЛФО

Рудолфо чу вика на Грегорик и скочи към мястото с пригответени остриета. Подсиленото му зрение различи очертанията на мъж, приклеknал насреща му. Забави ход и пристъпи надясно, а приклеknалата фигура се извърна. Зърна разкъсаната униформа на ентролузиански лейтенант, въроръжен с горянски кинжали. Остриетата сякаш следваха движението на Рудолфо.

„Той ме вижда.“ Имаше подобни прахчета, но не бяха чак толкова мощни, че да видиш омагьосан съгледвач. Макар да съществуваха слухове, че андрофрансините разполагат с магия, която неутрализира всичко останало. Но пък откъде щеше да разполага този лейтенант с подобно нещо? Тези тайни бяха изчезнали заедно с Великата библиотека, освен ако Рудолфо не успееше да спаси някои от тях. А за целта се нуждаеше от Грегорик. За да стигне до Грегорик, трябваше да убие този мъж.

Рудолфо вдигна ножовете си и атакува.

Противникът му не се сражаваше като ентролузианец. Движеше се твърде бързо, с увереност и майсторство. Чу пъшкането на Грегорик и изтика лейтенанта назад. Когато ножовете им се срещаха, от тях изскачаха искри.

Въртяха се, замахваха и мушкаха, камите се движеха в синхрон.

Рудолфо чу суетнята и подсвирването, съобщаващо, че машините са се измъкнали от лагера. Беше време за оттегляне.

Долови помръдването на Грегорик и осъзна, че първият капитан се опитва да даде сигнал за отстъпление. Направи въртеливо движение с единия нож, замахна с другия и подсвирна на хората си да се махат.

Виковете приближиха и Рудолфо атакува отново с доминиращата си лява кама след дясната. Ентролузианският лейтенант парира бързо и той усети силата и уменията на двете му ръце.

„По-добър е от мен.“ Тази мисъл го халоса като юмрук. „Но се стареа да не ми го покаже.“

Платницето се отметна и се появиха двама войници. Паднаха, преди Рудолфо да успее да мигне, а гърлата им бяха прерязани с

майсторска прецизност. Той се усмихна на горянските си съгледвачи, макар да прокле неподчинението им.

„Трябва да бягаме“ — помисли си.

Ентролузианецът сякаш го чу и внезапно се разкри. Пролуката не беше голяма и някой по-необучен от Рудолфо можеше да я пропусне. Но си беше възможност и Рудолфо се възползва, макар да се чудеше на появата ѝ.

Заби първия си нож в бъбрека и понеже ставаше дума за Грегорику, го развъртя, докато противникът му не запищя и не изтърва оръжията си. След това промуши с втория сърцето му и докато падаше, замахна отново с първия, за да пререже бързо гърлото.

Рудолфо цъкна с език, докато мъжът се свличаше на земята, и чу три цъкания в отговор. Приблужи се към задъханото дишане на Грегорику и прибра оръжията си.

— Пазете ме! — просъска на хората си.

В шатрата се появиха нови войници и съгледвачите се разправиха с тях с бързо и безмилостно.

Напипа Грегорику и го повдигна. Не можеше да прецени дали първият капитан е в съзнание, но намери окървавената му хлъзгава ръка и изпрати съобщение с пръсти.

„Дръж се, приятелю. Ще те отнеса вкъщи.“

Рудолфо го метна през рамо, привеждайки се под тежестта му, и излезе от задната страна на шатрата.

Тичаше с всички сили и цъкаше с език по небцето си. Тримата съгледвачи се разпръснаха, двама вървяха напред, за да отварят път, а третият охраняваше тила. Тръгнаха на зигзаг — наляво, назад, надясно. Движеха се хаотично, следваха път, който малцина можеха да предвидят.

Напуснаха лагера и навлязоха в гората от южната страна. Когато напуснаха външния периметър, вече се бяха изместили на запад. По пътя мъжете отпред убиха шестима противници, а този в тила — само двама.

Спряха в края на гората, за да превържат криво-ляво Грегорику.

Легнал върху осеяната с борови иглички земя, първият капитан се размърда, сграбчи туниката на Рудолфо и изпрати съобщение с пръсти по врата му.

„Остави ме. Няма да оцелея.“

Рудолфо докосна рамото му.

„Глупости. Трябва заедно да спечелим войната.“

Грегори́к отново изпадна в безсъзнание. Другите съгледвачи понечиха да го вдигнат, но Рудолфо се сопна по-остро, отколкото искаше.

— Аз ще го нося!

Краката и гърбът го боляха от тичане. Въпреки магиите силата му не беше достатъчна, че да понесе товара с лекота. Но той метна Грегори́к на рамо и тръгна. Тичаха на запад по ръба на гората, след това поеха на север в подножието на хълмовете и накрая напуснаха прикритието и хукнаха през откритата заснежена равнина.

Не спряха, докато не стигнаха центъра на Уиндвир. Рейнджърите от Пилос пазеха южната граница с опънати лъкове и не ги очакваха. Рудолфо изсвири силно и високо да ги предупреди.

— Нося ранен! — извика той, щом стигна ръба на кратера. Разбута рейнджърите, които се опитаха да вземат Грегори́к, и го положи лично на земята. — Има ли лечител?

Но Рудолфо нямаше нужда от лечител, за да му каже, че някъде по пътя от света е изчезнала завинаги още една светлина.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там прочете бележката десетина пъти, преди да я изгори. Ала дори след това тя продължи да стои пред очите ѝ.

Съобщението пристигна сутринта с една птица, за която баща ѝ знаеше, че винаги може да я намери. Джин не беше сигурна какво точно означава, докато не зърна умърлушените лица на ескорта си.

„Той ще има нужда от теб. Предложи му утеха и ще станеш дясната му ръка.“ Имаше и допълнително кодирано съдържание: „Оплачи саможертвата на брат ти в името на светлината.“

Запита съгледвачите защо са толкова тъжни и те ѝ казаха за смъртта на Грегорик. Внезапно осъзна значението на бележката от баща ѝ. Върна се в шатрата си и за пръв път, откакто се помнеше, заплака тихо, както се полагаше на дъщеря на Влад Ли Там.

Не тъжеше за брат си. По-скоро изпитваше гняв към семейството и най-вече към баща си. Стратегията беше ясна. Човек се оформя от събитията в живота си. Такова беше учението на франсините. Както и че човек, група и дори цяла нация могат да бъдат подтикнати, ако животът им се стимулира в нужните моменти. Малко тъга, за да изградят съчувствие, малко загуба, за да се появи мярка за благодарност, възможност за отмъщение — да уталожи гнева.

И въпреки яснотата на стратегията тя внезапно изпита колебание. Работата на баща ѝ се състоеше от десетки игри на войната на кралицата с истински хора, а ходовете в една партия бяха свързани с тези в друга. Вярваше — както я бяха учили, — че това дело е в полза на светлината, макар и по-тъмно от действията на андрофрансинския орден, но от съществено значение, за да не поемат никога Познатите земи по пътя на Стария свят.

Но сега действията на баща ѝ я разгневяваха. И в центъра на това бе съзнанието, че Рудолфо е потърпевш от машинациите на Там.

Това ли беше любовта? В такъв случай ѝ беше трудно да намери нещо полезно в нея. Любовта трябваше да е най-добрата стратегия в защита на висша кауза. Ала коя беше тя, че да се съмнява във волята на баща си? Доколкото знаеше, той просто бе продължил делото,

предадено от баща му. Коя беше тя, че да се съмнява в работата на клана Ли Там?

Тези дела ще запазят светлината в света. Преди да види колоната от дим, което ѝ се струваше толкова отдавна, щеше да заяви без колебание, че подобна благородна цел оправдава всякакви средства. Сега обаче се колебаеше.

Когато прецени, че Рудолфо ще се появи след няколко часа, изплакна очите си и облече прости вълнени дрехи. Тази нощ щеше да свърши работата си. Да изпълни ролята си в бащиното си дело, но нямаше да се облича тържествено.

Джин Ли Там отиде в края на лагера с останалите, включително и Исаак, и загледа редицата метални хора, тичащи в перфектен синхрон по побелялата земя. Около тях препускаха горянски съгледвачи, сякаш караха стадо добитък. За пръв път, откакто се бяха срещнали, не можеше да различи годеника си сред групата ездачи.

Дори когато спряха, не можа да го разпознае отначало. Най-сетне го забеляза как се смъква от коня и подава юздите на един адютант. Джин остана настрана и продължи да го наблюдава.

Рудолфо явно не беше на себе си. Движеше се бавно, с наведени рамене, а лицето му бе уморено и невероятно тъжно. Очите му бяха почервенели от изтощение, а челюстите бяха стиснати. Носеше зимната вълнена дреха на съгледвач, напоена с по-тъмни петна, очевидно кръв. Зачуди се дали не принадлежи на Грегорику.

Джин го гледаше как дава инструкции на друг от капитаните и реши, че не може да чака повече. Приблужи се и когато улови погледа му, замръзна на място.

В този миг нещо се пропука в нея и тя осъзна нещо със сигурност, но го избута настрана. После, щеше да мисли за това после!

Рудолфо не показва изненада, че се е отдалечила толкова от седмото имение. Само кимна и изръмжа, когато му обясни, че е довела Исаак, ако другите мехослуги имат нужда от поправки.

Повтори същото и на капитана, който махна на Исаак. Преди металният човек да се насочи към себеподобните си, Джин хвана ръката на Рудолфо и го поведе със себе си. Той не оказа съпротива.

Джин Ли Там нареди да приготвят корито с топла вода, храна и напитки, след което накара Рудолфо да седне на широкия матрак и свали ботушите му.

Загубата му се отразяваше тежко и скоро щеше да тръгне по петте пътя на тъгата, за които говореха андрофрансините. Сега клатеше глава, мърмореше и гледаше надолу, встрани от нея.

Въпреки това се подчиняваше и влезе в коритото, позволи ѝ да отмие кръвта на умрелия му приятел. Тя го подсуши с топла кърпа сякаш беше дете и го уви в тежка памучна роба.

Рудолфо седна на матрака и задъвка унило парче сирене, а Джин се обърна да му налее бренди.

Преглътна буцата в гърлото си и разбърка първата доза от лекарството. След това седна до него и го накара да хапне още, и да изпие подправеното питие.

Сложи го да легне, духна лампите и се сгуши в него. Прегърна го и започна да гали къдравата коса, врата му, докато той не заспа.

Остана будна дълго време, замислена за предстоящото. Изчака цели три часа, преди да се съблече и да се притисне към него, да започне да го гали и целува.

Рудолфо се размърда и тя се покатери отгоре му, пое го в себе си и намери ритъм, подходящ и за двамата.

Той се бе вкопчил в нея, но не издаде и звук, дори накрая. След това потъна в дълбок сън, без да я пуска от прегръдката си.

Но Джин Ли Там не заспа. Замисли се за новата сигурност, която бе открила при вида на потъналия в скръб Рудолфо, и разбра, че вече е преминала отвъд волята на баща си.

„Това дете не е за теб! — каза тя на баща си от най-мрачните дълбини на душата си, където се боеше да надникне. — То никога няма е за теб!“

Извърна се и погледна Рудолфо, усетила топлия му дъх по врата си, когато мръдна насън, за да я прегърне.

— За теб! Само за теб!

Той сякаш отговори, промърморвайки нещо насън.

Джин Ли Там се притисна в него и целуна бузата му.

След това заспа и потъна в неспокойни сънища.

ПЕТРОНУС

Хората се събраха край Петронус в столовата и той повдигна вежди. Вече където и да ходеше, го следваха омагьосани съгледвачи. Граничните рейнджъри на Мейров бяха личната му охрана. Някой дори бе домъкнал отнякъде пищна роба в бяло, синьо и лилаво. По миризмата съдеше, че май са я изровили от някой таван. Петронус прие дара, но не смяташе да я облича. Засега се насилваше да носи само пръстена.

— Ваше светейшество! — поклони се ниско водачът на групата.
— Молим за аудиенция.

Петронус се засмя.

— Не е нужно да молиш, Гарвър. Независимо от последните събития аз съм си аз.

Гарвър погледна другите и завъртя плетената шапка в ръцете си.

— Разрешавате ли, ваше светейшество?

Петронус въздъхна. Всичко се бе променило и дори намрази Неб заради ролята му в събитията, макар да знаеше, че щеше да тръгне по този път със или без момчето. Пък и не можеше да си позволи да забрави и ролята на блатния крал. Защо блатните бяха решили внезапно да подкрепят ордена? Или просто подкрепяха Рудолфо?

Той погледна хората и гребна с лъжицата си от овесената каша. Мъчеха се да му дадат по-хубава шатра и по-добри блюда, освен робата, но той отказваше, настояваше, че не е по-различен от другите работници. Продължаваше да обикаля, макар и с ескорт, и дори спираше да помага при изкопаването на костите от замръзналата земя.

— Какво да направя за теб, Гарвър?

Мъжът очевидно се притесняваше. Преди провъзгласяването нямаше проблем да говори искрено и тази внезапна промяна напомняше на Петронус, че играе роля в лъжа, в която не вярваше. Че позицията му в ордена го отличава от останалите по някакъв начин.

Петронус хвърли поглед към Неб. Момчето мълчеше и местеше очи между него и групата.

Той въздъхна отново.

— Нямахте проблем да говорим, когато трябваше да се копаят нови тоалетни или когато в каруците с припаси липсваше брашно и сол. — Петронус докара най-приличната си усмивка. — Нищо не се е променило.

„Всичко се е променило.“

Най-сетне Гарвър отвори уста.

— Ваше светейшество, знаем колко важна за вас е тази работа и съставихме план да я свършим до средата на пролетта, ако зимата се окаже мека като последните три. Можем да въртим на смени мъжете и жените в лагера, както досега. Новите припаси пристигат навреме и работниците са възхитени от щедрите заплати на ордена.

Петронус кимна.

— Чудесно. — Видът на Гарвър му показва, че човекът все още не е стигнал до въпроса, който го притесняваше. — И какъв е проблемът?... — Той остави думите си да заглъхнат.

— Не знам как да го кажа, ваше светейшество. — Гарвър погледна другарите си за морална подкрепа. Петронус проследи очите му. Беше довел най-умните и най-кадърните.

— Говори направо, Гарвър, както на съвета преди четири нощи, когато обсъждахме да намалим лова заради присъствието на армиите.

Гарвър кимна.

— Добре, ваше светейшество. Вече не се нуждаем от вас тук. — Той се изчерви. — Не че не ви искаме! Постъпихте както е редно с нас и с вашите родственици. Но не смятаме за правилно нашият папа и крал да копае гробове в снега.

— А аз мисля, че е съвсем правилно. — Петронус усети как гневът му нараства бързо.

Гарвър преглътна и отново примигна.

— Грешите за намерението ми, милорд, но то е заради лошия ми подбор на думи. Всеки от нас може да работи с лопата и количка. Но само един може да е папа! — Той си пое дълбок дъх, преди да продължи: — Светът току-що загуби един папа и не бива да губи нов. Боевете се разрастват. Ще сте в по-голяма безопасност другаде и ще можете да се съсредоточите над работата си.

Петронус огледа всички наоколо, включително рейнджърите. Никой не изглеждаше изненадан или разколебан. Никой не смяташе да

възрази. Ако трябваше да е честен, сам не беше сигурен, че може да оспори тази мъдрост.

— Какво предлагате?

Гарвър изпусна затаения си дъх.

— Назначете някой да ни води вместо вас. Пращайте птици, но не пренебрегвайте останалите си отговорности. Познатите земи имат нужда от своя папа.

Петронус въздъхна.

— Добре. Ще помисля и ще го обсъдим на утрешното събрание. Така благоразумно ли е?

Гарвър кимна.

— Благодаря, ваше светейшество.

— Аз ви благодаря.

След като хората излязоха, той погледна Неб.

— Ти какво мислиш?

Неб сдъвка парче хляб с израз на задълбочен размисъл.

— Според мен са прави, ваше светейшество.

Петронус завъртя очи.

— И ти ли?

Неб се ухили, но усмивката му се стопи бързо.

— Смятам, че хората на Сетберт ще тръгнат срещу теб в някакъв момент. Или поне ще опитат. Ако не си жив, няма да има спорове за пръстена и скиптъра. Щом искаш мнението ми, ще трябва да свикаш съвет на епископите със свещено поръчение. Имаш много работа извън копаенето на гробове.

Петронус се облегна назад, осъзнал колко е пораснало момчето през последните месеци. Мъдър и речовит, с класическо андрофрансинско образование, а толкова млад.

— И кого да поставя начело според теб?

Младежът сви рамене.

— Рудолфо е начело като пазител. Той или някой от офицерите му може да осигури военна подкрепа и съвет, когато имаме нужда. Можеш да оставиш Гарвър или някого от другите да се занимава с всекидневната дейност в лагера и копаенето на гробовете.

Петронус поклати глава.

— Искам човек от ордена да върши тази работа.

Неб сви рамене.

— Не знам. Повечето андрофрансини отидоха в летния папски дворец. Останали са неколцина, но не ги познавам добре.

Петронус се усмихна.

— Доколко си съгласен с препоръките на Гарвър?

Неб се намръщи.

— Мисля, че можеш да свършиш повече на по-безопасно място. Без значение в какво вярваме, има още един папа, който се бори за власт и внимание, и единственият начин да го победиш е да си по-силен и по-добър. — Лицето му омекна и той отново сви рамене. — Явно съм напълно съгласен.

Петронус се изправи.

— Тогава си намери ново расо, Неб.

Младежът го погледна и на лицето му се изписа объркване.

— Току-що те направих свой адютант. Първата ти задача е да привършиш с работата си тук. След това ще се присъединиш към мен в Деветте гори, за да помогнеш за възстановяването на Великата библиотека.

Момчето почервеня и заекна, а Петронус се засмя и излезе от столовата. Надяваше се, че взема добро решение. Имаше нюх да различава пастирите от стадото, но този пастир беше твърде млад, а стадото бе дръгливо.

Все пак момчето бе видяло делото на Ксум И'Зир и бе оцеляло. Беше гост на блатния крал и обект на военните му проповеди. Беше го провъзгласил за папа и погребваше мъртвите си събрата.

Нещо повече, знаеше кога да пази тайна дори по-добре от него самия и кога е дошло време да я разкрие на света.

Това само по себе си бе достатъчно за Петронус да му повери погребването на Уиндвир.

НЕБ

Петронус замина след три дена. Неб гледаше как ескортът му прекосява равнината на Уиндвир и се изгубва в северните гори. Изобщо нямаше време да се приспособи към новите си отговорности. Но усетеше ли надигащата се паника, си спомняше какво му каза Петронус.

— Ти видя всичко, което правех тук — наставляваше го старецът през първата вечер, когато Неб го помоли да премисли решението си да го постави начело. — Няма да се занимаваш със смените на стражите и останалите военни въпроси. Просто продължавай работата и внимавай да имате припаси. Въпросите, които не могат да чакат няколко дена за птица, решавай на събрание или питай човека, който ще остави тук Рудолфо. — Петронус помълча малко, усмихна се и сложи ръка на рамото му. — Знам, че не е леко. Но не те натоварвам повече, отколкото смятам, че можеш да понесеш. — Накрая се наведе и промълви тихо: — Ти най-добре разбираш защо трябва да свършим тази работа.

Неб кимна. След това непрекъснато следваше Петронус и му задаваше всеки въпрос, за който се сети.

Сега, три дена по-късно, отново изпитваше несигурност. След като Петронус замина, той изпрати работниците по местата им. Никой не възрази. После провери графика за припасите, каруцата с артефактите и кухнята. Накара готвача да му завие малко храна и тръгна да обикаля и да надзирава работата. Разриването на снега ги бавеше допълнително и въпреки че студът не беше още непоносим, налагаше се да скъсяват значително смените. Една от най-големите му надежди бе, че Петронус ще поиска помощ за копаенето на гробове.

Неб обиколи навсякъде, като повдигаше расото си да не се намокри от снега. Бяха разделили Уиндвир на квадранти. Вътрешната част, зад стените на града, бе разцепена на северна, западна, източна и южна. Повечето от тях бяха разкопани, за да открият колкото се може повече артефакти. Бяха разделили и външната част по същия начин. Бяха привършили с източния и южния квадрант, но несигурността

около действията на блатния крал — въпреки думите му — ги държеше встрани от северния. В момента копаеха дупки в западния.

Когато Неб стигна до северните предели, вече бе огладнял. Разчисти снега под едно дърво и извади двете пържени филии и парчето агнешко. Изяде сандвича, отпивайки от манерката си между хапките, и се зачуди за двайсети път през този ден какво ли прави блатното момиче Уинтърс в момента, дали и тя мисли за него, и дали ще се срещнат отново.

Усети, че се изчервява, и върна мислите си към равнините. Тя се появяваше все по-често в главата му и Неб не бе сигурен защо. Дори я беше сънувал два пъти. Говореше с брат Хебда за Изпепелената пустош и я видя през прозореца — стоеше под самотен бор, наблюдаваше го със странна усмивка на мръсното си лице.

Внезапно някой кихна силно и Неб подскочи. Огледа се, но не видя никого.

— Знам, че си тук.

Тишина.

— Ти си блатен съгледвач. — Внезапно го споходи една мисъл. — Ти си същият съгледвач, който ме отведе при краля ви.

Отново не последва отговор. Неб се размърда, чудеше се дали да зададе следващия си въпрос. Искаше да го изхвърли от мислите си, но не можеше.

— Познаваш ли едно момиче, Уинтърс? — попита той и усети, че лицето и ушите му почервеняват.

Този път чу изръмжаване. Реши да приеме, че е утвърдително.

— Кажй й, че Небиос бен Хебда я е видял под едно дърво в Изпепелената пустош.

Ново изръмжаване.

Неб извади ябълка от торбата си и я ухапа. След това размисли и извади още една.

— Ето. Хащай. — Хвърли я към ръмженето и видя как изчезна във въздуха, когато съгледвачът я хвана с невидимата си ръка.

Двамата изядоха ябълките мълчаливо. След това Неб стана и се протегна.

— Трябва да се връщам. — Щом го каза, се почувства неловко. — Предай й съобщението, моля.

Последно изръмжаване и Неб излезе от гората. През целия обратен път се спираше често и гледаше назад за други стъпки в снега. Но покрай патрулите и сраженията имаше достатъчно следи и не можеше да каже нищо със сигурност.

Възможно ли бе съгледвачът да го е следил цяла сутрин? Може би още беше тук, стъпваше внимателно в собствените му следи, вървеше назад, но без да го изпуска от поглед.

Възможно ли бе блатният крал да му е назначил телохранител? Едва ли. По-скоро беше патрулиращ съгледвач или пазеше този участък.

Въпреки това мисълта за вниманието на краля го накара да се усмихне. До неотдавна единствените крале, които познаваше, бяха в книгите.

Неб погледна към побелялото небе и продължи на изток, към реката, замислен за предстоящата работа.

26.

РУДОЛФО

Пролетта започна рано в Познатите земи, а с нея дойде и войната. За Рудолфо зимните месеци преминаха напрегнато. Той разделяше времето си между Уиндвир и фронта, тъй като войната се пренасяше на юг, а съюзниците на Сетберт отстъпваха. Загуби немалка част от Скитащата армия при удържането на моста Рейчил на втората река, свързващ Пилос и Ентролузианската делта. След битката проведоха първите истински преговори, но не се стигна до решения. Двамата папи бяха крещящо различни — Непоколемим в лъскавите си бели одежди, а Петронус с простото отшелническо расо, — докато говореха понякога с тихи, друг път с високи гласове.

Сега Рудолфо яздеше с Петронус от седмото имение към Уиндвир, за да приберат Неб, който бе привършил с работата. Бе успял да прекара три дена с годеницата си и намери, че са по-задоволителни, отколкото очакваше. След смъртта на Грегориюк тя му бе дала сила. Беше странно усещане. Грегориюк му беше дясна ръка, откакто се помнеше, и не си представяше, че може да изгради подобно партньорство с друг човек. Но този съюз му вдъхваше несекваща радост. Джин притежаваше сила и дух на горянски съгледвач, и стратегическия ум на генерал. Възхищаваше се на уменията ѝ в политиката и лавирането. А отгоре на всичко беше и възхитителна в леглото.

Въпреки това изпитваше постоянна мъка за приятеля си. Двамата бяха като братя и светът сякаш нямаше смисъл без него. Тази смърт го бе засегнала толкова силно, може би защото бе последвала разрушението на Уиндвир. Франсините казваха, че всяка загуба е свързана с предишна, а Грегориюк бе последният свидетел на някогашния живот на Рудолфо по времето, когато беше невинен и не отговаряше за нищо.

Докато яздеше, огледа хълма над града. След стопяването на снега го бяха разчистили и очакваше през следващата седмица наетите работници да почнат да копаят основите. Камъните вече се дялаха в подножието на Драконовия гръбнак. Беше прехвърлил на Петронус

всички въпроси за библиотеката, но папата беше по-зает с организирането на съвета от епископи, отколкото с възстановяването. Исаак продължаваше да инвентаризира ресурсите, които не бяха се насочили към Летния дворец. Успяха да открият малка частна библиотека в Изумрудения бряг и книгите скоро щяха да потеглят.

Рудолфо се взря в хората, които се движеха по хълма, и долови проблясъка от слънцето, което се отразяваше в металната глава на Исаак. Обърна се назад на седлото и впери поглед в тясната стъклена врата на балкона на спалнята. Джин Ли Там стоеше там, увита в червен копринен чаршаф, и го изпращаше с поглед.

Той се усмихна и подсвирна на коня, за да догони Петронус.

Папата се бе състарил през последните месеци, но това не бе учудващо. Политическите му умения изумяваха Рудолфо, но явно имаха висока цена. Познатите земи бяха вплетени в най-ожесточения конфликт, откакто заселниците бяха преминали през Портата на пазителя.

Рудолфо видя, че и Петронус гледа към хълма.

— Според най-добрите ни предвиждания ще са нужни три години. Но Исаак е уверен, че може да възстановим към четирийсет процента от библиотеката. Накара другите машини да проверят два пъти паметта си.

Папата кимна одобрително.

— Впечатлен съм от работата му.

Рудолфо се усмихна.

— Той е истинско чудо. Както и останалите.

— Да. Но Исаак е различен. Другите са по-резервирани. Явно нямат емпатичните му способности.

И Рудолфо бе забелязал подобно нещо. Другите мехослуги отговаряха, когато ги попитаха нещо, но през повечето време си мълчаха. Освен това не искаха дрехи и имена, а предпочитаха цифровите си обозначения. Странно, но гледаха на Исаак като на техен лидер.

— Мисля, че Уиндвир го промени, както и всички нас.

— Бих казал повече — въздъхна Петронус.

Рудолфо се съгласи.

— Вчера отново опитах да го убедя да остави някой от другите мехослуги да поправи крака му. Заяви ми, че искал да куца, за да си

припомня какво е сторил.

Петронус се намръщи.

— Сигурно си му повторил, че вината е на Сетберт.

— Да.

Папата се намръщи.

— А какво става със Сетберт в последно време?

— Върна се в градовете-държави, за да се справи с безредиците. Блокадата на Там пося раздори. Лисиас продължава да удържа границите им, а Пилос и Скитащата армия почват да го изтощават. — Рудолфо се засмя мрачно. — Тюррам почти е приключил, престолонаследникът се е изтеглил и премисля позицията си. — Той поддържаше връзка с блатната кралица, но момичето бе настояло да остане край Уиндвир, докато не привърши копането на гробове. Сега, след като задачата бе приключила, се надяваше, че ще успее да я убеди да му помогне с военната си мощ в южните земи.

Подозираше, че блатната войска може да сложи край на войната и да наложи успешни преговори. Ала тя го бе изненадала с отказа си да се махне от Уиндвир. В началото си мислеше, че става дума за копането на гробове.

Но при последните няколко посещения при Неб младежът бе намекнал, че го следят блатни съгледвачи. Рудолфо съзираше някаква връзка. Все пак Неб вероятно бе сънуващото момче, споменато във военната проповед на блатния крал.

Ако тя се притесняваше за Неб, Рудолфо се надяваше, че ще му се довери и ще остави младежа под грижите на горянските съгледвачи.

Той се сепна, осъзнавайки, че Петронус е проговорил, и вдигна поглед.

— Извинявай?

— Казах, че може би тези безредици ще свършат нашата работа.

Рудолфо кимна.

— Надявам се.

Но докато яздеше на юг, все повече се съмняваше, че нещата ще са толкова прости.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там се измъкна от имението в следобедната светлина. Използва един от многобройните скрити проходи, след като излъга охраната си, че ще се къпе. Дори напълни голямата мраморна вана с топла вода и ароматни масла. След това мина по един проход, после по стълба до мазето и пое по тунелите, които я изведоха до ниската каменна стена на северните градини.

Джин се промуши през скритата портичка, която бе открила през зимните си обиколки, като се оглеждаше постоянно.

Носеше проста роба и груби ботуши, за да се пази от калта и топящия се сняг. Продължи забързано надолу.

Стигна до къщата на речната жена в края на града и изчака в сенките, за да се увери, че старата алхимичка е сама с котките си.

Снощи бе използвала последната доза от лекарството, ала засега нямаше желания резултат. На два пъти през зимата мислеше, че се е получило, но се оказваше, че греши. Днес трябваше да реши дали да продължава с опитите.

Това беше най-дългата зима в живота ѝ, студена и бяла, прекарана предимно на закрито. Единствените светли мигове бяха няколкото дена с Рудолфо, откраднати в паузите на постоянно му обикаляне между Уиндвир, фронта и работата с Петронус и Исаак. Не беше свикнала на такива студове, които заледяваха рекичките. Не беше свикнала къщата ѝ да се превърне в клетка.

Рудолфо едва ли щеше да я задържи насила. Но къде би могла да отиде?

Понякога се сещаше за тропическата топлина на бащиния ѝ дом, но знаеше, че не може да отиде там. След смъртта на Грегорию спря да отвърща на съобщенията на баща си, дори на братята и сестрите си, защото знаеше, че и те са замесени в делото на клана ѝ. Накрая просто спряха да ѝ пращат съобщения.

Не беше се сблъсквала с подобно мълчание и част от нея тъгуваше, но друга част се чувстваше по-свободна отвсякога.

Винаги се бе гордяла, че е силна жена със собствено мнение, способна да се справи с всякакви обстоятелства. Но след опустошението на Уиндвир разкритието, че ръката на баща ѝ направлява живота на Рудолфо, и осъзнаването на собствената ѝ роля виждаше ясно, че никога не е била такава. Беше просто дъщеря на баща си и нищо повече. Всички тези събития ѝ бяха показали, че това не е достатъчно и че може да избере по-висше призвание от делата на Там.

Трябваше да признае, че баща ѝ не я насилваше. Но може би това също бе втъкано в сложния гоблен, създаден от него и предците му.

От комина на колибата излезе пушек и нещо се раздвижи. Джин Ли Там излезе от укритието си, прекоси калния двор и почука леко на вратата.

Речната жена я посрещна с усмивка.

— Лейди Там — поклони ѝ се сякаш беше очарована да я види.
— Моля, влезте. Тъкмо сложих чая.

Джин събу ботушите си на прага и ги остави до стола.

— Благодаря.

Видя, че малкото помещение и прилежащата работилница бяха по-препълнени с чували и стъкленици от обичайно. Някои от купчините стигаха до половината ѝ ръст.

— Войната е трагично нещо, но помага на бизнеса — поясни речната жена. — Магии за копита, магии за хора, магии за ножове и за разпити. Дори мъчителите дават поръчки в очакване на бъдещата работа. — Тя се засмя. — Мъжете и тяхното насилие. — Наля чай в две керамични чаши и сложи едната пред Джин Ли Там, след което седна срещу нея. — Стига сме говорили за смъртта. Да обсъдим живота.

Джин кимна и отпи от чая. Имаше силен вкус на мед и лимон и затопляше добре.

— Използвах всичкото лекарство. Имам нужда от още.

Речната жена се усмихна.

— Не мога да ви дам още.

Джин Ли Там примигна и остави чашата си. Обзе я паника, която се усили от само себе си, щом осъзна колко е уплашена, че може да не успее да продължи опитите с Рудолфо. Колкото и да мразеше заблудата — и да си повтаряше десетки пъти, че ще му каже, — тя бе станала

доста добра в подправянето на питиетата няколко часа преди да легнат заедно. Знаеше, че ако му признае за тази заблуда, щеше да остави следи, водещи към други, и накрая можеше да разкрие намесата на баща си — а и собствената си роля — в живота му.

Нямаше да може да понесе погледа му, щом той осъзнаеше, че кланът Ли Там е убил брат му, родителите му и най-близкия му приятел, за да може животът му да тръгне в посока, определена от един човек.

Всичко това мина през главата ѝ и тя усети как нещо стиска сърцето ѝ.

— Не разбирам! — промълви накрая Джин Ли Там. — Нали имаш рецептата. Ще уредя доставката, ако някои от съставките липсват.

Речната жена продължи да се усмихва и поклати глава.

— Няма да е разумно, лейди Там.

Джин усети как гневът ѝ се надига. Гласът ѝ стана хладен, докато избутваше стола назад.

— Имам нужда от това лекарство. Ако не можеш да го направиш, сигурна съм, че жената в залива Калдус ще ми свърши работа.

Речната жена пак се засмя.

— Лейди Там, моля ви, седнете!

Джин се поколеба, но седна. Внезапно се притесни и не можа да погледна жената в очите. Затова започна да се озърта из стаята.

Усети как старата груба ръка хваща нейната и я стиска.

— Не мога да ви дам повече, защото може да навреди на вашето бебе.

Джин вдигна рязко глава.

— Какво?

Речната жена кимна.

— Вече си личи по всичко. По тена на кожата ви. По блясъка в очите. По самата ви походка. — Тя стана и отиде до шкафа, откъдето извади златен пръстен, привързан със синя и розова панделка.

Джин Ли Там усети как сърцето ѝ трепва.

— Тоест?

Речната жена кимна отново и взе ведро с вода.

— Бременна сте. При това отскоро. — Тя намигна.

Джин не знаеше какво да каже. Остана неподвижна, докато старицата стискаше пръстена в юмрук и мърмореше нещо на неразбираем език. После наля купа с вода и пусна пръстена вътре, без да спира да мърмори.

— Е, да видим какво казва водата ви на реката.

Джин тръгна с купата към задната стаичка и внезапно се почувства странно разголена. Страхът и въодушевлението се бореха в нея, не знаеше дали ѝ се иска да затанцува, или да побегне. След като върна купата, речната жена я взе и я остави на масата.

— Допийте си чая, скъпа. Трябва да мине малко време.

Джин Ли Там погледна към купата и пръстена на дъното ѝ. Панделките бяха привързани към него и се поклащаха в течността.

— Ами ако е грешно?

Речната жена поклати глава.

— За четирийсет години не съм пропускала да позная жена с дете, дори на следващата сутрин, ако ме разбирате. — Тя се усмихна и отпи от чая си.

Запазиха мълчание, втренчени в купата. Накрая речната жена плесна с ръце.

— Чудесно! — Синята панделка се бе развързала и изплувала на повърхността.

Джин Ли Там нямаше нужда да пита за значението. Отпусна се на стола и издиша. Очите ѝ се насълзиха и я прониза тръпка.

— Момче — промълви тихо тя.

Жената кимна.

— Силно, според поличбите. Как ще го кръстите?

Нямаше нужда да се замисля. Името изскочи пред очите ѝ, макар да не бе разсъждавала досега.

— Иаков. Ако Рудолфо се съгласи.

Усмивката на речната жена изпълни стаята със светлина.

— Силно име за силно момче.

Джин Ли Там не можеше да откъсне очи от купата и от синята панделка, която плаваше в жълтеникавата речна вода.

— Трябва да бъде силен. Ще наследи огромна отговорност.

Речната жена кимна.

— Ще е силен, защото има силни родители.

Една от сълзите се отрони и Джин усети как се спуска по бузата й.

— Благодаря.

Жената се наведе и продължи тихо:

— Лейди Там, струва ми се, че сте по-загрижена за начина на зачеване на това дете, отколкото трябва. Лорд Рудолфо ще е възхитен и няма да задава въпроси. — Тя помълча малко и добави: — Смятам, че това е лична работа, между нас двете.

Джин Ли Там кимна.

— Благодаря — повтори тя.

Излезе от къщата и тръгна обратно към имението. Чудеше се каква майка ще бъде. Почти не познаваше своята и бе прекарала детството си с голяма тумба братя и сестри, докато баща й, чичовците и лелите я възпитаваха как да бъде Там. Идеята я объркваше. Двама родители, отглеждащи едно дете и оставащи с него до старините си. Това дете създава потомство на свой ред, тюрбанът се предава от баща на син в сянката на новата библиотека, в един различен свят.

Това беше най-ужасяващата задача, която си бе представяла.

Щом се прибра, напълни наново ваната, съблече се и застана пред огледалото, за да разгледа корема си.

След това Джин Ли Там се отпусна в топлата ароматна вода и се усмихна.

НЕБ

Неб чувстваше дълбока умора в костите си, след като работата бе свършена. Беше обиколил два пъти Уиндвир пред последната седмица, но въпреки зимните бури бяха успели да свършат по-рано от предвиденото. Чувството за изпълнен дълг го радваше, но в него се промъкваше и някаква тъга. През месеците се виждаше все по-често с блатното момиче, Уинтърс, и двамата си бяха създали обичай. Срещаха се поне два пъти седмично в северния край на лагера, когато той успееше да се измъкне незабелязано. Разхождаха се и в един момент ръцете им се бяха докоснали, така че вече го правеха хванати ръка за ръка. Не се бяха целунали повече, но Неб мислеше постоянно за това и се чудеше как да подхване темата.

Засмя се, докато вървеше на север през пустата равнина. През последните месеци командваше гробокопачите, поддържаше дисциплината и дори бе погребал някои от мъртъвците, когато войната ги връхлетя. Знаеше как да следи и да поръчва припаси за лагера и дори с изненада установи, че умее да предлага военни стратегии. Доста впечатляващо за момче на петнайсет години.

Всъщност шестнайсет. Рожденият му ден бе минал незабелязано през последните седмици.

Беше научил много и го доказваше, но все още не знаеше как да целуне момиче.

Приближи дърветата и се провикна, тя се показа, тичайки тромаво през калта.

— Небиос бен Хебда! — извика и се усмихна, останала без дъх. Уинтърс огледа полето и се обърна на юг към останките от лагера на работниците. Хората вече събираха шатрите и се готвеха да се разотидат. Малка част от тях щяха да тръгнат на север с Неб, за да помогнат при строежа на новата библиотека. Другите се отправяха към старите си домове или се впускаха в търсене на нови. — Наистина свърши.

Неб кимна.

— Да. Петронус и Рудолфо ще пристигнат утре. Тръгвам с тях към Деветте гори, за да помогна колкото мога за библиотеката.

Уинтърс се усмихна.

— Свърши впечатляваща работа тук. Сигурна съм, че ще си им от полза.

Той се усмихна и усети как бузите му пламват. Странно, че само тя можеше да го смути така.

— Благодаря. Ще повървим ли? — Неб подаде ръка и тя я пое.

Първо се насочиха към реката и спряха да погледат един елен на другия бряг. Животните рядко се приближаваха толкова преди, но сега природата се завръщаше с бързо темпо в мъртвия град. Ако никой не застроеше наново, може би в полето един ден отново щеше да поникне гора.

Този път не говореха. Преди обсъждаха неговите сънища и къде се пресичат с виденията на блатния крал. Неб беше впечатлен от познанията ѝ за сънищата, сякаш и тя участваше в тях. Кое то беше вярно в някои случаи.

Момичето се появяваше и в други сънища, за които Неб не се осмеляваше да говори. Само като се сетеше за тях, и устата му пресъхваше, а дланите се изпотяваха. В един от тези сънища двамата лежаха и гледаха луна, която бе много по-голяма от сегашната, синя, зелена и кафява. Бяха голи, потни и се прегръщаха. Тялото ѝ предизвикваше тръпки в неговото, докато шепнеше в ухото му.

— Това е сън за нашия дом — беше му казала тя и Неб се събуди, уплашен, че наистина лежи до него, а не е само обект на копнежите на въображението му.

Двамата завиха на север и се отдалечиха от реката, постепенно нагаждайки крачките си в ритъм. След известно време Неб обърна лице към нея и видя колко е тъжна.

Уинтърс го погледна и сякаш разчете мислите му.

— Нашето време изтече. Ще ми липсват тези разходки.

Неб сви рамене.

— Сигурен съм, че пак ще се видим, Уинтърс. — Знаеше, че трябва да каже още нещо и се надяваше, че е улучил правилните думи. — А и искам да те видя отново.

Тя стисна ръката му.

— И аз. Но ще е сложно.

Той спря. Внезапно осъзна какво трябва да стори и думите се заизливаха, преди да успее да премисли.

— Тогава ела с мен! Блатният крал няма ли да ни разреши? Може Рудолфо да се застъпи за нас. Ела да ми помогнеш с библиотеката.

Уинтърс пусна ръката му. Усмихна се криво и красотата ѝ въпреки пепелта и калта по лицето ѝ го накара да трепне.

— Интересно предложение, Небиос бен Хебда.

Неб се изчерви при думата „предложение“ и понечи да оправдае изблика си, но тя продължи и не му даде възможност.

— Какво да правя в Деветте гори? Как ще помогна за библиотеката? — Пристъпи напред и той усети земната ѝ миризма. От нея лъхаше топлина и той също направи крачка напред.

Само една стъпка. И после целувката. Но не можеше да го стори.

— Сигурен съм, че Петронус ще ти намери работа.

Тя се засмя.

— И аз съм сигурна. Но не се вълнувам от неговите намерения към мен, а от твоите.

Неб усети как лицето му пламва и загуби дар слово. Отвори уста, но думите заседнаха в гърлото му.

Уинтърс го изглежда дяволито.

— Детството остана вчера, а зрелостта ще дойде вдругиден. В чия къща ще отида? Какво семейство ще имам?

Той отново заговори, без да се замисля.

— Ще бъдем заедно!

Момичето се засмя.

— Ще ме вземеш ли за жена, Небиос бен Хебда? Ще вдигнеш ли горянска сватба с много музика и танци? Това ли ще направиш? — Тя млъкна за миг. — Мисля, че андрофрансините не правят така.

И той го знаеше. Макар че през годините имаше изключения, например за стратегически съюзи. Но все пак не се беше замислял за брак. Всъщност не се бе замислял за нищо, освен че не иска да се разделя с блатното момиче.

Лицето ѝ стана сериозно, макар тонът ѝ да си остана добронамерен.

— Знам, че си сънувал моите сънища за дома.

Неб зяпна и внезапно се паникьоса.

Тя хвана ръцете му.

— Ти си сънувал сънищата ми. А аз твоите. Не трябва да се тревожим за въпроси, които боговете вече са решили. — Момичето се засмя и го целуна по бузата. — Колкото и далече да сме един от друг, винаги ще се събираме.

„Сънувал си моите сънища за дома.“ Думите ѝ го разтърсиха. Не сънищата на блатния крал. Нейните сънища.

Тя стоеше и изучаваше очите му с леко разтворени устни. Чакаше да види дали той вниква в думите зад нейните думи.

— Ти си... — Неб се опитваше да осмисли казаното.

Тя кимна.

— Днес е денят, за който таях в сърцето си надежда и страх. Но сънищата ми дават голяма надежда, а страхът ми е, че моята заблуда може да разруши доверието ти в мен.

Неб се замисли. Изненадата сякаш надмогваше каквото и да е нараняване, а и в това имаше смисъл. Никога не беше виждал навъсения, облечен в кожи блатен крал в сънищата си, а тя се появяваше постоянно. Заблудата ѝ беше обяснима. През няколкото месеца, в които ръководеше хора, бе почнал да се убеждава във важността на контрола над информация. Не ставаше дума за доверие, а за практичност. Нейната тайна можеше да изтръгне зъбите на внимателно изградения страх от блатните в Познатите земи. Ако се знаеше, че едно младо момиче стои начело на армията...

Тя сви вежди и на лицето ѝ се изписа тревога.

— Небиос, аз...

Неб не я остави да довърши. Моментът беше настъпил и той го разпозна мигновено. Без да се замисля и без да се колебае дори за секунда, пристъпи напред и я прегърна. Притисна я към себе си и бавно приближи устни, а тя изви глава и затвори очи.

Неб целуна момичето, което споделяше сънищата му и което всъщност бе блатната кралица, от която трепереха Познатите земи.

Целуна я и продължи да го прави с надеждата, че сънищата са истински и пътищата им ще се пресекат отново.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Влад Ли Там чакаше в горната стая на ниската квадратна кула на границата с Пилос. Беше оставил приготвянията у дома в ръцете на способните си деца и отплава с един от железните си кораби на тази тайна среща. Придружаваха го четвъртият син и тринайсетата дъщеря, заедно с две отделения от най-добре обучените им мъже и жени. В момента те бяха омагьосани и заемаха позиции около граничната кула. Влад седеше със секретаря си и чакаше.

Чу се потропване на вратата и секретарят я отвори. Появи се мъж в андрофрансинско расо, който отметна качулката си. Генерал Лисиас изглеждаше доста странно в тази дреха. Той присви очи и огледа помещението.

Влад Ли Там посочи стола насреща си. Секретарят побърза да налее две чаши с огнедъх, горянския ликьор, който владетелят на Изумрудения бряг бе заобичал напоследък.

— Моля, седнете, генерале. Пийнете с мен.

Лисиас вдигна чашата и я помириса. След това удари здрава глътка.

— Нося вест от племенника на Сетберт. Ерлунд е съгласен със споразумението, макар да не е доволен.

Влад Ли Там сви рамене.

— Недоволството не е от значение в този случай.

Лисиас кимна.

— Казах му, че не виждам по-добро разрешение на конфликта. Градовете-държави са почти в гражданска война. Блокадата и загубата на Уиндвир осакатиха икономиката ни.

Влад Ли Там се чудеше какво ли е да се превърнеш от генерал на най-могъщата нация на света в човек, който се опитва да спаси поне част от достойнството на народа с пазарлъци в последния момент.

— Делтата едва ли ще се оправи напълно някога — каза тихо той.

Лисиас преглътна.

— Съгласен съм, лорд Там. Но трябва да спасим каквото можем. Всичко това е една огромна трагедия.

Влад се замисли за децата, които бе изгубил по пътя. Последните бяха синът, който се бе жертвал в ентролузианския лагер, и дъщерята, която вече не му говореше. А преди тях и колко други, за които не искаше да си спомня в момента.

— Наистина неприятно.

Лисиас извади торба изпод расото си и му я подаде.

— Очертахме условията...

Влад Ли Там махна с ръка.

— Изгори ги, Лисиас. Няма да има писмени условия. — Той погледна към секретаря и мъжът донесе увит в кърпа предмет и пергамент. Секретарят връчи пергаментата на Лисиас и извади металния предмет. Беше дълга около лакът метална тръба, монтирана на дървена дръжка от арбалет.

— Това принадлежи на Непоколемим. Могъщо оръжие.

Лисиас вдигна поглед от свитъка.

— А това писмо?

Влад Ли Там се усмихна.

— Съвпада с почерка на Непоколемим. Всички, които биха могли да го оспорят, отдавна са мъртви.

Лисиас местеше поглед от оръжието към бележката и обратно.

— Мислите ли, че ще повярват?

Влад Ли Там отпи от чашата и се наслади на топлината в гърлото си.

— Ще повярват. Слуховете продължават да се разрастват. Сетберт не беше особено дискретен за ролята си от самото начало.

Лисиас стисна зъби.

— Твърдеше, че има основание. Че има доказателства за намеренията на андрофрансините да възстановят заклинанието и да го използват, за да ни поробят.

— Накарай го — каза бавно Влад — да ти покаже тези доказателства. Подозирам, че ще му е трудно. — Осемнайсетият му син вече се бе погрижил за това. — Щом се разпространи мълвата за тази последна трагедия, ще има папски декрет с нови условия. Кажете на Ерлунд, че това е последното предложение и от него се иска само да го приеме и да арестува Сетберт. — Той се наведе и присви очи в слабо

осветената стая. — Ако опита да защити по някакъв начин чичо си, му обясни, че предложението ни е милостиво. Стъпили сме здраво на врата на делтата. Едно движение и ще го прекършим.

Лисиас кимна.

— Ще предам съобщението ви.

Влад Ли Там се надигна.

— Много добре. Смятам, че приключихме тук. Акредитивните писма ще пристигнат дискретно, щом арестувате Сетберт.

Генералът наведе глава.

— Благодаря, лорд Там.

Влад Ли Там отвърна на поклона, като внимаваше да не склони глава повече от подходящото. Щом Лисиас излезе, той се облегна назад и довърши питието си.

До края на седмицата един от папите щеше да е мъртъв. Щом Познатите земи научеха за бележката на Непоколетим, никой нямаше да се съмнява, че Сетберт е унищожил Уиндвир и андрофрансинския орден. Разпространението на пълното с мъка признание на Непоколетим щеше да обясни колко се срамува, че е казал на братовчед си за заклинанието, и защо повече не може да понася вината, която го разяжда. Щеше да насочи вниманието към сметки в банката на Ли Там, които се създаваха в момента, сочещи обвинително към мъжа, чиято параноя и амбиция почти бе струвала на света светлината на познанието, и към братовчед му, папата марионетка, готов да стъпче останалото за пари.

Сетберт щеше да загуби последователите си, а войната — смисъла си.

Надзорникът щеше да бъде лишен от земи и титли и трябваше да бяга. Това бе всичко, което възнамеряваше да стори Влад Ли Там засега. Но беше сигурен, че е достатъчно.

Рудолфо и Петронус щяха да се погрижат за останалото.

27.

НЕПОКОЛЕБИМ

Топлият дъжд се стичаше зад отворения прозорец на приспособения кабинет на Орив. Когато безредиците се засилиха, Сетберт настоя братовчед му да се върне с него в градовете-държави. Беше казал на папата, че това ще повдигне духа на хората и може да сложи край на боевете, но Орив подозираше, че по-скоро целта е да го държи под око.

Затова Орив — той вече не мислеше за себе си като за папа НепокOLEБИМ — прекарваше дните си на малкото бюро и пишеше речи, в които не вярваше.

И пиеше твърде много. Погледна към празната чашка и посегна към бутилката с бренди. Пиеше все повече от онзи зимен ден, в който Петронус се бе провъзгласил. Беше лесно да падне в този капан. Топлият сладникав ликьор в достатъчни количества размиваше паметта му и премахваше болката.

А имаше много неща, които той искаше да забрави и да не усеща. На първо място Уиндвир. Беше видял лагера на гробокопачите от разстояние, както и запълнените ровове, които съхраняваха костите на града. Трябваше да се убеди, че наистина е изчезнал. А сега повече от всичко искаше да забрави, че се е случило.

Трябваше да забрави и войната. На повърхността я наричаха войната на двамата папи, но в сърцето си знаеше, че не е така. Имаше само един папа — Петронус — и Орив си даваше сметка, че може да сложи край на сраженията, ако просто превие коляно и го приеме. Но въпреки това не го правеше. Отчасти заради настояването на братовчед си. Но най-вече, защото не знаеше как да спре.

Имаше и други неща за забравяне. Под всичко това се криеше по-дълбока истина.

Орив вече не можеше да отрече обвиненията на Рудолфо: неговият братовчед Сетберт бе унищожил Уиндвир.

Подозренията му възникнаха, още щом пристигна в лагера, сякаш преди толкова много време. Беше подочул разговори между Сетберт и неговия генерал Лисиас. Гримлис и сивите гвардейци също

носеха слухове от войниците. А щом Петронус напусна Уиндвир и се премести в Деветте гори, показа, че е толкова кадърен с писалката, колкото и с лопатата. Трактатите и прокламациите му бяха изпълнени с обвинения срещу ентролузианския надзорник, но винаги внимаваше да не намесва Орив.

Тези трактати се разпространяваха из целите Познати земи. В съчетание с блокадата и рухналата икономика проклетите памфлети разпалваха гражданските безредици. Тюррам бе погълнат от гражданска война, а незначителните остатъци от ордена бяха разделени. Андрофрансините, които не бяха успели да стигнат до летния дворец, вече се намираха в Деветте гори. А след края на зимата се носеха слухове, че някои от по-възрастните архиепископи и епископи, които помнеха Петронус, планирали да се преместят на изток.

Той напълни чашата до горе и я гаврътна на екс. Вече му трябваше цяла бутилка, за да забрави. И още половин, за да може да заспи.

Орив чу потропване на вратата и опита да стане. Олюля се силно и се отпусна тежко на стола.

— Влез.

Появи се Гримлис.

— Ваше светейшество, може ли да поговорим?

Старият войник изглеждаше по-уморен от обичайно. Очите му бяха кървясали, а раменете висяха.

Орив махна с ръка.

— Влизай. Сядай. Пийни с мен.

Гримлис влезе в помещението и затвори вратата. Седна на отсрещния стол и го погледна в очите. Орив извърна поглед и посочи бутилката.

— Налей си.

Гримлис поклати глава.

— Няма нужда.

Орив си помисли, че ветеранът ще намекне, че папа Непоколебим не се нуждае от пиене. Определено си позволяваше да говори свободно напоследък. Ала старият войник извади манерка от джоба си и му я подаде.

— Пробвайте това. По-силно е.

Орив отвинти капачката и я помириса.

— Какво е?

— Огнедъх, горянско питие. Доста силно.

Орив кимна и отпи, усети паренето в гърлото си. Удари още една по-яка глътка, след което затвори манерката и я върна.

— Задръжете я — каза Гримлис.

Орив не беше сигурен защо, но този жест го трогна.

— Благодаря. Ти си добър човек, Гримлис.

Генералът сви рамене.

— Не съм съвсем сигурен. — Той се наведе напред. — Но се стремя да бъда по-добър. И искам същото за теб, Орив.

„Използва рожденото ми име“, забеляза Орив и се засмя.

— Всички бихме могли да бъдем по-добри.

Гримлис кимна.

— Можем. — Замълча и огледа стаята. — Още тази вечер. Може да станем по-добри още тази вечер.

Орив се наклони напред.

— Как?

— Като напуснем града. Да избягаме в Пилос и да заклеймим Сетберт, че е предателски кучи син. Да приключим войната и да спасим каквото е останало. Да запазим светлината жива.

Орив знаеше, че това е вярно. Беше мислил по въпроса поне десетина пъти през последните месеци. Войната се бе разширила след зимата. Всички избираха страни и уж се сражаваха в името на светлината. Но не беше нужно човек да е папа, за да разбере, че обстановката в Познатите земи нямаше нищо общо със светлината, а със страха.

Искаше да каже на Гримлис, че е прав. Че трябва да приготвят малкото си вещи и да съберат контингента. Хората на Сетберт бяха заети с потушаването на бунтове и безредици. Можеха да стигнат лесно до руините на моста Рейчил, преди да се зазори, и да накарат рейнджърите да ги прехвърлят.

Но вместо това изсумтя.

— Мислиш ли, че Петронус ще ни приеме след всичко това?

Гримлис сви рамене.

— Възможно е. Винаги е бил справедлив. — Наведе се още по-близо. — Има ли значение? Важното е, че можем да спрем лудостта, ако искаме.

Орив усети, че долната му устна се разтреперва.

— Не съм сигурен, че мога.

Гримлис се наведе съвсем и Орив можеше да усети миризмата на вино в дъха му. Старецът беше стиснал зъби и очите му светеха.

— Дайте заповед, ваше преосвещенство, и ще я изпълня! Ще свикам хората и ще ви измъкнем. Трябва само да го пожелаете.

Но Орив не каза нищо. Примигна, за да спре напиралците сълзи, отвори манерката и я пресуши на един дъх.

Раменете на Гримлис увиснаха съвсем. Той се изправи на крака.

— Имам едно шише в стаята. Сега ще ви го донеса.

Орив кимна.

— Гримлис, сигурен съм, че всичко ще се нареди.

Генералът също кимна.

— И аз, ваше преосвещенство.

Той излезе и затвори вратата. Огнелъхът почваше да действа и Орив видя размазаното приближаване на забравата. Може би утре, ако се чувстваше по-добре, щеше да отиде при Сетберт и да предложи нови преговори. Може би щяха да спрат сраженията. Може би щяха да станат по-добри хора.

Гримлис се върна с бутилката и Орив побърза да си налее. Старият генерал се настани срещу него и го изгледа как пресушава чашата си на един дъх. След това ветеранът стана, мина зад гърба му и започна да затваря прозорците един по един.

Накрая се приближи до вратата и пусна някакви хора в стаята. Орив вдигна поглед — четирима сиви гвардейци и двама ентролузианци, които уж трябваше да познава. Те влязоха бързо, а Гримлис заключи.

— Какво правите? — изфъфли Орив и опита да стане, но краката не го слушаха. Сивите гвардейци застанаха зад него и го натиснаха на стола. Един от ентролузианците взе чашата от ръцете му и я остави на малката масичка, до бутилката. Орив го разпозна.

— Генерал Лисиас?

Генералът не каза нищо и се обърна към Гримлис. Орив видя как размениха погледи и понечи да стане отново. Здравите ръце го задържаха на място.

— Какво става?

Гримлис взе един вързоп от другия ентролузианец и извади предмет, който му беше добре познат.

— Какво правите?

Голямата длан на Гримлис дръпна неговата и той трябваше да напегне всичките си сили, за да не пуснат побелелите му пръсти облегалката на стола. Но алкохолът си каза думата и генералът се справи без усилия. Орив усети как набутват хладната дръжка на оръжието в ръката му. Студеното желязно дуло опря в меката тъкан между брадичката и гърлото му.

— Какво правите? — Гласът му звучеше повече като хленчене, отколкото авторитетно. Освен това знаеше какво прави Гримлис и започна да се мята на стола с надеждата, че ще се измъкне някак.

— Защиатавам светлината — с натежал и празен глас отвърна генералът.

— Но аз...

В този момент Орив откри забрава, каквато никоя бутилка не можеше да му предложи.

ПЕТРОНУС

Петронус прехвърли хълма и се смъкна от седлото, за да се разтъпче. Широката река течеше лениво на юг, а градът от шатри на отсрещния бряг бе намалял до размерите на малко село. Няколко фигури се движеха между последните палатки и множеството каруци. Отвъд тях се простираше някогашният Уиндвир, сега равнина от кал и пепел.

Рудолфо застана до него.

— Изглежда тихо.

Разбира се, че ще е тихо. Бяха свършили работа преди около седмица. Ентролузианците бяха отстъпили отдавна, за да се оправят с проблемите в собствените си земи. Петронус вдигна поглед към Рудолфо и пак го насочи към калното поле.

— Добра работа е свършил.

Рудолфо кимна.

— Да. В това момче се крие капитан.

Или папа. Петронус усети как стомахът му се свива при тази мисъл. Вятърът се засили и по бузата и ръцете му паднаха няколко капки.

— Така е — съгласи се той и погледна отново горянския крал.

Зад тях се чу пърхане на птица, съгледвачът ѝ шептеше успокоително. Кафявият боен врабец се стрелна надолу по хълма и прекоси реката.

Петронус се качи на коня и го подкара внимателно надолу по калния път. Когато стигнаха до средата на хълма, видя, че работниците се събират на отсрещния бряг. Няколко души се натовариха на баржата, която бяха превърнали със система от въжета във ферибот. Тя прекоси реката бавно и когато Рудолфо и Петронус стигнаха с ескорта си до брега, Неб вече ги чакаше.

Не се усмихна. Това изненада Петронус. Момчето — което вече бе млад мъж — изглеждаше по-високо и широкоплещесто, но не това го караше да изпълва андрофрансинското расо. Не. Имаше самочувствие. Хладно самочувствие, от най-силния вид.

Младежът ги изгледа равнодушно със стиснати зъби.

— Отче! — Неб се поклони леко. — Уиндвир е в покой.

„Но има и още.“ Петронус слезе от коня.

— Чудесна работа, Неб.

Той кимна.

— Благодаря, отче.

Рудолфо също скочи от коня и потупа младежа по рамото.

— Разправях на негово светейшество, че от теб ще излезе чудесен капитан.

— Благодаря, лорд Рудолфо. — Неб се поклони леко на горянския крал. След това отново се втренчи в Петронус. — Призори пристигна птица за вас с андрофрансинските цветове. — Той подаде бележката. — От Ли Там е...

Петронус прочете съобщението. Беше нешифровано — истинска рядкост за стария му приятел — и без усуквания.

„Непоколебим се самоуби. Сетберт е свален и избяга от Ентролузианската делта.“ Петронус стисна зъби и подаде бележката на Рудолфо. Знаеше, че би трябвало да изпита облекчение, но не беше така. След смъртта на Непоколебим и свалянето на Сетберт бе въпрос на време войната да утихне. Това бяха добри вести за Петронус и за целите Познати земи. Въпреки всичко вестта го натъжи. Още една затихнала светлина. Жегна го и подозрение заради удобния момент.

Намръщеното лице на Неб показваше, че и младежът мисли същото.

Рудолфо хвърли поглед на бележката и се озъби като вълк.

— Ако е вярно, войната свърши. — Върна съобщението на Петронус и се отдалечи да поговори с хората си.

Старецът дръпна Неб настрана.

— Готов ли си да привършваш тук?

Младежът кимна и погледна бързо на север. Замисли се и в гласа му се долови колебание.

— Да.

Момичето. Пак се бе срещал с нея. Преди трийсет години щеше да настоя младежът да преустанови подобни контакти. Но времето и промяната го бяха смекчили и не можеше да вини Неб, че е открил нещо като любов наред опустошението на Уиндвир. Положи длан на рамото му.

— Трябва да ми разкажеш за нея по обратния път.

На устата на Неб трепна бегла усмивка.

— Не съм сигурен, че мога, отче.

Петронус стисна рамото му и го пусна.

— Когато пожелаеш, синко. Междувременно, умирам от глад.
Кухнята работи ли още?

— Пригответ ви работнически пир. — Неб махна към баржата.

— Боб и сухари със свинска мас. Последните ни запаси.

Петронус поведе коня си по ниската рампа. Рудолфо се присъедини с блеснал поглед. Щом всичките се натовариха, фериботът потегли през водата.

„Няма да се връщам с вас“, сигнализира Рудолфо.

Петронус кимна. Беше го предположил след полугласния съвет на горянския крал със съгледвачите му.

„На юг ли?“

— Реших да полозувам — усмихна се Рудолфо и махна с ръка.
„Сетберт е мой.“

Петронус размърда пръсти. „Но ще го заловиш жив, нали?“

Рудолфо пребледня.

— Разбира се — каза тихо той. „Мъчителите ми ще имат възможност да го накарат да изкупи вината си с осолени ножове.“

Петронус се намръщи. Не одобряваше придържането на горяните към тези ритуали и форми на изкупление. Беше варварски остатък от времената, когато кралете магове въздаваха справедливост в отворени стаи за мъчения под мебелирани наблюдателни тераси. Лордовете и дамите пиеха охладени вина и ядяха нарязани плодове, докато слушаха писъците под звездите, които пулсираха като сърца в черното небе.

Това абсолютно противоречеше на ученията на П'Андро Уим.

Познатите земи трябваше да видят някаква публична справедливост за престъпленията на Сетберт, ала плановете на Петронус имаха доста по-възвишена цел. Лечението нямаше да успее само със справедливост. Трябваше да има и промяна.

В крайна сметка промяната бе пътят на живота.

Петронус погледна Неб и сърцето му се сви, тъй като знаеше какво ги очаква в Деветте гори.

СЕТБЕРТ

Сетберт се размърда под влажното плесенясало сено и примигна в тъмната плевня. Дневната светлина влизаше през дупките на покрива и по стените, но той не можеше да различи шума от падащата вода от нечи стъпки навън. Във всеки случай не можеше да остане тук. Надигна се бавно и здраво стисна ножа.

Всичко стана невероятно бързо. Лисиас се появи с отряд съгледвачи посред нощ и го събуди.

— НепокOLEбим е мъртъв — съобщи мрачно генералът. — Оставил е писмо, в което доказва, че ти си виновен за унищожението на Уиндвир и на андрофрансинския орден.

Сетберт се отдръпна от упоената проститутка, с която се въргаляше в чаршафите.

— Кой го е убил?

Лисиас извърна глава.

— Самоубил се е.

Тази новина не го изненада. Орив бе почти непрекъснато пиян през последните месеци. Беше се оказал по-слаб, отколкото предполагаше.

— Добре. Изгори писмото. Запази нещата в тайна. Ние...

Лисиас поклати глава.

— Твърде късно е, Сетберт. Мълвата се разнесе. Писмото е при племенника ти.

— Тогава кажи на племенника ми...

Лисиас го зашлеви по бузата с опакото на дланта си и звукът изтреця като гръм в стаята.

— Май не разбираш защо съм дошъл.

Сетберт докосна лицето си и усети парещото място. Очите му се присвиха.

— Да не би да идваш да ме арестуваш?

— Да — усмихна се Лисиас.

Сетберт се изсмя рязко.

— Да вървим! — Измъкна се от голямото кръгло легло и нахлузи панталоните си. Лисиас го наблюдаваше с усмивка, докато обличаше ризата си. — Не знам каква игра играеш, генерале, но Ерлунд ще я прозре през пръднията, която си натикал в дробовете му. — Той погледна портрета на майка си на отсрещната страна. — Сигурен съм, че ще иска да види документите.

— Сигурно — кимна Лисиас.

Сетберт се огледа. Съгледвачите дори не бяха извадили оръжията си. Явно се чувстваха неудобно и постоянно местеха очи между двамата.

„Все още са мои хора и го знаят.“

Той махна на един от мъжете.

— Свали портрета. — Усмихна се, когато съгледвачът изпълни заповедта, без да погледне първо към Лисиас.

На стената зад портрета имаше кръгъл сейф от Руфело.

— Може ли?

Лисиас поклати глава.

— Кажете ми.

Сетберт обмисли възможностите си и накрая изрече думите и числата, за да може съгледвачът да натисне различните пластини и копчета. Чу се изщракване и вратата се отвори.

Мъжът надникна вътре и се обърна към Лисиас с присвити устни.

— Няма нищо, генерале.

Сетберт усети как стомахът му се свива и видя, че Лисиас посяга към ножа си. Двама от съгледвачите сториха същото.

Сетберт изпищя и се хвърли към прозореца. Сграбчи дебелия завеси, за да се предпази от стъклата и рамката. Скочи от малкото балконче и се изгуби под дъжда в Уимския лабиринт.

Това се случи преди часове. Избяга през проходите под лабиринта, за които бе научил от баща си като дете. Тунелите го изведоха в една от по-съмнителните части на града, където успя да ограби един пияница, взе парцаливите му дрехи и твърде тесни обувки.

Мислеше да се промъкне на някой от корабите в пристанището, но заради блокадата едва ли щеше да стигне далече. А и Лисиас нямаше да се бави с издирването, щеше да впрегне и градската стража.

В крайна сметка пропълзя в каналите и тръгна по тях, докато не се измъкна от града. След това продължи по крайбрежието и откри тази плевня.

Надигна се бавно заради пришките по краката и острата болка в ребрата и рамото — резултат от тежкото нощно приземяване в градината.

Надяваше се да поспи тук, но умът му не можеше да се успокои. Къде да отиде? Какво му беше останало? И къде бяха изчезнали документите?

Малцина знаеха за сейфа на Руфело. А шифърът се предаваше от баща на син през поколенията. Никой друг не го знаеше.

Освен...

Сигурно беше онази мръсница — дъщерята на Ли Там. Но в това нямаше смисъл. Ако бе научила шифъра, защо не бе взела документите преди месеци? Споделяше леглото му често, защо да чака толкова? А и ако беше прочела документите, щеше да знае какъв герой е Сетберт.

По-разумната част на съзнанието му отбеляза, че тя се намира на хиляди левги разстояние. Не бе с него от месеци. Беше на североизток с проклетия Рудолфо и хартиения му папа.

„Ако не е Там, сигурно е някоя друга андрофрансинска подлога.“ Но всъщност нямаше значения кой и как е успял да разбие древния сейф. Сега важното беше да оцелее. Щом документите бяха изчезнали, за него нямаше място в Познатите земи. Щяха да го гонят, където и да се скриеше. Тази мисъл приседна в гърлото му.

Заливът беше под контрола на Желязната армада, което не позволяваше бягство на юг към островите и на запад към Изумрудения бряг. На изток имаше поредица от малки рибарски селища покрай гористите брегове на залива Калдус. Може би там щеше да успее да открадне лодка и да се спусне покрай Стената на пазителя на юг, и да се насочи към Изпепелената пустош.

Сетберт се приближи до вратата на плевнята и надникна навън. Не се виждаше никой между полето и брега на реката. Слънцето светеше ярко, последните дъждовни облаци се изнасяха бавно на изток.

Сетберт ги последва, а стомахът му закъркори от глад и страх.

РУДОЛФО

Рудолфо препусна сам на юг въпреки протестите на хората си. Ако Грегори́к беше жив, нямаше да му се размине толкова лесно. Той направо щеше да откаже да се подчини или поне щеше да се омагьоса и да го последва от разстояние. Дори Едри́к можеше да се възпротиви, но той вече бе на юг. Новият първи капитан работеше с рейнджърите на Пилос, за да укрепят границите на Мейров срещу проблемите на съседите ѝ.

Така че тръгна сам с омагьосания си за скорост и издръжливост кон, приведен в бруления дъжд. Преди да потегли, изпрати внимателно кодирани бележки до Джин Ли Там, главния мъчител и Едри́к. Петронус обеща да се свърже с Влад Ли Там от негово име и да накара бъдещия му тъст да дебне по водните пътища за бившия надзорник. Рудолфо възнамеряваше да се срещне с Едри́к и Скитащата армия и да залови Сетберт. После щеше да прекара престъпната свиня през всички градове по обратния път към Деветте гори.

Усмихна се при тази мисъл и подсви́рна на коня да усили ход. Ако не спираше, щяха да му трябват само четири дена. Конят можеше да понесе подобно натоварване, благодарение на магиите, но не много повече. Щом стигнеше при Едри́к, щеше да го остави да почине един сезон. Той потупа животното. Беше му се събрало доста след унищожението на Уиндвир и заслужаваше почивка.

„Както и всички ние.“

Някъде зад него гробокопачите бяха развалили лагера си и несъмнено вече пътуваха на североизток. Можеше да вземе още хора със себе си, но не искаше да оставя папата беззащитен. Войната може и да бе приключила, но не биваше да си позволява рискове с безопасността на Петронус.

Нещо по-дълбоко го тласкаше към самотно пътуване. Беше усетил мрака в себе си, разбуден през онази нощ, докато мъкнеше трупа на Грегори́к. И когато този облак се спуснеше отгоре му, откриваше, че не може да търпи чуждо присъствие.

Сигурен бе, че това има нещо общо с франсинските пет пътя на мъката. И щеше да извървява тези пътища отново и отново, докато не свършеха. Не е като да не беше минавал по тях. Вече ги бе обиколил с брат си и родителите си.

„Но Грегорики!“ Това още го измъчваше.

Тръсна глава, за да я проясни. Замисли се за предстоящата работа по библиотеката, но му доскуча. Насочи съзнанието си към Джин Ли Там и прекараното с нея време, но и това не успя да го задържи.

Едва при мисълта за Сетберт откри бяла нажежена светлина, върху която можеше да се фокусира, вместо да мисли за миналото.

В това бъдеще Сетберт пицеше под осолените ножове.

28.

РУДОЛФО

Рудолфо слезе от коня и подаде юздите на един съгледвач. Колибата и навесът за лодки бяха обградени от Скитащата армия, съгледвачите и отряд от пилоски рейнджъри.

Бяха получили десетина птици със сведения, че човек с описанието на Сетберт е бил забелязан. Рудолфо раздели хората си и ги прати по всички следи. Тази стратегия се отплати.

Рейнджърите разпитаха из града и установиха, че Сетберт се крие в навеса на някой си Петрос, рибар, който бил заминал по работа.

Надзорникът не оказа съпротива, но настоя да се предаде единствено на Рудолфо. Рейнджърите изпратиха бърза птица с условията му.

Рудолфо тръгна бързо, последван от фургона на мъчителите, който бе повикал за целта. Дървените му стени се смъкваха и излагаха на показ клетката вътре, заедно с разнообразните инструменти за изкупление.

Рудолфо се приближи към Едрик, новия първи капитан на съгледвачите. Беше най-големият син на Грегорик и приближаваше двайсет. Рудолфо възнамеряваше да обучи сина на приятеля си да стане добър командир и ако боговете не му дадяха наследник, смяташе да го осинови. Зачуди се какво ли би казала Джин Ли Там по въпроса. Подозираше, че тя ще одобри решението му, но осъзнаваше, че дните, когато можеше да взима сам подобни важни решения, са минало. Не защото се притесняваше, че тя ще се възпротиви на идеята му. А защото вече я познаваше и знаеше, че тя може да вижда нещата под ъгли, които той не можеше и да си представи. Джин беше ценен съюзник.

— Капитане — повика го Рудолфо и кимна леко.

— Генерал Рудолфо. — Едрик се поклони. — Бившият надзорник на Ентролузианските градове-държави ви очаква.

— Въръжен ли е?

— Със сигурност.

Рудолфо поглади мустак.

— И смяташ, че ще опита да ме нарани?

Едрик присви очи.

— Ще опита, милорд.

Рудолфо откопча меча си и го подаде на чакащия адютант.

— Заеми ми ножовете си.

Едрик махна колана със съгледваческите ножове и Рудолфо го препаса около тесните си бедра.

Чакаше капитанът да каже, че е твърде опасно и да настоя да не отива сам. Тъй като младежът запази мълчание, той се усмихна вътрешно.

— Ще ви подсвирна, ако имам нужда от вас. — Рудолфо се обърна към двамата мъчители, които бяха докарали фургона. — Пригответе оковите и подсолете ножовете си.

Сетне се приближи до вратата.

— Сетберт!

Чу движение и шум от събарянето на неща. Открехна вратата и проследи светлината, която се стрелна в мръсното помещение. Първо го блъсна миризмата. Гнила риба и човешки лайна. Рудолфо извади копирена кърпичка и я сложи пред носа си, вдъхвайки аромата на парфюм.

— Рудолфо? — Гласът беше пресипнал и далечен, в него сякаш се долавяше лудост. Ново тътрене и Рудолфо видя мърлявата фигура, която изпълзя на светло. Сетберт бе започнал да губи от теглото си и дрехите му висяха. Беше покрит с мръсотия от глава до пети, дрехите му бяха парцаливи, а брадата и косата — омазани с кал. Погледът му беше изцъклен.

— Да — каза Рудолфо. — Тук съм. Всичко свърши. Излизай.

Сетберт се усмихна и на лицето му се изписа облекчение.

— Ще изляза. Скоро. — Той намигна пресилено. — Не ти ли казаха, че възнамерявам да те нараня?

Рудолфо стисна дръжката на ножа и проследи ръцете на Сетберт, подпрени на калния под.

— И как ще ме нараниш?

— Със знание.

Рудолфо изчака.

— Имах доказателство — продължи Сетберт. — Видях го! Видях схемите и картите. Възнамерявах да използвам заклинанието, за да ни

поробят.

Рудолфо се изсмя.

— Мислех, че ще ме нараниш, а не че ще ме забавляваш. Какво биха спечелили андрофрансините, ако ни поробят?

— Аз съм защитник на светлината. — Лудостта пролича в очите на Сетберт, лицето му се изкриви от сутрешното слънце.

Рудолфо се намръщи.

— Достатъчно. Времето ти изтече, Сетберт.

Дръпна се и почти пропусна следващите думи на надзорника, които бяха прошепнати тихо, но ясно.

— Питай курвата, която споделя ложето ти, кой плати за преврата, в който загинаха родителите ти.

Рудолфо се завъртя и извади ножовете си.

— Какво каза?

Сетберт срещна очите му, но не пророни нито дума.

Мъчителите затвориха надзорника във фургона и Рудолфо потропа по стената му с дръжката на меча си. Обърна се към облечения в черна роба колар и нареди да не бързат със завръщането, а да спират във всеки град по пътя.

Искаше да тръгне с тях, но знаеше, че не може. Думите на Сетберт бяха заседнали в ума му въпреки очевидната лудост на надзорника. Човекът наистина вярваше, че андрофрансините са искали да навредят на хората, които се бяха заклели да пазят. Накрая параноята на безумеца бе довела до разрушаването на града.

Но думите подхраниха подозрение, което имаше от дълго време. Всички казаха, че смъртта на родителите му е ужасна трагедия, неочакван преврат, избухнал в една изпълнена с насилие нощ, която го бе оставила сирак. Хората клатеха глави, когато Рудолфо, въпреки крехката си възраст, поиска разследване. Изглеждаше твърде невероятно, за две хиляди години не бе имало друг подобен случай. В нощта след смъртта на родителите му остана до късно, за да нахвърли стратегия за разследването. Бащата на Грегорики беше съгласен, но епископът настоя, че това е работа за мъчителите. Рудолфо го послуша. За пръв и последен път Рудолфо не последва инстинктите си.

И сега се поведе по тях и обърна коня си на запад.

„Питай курвата, която споделя ложето ти, кой плати за преврата, в който загинаха родителите ти.“

„Не, няма да питам нея.“
Вместо нея щеше да попита баща й.

НЕБ

Мехослугите бяха изумителни.

Неб ги беше виждал и преди в библиотеката, макар и не често. Но сега можеше да седи край тях, да говори и дори да работи с тях, докато каталогизираха каква част от библиотеката е запазена в паметта им.

Днес заедно с Исаак трябваше да добавят списъците от последния керван, пристигнал от летния папски дворец. След неочакваното самоубийство на Непоколетим останалите андрофрансини бяха приели бързо поканата на Петронус да се върнат в паството. Но когато капитан Гримлис се появи заедно с малък контингент от сиви гвардейци, старецът го отпрати.

— Горянските съгледвачи охраняват Сина на П'Андро Уим — каза им той. — Ако искате да спазите клетвите си, подчинете ми се. Заровете униформите си и започнете нов живот някъде далече.

Неб никога не беше виждал нещо подобно. Всички до един се съблякоха голи, заровиха униформите си в гората и заминаха.

Това се случи преди две седмици.

Сега каруците с книги и находки пристигаха по стабилен график, два-три пъти седмично. Андрофрансински бежанци и ресурси се стичаха от летния дворец, Изумрудения бряг и дори от градовете-държави в делтата. Мълвата за възстановяването на библиотеката се бе разнесла из Познатите земи. Дори в момента екип от инженери полагаше основите.

Неб и Исаак инвентаризираха всяка каруца, за да може да запазят информацията в паметта на металния човек.

Неб наблюдаваше работата на мехослугата, как очите му се отварят и затварят трескаво, докато пише.

— Сетберт ще пристигне вдругиден — съобщи младежът.

Исаак вдигна глава.

— Какво ще правят с него?

Неб сви рамене.

— Рудолфо смята да го остави на площада, за да изкупи вината си под подсолените ножове на мъчителите.

Беше учил за тези по-тъмни аспекти на уимския култ и потръпна, като се замисли какво значи това. Различните прорези си имаха имена и се свързваха един с друг, докато не оформеха голям уимски лабиринт.

Исаак не каза нищо и Неб продължи.

— Но Петронус иска да го съди за опустошението... — Видя как металният човек потръпна и се спря. — Съжалявам, Исаак.

Мехослугата поклати глава.

— Няма за какво да се извиняваш, брат Небиос. Част от мен смята, че той заслужава наказание за престъпленията си.

Неб кимна.

— Когато срещнах Петронус, се намирах в шатрата на Сетберт и изучавах охраната му. — Той замълча. Наистина ли бяха минали толкова месеци? — Бях откраднал съгледвачески магии от лейди Там и възнамерявах да ги използвам, за да го убия.

Очите на Исаак проблеснаха.

— Знаеше ли какво е сторил?

Неб кимна.

— Да. Но Петронус ме видя и ме спря.

Исаак се замисли.

— Ти си момчето, оцеляло след заклинанието. Сега си герой на андрофрансинския орден. Вярваш ли, че твоята сдържаност те е довела до това?

Неб се засмя и остави книгата, която бе вдигнал от каруцата.

— Аз не проявих сдържаност. Петронус ме спря.

Исаак отново се втренчи в него.

— Но доволен ли си?

Младежът се замисли.

— Да. Така мисля.

Исаак се загледа зад гърба му и се надигна.

— Лейди Там. Каква приятна изненада.

Неб вдигна поглед и се изчерви. Лейди Там беше хубава, макар сега да виждаше, че не е и наполовина толкова красива, колкото Уинтърс. Въпреки това не можеше да отрече красотата ѝ и когато тя му се усмихна, лицето му почервения.

— Здравей, Исаак. Небиос — кимна тя и на двамата. — Как върви инвентаризацията?

Неб също се изправи.

— Намерихме три машини. Малки са, но две от тях са в добро състояние.

— Вярвам, че ще успея да ремонтирам третата — допълни Исаак. — Очевидно едно от колелцата ѝ се е разместило.

Джин Ли Там надникна в каруцата и на Неб му се стори, че за миг на лицето ѝ се мярва изненада. Проследи погледа ѝ и видя златна птичка в златна клетка. Крилцата ѝ бяха счупени, а вратлето ѝ потрепваше.

— Откъде идва тази каруца? — попита Джин.

Неб продължи да гледа златната птица, нещо го човъркаше. Внезапно си спомни миризмата на сярата и озон по време на огнения дъжд и потръпна.

Исаак направи справка с документите.

— Идва от Изумрудения бряг. Частна колекция.

Неб беше видял птичката да лети ниско над земята, златните ѝ пера димяха. Осъзна, че точно тя е била при Уиндвир. Отвори уста и от нея се изля поток от неразбираеми думи, части от писания, примесени с прорицания. Бързо я затвори и погледна Джин Ли Там.

— Неб?

Той изчака напрежението да отпусне гърлото му и успя да промълви:

— Видях тази птица в Уиндвир.

Очите ѝ се присвиха и тя стисна зъби.

— Наистина ли?

Той кимна.

— Да.

Джин Ли Там внезапно извърна поглед.

— Надявам се, че можеш да я поправиш. — След това се овладя. — Петронус ви вика и двамата. — Тя се замисли за миг. — Занесете му птичката. Кажете му, че после бих искала да поговорим за нея.

Неб грабна документите. Сигурно папата го викаше да обсъдят съвета.

Съветът на епископите се свикваше след няколко седмици. Много от работниците, дошли на север с Неб, в момента издигаха

шатри и трибуни за провеждането му. Последните покани щяха да бъдат изпратени утре.

Неб тръгна към имението, но осъзна, че постъпва невъзпитано, и спря да изчака Исаак и лейди Там.

Исаак носеше златната клетка.

Джин Ли Там се взираше в нея. Неб не беше виждал никога по-искрено тъжен поглед.

ПЕТРОНУС

Кабинетът на Петронус граничеше със стая за гости, приспособена за работата на Неб и Исаак. Стюардът беше настоял папата да има някакво лично пространство и не искаше и да чуе да се работи в покоите му. Затова пренесоха малко писалище, няколко етажерки и три стола в един по-широк килер. Дори имаше малко прозорче, което гледаше към една от многобройните градини на имението. Пролетта настъпваше и Петронус можеше да помирише цветята, но за да ги види, трябваше да се покатери на писалището.

Чу почукването и вдигна поглед.

— Влизай.

Неб се вмъкна първи. Петронус можеше да се закълне, че всеки път, когато го видеше, момчето бе станало по-високо. Раменете му се бяха разширили и дори се появиха наченки на брада, поддържана с цялата му момчешка напористост. Расото му отиваше, макар все още да го носеше, сякаш не е негово, все едно не беше наистина член на ордена.

— Викали сте ни, ваше светейшество?

— Влизай и сядай.

Исаак докуцука след него. Носеше малка метална птица в нацърбена клетка. Птичката потрепваше и тракаше. Двамата се настаниха на столовете.

— Какво сте донесли? — попита Петронус.

Исаак остави клетката на масата.

— Механична птичка. Джин Ли Там каза, че после ще говори с вас за нея.

— Мисля, че беше в Уиндвир по време на разрушението — обади се Неб.

Петронус разгледа птицата. Изглеждаше му позната. Сякаш я беше виждал в нечий дом.

— Ще ми е интересно да чуя обяснението на лейди Там. Междувременно...

Той бръкна под писалището и извади увития вързоп, който бе пристигнал с ездач по-рано сутринта. Петронус разпозна предмета веднага, естествено. Беше от кабинета на летния папски дворец. Едно от няколкото ръчни оръдия, възстановени от ордена, преди да решат, че нарушават правилата за родство и да спрат да ги правят. Той го остави на писалището.

— Това го изпраща новият надзорник, Ерлунд. Използвал го е Орив... за да сложи край на живота си. — Разопакова го и видя как Неб се опули. — Използвали са се по времето на младите богове, далеч преди Стария свят и П'Андро Уим. — Петронус се обърна към Исаак. — Познато ли ти е?

Мехослугата кимна.

— Да, отче. — Петронус не разбираше защо металният човек настоява да използва древната титла, но беше доволен. Тя изглеждаше по-скромна.

— От времето ти в библиотеката ли?

Исаак поклати глава.

— Не, отче. Не ми беше позволено да работя с оръжия, като изключим заклинанието. — От гърба му излезе пара и вътрешностите избръмчаха. — Орив го използва, когато лорд Рудолфо и лейди Там ме взеха от летния дворец. Уби един от горянските съгледвачи с него. Но мислех, че лорд Рудолфо го прибра.

— Може да е друго устройство — каза Петронус. Въпреки това не изглеждаше вероятно. В целия свят тези оръжия бяха по-малко от половин дузина и до тях имаха достъп само най-висшите членове на ордена и офицерите от Сивата гвардия. Когато беше папа, разполагаше с по едно в спалнята и всичките си кабинети. Другите бяха заключени в хранилищата в подземията на библиотеката.

Неб го разглеждаше и Петронус се зачуди дали младежът забелязва кървавите петна по дръжката. Бяха го почистили, но явно кръвта се бе просмукала и беше оставила тъмни петна по дървесината.

— Механиката е относително проста — каза старецът. — Искрата запалва фишек с барут. Експлозията изстрелва снаряд, или както е в случая, няколко метални сачми. Крайно неточно на повече от няколко метра.

Но беше свършило работа на Орив. Стига сам да се бе гръмнал. Петронус беше подозрителен, особено сега, след като Исаак си

спомни, че оръжието е било взето от Рудолфо. Трябваше да го разпита, щом се върне.

Защото, ако то наистина бе попаднало у Рудолфо, някак си бе успяло да изчезне. А в такъв случай самоубийството на Орив може би не беше самоубийство. Не че към този момент имаше значение.

Беше очевидно, че трагичният му край е от полза на всички. Особено на Орив, ако в предсмъртната бележка имаше нещо вярно и наистина бе помогнал на братовчед си да разруши Уиндвир. Това, че бе налупал дулото на този артефакт, му бе донесло бързо освобождение и го бе спасило от андрофрансинското правосъдие.

Петронус никога нямаше да го остави да страда под ножовете на мъчителите на Рудолфо като Сетберт по дългия път на север. Но във всички случаи щеше да му наложи най-строгото наказание и да му отнеме живота.

Погледна пак оръжието и се обърна към Исаак и Неб.

— Искам да го унищожите. Това е тайна, която не можем да пазим както трябва.

Очите на младежа се разшириха.

— Но, ваше светейшество, може да...

Петронус не го остави да довърши.

— Брат Небиос — каза той със строг тон, — няма да го изучавате. Искам да го унищожите. — Наведе се, усети как бузите му пламват от гнева. — Няма да позволя друго оръжие да попадне отново в неподходящи ръце.

Щом го каза, съжали. Видя объркването на момчето и как после пребледня, щом разбра.

— Друго оръжие?

Петронус не отговори, дори когато Неб повтори въпроса. Накрая отново зави оръжието.

— Унищожите го!

— Добре, ваше светейшество.

Петронус се обърна към Исаак.

— Искам отново да прегледаш инвентарните списъци. Трябва да знам какви военни магии и машини се съхраняват в паметта на мехослугите. Предстоят ни тежки решения в идните дни — кои части от светлината да запазим и кои да оставим да изгорят прилежно.

— Да, отче — кимна Исаак.

Двамата се надигнаха. Неб хвърли още един любопитен поглед, но Петронус се направи, че не го забелязва. Знаеше, че момчето се е заинтригувало. Дори можеше да го намрази за това.

Ако не за него, то със сигурност за предстоящото.

Петронус нямаше да го вини. И сам се мразеше.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин изчака да се свечери, преди да се отправи към малкия кабинет на папата. Неб и Исаак се бяха оттеглили и апартаментът, в който се помещаваше щабът на андрофрансините, беше тих и тъмен, с изключение на светлината изпод вратата на кабинета. Съгледвачите, които охраняваха, обявиха пристигането ѝ и я пуснаха.

Старецът вдигна глава от купчината документи и остави писалката си.

— Лейди Там. — Той леко наклони глава.

— Ваше светейшество — отвърна тя. Очите ѝ се стрелнаха към клетката с птичката в ъгъла на писалището. Като момиче прекарваше часове с нея и опитваше да я научи на различни фрази във влажната крайморска градина на баща си. Сега ѝ се струваше по-малка.

И олющена. Лъскавите златисти пера бяха обгорени, а главата и цялата ѝ дясна част висяха. От овъглената дупка на окото се подаваха медни жички. Дори не можеше да стои правилно — клечеше в ъгъла на клетката и трептеше, а единственото останало око примигваше бясно.

Седна на простия дървен стол пред писалището, без да я изпуска от поглед.

Петронус явно видя какво гледа.

— Разпознавате ли тази машина?

Джин вдигна глава и се обърна към него.

— Да, ваше светейшество. Беше на баща ми — дар от андрофрансините. Докараха я днес заедно с неговата библиотека.

Веждите на Петронус се извиха.

— Неговата библиотека ли? Защо Влад Ли Там ни праща библиотеката си?

И тя се чудеше за същото през по-голямата част от деня. Баща ѝ обичаше книгите си и не можеше да си представи какво би го накарало да се раздели с тях.

— И аз си задавам този въпрос, ваше светейшество.

— Питайте ли го?

Джин поклати глава и подбра точните думи.

— Вече не поддържам връзка с баща си.

Видя изненадата по лицето на Петронус. Зърна въпросите, които се оформяха в очите му, и как той се насили да ги заобиколи.

— Значи по някаква неясна причина Влад Ли Там е дарил библиотеката си за нашата кауза. И е включил тази механична птица. — Той се замисли. — Изглеждате обезпокоена, лейди Там.

Тя кимна.

— Има и още. — Джин преглътна. Част от нея се боеше да продължи. През последните месеци бе преминала от съмнение във волята на баща си към открито презрение на делата му из Познатите земи.

Мразеше собствената си роля още повече. Отново погледна към птичката. Осъзна, че Петронус я чака да продължи.

— Неб смята, че е видял птицата край Уиндвир в деня на унищожението.

Петронус се наклони напред и присви очи.

— Баща ви използвал ли я е някога за пренасяне на съобщения?

Тя поклати глава.

— Не. Смяташе, че твърде много се набива на очи.

Петронус кимна бавно и също се загледа в птичката.

— Чудех се дали е замесен в това.

Стомахът на Джин Ли Там се сгърчи. Още не го бе казала, но и тя се чудеше същото. Със сигурност Сетберт бе разрушил града. Това не предизвикваше съмнение. Сам го беше признал. Но тя познаваше Сетберт — изпадаше в пристъпи на гняв, бе мързелив и безмилостен. Не се съмняваше, че е опустошил Уиндвир. Но нито за миг не допусна, че не е бил подтикнат в тази посока. А в Познатите земи имаше само един човек, чиято главна работа бе да подтиква другите да изпълняват желанията му, чрез мрежата от деца, които събираха информация и изпълняваха планове. Накрая тя промълви думите, от които се боеше, още щом бе зърнала птичката.

— Боя се, че баща ми е използвал Сетберт, за да разруши Уиндвир.

Петронус кимна.

— Сигурно ви е тежко да стигнете до подобно заключение. — Тонът му стана по-нежен. — Тежко е да открием, че това, което

обичаме най-много, не е такава, каквото изглежда.

Джин кимна и откри, че трябва да се бори с напиралите сълзи. Успя да се овладее и се замисли за този стар папа. В думите му се съдържаше обвинение и в съзнанието ѝ се оформи въпрос. Поколеба се, но все пак го зададе.

— Затова ли напуснахте папството?

Петронус кимна.

— Отчасти.

— Но сега, след толкова години, се завърнахте. Искало ли ви се е просто да бяхте останали?

— Всеки ден — въздъхна Петронус. Следващите му думи бяха пропити от мъка. — Все си мисля, че ако бях останал, можех да намеря начин да предотвратя тази трагедия.

Джин си бе задавала подобни въпроси днес, докато си мислеше за птичката и какво означава тя. Беше прекарала три години със Сетберт, бе събирала информация за баща си и бе разпространявала сведения по негово нареждане. „Трябваше да проумея какво се случва, но бях заслепена от вярата в баща ми.“

— Искам го всеки ден — продължи Петронус. — Но знам, че това е мрежа с множество дупки. — Той се усмихна насила. — Истината е, че с тогавашните ми знания взех най-доброто възможно решение. Ако бях останал, вероятно щях да съм погребан с другите от Уиндвир. А сегашната ми работа е по-важна от всяка друга преди.

Джин Ли Там кимна.

— Разбирам.

Петронус погледна птичката.

— Ще накарам Исаак да провери паметта ѝ и ще видим какво ще научим по този въпрос. — Той се размърда неловко. — С баща ви бяхме добри приятели едно време. Ще ми се да мисля, че момчето, което познавах, не би могло да донесе такъв мрак на света.

Джин Ли Там не отговори веднага. Мислеше за Рудолфо — за семейството и приятеля му Грегорию. Мислеше и за безбройните други, които баща ѝ, а и неговият баща преди това бяха превили като корито на река, за да изпълнят стратегиите си за света. Мислеше за братята и сестрите си, жертвани в името на каузата. Несъмнено бяха много повече, отколкото щеше да узнае някога.

— Баща ми е способен на много неща.

Двамата помълчаха за минута.

Накрая тя се изправи.

— Благодаря, че ми отделихте време, ваше светейшество.

Прибра се в стаята си, седна на леглото и се загледа през прозореца. Настъпваше пролет и цветята цъфтяха. Дъждовете най-сетне спираха. Замисли се за думите на Петронус и за бебето, растящо в нея.

„Сегашната ми работа е по-важна от всяка друга преди.“ Джин Ли Там погали корема си с надеждата, че светлината на сегашното ѝ дело ще засенчи мрака на предишното.

29.

РУДОЛФО

В имението на Влад Ли Там кипеше дейност, когато Рудолфо наближи неохраняваната порта. Голямата сграда се извисяваше над палмите и над зеленото море с белите плажове. Половината армада беше пристанала, а другата половина се намираше на котва в залива. Рудолфо видя сандъците, бъчвите и палетите, които слугите товареха на корабите.

Беше взел разстоянието за шест дена — цяло чудо, — като спираше само в краен случай. Язденето сам и анонимен си имаше привилегии — сред които относително лесното намиране на подслон. Рудолфо бе използвал времето, за да планира предстоящата конфронтация.

Но когато пристигна и видя отворените, неохранявани порти и слугите, които мъкнеха кутии и сандъци през градината към доковете, се спря.

„Готвят се да заминат.“ Но защо? Той се огледа отново. Хората се движеха с методична припряност. От време на време се подвикваха въпроси и заповеди. Имаше система, заложена стратегия във вършенето на работата. И хората бяха разделени на екипи.

Рудолфо се насочи към един мъж на средна възраст с дълга червена коса.

— Аз съм лорд Рудолфо от Деветте горски дома, генерал на Скитащата армия — представи се с лек поклон. — Искам да говоря с лорд Влад Ли Там.

Мъжът кимна.

— Той ви очаква. — После посочи другия край на имението. — Следвайте пушека.

Рудолфо помириса въздуха и долови леката миризма на дим, освен това го видя да се издига зад къщата. Заобиколи градината и миризмата се засили. Щом мина покрай северното крило на имението, зърна кладата.

Влад Ли Там стоеше до нея и я подхранваше с подвързани книги от една ръчна количка. Беше с гръб и Рудолфо си помисли, че лесно

може да го убие.

Но все още не беше ясно. Защото Влад Ли Там би застанал в такава позиция само ако я бе обмислил предварително и бе видял изгода.

„Може би смъртта е изгодата, която търси.“

Рудолфо извървя разстоянието помежду им, докато Влад хвърляше последната книга в огъня и завърташе количката.

— Лорд Рудолфо. Нали ще простите, ако продължа с делото си, докато говорим? Имам още много работа.

Рудолфо кимна.

— Много добре — каза Влад Ли Там. — Последвайте ме. — Забута количката по тясната пътека, осеяна с пъстри цветя, към отворените врати на имението. Рудолфо го последва през страничния вход, домакинът буташе количката по дебелия килим на коридора. Завиха надясно, после наляво. Стените бяха празни, но ясно си личаха следите от доскорешните произведения на изкуството.

— Заминавате ли? — попита Рудолфо.

— Да — отвърна Влад Ли Там през рамо.

Забавиха ход и влязоха в обширната библиотека. Бяха останали малко книги, предимно популярни неща без стойност, зарязани в бързането.

— Къде отивате?

Ли Там сви рамене.

— Не знам. Извън Познатите земи. — Той изгледа студено Рудолфо. — Но личните ми работи не ви засягат. На Деветте горски дома предстои много работа и голяма отговорност.

Минаха покрай огромните библиотеки, които стигаха чак до тавана, и спряха пред един изкривен шкаф. Влад Ли Там го дръпна с две ръце. Шкафът се завъртя и разкри тайна стая — по-малка библиотека с килим, малка масичка и кресло. Само един от рафтовете не беше празен и Рудолфо опита да пресметне колко курса бе направил Влад до огъня отвън. Всички книги бяха еднакви — малки томчета с черна подвързия, наредени в редица. Влад започна от края и вдигна един том, задържа го, сякаш го претегляше с ръка.

Рудолфо присви очи.

— Почвам да вярвам, че личните ви работи ме засягат съвсем пряко. — Той замълча за кратко. — Каква е връзката между клана Ли

Там и еретика Фонтейн?

Влад Ли Там задържа книгата в дланта си и не отговори. След това я постави внимателно в количката.

— Много добре. — Обърна се към Рудолфо и поглади копирената си роба. Думите му бяха ясни и твърди. — Пратих го да предизвика бунт в Деветте горски дома и да убие родителите ти. — Гласът му стана съвсем тих. — Той беше седмият ми син.

Ръцете на Рудолфо се спуснаха към дръжката на ножа му. Усети как лицето му пламва.

— Ваш син?

Влад Ли Там кимна.

— Много го обичах.

Думите го удариха здраво, макар Рудолфо да не знаеше защо. Може би заради начина, по който старецът ги изрече.

— Защо ви беше подобно нещо?

Мъжът въздъхна.

— Ти би трябвало да разбираш. Нали знаеш първия ред от Евангелието на П'Андро Уим?

„Промяната е пътят на живота.“

— Да — кимна Рудолфо.

— А Първото откровение на Т'Ерис Уим?

То беше кредото на мъчителите на покаянието. „Промяната може да бъде наложена с внимателен план и разумни действия.“ Те изрязваха уимски лабиринти в плътта на жертвите и се надяваха, че прекосяването на тези лабиринти ще донесе промяна и истинско покаяние.

— Знаете, че са ми известни.

— Една река може да се пренасочи, с достатъчно време и труд. — Влад се обърна към етажерката и взе нова книга. — Както и човек... или светът.

Рудолфо извади наполовина камата си.

— Убил си баща ми, за да предизвикаш някаква промяна у мен?

Ли Там кимна.

— Да. Но става дума за нещо, по-голямо от теб. Става дума за запазването на светлината. — В очите му се появи тих гняв. — Аз изиграх своята роля в името на светлината, Рудолфо. Платих цената за службата си. Ако искаш някакво правосъдие, за да продължиш напред,

можеш да го получиш. Но след като ме убиеш, върви и изиграй своята роля. — Влад взе следващата книга от рафта. — Също така ще ти бъда благодарен, ако ме оставиш да привърша със задачата си.

Рудолфо пусна дръжката и ножът се плъзна обратно в канията. Колко ли курса до кладата бе навъртял старецът? Двайсет? Трийсет? Беше трудно да се каже, но Рудолфо не се съмняваше, че рафтовете са били пълни в началото.

— Тези книги...

Влад Ли Там отговори, преди той да довърши въпроса си.

— Това са архивите с дейността на клана Ли Там в Познатите земи, възложена от Т'Ерис Уим по време на Първото папство.

Рудолфо огледа немаркираните томове. Количеството им го смая.

— Толкова отдавнашни ли са?

— Да. От дните на Заселването.

Влад Ли Там взе последната книга и му я подаде.

Рудолфо я отвори и видя написаното. Беше на кланов език, който не знаеше, макар че разпознаваше някои от символите. Думите бяха съгъчкани, а отстрани имаше и цифри, които вероятно бележеха датите. Книгата беше само частично запълнена и той осъзна, че това вероятно е неговият том, последният. Спомни си думите на Влад.

„Става дума за нещо, по-голямо от теб.“

Претегли я на ръка и се замисли за момент дали да не я задържи. Ако Джин не искаше да я преведе, вероятно Исаак или някой друг мехослуга щеше да успее с повечко време. Но наистина ли искаше да узнае какво е написано? И какво щеше да промени това?

В крайна сметка я върна на Влад Ли Там.

Количката беше пълна, а рафтовете опразнени и двамата се върнаха към кладата. Не проговориха, докато не излязоха навън.

Влад Ли Там вдигна глава и отново срещна погледа му.

— Бях натоварен от ордена да осигуря ново място за Великата библиотека под грижите на силен лидер. — Той замълча. — Ти си новият пастир на светлината.

— Но защо аз? — попита Рудолфо.

Влад Ли Там сви рамене.

— Защо не? — Хвърли един том в огъня и пламъците го подхванаха. Чии животи бяха вътре? Какви дела бяха описани на тези страници? Как беше преместена реката и на каква цена?

Това беше уимски лабиринт, в който Рудолфо не бе сигурен, че ще се ориентира. А всеки въпрос го вкарваше по-навътре.

— А каква е ролята на четирийсет и втората ти дъщеря?

На лицето на Влад Ли Там се изписа смес от гордост и тъга.

— Тя е най-добрата и най-умната, стрела, която оформям от момента, в който се роди. — В гласа му прозвуча бащинска гордост. — Тя бе създадена за това време, точно както и ти.

Последният въпрос го придърпа още по-навътре в лабиринта.

— Ами Сетберт? Ти ли си виновен за унищожението на Уиндвир?

Влад Ли Там присви очи.

— Защо да загасям светлината, щом искам да я спасявам? Действията на Сетберт са си лично негови.

Но това не беше отговор и Рудолфо забеляза колко умело старецът избегна въпроса. В тона му имаше гняв... може би дори страх. „Той знае нещо повече.“

— Щом аз съм така нареченият пастир на светлината, може би трябва да бъдеш по-прямо в отговорите си.

Но Влад Ли Там не каза нищо. Вместо това пусна нова книга в огъня.

Стояха до кладата и мълчаха известно време. Там методично подхвърляше книгите, а Рудолфо гледаше как пламъците поглъщат секретните истории една след друга. Цялата дейност на Ли Там през вековете, първо маскирани като корабостроители, а после като най-голямата банка в Познатите земи.

Накрая Влад стигна до последния том. Книгата на Рудолфо, пастира на светлината. Той я вдигна нежно.

— Нямах деца, нали, Рудолфо?

— Знаеш, че е така.

Влад Ли Там кимна бавно, взирайки се в пламъците.

— Нашите приятели от Уиндвир можеха да ти помогнат в това.

Дали? Вероятно, макар да се съмняваше. Рудолфо поклати глава.

— Андрофрансинските магии са често силно преувеличени.

— И все пак. — Влад Ли Там продължи с тих глас: — Аз имах много деца. — Очите му се отклониха от огъня и срещнаха тези на Рудолфо. — Жертвах шестнайсет от тях, за да те направя такъв, какъвто си. Седемнайсет, ако броим дъщерята, която ме отхвърли от

любов към теб. — Той погледна настрани. — Ако имаш деца някога, ще оцениш колко сериозно възприемам работата си на този свят.

Рудолфо отново опипа съгледваческата кама.

— Нямам деца. Но ако имах, нямаше да ги третирам като пионки.

Щеше да извади ножа си и да убие Там на място, но нещо го спря. Нещо, което бе видял много отдавна, като момче, когато стоеше до друг мъж пред съвсем различен огън. Кладата на брат му Исаак, край която беше с родителите си. Сега видя същото.

Сълза, стичаща се по лицето на тъгуващ баща.

Рудолфо гледаше сълзата, а пръстите му галеха дръжката на камата. Всеки въпрос го вкарваше все по-навътре в лабиринта и сега, пропаднал в центъра, не бе сигурен какво да предприеме. Това колебание доведе до ново откритие. Че несигурността го притесняваше повече от мисълта, че този старец е прорязал уимски лабиринт в душата му с подсолена нож, също като мъчител, и е променил живота му, отрязвайки парченца в ключови моменти. Колко далеч бе стигнал? Близък, по-голям с минута, умира от лечима болест като дете и по-малкият става наследник. Двама здрави и грижовни родители са убити, за да може детето да поеме властта от ранна възраст. В момент на нови съюзи близък приятел — последна връзка с детската невинност — е убит, а в плодородната почва на мъката пониква силно партньорство чрез брак, прерастващо в нещо като любов.

Въпросите го бяха довели в центъра на лабиринта и Рудолфо виждаше, че би могъл да изпие цял океан от въпроси и да остане на сухо, жадуващ за още.

Влад Ли Там не срещна погледа му. Той протегна последната книга към огъня и Рудолфо се извърна.

Не искаше да види как този тъгуващ баща изгаря книгата на живота му.

— Лорд Там — каза той през рамо с уморен глас, — ако ви видя отново, няма да се поколебая да ви убия.

Качи се на коня и не погледна назад.

Чу как книгата пада в огъня и как страниците с живота му пращят, докато пламъците ги поглъщат.

ПЕТРОНУС

Петронус погледна към планината от хартия на бюрото и въздъхна. Топлият ветреца носеше през прозореца миризмата на града и на цъфналите цветя в градините на Рудолфо.

Той разтърка слепоочията си. Очите го боляха заради ръкописите със ситни букви, които четеше през последните месеци, а от седмица имаше и главоболие. Ръката му също изтръпваше и беше пратил Неб при речната жена за соли, в които да я кисне. Количеството документи беше огромно още от първите дни, а след пристигането му тук продължи да расте стабилно. Трябваше да работи непрекъснато, ако искаше да приключи с повдигнатите въпроси преди съвета. Сядаше на бюрото си още по тъмно и си тръгваше, след като падне мрак.

Днес нямаше да е по-различно.

Чу приближаването на Исаак през притворената врата — тракането и дрънченето на частите му, тежките стъпки и лекото съскане на парата, предхождащо металическия глас. Мехослугата надникна в стаята.

— Отче?

— Здравей, Исаак. Влез.

Металният човек се вмъкна в помещението. В една ръка държеше клетката със златната птичка, която Петронус го бе накарал да провери, а в другата — наръч листа.

— Свърших с механичната птичка. — Исаак остави клетката в ъгъла на бюрото, на същото място, откъдето я бе взел преди две-три седмици.

Петронус я огледа. Исаак искаше да я поправи, но той не му разреши, преди да научат повече. Птичката седеше на дъното на клетката, главата ѝ трептеше, а единственото здраво око се въртеше свободно. Овъгленото крило беше изкривено и от него излизаха искри, а металните ѝ нокти се свиваха автоматично. Папата насочи погледа си към Исаак.

Очите на мехослугата проблеснаха.

— Паметта и командите за поведение са сериозно повредени от огъня. Няма как да установим последните й инструкции, но тя наистина е собственост на Ли Там. Намерих посвещение от папа Интелект Седми, който я подарил на Шей Ли Там.

Петронус отмести изненадано поглед към птичката. Интелект е бил на папския трон векове преди орденът да започне да изучава машините на Стария свят.

— Значи не е андрофрансинско дело?

— Не, отче. Тя е възстановена, а не изработена по модел.

Петронус подбра внимателно следващите си думи. Заклинанието на Ксум И'Зир все още бе чувствителна тема за металния човек.

— Повредите й съвпадат ли със... събитията... в Уиндвир?

Очите на Исаак потъмняха, първо едното, после другото, и той се извърна.

— Да, отче. — От гърба му изригна пара със свистене и устата му се отвори и затвори. Петронус се бе научил бързо как да разчита тези белези. Исаак беше угрижен. Накрая металният човек продължи: — Но не разбирам. Механиката й е здрава, а е значително пострадала.

— Да — кимна Петронус.

Исаак понижи глас.

— Аз и останалите мехослуги бяхме в епицентъра на разрушенията. Защо на нас ни няма нищо?

Старецът сви рамене.

— Кракът ти е повреден.

Исаак поклати глава.

— Съгледвачите на Сетберт го повредиха. Самото заклинание не стори нищо на никого от нас. Не разбирам.

Петронус повдигна вежди. Не знаеше, че контузията не е резултат от заклинанието, и се зачуди защо не е мислил по този въпрос. Имаше общо четиринайсет мехослуги и всички без Исаак са били в библиотеката по време на разрушението. Беше видял почернелите останки и развалините от андрофрансинските артефакти, които работниците успяха да изкопаят. Малка част от тях можеха да бъдат възстановени. А металните хора се бяха измъкнали почти невредими.

— И аз не разбирам.

Исаак остави документите, които носеше, на малкото празно пространство на писалището.

— Това ме подсеща за другия въпрос, който искахте да разуча, отче.

Петронус разтърка слепоочия в опит да си спомни. Главата му беше задръстена и вече започваше да усеща болката зад очите си.

— Кой въпрос?

— Прегледах ресурсите на ордена, свързани с магии и машини, пригодни за военна употреба. Изложил съм всичко в доклада си.

Петронус погледна документите, но не ги взе.

— Можеш ли да обобщиш накратко?

Исаак кимна.

— Естествено, отче. Накратко, не е останало нищо.

Петронус грабна първата страница и я огледа.

— Нищо ли?

— Да, отче. Не е изненадващо. Брат Чарлс беше много съвестен и изтриваше по-опасната информация от мехослугите.

Петронус въздъхна. Тази част от светлината беше загубена, но може би това бе благословия. В противен случай щяха да бъдат принудени да вземат тежки решения. След като бе видял на какво зло бяха способни военните магии, не биваше да тъгува за този по-тъмен аспект на светлината. Стомахът му се сви, той вдигна глава и се взря твърдо в Исаак.

— Ами „Седемте какофонични смърти“? Какво стана със заклинанието?

Очакваше реакция, но когато тя се разигра пред очите му, се дръпна назад. Цялото тяло на Исаак се разтресе, очите му се завъртяха, а устата засвири. Дългите метални пръсти започнаха да се свиват и отпускат, а шлемовидната глава се залюля. Писъкът се засили, от радиатора блъвна пара. От очите и устата започна да капе вода. Духалата в гърдите му се задвижиха гневно.

— Отче, не ме карайте...

Петронус усети отчаянието в гласа си, но то му придаде гневен тон.

— Исаак, принуждавам те да отговориш под свещена клетва. Какво стана с какофоничните смърти?

Внезапно Исаак спря да се тресе и раменете му се отпуснаха. Гласът му стана равен и отнесен и някак далечен.

— Тази част от паметта ми беше повредена при изричането на заклинанието, отче.

Петронус се наклони напред и продължи по-спокойно.

— Повредена непоправимо ли?

— Да, отче — потвърди Исаак.

Петронус усети облекчение. Въпреки това сърцето му се късаше. През месеците, докато работеше с мехослугата, бе видял как дълбоката рана бе променила душата му.

— Съжалявам, че те принудих, Исаак. Но някои неща не трябваше да напускат Изпепелената пустош. Тези части от така наречената светлина трябва да си останат в мрака.

Исаак не каза нищо. Петронус не можеше да прецени дали металният човек изглежда облекчен, притеснен или и двете. Затова реши да смени темата.

— Имаме ли някакви новини от лорд Рудолфо?

Исаак поклати глава.

— Не, отче. Лейди Там не е получила нищо. Първият капитан Едрик и хората му изпратиха птици по крайбрежието, но досега няма вести.

Петронус кимна.

Внезапното изчезване на горянския крал след пленяването на Сетберт го изненада. Рудолфо беше своенравен, но също като баща си притежаваше силно чувство за отговорност. Щом приключеше с личната си работа, щеше да се завърне и да продължи делото. И той като Петронус щеше да стори това, за което е създаден.

— Сигурен съм, че ще се появи.

— Да, отче. — Исаак се обърна към вратата. — Ако това е всичко, имам среща с книговезците за обсъждане на логистиката.

Петронус се усмихна пресилено.

— Благодаря ти, Исаак.

Металният човек излезе и той се облегна назад. Отвън се чу детски смях и за миг носът му долови миризмата на солена вода и прясно уловена риба от неочаквания спомен. Краката му почти усещаха нагретите дъски на кея, докато тичаше след младия Влад Ли Там към чакащата ги лодка на баща му.

Внезапният образ на приятеля му като малък го изпълни с тъга. Знаеше, че под нея се крие ужасяващ гняв към човека, когото бе обичал като брат.

— Аз съм създаден за това — му беше казал Влад едно време, когато го попита какво щеше да прави, ако не беше лорд на Ли Там. След това бяха излезли да ловят риба за последен път и почти върнаха магията от старите дни, преди съдбата да ги подхване и да ги окове.

„Трябва да отида на риболов.“ Със сигурност някой от слугите или съгледвачите можеше да му намери пръчка и корда. Реката, минаваща през града, не беше много широка, но бе видял вировете под дърветата и кафявите гърбове на пъстървите, които пореха водата.

Ала в крайна сметка Петронус остана на бюрото си и продължи да работи, докато очите му не се замъглиха и ръцете не го заболяха. Стана от бюрото дълго след като жабите огласиха носещия мирис на гора нощен въздух.

— За това съм създаден — каза той тихо на мрака.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там се събуди от глъчка в коридора и се прокрадна до шпионката на вратата на всекидневната. Видя слугите и съгледвачите, които подтичваха тихо по стълбите и коридорите.

През последните две седмици спеше леко и неспокойно. Не беше в стила на Рудолфо да изчезне без никаква вест. Беше предал Сетберт на мъчителите си и бе потеглил сам, без да казва накъде и защо.

Един от съгледвачите донесе вест за пленяването на Сетберт и тя го разпита подробно. Надзорникът се бе предал лично на Рудолфо.

Сигурно му беше казал нещо. Но какво? Нещо за Уиндвир? Нещо за мотивите за това ужасно престъпление?

Каквото и да беше, Рудолфо бе изчезнал без нито дума и без съгледвачите, които се бяха заклели да го пазят на всяка цена.

А сега явно се бе завърнал. Джин си облече лека копринена роба и излезе през вратата към банята. Чу шума в съседните покои. Тих глас даваше нареждания за приготвянето на стаята.

„Явно и те са изненадани.“ Тя се засмя. Сигурно се бе появил през някой от скритите проходи и сега слугите бързаха да сменят завивките, въпреки че го правеха всяка сутрин в очакване на завръщането му. Той никога нямаше да поиска подобно нещо. Но хората познаваха краля си.

Глъчката стихна набързо и след малко се чуха тихи стъпки в коридора. В последните месеци бе привикнала да очаква тази отмерена крачка. Рудолфо спря за миг пред нейната врата, но продължи. Чу, че влезе в покоите си и изчака още десет минути.

След това се вмъкна тихо през вратата на банята в спалнята му. Рудолфо не беше там.

Джин Ли Там обиколи стаите, но не го намери. Приближи се към входа и надникна в коридора, който водеше към детските и нейните покои.

Разбира се. Тръгна към първата врата, стаята, която бе принадлежала на брат му. Вдигна ръка да почука, но я свали. Хвана дръжката и я откряна леко.

Рудолфо седеше на малкото легло. Носеше прости дрехи, а къдравата коса скриваше лицето му. Изглеждаше по-млад без зеления тюрбан на ранга му, въпреки че брадата му бе започнала да сивее. Държеше малкия меч в ръце. При отварянето на вратата вдигна поглед към нея.

„Няма да го питам къде е бил.“

— Радвам се, че се върна!

Той срещна погледа ѝ само за миг. Очите му бяха гневни и не искаше тя да разбере.

— И аз се радвам.

„Няма да го питам къде е бил.“

Но Рудолфо заговори, сякаш го бе попитала.

— Ходих в Изумрудения бряг да говоря с баща ти. Имах много време по обратния път да премисля какво да ти кажа и какво да те питам.

Самият му тон я фрасна като юмрук. Беше равен и сдържан, почти лишен от емоция. Беше го чувала и преди, но само през най-тежките периоди на мъката му по Грегорию. Ала тогава не беше толкова премерен.

„Значи знае.“ Част от нея се надяваше да греша за баща си. Част, която я изненадаваше и която не съществуваше, преди да срещне този мъж.

Преди нямаше да остави място за отстъпление и увлечение. Но сега осъзнаваше, че отчаяно се надява да е сгрешила в подозренията за стореното от баща ѝ, за да превърне Рудолфо в сегашния човек.

Не знаеше какво да каже.

— Съжалявам!

— Откога знаеш?

Джин пристъпи в стаята и затвори вратата.

— Започнах да събирам парченцата, когато пристигнах тук.

Рудолфо кимна, поглади брада и я погледна в очите.

— Щеше ли да ми кажеш някога?

Тя поклати глава.

— Не.

— Знаеш ли, че баща ти напуска Познатите земи?

— Заподозрях го, когато библиотеката му пристигна. Вече не поддържам връзка с него.

Рудолфо отклони поглед.

— Товарят Желязната армада с припаси и стоки. Имаше друга библиотека, тайна, баща ти изгори всичките книги. — Той отново я стрелна с присвити очи. — Трябва да знаеш, че се заклех да го убия, ако го срещна отново.

Джин Ли Там примигна и кимна. Осъзна, че можеше и да му помогне. Изпитваше тъга и гняв заради неговата съдба, както и заради своята. Нямаше как баща ѝ да не е замесен в опустошението на Уиндвир. Беше използвал Сетберт, също както лудият надзорник бе използвал Исаак. Вярваше го напълно.

Собственият ѝ равнодушен тон я изненада.

— Мисля, че той стои зад стореното от Сетберт.

Рудолфо вдигна глава и очите му се разшириха леко.

— Вярваш, че баща ти е разрушил Уиндвир.

Тя кимна бавно.

— Да.

Горянският крал погледна детския меч в ръцете си, след това го прибра и окачи ножницата на стената. После отново се обърна към нея.

— Не мисля, че е виновен. Но и той стори достатъчно.

Джин Ли Там преглътна.

— Какво искаш да кажеш?

Рудолфо се надигна.

— Нищо. Андрофрансините ще проведат съвета си. Ние ще планираме сватбата. Трябва да възстановим каквото можем и да го опазим. — Той плъзна пръст по малкия тюрбан. — Имам още един въпрос.

— Ще отговоря, доколкото мога.

Джин пристъпи неспокойно от крак на крак.

Той стисна зъби и я погледна твърдо.

— Баща ти твърди, че си го отхвърлила. Защото ме обичаш. Вярно ли е?

Директният въпрос оплете езика ѝ. Внезапно се почувства дребна и разголена. Накрая изрече думите, които не си представяше, че ще каже някога.

— Вярно е. Обичам те. — Мълчанието му показваше, че той не може да каже същото, но Джин не обърна внимание. — Това, което баща ми ти е сторил, е грешно. Виждам го ясно. Но човекът, в който си

се превърнал, е силен и възхитителен. Способен е да преследва неотклонно това, което е правилно.

Той кимна.

— Вярно е. Макар от истината да боли. — Вдигна тюрбана към носа си и вдиша. — Значи знаеш за брат ми?

— Да.

Той отвори уста и Джин се досети какъв ще е въпросът. „И смъртта на брат ми ли е част от плана?“ Но Рудолфо явно промени намерението си.

— Това беше неговата стая. Утре ще накарам да я разчистят. Държах я така твърде дълго.

„Кажи му.“ Искаше й се да изчака по-весели времена. Не беше и сигурна каква ще е реакцията му. Но тази нощ беше време за истини. Тя прочисти гърло.

— Лорд Рудолфо, всъщност имам друга идея за тази стая.

Той изви вежди.

— Да?

Джин пристъпи към него.

— Не беше прав за войниците си.

— Войниците ли? — погледна я Рудолфо озадачено.

Джин Ли Там се усмихна леко.

— Ходих при речната жена. — Видя как на лицето му се изписва разбиране. — Момче е. С твое разрешение, искам да го кръстя Иаков.

Рудолфо отвори и затвори уста. Веждите му се смръщиха.

— Сигурна ли си?

— Да. Ще станеш баща. Ще отгледаме силен наследник, за да пази светлината, която разпали тук.

— Това е крайно неочаквана новина — каза бавно Рудолфо и я погледна с почуда, която избледня постепенно.

„Знае, че и това е залегнало в плана на баща ми.“

Искаше да го попита дали може да я обича след тези ужасяващи разкрития. Със сигурност той чувстваше нещо — виждаше се по лицето и се долавяше в гласа му. Но не беше любов. Беше потребност, основана на внимателните манипулации на Ли Там. Можеше да попита, но не го направи.

По-добре да изчака, да види дали отношенията им може да бъдат честни, без заблуди. Джин Ли Там осъзна, че знае съвсем малко за

любовта.

Но знаеше едно — този, който обичаше истински, не се нуждаеше от взаимност.

Тя кимна с уважение към годеника си и излезе от детската стая, за да се завърне в пустото си легло.

30.

РУДОЛФО

На следващата вечер Рудолфо, Джин Ли Там и Петронус вечеряха заедно. Рудолфо беше организиран събирането, преди да се просне в леглото и да проспие по-голяма част от деня. Също така настоя и Исаак да присъства, макар че металните хора не ядяха. Започнаха късно. Небето бе преминало от лилаво в сиво, а луната започваше да пъпли бавно нагоре.

По заръка на Джин готвачите приготвиха печено сърнешко с горски гъби и чеснов сос, сервирано на канапе от ориз, плюс пържени хлебчета и задушени зеленчуци. Пиеха студена, свежа лимонова бира, а за десерт имаше крем с плодове.

Исаак седеше учтиво на масата и предимно слушаше, отговаряше само когато го питаха. Рудолфо гледаше да го включва в разговора, където беше подходящо.

— Как върви възстановяването? — попита кралят.

— Добре, милорд. Конструкцията се издига по-бързо от предвиденото и трябва да работим през нощта, за да поддържаме темпото.

Пролетта бе преминала в лято и четиринайсетте мехослуги работеха под един копринен навес в подножието на хълма. Разполагаха с маси, отрупани с пергаменти, пера, мастилници, и възпроизвеждаха, каквото могат от паметта си. Преписаните листа се връзваха заедно и се отнасяха до книговезницата от другата страна на реката. Първоначално смятаха, че ще им трябват три години, за да възстановят останките от най-голямото хранилище на познание в света.

— Това е добра новина — намеси се Петронус. — Получих писмата за прехвърлянето. Още добри новини.

Исаак кимна.

— Така е.

Петронус се усмихна.

— Неб ме информира, че и други тонове пътуват насам.

Исаак избръмча и изтрака.

— Двеста и дванайсет книги пристигнаха от различни места, заедно с множество андрофрансински артефакти, представляващи интерес. Имаме покана от два университета да изпратим хора, които да огледат библиотеките им за ръкописи, с които не разполагаме. Досега предполагахме, че ще постигнем възстановяване от четирийсет процента. Дори повече, ако възобновим експедиционния отдел.

Рудолфо видя реакцията на Петронус при тези думи и разбра, че папата няма намерение да се завръща в Изпепелената пустош.

„И не говори за бъдещето отвъд предстоящия съвет.“ Рудолфо си отбеляза това.

Продължиха да разговарят тихо и да пият вино, да обсъждат бъдещата си работа.

След това се разположиха на възглавниците и се заслушаха в настъпването на нощта.

— Искрено се извинявам — изправи се Исаак, — но с ваше позволение, бих искал да се върна към задачите си. — Той изтрака и се поклони на Петронус. — Лека вечер, отче.

Папата се засмя.

— Продължавай с чудесната си работа. Утре пак ще поговорим.

Исаак се поклони и се обърна към Рудолфо и Джин.

— Благодаря за гостоприемството.

— Винаги си добре дошъл — отвърна кралят.

Чуха тракането на буталата му, докато излизаше от градината и се насочваше към стълбите.

Лявата ръка на Джин се стрелна бързо към роклята и покривката на масата, а дясната докосна салфетката. „Освободи ме и поговори с Петронус насаме.“

Рудолфо кимна леко.

— Може би с госта ни е по-добре да изпием брендите си насаме?

Тя се усмихна.

— Сигурна съм, че имате много неща за обсъждане. — Стана и плъзна ръка по бедрото и крака си. „Внимавай, старата лисица е хитра.“

— Не само е хитра, но и знае седемнайсет невербални езика — обади се Петронус. Погледна я и очите му се набръчкаха от усмивката. Собствената му ръка се раздвижи по подобен начин. „Рудолфо, жена ти не е само силна и красива, а и мисли стратегически.“

Джин Ли Там се изчерви.

— Благодаря, ваше светейшество.

Тя се наведе за миг и докосна рамото на Рудолфо, преди да излезе. Двама горянски съгледвачи я последваха, когато напусна градината.

Рудолфо плесна с ръце и се появи слуга с бутилка и две чашки. Наля им питие и изчезна.

Петронус извади лула от слонова кост и протрита кожена торбичка от простото си кафяво расо.

— Може ли?

Рудолфо кимна.

— Разбира се.

Петронус изобщо не приличаше на крал, нито се държеше като другите папи, които бе виждал. Той стри тъмните сладникави листа между пръстите си и натъпка сместа в главата на лулата. Запали клечка и я поднесе към лулата, издишвайки лилав пушек, който се изви около главата му и се разнесе в градината.

Петронус изчака Рудолфо да вземе чашата си и вдигна своята. Двамата отпиха, без да казват нищо.

Рудолфо се наслади на сладкия вкус и топлината на брендите се разнесе по тялото му.

След минута прочисти гърло. Градината се изпразни от съгледвачи, а слугите се оттеглиха достатъчно далеч, че да не чуват.

— Време е да поговорим открито. Влад Ли Там напуска Познатите земи. Сетберт мълчи под ножовете на мъчителите. Какви са намеренията ти за ордена?

Петронус поклати глава.

— Вече не можеш да си позволиш да мислиш така. Орденът не е от значение. Аз не съм от значение. Важна е само библиотеката.

Сети се за думите на Влад Ли Там. „Ново място за Великата библиотека. Под грижите на силен пазител.“

— Ти си папа. Имаш важна роля в цялата работа.

Петронус отново поклати глава.

— Моята роля почти привърши. Имах сериозни причини, когато се магнах. И сега възнамерявам да се магна отново.

Рудолфо примигна.

— Не бива да говориш така. Те имат нужда от теб.

— Не. Всъщност нямат. — Петронус въздъхна. — Но ти имаш нужда от нещо. И аз ще ти го дам.

Рудолфо присви очи.

— Какво?

Петронус издиша лилав дим.

— Ще ти дам Великата библиотека.

„Мога и сам да я взема.“ Но още докато си го помисляше, осъзна, че няма да го направи.

— Какво искаш?

— Смятам, че знаеш какво искам.

— Продължавай. — Рудолфо внезапно усети какво предстои.

— Ще говоря направо. — Петронус го погледна с блеснал и твърд поглед. — Ако пазителството на Уиндвир не е достатъчно, заради родството на нашите домове като крал на Уиндвир и Свещен взор на андрофрансинската патриаршия изисквам екстрадирането на Сетберт, бивш надзорник на ентролузианските градове-държави. Той ще бъде съден за опустошението на Уиндвир и погубените души в този непредизвикан от нищо военен акт.

Рудолфо се замисли за Сетберт в клетката на Площада на мъченията. Беше пристигнал няколко дена преди него, но горянският крал се изненада от нежеланието си да гледа работата на мъчителите.

Преди унищожаването на Уиндвир често обядваше на наблюдателната тераса и слушаше тълкуванията на мъчителите и писъците на жертвите им. След пътуването до Изумрудения бряг бе разбрал, че той, както и целите Познати земи, бяха пъшкали под нечий подсолена нож и не можеше да изпита удоволствие от мъченията. Пък и от известно време подозираше, че Петронус ще прибегне до правилата за родство.

— Ще го екстрадирам за процеса. Но ти ще ми дадеш папа, щом не искаш да останеш на този пост.

Петронус се усмихна и поклати глава.

— Ще ти дам това, от което се нуждаеш, но не мога да ти гарантирам папа. — Рудолфо понечи да възрази, но старецът го спря. — Почитането на родството не трябва да се бърка с обречената на миналото мечта.

Кралят наклони глава, несигурен, че е чул правилно.

— Обречената на миналото мечта ли?

— Светът на П'Андро Уим, на Ксум И'Зир и Епохата на смеещата се лудост не е като днешния, нито пък ще бъде като утрешния. В ранните дни, преди да се напише Уимската библия, преди андрофрансините да изберат име на ордена си и да облекат раса, преди да построят града на познанието в центъра на света, те са вършели работата си просто защото е имало нужда от нея. — Петронус завъртя празната си чаша към светлината на свещта. — Основата на андрофрансинското познание се гради на израза, че промяната е пътят на живота, но ние продължаваме да мечтаем за миналото, вместо за бъдещето, или още по-добре — за настоящето.

Рудолфо въздъхна. Усещаше истината в думите на стареца.

— Обичаме миналото, защото ни е познато. Независимо дали е светло, или тъмно.

— Да — каза Петронус. — И понякога опитваме да оформим бъдещето според образите от миналото. Така опорочаваме и него, и настоящето.

Думите го поразиха и Рудолфо разбра поне отчасти стратегията на Петронус.

— Чувствал си, че андрофрансините не се нуждаят от папа. Затова си се махнал.

Старецът махна с ръка.

— Не беше само заради това. Оpozнах и душата си. Ако бях продължил, каквото и да сторех, щеше да е лъжа.

Рудолфо се наведе напред.

— Как разбра? Какво те доведе до това познание?

Петронус сви рамене и се засмя на глас.

— Целият ми живот води към това познание. Не е само едно нещо. Просто една сутрин се събудих и знаех. — Той чукна лулата си. — Скоро сам ще разбереш.

Рудолфо повдигна вежди.

— Защо го казваш?

Старецът се усмихна.

— Животът ти се промени, Рудолфо. Скитащата армия ще престане да скита, а съгледвачите ще обикалят без своя крал. Ще живееш в една къща, с една жена. И скоро твоята библиотека ще стане център на света. Този град ще се развие и ще надрасне миналото си,

както ти надмогна своето. Като сложиш и децата... евентуалния наследник. Знам, че си наясно с тези неща. Знам, че мислиш за тях.

Защитата на Рудолфо се пропука и той изля мислите си с тих глас.

— Ами ако животът ми се превърне в лъжа?

— А ако се превърне в истина?

Петронус се изправи.

Рудолфо се отърси от внезапните си колебания и също се надигна.

— Ще преместиш ли Сетберт от Площада на мъчителите в обикновена килия?

— Ще дам заповед.

— Ще го посетя утре. — Петронус тръгна към стълбите, но спря и се обърна. — Ще го съдим в края на съвета на епископите.

Рудолфо кимна.

— Съгласен съм.

Петронус спря отново в края на стълбището.

— Сещаш ли се какво каза за Неб? Че ще стане чудесен капитан?

Рудолфо кимна. Момчето беше интелигентно и способно, силен лидер, който влияеше на другите, без да го осъзнава. Острие, което можеше да се изкове във великолепно стратегическо оръжие.

— Да. Той е истинска находка за ордена.

Изражението на Петронус помръкна.

— Запомни тези си думи.

Кралят не каза нищо. Разтърси го друга мисъл, която продължи да го човърка. Той присви очи, но Петронус не показа да го е забелязал.

— Приятни сънища — пожела папата и тръгна към имението.

— Благодаря. — Рудолфо знаеше, че сънищата няма да са приятни. Имаше лошо предчувствие за предстоящия съвет, а в центъра му стоеше човек със стратегия, която все още не възприемаше напълно.

НЕБ

Неб се чувстваше все повече у дома си в Деветте гори. Работата му допадеше, а горяните бяха смайващи. Пък и северните блата бяха само отвъд Прерийното море.

Дните минаваха и той наблюдаваше как малкият градец се препълва. Последният голям керван бе пристигнал от летния папски дворец тази сутрин и на поляната, определена за съвета, се издигаха нови шатри.

Само това е останало, помисли си той при вида на мъжете в черни раса сред пъстроцветно облечените горяни. Сепна се, като си спомни, че толкова черни раса на едно място нямаше да му направят никакво впечатление едно време. На няколко пъти повдигаше въпроса за попълване на редовете пред Петронус, но папата не предприе нищо. В началото си мислеше, че това се дължи на многото натрупана работа и неминуемото изтощение. Все пак старецът почти не спеше и по цели дни и нощи се занимаваше с документите в кабинета си.

Но след като това се повтори няколко пъти, Неб осъзна, че Петронус избягва темата. Може би държеше да свърши по-належащите неща. Мехослугите работеха денонощно за възстановяването на библиотеката, ръцете им изписваха трескаво страница след страница. Рудолфо беше подсигурил книговецци, които настани в близки шатри. Имението почваше да се пълни с книги, а коридорите и стаите ухаеха на хартия и прясно мастило.

Оставаше и трудният въпрос с разпръснатите андрофрансински владения. Хиляда души нямаха нуждите на сто хиляди, но кои владения трябваше да се съхранят и кои да бъдат продадени или зарязани? Дори да попълнеха редиците си, орденът се бе разраствал две хиляди години и едва ли щеше да се върне към предишната си мощ въпреки помощта на Деветте горски дома.

Предстоеше и процесът на Сетберт. Мисълта за надзорника събуди дълбоко заровен гняв у Неб. След пристигането на фургона на мъчителите бе спрял да сънува Уинтърс и да мечтае за нова среща. Вместо това сънуваше как убива Сетберт.

Исаак го откри в покрайнините на града, докато гледаше палатковия лагер на андрофрансините.

— Папа Петронус те вика.

— Как е днес? — Забелязваше тъмните кръгове под очите на стареца, а и вчера папата се бе развикал на един слуга. Неб не го беше виждал толкова нервен дори по време на най-тежките мигове в Уиндвир.

Исаак сви рамене.

— Изтощен е. Изглежда... потиснат.

Неб кимна. Не беше питал Петронус защо се е махнал преди толкова години, но разбираше, че едва ли е искал да се върне.

„Аз го принудих.“ Не. Насилието на Сетберт беше виновно. А и не само. Просто Петронус си беше такъв.

— Ние правим това, което трябва — беше му казал. — Ти постъпи както трябва и аз ще сторя същото.

Но Неб съжaliaваше за ролята си. Той благодари на Исаак и тръгна към седмото имение.

Вратата на кабинета беше затворена. Той почука и чу дрезгавия отговор.

Видя изражението на Петронус и замръзна.

„Той знае за оръжието.“ Неб искаше да изпълни нареждането. Измина почти половината път до ковачницата, където то щеше да бъде разглобено и претопено. Но в крайна сметка свърна към гората. Държеше историята в ръцете си. Оръжието сигурно бе на петстотин години, възстановено по чертежите в книгата на Руфело. Беше нещо — може би част от светлината, — което той не можа да се насили да унищожи. Вместо това го зарови, както беше опаковано, под един мъхнат дънер и маркира мястото с няколко бели камъка.

Неб понечи да обясни, но Петронус го прекъсна и му посочи стола.

— Сядай, Неб.

Старецът зарови из документите на бюрото, докато не намери сгъната и запечатана бележка.

— Искан да поговорим, преди да ти дам това.

Неб вече не беше сигурен, че ще стане дума за оръжието. Видя, че старецът е дълбоко натъжен и очите му са мрачни.

— Какво има, Петронус?

Папата беше настоял да го нарича по име, когато бяха насаме, но сега се сопна.

— Ще ме наричаш отче или ваше светейшество!

Неб усети, как стомахът му се свива.

— Как да ви служа, ваше светейшество?

Петронус кимна и затвори очи.

— Ще ми служиш ли, Небиос?

Неб преглътна. Внезапно се почувства разколебан, сам и уплашен.

— Знаете, че ще сторя всичко за вас, отче. — Не знаеше защо премина към старата и някак по-привична титла. Може би, защото и Исаак я ползваше. Или защото бе започнал да мисли за този човек като за баща през последните девет месеца.

Петронус кимна отново.

— Много добре. — Той му подаде бележката. — Премахвам статуса ти в ордена.

Смаяният Неб взе документа, но не го распечата.

— Заради...

Петронус поклати глава.

— Не е заради теб. — Очите им се срещнаха. — Назначението в Уиндвир и тукашната работа бяха... само временни.

Неб не беше сигурен какво изпитва. Стъписване на повърхността. А под него гняв, отчаяние и объркване. — Не разбирам. Има още много работа. Мога...

Петронус повиши глас.

— Достатъчно. Ти ме провъзгласи за папа. — Присви очи и се наклони напред. — Мигар ще оспориш авторитета ми?

Неб преглътна и поклати глава, помъчи се да сдържи напирещите сълзи.

Петронус погледна настрана.

— Работата ти е впечатляваща, както съм написал и в писмото. — Очите на стареца се местеха навсякъде само за да не попаднат върху него. — Ти се превърна в чудесен младеж и силен лидер. Разбира се, ще ти бъде позволено да присъстваш на съвета и процеса, ако желаеш. — Но погледът му издаваше, че предпочита да не го прави.

Петронус продължи да размества документите на бюрото си, Неб мълчаливо гледаше сгънатата бележка в ръцете си. Искаше да я разкъса, да хвърли парчетата по стареца, да изкрещи, че няма да бъде отхвърлен така лесно. Искаше да се хвърли в краката му и да го помоли. Да научи за какво наистина става дума. Виждаше, че над душата на човека, който го бе спасил от лудостта в ранните дни след опустошението, тегне нещо мрачно — ужасяващо мрачно.

Не. Не Петронус го бе спасил, а надеждата.

Старецът продължи да рови из документите, но не каза нищо повече.

Защото между тях не бяха останали повече думи.

Накрая Неб стана и излезе, затича към гората. Докато газеше из тревата и боровите иглички, осъзна, че сънищата му отново се бяха сбъднали.

— Ще се изправиш и ще го провъзгласиш за папа в Градината за коронации — му бе казал брат Хебда в първия сън. — А той ще разбие сърцето ти.

Потресен, Неб заплака в гората, която вече не чувстваше като дом.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Влад Ли Там не понасяше да носи вълна през лятото и се чудеше как останалите го правят. Археоложкото расо дращеше кожата му, особено след тридневната езда.

Железният кораб го бе оставил, заедно със скромния му антураж, на един пуст бряг в залива Калдус. Остатъкът от армадата беше напред и щеше да го чака до Шепнещите острови в края на Познатите земи.

Мислеше да не се занимава повече. Смяташе да изпрати децата си на тази последна мисия, но в крайна сметка не устоя, въпреки заплахата на Рудолфо. Беше свикнал да доставя лично най-важните съобщения и се озова в Деветте гори за пръв път след онази нощ преди толкова години, когато бе чул последните думи на седмия си син.

Горянските съгледвачи ги разпитаха накратко откъде идват. Един андрофрансин, работещ на малко писалище под навес, записа имената и длъжностите им в ордена. След това ги упъти към полето с шатрите извън града.

Докато синовете му опъваха палатките, Влад се размотаваше покрай облечените в раса хора и слухтеше за полезна информация.

После напусна андрофрансинския лагер и премина през ниския мост, водещ към града. Движеше се заедно с останалите, посещаваеше стратегическите места, които му трябваха. Накрая стигна до Площада на мъчителите и ниската каменна постройка, която служеше за затвор. Единственото място, на което не можеше да проникне лично, нито богатството можеше да му купи влияние. Влад спря и се послуша за писъци, но не чу нищо. Е, очакваше се Сетберт да е затворен в килия. Беше нормално Петронус да настоя за това, тъй като не желаше да легитимира това уимско отклонение с рязането и дрането в името на изкуплението.

Стражите бяха неподкупни, за разлика от готвачите. А те можеха да предадат съвсем лесно съобщението. Дълъг косъм от сестрата на Сетберт, привързан към бутчето на дивата кокошка, от която се състоеше последното му ядене. Щяха да я сервират цяла, според предпочитанията му. И още един косъм — по-къс и взет от племенника

му Ерлунд, внимателно завързан около клюна. Още заплахи към вече дългия списък.

Естествено, Влад Ли Там не възнамеряваше да избива семейството на Сетберт. Всичките му деца, освен малцината, които го придружаваха на север, и дъщеря му, която отказваше да говори с него, се бяха натоварили на железните кораби заедно с колкото се може повече от покъщнината.

Но заплахата щеше да е ясна, а понякога една заплаха бе достатъчна да премести течението на реката. Влад Ли Там беше сигурен, че Сетберт ще схване намека и ще замълчи. Това щеше да позволи на стария му приятел да изпълни задачата, за която бе създаден.

Влад Ли Там се усмихна и продължи да се разхожда из града. Спря отново пред портите на седмото имение и разучи вратите и прозорците, сравнявайки ги с чертежите, които бе запомнил много отдавна.

Имаше съобщения и за имението, които също щеше да достави лично.

Но чак като свършеше с преместването на реката.

31.

РУДОЛФО

Петронус, крал на Уиндвир и Свещен вѝзор на андрофрансинския орден, възобнови заседанието с вдигане на ръце.

Гласовете в павилиона секнаха. Рудолфо стоеше встрани от другите, не само като домакин, а и защото искаше да вижда по-добре.

Първите два дена съветът се занимаваше с организационни въпроси. Първо, Петронус се подложи на проверка и получи потвърждение от поне дузина побелели андрофрансини, че наистина е този, за когото се представя. След като с това се приключи, започнаха да обсъждат всичко — от състоянието на владенията до изграждането и управлението на библиотеката.

Преди да прекъснат за обяд на третия ден, той изненада всички, когато посочи металните хора в аколитските им раса.

— Тези нови братя, които ние създадохме, ще се грижат за библиотеката, а горянските съгледвачи ще ги охраняват.

Рудолфо се усмихна при тези му думи.

— Те нямат души, а вие ще им оставите светлината? — противопостави се един от разгневените епископи.

Петронус изгледа мъжа и вдигна една от новите книги.

— Не им давам нищо, те си го заслужиха. Работят ден и нощ, за да ни върнат отнетото. — Папата се усмихна. — А колко от вас, които имате души, им помогнахте?

Епископът седна засрамен на мястото си, а Рудолфо се усмихна отново.

След обяда Петронус възобнови съвета с мълчалива благословия и погледна към Рудолфо с мрачна усмивка.

— Скоро ще закрия този съвет. Но преди това ни предстои още една неприятна задача. — Той кимна и шестима съгледвачи въведоха Сетберт. Вървяха бавно заради веригите му.

Рудолфо погледна към човека, който преди управляваше цяла държава. Въпреки че го хранеха добре в плен, Сетберт бе загубил голяма част от тлъстините си. Косата му бе обръсната по искане на

мъчителите. Плътта му беше рязана, така че да се оформи сложен уимски лабиринт по кожата.

Белези от уимски нож.

Рудолфо усети внезапен срам и извърна очи.

ПЕТРОНУС

Тълпата се изправи на крака и се чу колективното им ахване. Но Петронус забеляза, че Рудолфо и Джин Ли Там останаха седнали.

Той се обърна към пречупения човек пред себе си.

— Сетберт, бивш надзорник на ентролузианските градове-държави, някогашен родственик на андрофрансинския орден, разбираш ли защо си тук днес?

Долната устна на Сетберт потрепери.

— Да.

„Проклети мъчител!“ Петронус усети гняв, но го потисна. В най-истинския си смисъл този процес не беше заради Сетберт, а заради него и за бъдещето. Без повече обречени на миналото мечти.

Петронус кимна на Исаак. Металният човек се изправи, докато старецът задаваше следващия въпрос:

— Вярно ли е, че ти по своя воля и с ясно осъзнат злонамерен умисъл си накарал записите на този мехослуга да бъдат тайно променени?

Сетберт наведе глава.

— Да, отче.

— И в какво се състоеше тази промяна?

Сетберт вдигна глава за миг. Очите му бяха зачервени и празни. Той отвори и затвори уста.

— Да, аз ги промених.

Петронус стисна зъби.

— Как?

Рудолфо впери очи в Исаак и несъзнателно стисна ръката на Джин по-силно. Металният човек стоеше сред себеподобните си, капците на очите му потрепваха, а от гърдите се чуваше свистене. От радиатора му се разнесе тънък писък.

Петронус изучаваше обвиняемия. Сетберт огледа помещението, плъзна очи към мехослугата, а после и към другите. Засече погледа на Рудолфо, а когато се обърна към Джин Ли Там, тя извърна глава. Накрая мярна Неб и изпъшка при вида на гневното лице на младежа.

Гласът му потрепна за миг и Петронус помисли, че очите му го гледат умоляващо, не за освобождение, а за прошка.

— Промених го така, че да изрече „Седемте какофонични смърти“ на Ксум И’Зир в центъра на Уиндвир.

Петронус се наведе от подиума.

— Ти ли го стори?

— Платих на някого. Аз бях. Да. — Внезапно се случи нещо странно. Очите на Сетберт станаха по-блестящи и корави.

— Защо?

Той не отговори.

Петронус се намръщи.

— Сигурно си имал причина?

Сетберт огледа отново залата, може би търсеше познати лица. Нямаше такива. А и нямаше как да има, тъй като семейството му не бе допуснато до процеса по заповед на Петронус. Рудолфо беше възразил предишната вечер, но се примири, когато папата повиши глас и му припомни, че макар процесът да се води на негова територия, все пак е изцяло андрофрансинска работа.

Сетберт се изправи в цял ръст, вече не изглеждаше пречупен.

— Това си е моя работа.

Петронус видя стиснатите му зъби и осъзна, че мъжът нямаше да каже нищо. Дори мъчителите не бяха успели да изтръгнат това от него. Чудеше се какво — освен искрена вяра в правотата си, — би създадо подобна решителност. Но тук не ставаше въпрос за Сетберт, а за правосъдие и за по-добро бъдеще.

— Но признаваш, че си виновен?

— Да.

Петронус огледа тълпата в павилиона. Срещна очите на Рудолфо, Джин Ли Там, Исаак и накрая Неб, но младежът извърна глава. Сърцето му се късаше, че го отпраща, но беше длъжен да го защити.

След това съзря друго познато лице, горе вдясно, частично закрито от качулката на археолог с нисък ранг.

Влад Ли Там му кимна и устата му се изкриви в мрачна усмивка.

Петронус отмести поглед обратно към Сетберт.

— Тогава като папа и крал те намирам за виновен. — Той закрачи по подиума. — Някой тук оспорва ли решението ми?

Никой не проговори. Никой не помръдна.

Петронус продължи да крачи бавно и да оглежда с намръщени очи лицата пред него. Спря се пред новия епископ, който бе възразил за мехослугите. Взря се в него, а мъжът стори същото.

— Какво наказание се полага на такова провинение?

Епископът не отговори веднага. Накрая бавно отвори уста.

— Трябва да бъде екзекутиран, отче.

Петронус кимна.

— Съгласен съм! — Насочи се към друг епископ, който доскоро беше само археолог, работещ в Изпепелената пустош.

— Съгласен ли си?

Археологът кимна.

— Да, отче.

Петронус извади рибарски нож от расото си и вдигна острието. Рудолфо направи знак на настръхналите съгледвачи да не се месят. Ръцете му се задвижиха бързо: „Каква игра играеш, старче?“

Петронус не му обърна внимание.

— Сетберт ще умре днес. Кой ще изпълни присъдата?

Някой посочи към горянските съгледвачи.

— Нека те да го сторят.

Петронус се засмя.

— Твърде дълго карахме другите да ни вършат мръсната работа. Тази трябва да си я свършим сами.

Сетберт се разтрепери. Мехурът му не издържа и той намокри предницата на бричовете и туниката си. Но не проговори.

Петронус се обърна към Исаак.

— Ами ти? — Мехослугата пристъпи колебливо напред. — Ти си най-пострадалият от всички нас. Той те принуди против волята ти и те превърна в оръжие, надхвърлящо и най-страховитите ни представи. Даде ти думи, с които да унищожих град, да убиеш всеки мъж, жена, дете и животно.

Металният човек направи нова крачка.

— Искам. Наистина. — Той наведе глава. — Но не мога. — Когато вдигна поглед, очите му помръкнаха, а гласът му бе изпълнен с дълбока скръб. — Животът е свещен.

Петронус кимна.

— Точно затова отнемането му е толкова трудно. Всеки път, като го правим, отнемаме от светлината. — Той се обърна към тълпата. —

Един мъдър сив гвардеец ми каза преди време, че да искаш да умреш за светлината е по-лесно, отколкото да си готов да убиеш за нея. Не всички могат да понесат такъв товар. — Старецът погледна към Рудолфо. — Не е тайна, че не искам да бъда папа. Заявих го достатъчно ясно преди трийсет години. Ако поискате нов папа, ще ви го дам. — Той изчака хората да обмислят думите му. — Който от събраните тук андрофрансини излезе, вземе ножа и убие осъдения, ще получи патриаршеската ми благословия да понесе пръстена на П'Андро Уим. Който го убие, ще стане папа!

Никой не помръдна. В помещението цареше тишина.

Тогава Неб се изправи.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Влад Ли Там гледаше как рибарят мести фигурките по дъската и виждаше делото на баща си. Не очакваше внезапната проява на твърдост от Сетберт. Заплахите бяха ненужни. Видя младежа да се изправя и моментната тъга по лицето на Петронус.

Но папата беше подготвен. Двамата се познаваха отлично от онова лято преди години и всеки знаеше как да разчете другия. Петронус го бе научил как да опъва мрежите и да хвърля кукичката там, където имаше пъстърва. В замяна Влад Ли Там го научи на войната на кралицата. Усвои играта добре, макар да правеше странни ходове.

Сега вече играеше като майстор.

Петронус се взря в момчето. След това повтори думите си заради единствения човек, който не изпитваше колебание.

— Който и да е от андрофрансините да излезе и да вземе ножа. — Той хвърли поглед към мехослугата, който бе натоварен със запаметяването на процеса, за да може да го предаде после на хартия. — Нека се отбележи в протокола, че младият Небиос бен Хебда беше отстранен от ордена с папски указ за отлъчване.

Влад Ли Там се усмихна. Още един от древните закони.

Неб се намръщи и седна.

Някой подвикна и отклони вниманието на Петронус от момчето.

— Един папа не би сторил такова нещо — обади се един от епископите. — Уимската библия го забранява.

Петронус изчака. Надигна се мърморене, а вятърът отвън нахлува през трите входа и донесе дъх на бор и лавандула.

Влад Ли Там видя следващия ход на стария си приятел и се усмихна. Нямаше как да не се наслади на брилянтността и красотата на бащината си работа. В миг осъзна собствената си роля в тази игра и се изпълни с възхищение.

— Много добре! — Петронус се приближи до Сетберт. — Никой от вас няма да убие в името на светлината.

Той докосна лицето на Сетберт нежно, като баща, утешаващ провинен син.

След това замахна с ножа в другата си ръка, бързо и сигурно, с прецизността на рибар, изкормващ уловена риба.

Петронус пусна острието и вдигна окървавените ръце над главата си.

— Обсебената от миналото мечта свърши! Аз съм последният андрофрансински папа!

После изхлузи пръстена и го хвърли до окървавения нож. Влад Ли Там стана и се измъкна от павилиона. Движеше се бързо, следван от ескорта си.

Скоро и той щеше да се завърне към рибарството.

32.

ПЕТРОНУС

Петронус изми кръвта от ръцете си във фонтана пред имението. Облече просто кафяво расо и сред объркването, което настъпи след последното му действие като папа, се измъкна, пресичайки гората към имението.

Засега всичко вървеше по план, макар да се мразеше заради болката, която бе причинил на момчето. Вече бе изпратил птиците със съобщенията за прехвърлянето на всички имоти и богатства на ордена на Рудолфо. Оставаше само да си събере багажа и да се прибере.

Мина покрай съгледвачите на пост пред имението и влезе в кабинета, като заключи вратата.

— Аз знам защо Сетберт унищожи Уиндвир.

Петронус се сепна и видя Влад Ли Там на бюрото. Очакваше го и знаеше, че ще говорят, още щом го зърна в претъпканата шатра.

Усети как гневът му се разпалва.

— Не съм сигурен, че Сетберт е унищожил Уиндвир. Не и без да е подтикнат. — Посочи златната птичка. — Знаем, че птицата ти е била в града. Тя ли ти донесе вестта?

Влад Ли Там присви очи.

— Подозираш мен. Но аз нямам нищо общо със Сетберт. Моята задача беше Рудолфо. Също както ти си дело на баща ми.

Думите се стовариха върху Петронус като юмрук.

— Как така?

Влад Ли Там сви рамене.

— Ти беше създаден за този ден. Също както Рудолфо е създаден да пази светлината.

— Лъжеш! — Но вече не беше сигурен.

Влад Ли Там се усмихна.

— Както и да е. Имам нещо за теб.

Извади кожена торба и я подаде на Петронус.

— Тук има документи за действителна тайна програма на ордена за възстановяване на заклинанието.

Петронус остави торбата на бюрото.

— Не се съмнявам. Но това не е престъпно.

— Има и още — продължи Влад. — Птицата ми каза, че Уиндвир е паднал. Но не аз я пратих там. Изчезна от клетката си преди година.

Петронус го погледна изненадано.

— Къде е била?

Влад Ли Там се надигна.

— Смятам да разбера. Напускам Познатите земи. Повече няма да се видим. — Петронус долови решителността в думите на бившия си приятел.

Не се прегърнаха, нито си стиснаха ръцете. Петронус просто кимна и Там излезе.

Старецът погледна торбата. Накрая седна на бюрото и разкопча катарамата ѝ. Извади два наръча с документи и прегледа единия. Първите страници бяха банкови извлечения за закриването на андрофрансинските сметки от Петронус. Следваха документите, с които имотите се прехвърляха на Деветте горски дома. Последната страница привлече погледа му. Беше дарение и датираше от преди три дена, преди да се извърши прехвърлянето на владенията.

Влад Ли Там бе намерил начин да остави огромното си богатство на дъщеря си, използвайки ордена и Деветте горски дома.

Петронус завърза панделките и сложи банковите документи до останалите, които очакваха вниманието на Рудолфо, Исаак и Неб, след като заминеше.

Отвори втория наръч — надлежни копия на кореспонденции и доклади. Прегледа страница след страница. Някъде беше написано ясно, другаде само се намекваше. Картината започна да се прояснява и той не можеше да откъсне очи от нея. Не ставаше дума само за възстановяване на заклинанието. Бяха направили сметки и предвиждания за ефекта му върху населението, ако се използва в ограничени мащаби. Дори бяха развили система за употребата му. Ходещи, говорещи интелигентни машини от времената на младите богове, устойчиви на магиите на Ксум И'Зир.

Петронус усети как сърцето му се къса за Исаак и другите метални хора. Тези документи сигурно бяха фалшиви. Нямахше как, защото това, което четеше, беше в разрез с всички концепции на ордена. Вярно, бе започнал да го мрази толкова силно, колкото го обичаше преди, но не можеше да повярва. Внезапно решението на

Сетберт да удари пръв доби смисъл и Петронус усети нажежена, остра тъга да го пронизва, щом осъзна какво е сторил.

След това видя бележката от Влад Ли Там в края. Мاستилото беше още влажно и размазано.

„Те са искали да ни защитят.“

Сега вече схвана. Андрофрансините се смятаха за пастири, пазещи Новия свят от миналото, най-големият им страх бе, че то може да се повтори.

„Те са искали да ни защитят.“

Очите му се напълниха със сълзи и внезапно по-голямата картина се разкри пред взора му. Някой беше проникнал в мрежата от синове, дъщери и служители на Влад Ли Там. По някакъв начин бяха променили записите на златната птичка, за да го натопят за опустошението на Уиндвир. Опитният играч на войната на кралицата местеше заплашения консорт колкото се може по-далече по дъската. Влад Ли Там бе закрил обширната си мрежа, правейки същото.

Но кой беше този друг играч, че Там да бъде принуден да се изнесе изцяло от Новия свят, да прехвърли богатството си на библиотеката и да остави само дъщеря си след себе си?

„Някой извън Познатите земи.“

Петронус усети, че коленете му се подкосяват.

Андрофрансините са знаели за съществуването му — или поне част от тях. И са били толкова уплашени, че са стигнали дотам да възстановят ужасната песен на Ксум И'Зир, за да защитят Познатите земи от тази невидима заплаха.

Накрая добрите им намерения почти бяха загасили светлината.

Може би действията му бяха справедливи. Може би — милостиви. В крайна сметка Петронус вече ги бе извършил. Сетберт беше мъртъв, орденът също. Замисли се за Гримлис и блатното селище от едно време.

Прибра документите в торбата и я прибави към вещите, които възнамеряваше да вземе със себе си в залива Калдус.

Сълзите му потекоха, още преди да привърши с опаковането.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там се измъкна от павилиона в суматохата, последвала екзекуцията на Сетберт. Беше видяла нещо странно — един от младите андрофрансини изглеждаше като един от многобройните ѝ братя. Когато очите им се срещнаха, той извърна лице и побърза да излезе през един от трите широки входа.

Тя го последва.

Не изпитваше гняв заради смъртта на Сетберт. Той щеше да загине при всички случаи. И въпреки годините, които бе прекарала с него, не бе изградила никаква връзка. Не изпитваше никакви колебания, че той е разрушил Уиндвир, както и че баща ѝ е замесен във всички събития, чак до тази екзекуция, която на практика слагаше край на легитимността на андрофрансинския орден. Малцината останали можеха да опитат да го възстановят, но едва ли щяха да успеят. А и към какво можеха да се върнат? Нямаше съмнение, че Петронус се е погрижил за всички въпроси, преди да загуби правото си да е папа, тъй като бе изцапал ръцете си с кръвта на Сетберт.

Чудеше се дали и това е дело на баща ѝ.

Мисълта за баща ѝ я върна към настоящето и тя си запробива път в тълпата. Мярна младия андрофрансин напред и забърза. Но когато го настигна, се оказа, че не е брат ѝ.

— Съжалявам! — извини се тя и започна да се оглежда.

Осъзна, че иска да види някого от клана Ли Там. Замисли се. Защо? През последните месеци гневът ѝ бе кипял като прилива в залива Там в родния ѝ град. Когато гневът се оттеглеше, пясъкът на душата ѝ се изпълваше с тъга до такава степен, че чак жадуваше за завръщането му. Вълните се стоварваха неизбежно и я разгневяваха отново.

Но внезапно сега, когато всичко бе приключило, мъката и гневът към баща ѝ бяха изчезнали под ножа на Петронус. Рудолфо ѝ бе казал, че понякога хората живеят с хиляди дребни несправедливости и когато видят правосъдие за някоя огромна злина, това ги подтиква да продължат по пътя, който са прекъснали. Внезапната смърт на Сетберт

и андрофрансинския орден бе оставила празнина, но можеше да я запълни с по-добрия свят, който се надяваше да предложи на детето си.

Не бързаше да се връща към имението. Трябваше да изчака Рудолфо, но имаше нужда да остане сама, макар да знаеше, че работата за вечерта тепърва предстои. Владетелят на Деветте горски дома трябваше да смекчи недоволството, да успокои страховете и да даде гаранции на малките остатъци от потомството на П'Андро Уим.

Беше почти тъмно, когато спря пред скритата портичка до задните градини. Вратата беше отворена и в сенките на тайния проход стоеше някой. Тя се приближи колебливо. Внезапно се почувства сама и несигурна.

Баща ѝ се измъкна от сенките, облечен в сиво археоложко расо. Не каза нищо и лицето му остана неразгадаемо, макар погледът му да беше мек. Тя също замълча, сигурна, че лицето ѝ е същото, за разлика от очите. Мислеше, че гневът ѝ ще се разгори, щом го види, но нищо в нея не трепна.

Очите им се срещнаха и той кимна бавно. Мина покрай нея и рамото му я докосна. Тя се завъртя и го изгледа. Влад сякаш вървеше по-бавно и по-малко самоуверено.

Замисли се дали да не го повика, но не знаеше какво да каже. Затова изчака да си отиде, влезе в новия си дом и затвори вратата. Трябваше да построи живота си с Рудолфо и неродения им син.

Откри бележката от баща си доста по-късно. Не се сети да я потърси, макар да знаеше, че той винаги ѝ пишеше по някоя дума. Беше проста, надраскана набързо и без шифър.

„За четирийсет и втората ми дъщеря по случай сватбата и раждането на сина ѝ Иаков.“

Беше поема за любовта на баща към дъщеря му. Накрая бащата отплаваше в нощта, а дъщерята се учеше да води нов живот.

НЕБ

Тълпата помъкна Неб със себе си. Докато успее да се измъкне, повечето хора бяха напуснали павилиона и се събираха на поляната отвън. Гласовете се сливаха във все по-нарастваща глъчка. Той застана до входа и видя Рудолфо да говори с неколцина андрофрансински епископи, докато съгледвачите изнасяха тялото на Сетберт.

„Аз щях да го направя вместо теб.“ Но знаеше, че Петронус погребваше собствените си мъртъвци по собствен начин и имаше добри намерения за Неб. А също и че старецът не изпитваше желание да убие Сетберт, както с нежелание взе отново пръстена.

„Правим това, което трябва.“

Исаак докуцука от павилиона.

— Брат Небиос, видя ли отец Петронус?

Старецът вече нямаше тази титла, но не му даваше сърце да го припомни на Исаак. Затова само разклати глава.

— Тръгна си бързо.

Очите на Исаак примигнаха.

— Разтревожен съм от днешните събития.

— И аз също — кимна Неб.

— Знам, че това, което видях, е лошо — продължи Исаак. — Знам, че противоречи на ученията на П'Андро Уим. Наясно съм и че ще донесе сигурен край на ордена, който ме създаде. Въпреки това изпитвам неочаквано задоволство.

Неб го изгледа, не знаеше какво да отговори. Неговото задоволство произлизаше от факта, че човекът убил баща му, няма да навреди повече на никого. Но друг човек го бе направил отново сирак, като унищожи последните остатъци от единственото му семейство.

Дълбок глас в него повтаряше, че винаги ще бъде сирак. Той отново погледна Исаак. Явно и мехослугата беше сирак.

— Ще го потърся в кабинета — каза Исаак. — Трябва да поговорим за това, което се случи днес.

Неб тръгна мълчаливо с него, сигурен, че няма да открият стареца в кабинета. Съмняваше се, че изобщо ще го намерят някъде. За

добро или зло работата му беше свършена и светът трябваше да продължи напред.

Подминаха навеса с дългите пейки и маси, купчините хартия и мастилниците. Дори сега няколко мехослуги продължаваха да работят с проблясващи очи и бръмчене, записвайки събитията от съвета, за да бъдат съхранени във Великата библиотека.

Неб погледна въпросително и Исаак спря.

— Изпратих ги веднага да запишат всичко. Реших, че може да е важно някой ден.

Неб не отговори и двамата продължиха в мълчание.

Кабинетът беше тъмен и със затворена врата. Лампата беше още топла, а документите по бюрото — грижливо подредени за утрешната работа. Неб видя плик с името си и счупи печата.

„Съжалявам! Ти си направен за нещо повече от обърната към миналото мечта.“

Очите на Исаак помръкнаха и гърдите му изсвистяха.

— Какво означава това?

Неб остави съобщението на бюрото и се наведе към другите документи. Съобщения за прехвърляне, писма, продажби на излишните имоти. Подписани и подпечатани с папския пръстен, чакащи който първи ги открие.

— Означава, че работата продължава — обясни младежът. — Ще ридаем за изгубената светлина и ще почитаме каквото е останало.

Той остави Исаак и тръгна по коридорите, докато не се озова в мрака. Затича из гората докъдето му стигнаха силите и седна на един камък. Нямаше сълзи. Не усещаше гняв. Просто седеше.

— Винаги съм бил сирак! — извика Неб на обгърналия го мрак.

Спомни си бележката на Петронус. *„Ти си направен за нещо повече от обърната към миналото мечта.“*

Може и така да беше. Замисли се за Уинтърс. За съня, в който над тях небето бе запълнено от голям кафяв свят. *„Това е нашият дом“*, каза тя, легнала гола до него, и той ѝ повярва. Някъде, отвъд това време, се издигаше нов дом.

Някой ден щяха да го открият. Но дотогава щеше да остане в Деветте гори. Може би Рудолфо щеше да му позволи да работи под някаква форма в библиотеката.

— Още ли си тук? — извика той към празната гора.

Небиос бен Хебда чу изрѣмжаването и лекото раздвижване
наблизо и се усмихна.

РУДОЛФО

Рудолфо настигна Петронус по пътя за залива Калдус на следващата вечер. Беше прекарал голяма част от нощта и деня да успокоява стреснатите си гости. Когато научи, че старецът се е измъкнал от града, поръча да му доведат най-бързия жребец. Освободи съгледвачите и Едрик не възрази, щом видя гнева в очите му.

Пришпорваше коня здраво, яздеше ниско приведен и усещаше как вятърът развява наметалото и косата му. Вдъхваше миризмите на гората, на животното и на равнините отпред.

Забеляза Петронус и стария му кон на две левги в прерията, напипа с ръка тесния си меч и препусна напред. Настигна стареца и завъртя жребеца си. След това извади меча и го насочи към него.

Петронус вдигна глава и Рудолфо свали острието, като видя отчаянието му. Кървясалите очи му напомниха за червеното небе над пушещите руини и почернелите кости на Уиндвир.

Старецът не проговори.

Рудолфо приближи жребеца си, за да зададе въпроса, макар да знаеше отговора.

— Защо?

— Направих каквото трябваше. — Петронус стисна зъби. — Ако не бях го сторил, всичко останало щеше да е лъжа.

— Всички правим каквото трябва. — Рудолфо прибра меча, а гневът му се уталожи. — Кога го осъзна? Кога реши да постъпиш така?

Петронус въздъхна.

— Може би когато видях колоната от дим. Или пък, когато видях полето от кости и пепел.

Рудолфо се замисли и кимна бавно, търсейки точните думи. Когато не можа да ги открие, пришпори коня си и препусна напред, като остави стареца сам със сълзите му.

Рудолфо препуска из равнината, докато луната не се вдигна и топлата нощ не се осея със звезди. Всичко останало изчезна и остана само фалшивото чувство за свобода. Той му се наслади, защото

знаеше, че скоро ще отmine. Галопираше в мрака, усещаше коня под себе си, тропота на подковите и свистенето на дъха му. Бяха само той и конят, наред обширната прерия, без Ли Там, без библиотека, без андрофрансини, без сватби и наследници. Знаеше, че това е лъжа, но я почете, докато не видя гората отдясно. Забави и обърна към дърветата, а по някое време се смъкна от седлото и поведе животното обратно към истинските неща.

Тръгна по непознати пътеки и се замисли за живота си. За дните преди падането на Уиндвир и за следващите. Как спеше в каруцата с припаси, защото я предпочиташе пред леглото. За дните, прекарани на седлото, а не в кабинета. За неизброимите жени в леглото му и за единствената, която знаеше, че трябва да има.

„Животът ми се промени!“ Осъзна, че това нямаше да се случи, ако не го желаше. Беше избрал да възстанови библиотеката и да запази нещо добро за света — философията, изкуството, историята, поезията и песните. Беше избрал да се съюзи с Джин Ли Там, красива и възхитителна жена, която уважаваше и щеше да обикне един ден. Двата щяха да създадат живот, който, ако зависеше от него, също щеше да е красив и възхитителен. И той щеше да наследи светлината и да ѝ бъде пастир, също като баща си.

Рудолфо мислеше за тези неща, както и за стареца, който пътуваше към крайбрежието, напоявайки бялата си брада със сълзи. За приятеля си Исаак, който куцаше и продължаваше да носи расо. За младежа Неб, който се бе изправил, когато Петронус поиска някой да убие в името на светлината. За Влад Ли Там и неговата клада, изгаряща архива на фамилията му.

„Опустошението на Уиндвир достигна до всички ни.“

Вече нямаше значение защо. Важното бе да не се случи отново. И Рудолфо виждаше ясно своята роля, виждаше и как риданието може да се превърне в химн.

Непознатите пътеки го изведоха на пътя. Той го прекоси, и продължи да крачи в покрайнините на гората, макар да виждаше светлините на спящия град. Приближи се към хълма на библиотеката от юг.

Щеше да остави коня в конюшнята. Щеше да влезе в имението. Да отиде в спалнята на Джин Ли Там и да ѝ прошепне в утрото мечтата за бъдещето, която можеха да споделят. Щеше да нареди да

премахнат Площада на мъченията и да го остави в миналото, за да могат синът му Иаков и неговият приятел Исаак да съградят нещо по-добро. Но първо искаше да види малкото, с което бе започнал.

Чу тихи гласове, бръмчене и шептящ звук, който не можа да определи. Остави коня и пристъпи тихо напред като един от съгледвачите си, отмествайки растителността, която му пречеше.

Шатрата на книжниците беше пред него, платницата ѝ бяха дръпнати, за да влиза нощният въздух. Тихите гласове бяха на малцината помагачи, които ходеха от маса на маса и подаваха хартия и подострени пера. Металните хора продължаваха да работят, телата им бръмчаха, а очите им отразяваха светлината на лампите.

Рудолфо остана така цял час, седнал на росната трева, успокоен от звука, който преди не можеше да определи.

Беше шумът от плъзгането на писалките по страниците.

ПОСТЛЮДИЯ

Птицата е мъртва от месец, но не го знае. Вратът ѝ е счупен и главата виси, докато крилата плющят в небето.

Прелита над хълм под синьо-зелената луна и каца на прясно издялан камък.

Прелита над поле от пепел край реката и отваря клюн, за да вкуси от спомена за война и кости.

Прелита над океан, в началото на който се събира желязна армада, а пушекът от двигателите замъглява мъртвите ѝ очи.

Този мъртъв пратеник лети към дома по заръка на Наблюдателя.

Птицата влиза през малкия прозорец. Каца на аления ръкав, отваря клюн и се чува металически шепот.

— Греховете на П'Андро Уим ще се стоварят върху децата му! — казва гарванородната птица на господаря си.

ЗА АВТОРА

Кен Сколс е победител в конкурса „Райтър ъф дъ Фючър“ и има разкази в множество списания и антологии от 2000 година. „Ридание“ е първият му роман.

Кен е израснал в малък, дърводобивен град на северозападното тихоокеанско крайбрежие. Уволнен е с почести от два клона на армията и е завършил история в „Западния Вашингтонски Университет“. Работил е като чиновник и техник. Кен живее до Портланд, Орегон със съпругата си, Джен Уест Сколс.

Може да го посетите на сайта му, <http://www.kenscholes.com/>.

Издание:

Автор: Кен Сколс

Заглавие: Ридание

Преводач: Красимир Вълков

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-655-357-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3552>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.